NICHOLAS EVANS
CERCUL LUPILOR
În româneşte de
Ioana-Ruxandra FRUNTELATĂ
Ilustraţia copertei: Theodor PETROŞANU

THELOOP by
NICHOLAS EVANS
1998
Editura *Vivaldi* Bucureşti, 2002

Mamei mele, Eileen şi în memoria tatălui meu, Tony Evans.

Dintre cărţile care m-au ajutat să mă documentez pentru acest roman, rămân cel mai îndatorat următoarelor: *Despre lupi şi oameni* de Barry Lopez, *Război împotriva lupului*, editată de Rick McIntyre, *Războaie cu lupii* de Hank Fischer, *Lupul* de L. David Mech şi *Compania lupilor* de Peter Steinhart.

Dintre multele persoane care m-au ajutat, aş vrea să le mulţumesc în mod deosebit lui Bob Ream, Doug Smith, Dan McNulty, Ralph Thisted, Sara Walsh, Rachel Wolstenholme, Tim şi Terry Tew, Barbara şi John Krause, J.T. Weisner, Ray Krone, Bob şi Ernestine Neal, Richard Kenck, Jason Campbell, Chuck Jonkel, Jeremy Mossop, Huw Alban Davies, John Clayton, Dan Gibson, Ed Enos, Kim McCann şi Sherry Heimgartner.

Sunt în mod special recunoscător familiei Cobb, lui Ed Bangs, Mike Jiminez, Carter Niemeyer, Bruce Weide, Pat Tucker şi lui Koani, singurul lup pe care-l pot numi prieten în mod plauzibil.

În fine, pentru răbdarea, sprijinul, sfatul, atenţia şi prietenia acordate în timpul scrierii acestei cărţi, le adresez calde mulţumiri următorilor: Linda Shaughnessy, Tracy Devine, Robert Bookman, Caradoc King şi

minunatelor mele editoare, Carole Baron şi Ursula Mackenzie.

Tot ceea ce face.

Puterea Lumii face în cerc.

Cerul e rotund şi am auzit că pământul e rotund ca o minge şi la fel sunt toate stelele.

Vântul, în puterea lui deplină, se învârtejeşte.

Păsările îşi fac cuibul în cerc, pentru că religia noastră este şi a lor. Soarele urcă pe boltă şi coboară apoi în cerc.

Luna face la fel şi amândoi sunt rotunzi. Chiar şi anotimpurile formează un mare cerc în schimbarea lor continuă şi în revenirea lor la ceea ce au fost.

Viaţa unui om e un cerc de la copilărie la copilărie.

Şi la fel e tot ce e însufleţit de putere.

Elanul Negru din tribul Oglala Sioux (1863 – 1950)

VARA

UNU

Unii oameni cred că adierea măcelului zăboveşte într-un loc ani de zile. Se spune că sălăşluieşte în pământ şi e sorbită încet de rădăcinile întortocheate, astfel încât, atunci când natura înverzeşte, toate făpturile ei păstrează mărturia măcelului, de la cel mai mic lichen până la cel mai înalt copac.

Poate că, în vreme ce cobora tăcut prin pădure în acea după-amiază târzie, cu spinarea albită de soarele verii frecându-se de ramurile mai joase ale pinilor şi brazilor, lupul o simţi şi el. Şi poate că rămăşiţa aceasta de freamăt din nările lui, dezvăluindu-i că aici, cu mulţi ani în urmă, au fost ucişi atâţia dintr-ai lui, ar fi trebuit să-l facă să se întoarcă. Totuşi, continuă să coboare.

Pornise cu o seară înainte, lăsându-i pe ceilalţi pe înălţimile unde, chiar şi acum, în iulie, rămăseseră flori de primăvară şi pete de zăpadă obosită în crăpături neatinse

de soare. Se îndreptase spre nord, de-a lungul unei creste semeţe, apoi o luase spre est, urmând cursul şerpuitor al unui canion pietros ce aduna zăpada topită, scurgând-o de pe culme spre văi şi câmpii. Se menţinuse pe teren înalt, ferindu-se de poteci, mai ales de cele de pe malurile râurilor, unde puteau fi oameni în acest anotimp. Chiar şi noaptea, când era posibil, stătuse dincolo de lizieră, în umbră, păşind atât de uşor, încât labele lui păreau nici să nu atingă pământul. Călătoria lui părea să aibă un scop precis.

Când răsări soarele, se opri să se adape, apoi găsi un cotlon umbros printre pietre şi dormi cât ţinu arşiţa zilei.

Pe ultima pantă spre vale, coborârea era mai dificilă. Terenul pădurii era abrupt şi plin de aşchii suflate de vânt din copaci şi aglomerate ca lemnele pentru un şemineu poetic; lupul trebuia să-şi aleagă atent drumul printre ele. Uneori, făcea cale întoarsă şi găsea un traseu mai bun, evitând să rupă tăcerea cu zgomotul unei crengi călcate, dezvăluind o poveste întreagă. Ici şi colo, soarele îşi strecura lumina printre copaci, formând cercuri de un verde viu în masa frunzelor, ca nişte mici oaze pe care lupul le ocolea întotdeauna.

Era un mascul tânăr de patru ani, capul hoardei. Avea picioare lungi şi blana de un negru aproape desăvârşit, doar cu o nuanţă foarte fină de gri pe flancuri, pe gât şi pe bot. Din când în când, se oprea şi îşi pleca nările pentru a adulmeca un tufiş sau un petec de iarbă, apoi ridica piciorul şi îşi lăsa amprenta, marcând acest teritoriu uitat ca fiind proprietatea lui. Alteori stătea în loc, cu botul în vânt şi ochii i se îngustau şi sclipeau galbeni în timp ce citea mesajele olfactive transmise de aburii izvoarelor termale din vale.

Odată, în timp ce stătea aşa, adulmecă un miros mai apropiat şi întorcând capul, văzu două căprioare cu coada

albă, mamă şi pui, la mai puţin de douăzeci şi cinci de paşi, îngheţate într-un petec de soare, privindu-l.

Le fixa, unindu-se cu ele într-o comunicare străveche pe care până şi puiul o înţelese. Şi pentru multă vreme părură că se mişcă numai sporii şi insectele ce descriau spirale deasupra capetelor căprioarelor.

Apoi lupul se uită în altă parte, cântărind din nou aerul în nări, ca şi cum căprioarele ar fi contat pentru el tot atât cât gâzele.

De la o depărtare de un kilometru şi jumătate veneau mirosurile amestecate ale văii. Vite, câini şi adierea acră a maşinilor oamenilor. Şi deşi ar fi trebuit să ştie din instinct cât de periculoase erau toate acestea, el continuă să coboare, urmărit de inscrutabilii ochi negri ai căprioarelor până când se pierdu printre copaci.

Valea în care intra acum lupul se întindea pe vreo zece mile spre est într-o nişă glaciară cuprinzând oraşul Hope. Marginile văii erau abrupte şi împădurite cu pin şi privite de sus, păreau să se întindă ca nişte braţe pline de dor, gata să cuprindă câmpiile însorite ce se prelungeau dincolo de marginea de est a oraşului spre orizont şi mai departe.

În punctul ei maxim, valea avea aproape patru kilometri lăţime. Păşunea era departe de a fi perfectă, deşi mulţi localnici se ocupau cu creşterea vitelor şi câţiva dintre ei chiar se îmbogăţiseră din asta. Era prea multă salvie şi din cauza pietrelor, terenul părea gata să se rostogolească, dar întotdeauna se găsea câte un râuleţ înghesuit printre tufe şi bolovani şi împiedicând alunecarea. La jumătatea pantei văii, mai multe dintre aceste pâraie se uneau şi formau un râu care se unduia printre pâlcuri de plopi canadieni spre Hope şi de acolo mai departe, spre fluviul Missouri.

Toată această privelişte se desfăşura la picioarele

lupului. Acesta stătea pe o aşchie de calcar care ţâşnea dintre copaci precum prova unei corăbii fosilizate. De acolo, muntele era abrupt şi brăzdat de cicatricea zimţată a pietrelor, iar culmea şi pădurea cedau treptat, parcă anevoie, în faţa păşunii. La umbra arborilor păştea o turmă de vaci negre cu viţei şi o mică fermă se înălţa la capătul poienii.

Fusese ridicată pe malul aflat la cotul unui pârâu mărginit de sălcii şi arbuşti. Hambarele şi ţarcurile albe se aflau într-o parte. Casa era din lemn fasonat, proaspăt vopsită într-un roşu întunecat ca sângele de bou. De faţada sudică era lipită o prispă care acum, când soarele intra după culmi, era scăldată într-o ultimă ţâşnire de lumină aurie. Ferestrele aflate pe peretele prispei erau larg deschise şi perdelele lor curate fluturau uşor în bătaia vântului.

Dinăuntru se auzea bolborositul unui aparat de radio şi poate de aceea celor din casă le era greu să audă plânsetul copilului. Pătuţul bleumarin de pe prispă se clătina puţin şi pe marginea lui apărură nişte mânuţe trandafirii, cerând consolare. Dar nu veni nimeni. În sfârşit, cu atenţia abătută spre jocul soarelui pe braţele lui, bebeluşul renunţă şi începu să gângurească.

Singurul care îl auzi fu lupul.

Kathy şi Clyde Hicks locuiau în casa aceasta roşie de aproape doi ani şi, dacă ar fi fost cinstită faţă de ea însăşi (dar în general prefera să nu fie, pentru că de obicei nu poţi îndrepta nimic şi atunci de ce să te mai necăjeşti?), Kathy ar fi recunoscut că nu-i plăcea deloc.

Ei, poate „deloc 7 era un cuvânt prea greu. Verile era în regulă. Dar şi atunci, aveai sentimentul că eşti prea departe de civilizaţie; prea expus. Cât despre iarnă, nici nu suporta să se gândească la ea.

Se mutaseră sus acolo în urmă cu doi ani, imediat

după ce se căsătoriseră. Kathy sperase că naşterea copilului va schimba felul cum se simţea acolo şi într-un fel, chiar aşa se întâmplase. Măcar avea cu cine să vorbească atunci când Clyde muncea la fermă, chiar dacă până acum, conversaţia ei avea un singur sens.

Avea douăzeci şi trei de ani şi uneori îi părea rău că nu mai aşteptase câţiva ani şi se măritase imediat după ce absolvise colegiul. Avea o diplomă de management agricol luată în Bozeman, în statul Montana şi nu-i folosea decât în cele trei zile pe săptămână când se ocupa de hârtiile tatălui ei, la ferma părinţilor.

Kathy considera încă locul acela „acasă" şi avea deseori discuţii cu Clyde pentru că-l numea astfel.

Se afla doar la vreo două mile în jos pe şosea, dar, ori de câte ori îşi petrecea ziua acolo şi se urca apoi în maşină să se întoarcă, i se răsucea ceva în ea, nu chiar ca o durere, mai degrabă ca un regret surd. Îl alunga repede, vorbind cu copilul de pe bancheta din spate sau căutând nişte acorduri country la radio şi ascultându-le la maxim, îngânând şi ea melodia.

Acum asculta postul ei preferat şi în timp ce alegea porumbul în faţa chiuvetei, privi câinii care dormeau la soare lângă hambar şi începu să se simtă mai bine. Cânta melodia aceea care-i plăcea ei, era o interpretă canadiană care-ţi rupea inima cântând cu o voce extraordinară ce bine îi „remorca tractorul" bărbatul ei. Pe Kathy o făcea să râdă întotdeauna.

Of, Doamne, ar fi trebuit să fie foarte mulţumită. Clyde era cel mai bun soţ pe care şi-l putea dori o femeie. Deşi nu era cel mai bogat (şi, ei, bine, nici cel mai deştept), fusese de departe cel mai arătos tip de la colegiu. Când o ceruse de nevastă, în ziua absolvirii, prietenele lui Kathy se îmbolnăviseră de invidie. Şi-acum îi dăruise un copil frumos şi sănătos. Şi chiar dacă locul ăsta era aruncat aşa,

în pustie, era totuşi al lor. O mulţime de tineri de vârsta ei din Hope şi-ar fi dat o mână ca să aibă aşa ceva. În plus, era înaltă, avea un păr minunat şi deşi nu-şi recăpătase chiar silueta dinainte de naştere, ştia că fizicul ei ar fi putut să „remorcheze” orice tractor.

Autoaprecierea nu fusese niciodată o problemă pentru Kathy. Era fiica lui Buck Calder şi prin locurile acelea, asta însemna tot ce poate fi mai mult. Ferma tatălui ei era cea mai mare din împrejurimi şi Kathy crescuse cu sentimentul că este prinţesa locală. Unul dintre cele câteva lucruri care nu-i plăceau la căsătorie era faptul că trebuia să renunţi la nume. Chiar îi sugerase lui Clyde că ar fi putut şi ea să se semneze Kathy Calder Hicks, ca doamnele acelea care fac carieră. Clyde fusese de acord, cum dorea ea, dar văzuse că nu era încântat de idee şi ca să nu-l rănească, rămăsese la bătrânescul Kathy Hicks.

Se uită la ceas. Se apropia de şase. Clyde şi tatăl ei erau la fân, reparau sistemul de irigaţii şi urmau să sosească în jur de şapte, la cină. O aştepta şi pe mama ei cu plăcinta pentru desert. Curăţă chiuveta şi puse porumbul pe sobă, într-o cratiţă. Se şterse pe mâini cu şorţul şi dădu radioul mai încet. Nu mai avea decât cartofii de curăţit şi până atunci în mod sigur Buck Junior avea să plângă de foame; o să-l hrănească şi o să-l îmbăieze, pentru ca bunicul lui să-l găsească frumos.

Vacile din susul păşunii ridicară capul ca una când lupul ieşi dintre copaci. El se opri la marginea ierbii, parcă pentru a le da ocazia să-l cerceteze. Nu mai văzuseră până acum o astfel de creatură. Poate că-l considerară un fel de coiot mai mare şi mai închis la culoare. Coioţii erau periculoşi doar pentru viţeii nou-născuţi. Sau poate semăna mai bine cu unii dintre câinii fermei, care se plimbau uneori printre ele şi pe care nu trebuia să-i bage în seamă decât atunci când se repezeau la picioarele lor,

obligându-le să meargă acolo unde nu doreau.

În schimb, lupul abia dacă le arunca o privire. Toate simţurile lui se concentraseră asupra casei şi plecându-şi botul, se îndreptă într-acolo. Acum se mişca mai încet, cu prudenţă mai mare, fără să ocolească vitele, trecând chiar prin mijlocul lor. Dar lipsa lui de interes era atât de clară încât nu se sperie niciuna şi se întoarseră cu toatele curând la păscut.

Pe măsură ce soarele cobora după culmi, o linie de umbră se târî pe iarba din faţa casei, căţărându-se pe prispă, ca un val, înghiţind întâi picioarele, apoi baza pătuţului copilului şi schimbând roşul întunecat al faţadei într-o culoare mai aprinsă.

Lupul ajunsese acum la capătul pajiştii, oprindu-se lângă gardul unde Clyde montase o ţeavă şi o cadă veche de email ca să adape vitele dacă seca pârâul. O pereche de coţofene se desprinseră din sălciile de pe malul apei şi se rotiră deasupra lupului, bătând din aripi şi certându-l, de parcă ştiau ce căuta el acolo şi nu prea le plăcea asta. Lupul le ignoră.

Dar din pătuţul lui, aflat la doar douăzeci de metri de acolo, copilul ganguri imitând păsările, ţipă de încântare şi repetă trilurile de câteva ori. În casă începu să sune telefonul.

Era mama lui Kathy. Îi spuse că arsese plăcinta, dar să nu-şi facă griji, pentru că avea în congelator altceva şi o va coace în cuptorul cu microunde.

— A, şi Luke a spus că vine şi el, dacă se poate.

— Bineînţeles că se poate.

Fratele lui Kathy, Luke, tocmai împlinise optsprezece ani. Ori de câte ori se întâlneau în oraş, se purta frumos cu copilul, dar cu Clyde nu se înţelegea prea bine şi de când se măritase, Luke nu venise la ei decât de vreo două ori. Când erau copii, nu fuseseră niciodată prea apropiaţi. Dar

nimeni nu era prea apropiat de Luke în afară de mama lor, bineînţeles. Până la urmă, ea era singura care se descurca în privinţa bâlbâielii lui.

Kathy fusese întotdeauna prea nerăbdătoare. Chiar şi când mai crescuseră, nu se putea abţine să nu termine ea propoziţiile când el se bloca. Abia dacă-l mai văzuse în ultimele două luni, de când terminase liceul. Lui Kathy i se părea că devenea tot mai singuratic, mereu de unul singur în sălbăticie, însoţit doar de calul acela caraghios.

Oricum, venea şi el la cină şi-i părea bine. Mama ei o întrebă ce făcea copilul şi Kathy spuse foarte bine, dar ar trebui să se grăbească, pentru că mai avea treabă, şi sosise timpul să-l hrănească.

Abia când puse receptorul la loc începură câinii să latre.

În mod normal, nu le-ar fi dat atenţie. Câinii se agitau şi urlau întotdeauna pentru diferite nimicuri. Dar acum în glasul lor era ceva care o făcu să se uite pe fereastră.

Maddie, bătrâna căţea collie, avea coada între picioare şi se ascundea după hambar, mârâind peste umăr. Prince, labradorul galben pe care i-l dăduse tatăl lui Kathy când se mutaseră aici, alerga înainte şi înapoi cu părul zbârlit. Urechile i se ciuleau şi se pleoşteau alternativ, ca şi când ar fi fost nesigur şi îşi puncta lătrăturile cu mici schelălăieli îngrijorate. Avea ochii aţintiţi dincolo de casă, spre poiană.

Kathy se încruntă. Ar fi fost bine să se ducă să vadă ce-i speriase. Cratiţa în care gătea porumbul începu să sfârâie şi dădu focul mai mic. Ieşi pe uşa de sticlă a bucătăriei şi păşi în curte, dar nu văzu nici urmă de căţeaua collie. Prince păru uşurat s-o vadă.

— Hei, ce se întâmplă aici?

Câinele porni către ea, apoi păru să se răzgândească. Probabil că prezenţa ei îi dădu curajul necesar, căci

dispăru după colţul casei într-un nor de praf…

Abia atunci îşi dădu seama. Copilul. Cineva atacase copilul, pe prispă. O luă la fugă. Trebuie să fie un urs. Sau o puma. Doamne, cum de a fost atât de proastă?

Trecând de colţul casei, Kathy văzu jos, lângă prispă, un animal care i se păru la început un câine negru şi mare, poate un ciobănesc german. Acesta se întoarse să-l înfrunte pe labrador.

— Pleacă de acolo! Marş!

Animalul îi aruncă o privire şi simţind flacăra galbenă a ochilor lui, Kathy pricepu într-o clipă că nu era un câine.

Prince se oprise în faţa lupului, lăsându-se în jos pe labele din faţă, cu pieptul foarte aproape de pământ. Îşi dezgolise dinţii, mârâia şi lătra, bravând însă atât de timid, încât părea gata în orice clipă să dea bir cu fugiţii. Lupul stătea neclintit, dar părea în acelaşi timp să crească, dominând câinele. Coada stufoasă i se ridicase. Încet, îşi dezgoli mârâind incisivii sclipitor de albi.

Apoi, dintr-un singur plonjon, apucă gâtlejul labradorului în fălci şi-l aruncă în sus de parcă ar fi fost un iepure. Câinele scheună şi în mintea lui Kathy se derula aceeaşi scenă petrecută între lup şi copilul ei. Ţipă şi sări pe prispă.

Pătuţul era la celălalt capăt şi i se păru că sunt o sută de mile până acolo.

Te rog, Doamne, fă să nu fie mort. Te rog. Fă să nu fie mort.

Nu-şi dădea seama dacă pătuţul fusese mişcat, dar chiar şi pe zgomotul schelălăielii câinelui, simţea tăcerea copilului şi începu să suspine gândindu-se la ce se putea aştepta.

Ajungând, aproape că nu îndrăznea să se uite.

Dar se forţă s-o facă şi îşi văzu copilul zâmbindu-i din pătuţ şi izbucnind în plâns, îl strânse la piept. O făcu atât

de puternic, încât micuţul începu şi el să plângă şi atunci îl strânse şi mai tare. Kathy se rezemă de perete şi privi peste marginea prispei.

Lupul stătea cu capul plecat spre labrador. Îşi dădu seama că acesta murise. Picioarele din spate îi mai zvâcniră o dată, aşa cum făceau şi în somn, când câinele visa la gura sobei. Avea gâtlejul sfâşiat şi stomacul despicat ca al unui peşte. Iarba de sub el se înroşise. Kathy ţipă din nou şi lupul tresări, de parcă o uitase. O privi în ochi şi ea-i văzu stropii de sânge sclipind pe faţă.

— Pleacă de aici! Hai! Pleacă!

Se uită în jur, căutând ceva ca să arunce după el, dar nu mai era nevoie. Lupul alerga deja şi trecu pe sub gard, galopând printre vitele care se întrerupseseră din păscut pentru a urmări spectacolul. La capătul îndepărtat al pajiştii, se opri şi se uită la Kathy, care plângea cu copilul în braţe lângă câinele mort. Apoi se întoarse şi dispăru în umbra pădurii.

DOI

Birourile echipei de salvare a lupilor din cadrul Serviciului SUA pentru Protecţia Animalelor Sălbatice se aflau la etajul trei al unei clădiri banale din cărămidă, dintr-o zonă liniştită a oraşului Helena. Afară nu era nicio plăcuţă care să indice existenţa biroului şi chiar dacă ar fi fost, probabil că n-ar fi rezistat mult. Oamenii locului nu prea agreau nicio agenţie federală şi cu atât mai puţin una al cărei unic scop era să protejeze o creatură pe care ei o considerau cea mai respingătoare cu putinţă dintre cele lăsate de Dumnezeu. Dan Prior şi echipa lui ştiau din experienţă că era bine să nu atragă atenţia prea mult când venea vorba de lupi.

În prima încăpere, un lup împăiat privea cu ochi destul de binevoitori munca lor, stând cuminte într-o vitrină. Pe o plăcuţă de pe geamul acesteia scria că

ocupantul este Canis Lupus Irremotus, Lupul din Nordul Munţilor Stâncoşi. Dar, dintr-un motiv pe care nu şi-l mai amintea nici unul din angajaţi, lupului i se spunea, mai pe scurt, Fred.

Dan căpătase obiceiul de a vorbi cu Fred, în special în serile acelea lungi când toţi plecau acasă, lăsându-l pe el să descurce încă o dispută politică în care-l târau confraţii mai animaţi ai lupului din vitrină. În asemenea ocazii, Dan îşi gratula tovarăşul tăcut cu apelative mult mai răsunătoare.

În seara aceasta însă, totul avea să fie liniştit. De fapt, Dan chiar pleca devreme, pentru prima dată în istoria biroului. Avea o întâlnire. Şi pentru că făcuse greşeala de a menţiona acest lucru, toată lumea îl tachinase pe tema asta toată săptămâna. Când ieşi de la el, îndesându-şi nişte hârtii în servietă, intonară cu toţii un refren repetat:

„Distracţie plăcută, Dan!”

— Mulţumesc foarte mult, răspunse el, printre dinţii încleştaţi, stârnind râsetele tuturor. Vrea cineva să-mi spună ce naiba-i atât de fascinant subiectul legat de viaţa mea personală?

Asistenta lui, Donna, îi surâse cald. Era o femeie voinică şi curajoasă, trecută de treizeci şi cinci de ani, care administra treburile biroului cu un umor sănătos ce nu părea s-o părăsească nici măcar în cele mai furtunoase momente. Acum, ridică din umeri:

— Cred că se leagă de faptul că asta-i prima ta întâlnire de mult timp.

— Vă dau afară pe toţi.

Le făcu un semn de lehamite cu mâna, îi spuse lui Fred să-şi şteargă rânjetul de pe bot şi tocmai atinsese clanţa când sună telefonul.

— Am plecat, îi mimă el Donnei şi fu dus.

Apăsă butonul liftului şi aşteptă, ascultând vibraţia

cablurilor în spatele uşilor din oţel inoxidabil. Apoi uşile se deschiseră cu un „cling”.

— Dan!

Aşteptă cu degetul pe buton, ţinând uşile deschise, ca Donna să ajungă lângă el.

— Ştii ce? Cred că viaţa ta personală…

— Zău, Donna, mă gândeam să-ţi măresc salariul.

— Îmi pare rău, dar credeam că vrei să ştii. Era un fermier din Hope, Clyde Hicks. Zice că un lup tocmai a încercat să-i omoare băieţelul.

După douăzeci de minute şi şase telefoane, Dan era în maşină, pe drum către Hope. Patru apeluri fuseseră pentru paznici şi pădurari şi alţi oameni din Serviciul pentru Protecţia Animalelor Sălbatice, să-i întrebe dacă auziseră ceva despre vreo mişcare a lupilor în zona Hope. Nu auzise nimeni nimic. Cel de-al cincilea telefon i-l dăduse agentului pentru controlul animalelor de pradă, Bill Rimmer, cerându-i să se întâlnească în Hope ca să facă necropsia câinelui ucis.

Ultimul apel fu pentru drăgălaşa şi formidabila Sally Peters, directoarea de marketing, proaspăt divorţată, a unei companii locale de hrană pentru vite. Lui Dan îi trebuiseră două luni întregi ca să-şi adune curajul de a o invita undeva. Acum, după reacţia ei când află noutăţile prin telefon, ştia că până să-i mai dea o întâlnire va trece şi mai mult timp.

De la Helena la Hope era un drum de maşină de vreo oră şi, virând de pe autostrada interstatală spre munţii ce se întunecau profilaţi pe trandafiriul palid al cerului, Dan se întrebă de ce toţi cei care lucrau cu lupii sfârşeau prin a fi terminaţi de ei.

De-a lungul anilor, întâlnise o mulţime de biologi care se specializaseră în alte animale, de la scorpii pitice la pinguini şi deşi erau câteva suflete deteriorate şi printre

ei, în ansamblu păreau capabili să se împleticească prin viaţă la fel de bine ca restul omenirii. Dar biologii specialişti în lupi erau dezastre ambulante.

La orice categorie – divorţ, cădere nervoasă, sinucidere – erau în top. Comparându-se cu aceste standarde, lui Dan nu avea de ce să-i fie ruşine. Căsnicia lui durase aproape şaisprezece ani. Probabil că stabilise un record. Şi chiar dacă Mary, fosta lui soţie, nu vorbea cu el, Ginny, fiica lor – care avea paisprezece ani şi mergea pe cincisprezece – îl considera un tată OK. Ce naiba, îl adora! Şi sentimentul era reciproc. Dar în afară de Ginny, ce avea el de arătat lumii la patruzeci şi unu de ani, dintre care atât de mulţi petrecuţi în slujba bunăstării lupilor?

Ca să evite să-şi răspundă la întrebare, se aplecă şi dădu drumul la radio. Căutând printre reclame şi neobositele melodii country (pe care încă nu învăţase să le iubească, după trei ani în Montana), se opri la ştirile locale. Ultima dintre acestea nu contribui deloc la buna lui dispoziţie.

Era despre un „atac al lupilor” la o fermă de lângă Hope şi despre cum scăpase nepoţelul unuia dintre capii comunităţii, Buck Calder, de la o moarte sigură pentru că un labrador îşi dăduse cu vitejie viaţa pentru el.

Dan mârâi. Mass-media era deja informată. Numai asta îi mai trebuia. Dar realitatea se dovedi şi mai neagră. Transmiteau deja un interviu telefonic cu însuşi Calder. Dan auzise de el, dar nu-l întâlnise niciodată. Avea o voce adâncă, seducătoare, de politician. De pe vârful săgeţilor lui picura miere.

„Guvernul federal lasă în libertate toţi lupii aceia din Yellowstone şi acum sunt peste tot, ameninţă mamele şi copiii. Şi suntem oare lăsaţi să ne apărăm familiile, vitele şi proprietatea? Nu, domnilor, nu. Şi de ce? Pentru că guvernul federal ne spune că aceste animale sunt încă o

specie pe cale de dispariţie. Vă spun eu, nu e nici raţiune nici dreptate aici". Reportajul sfârşi şi Dan închise radioul. Tipul avea ceva dreptate. Până de curând, singurii lupi din regiune fuseseră puţinii care se aventuraseră de-a lungul lanţului muntos continental din Canada. Apoi, după ani întregi de polemică aprinsă între apărătorii mediului şi fermieri, guvernul federal hotărâse să impulsioneze refacerea populaţiei de lupi. În jur de şaizeci şi şase de lupi sălbatici canadieni fuseseră capturaţi cu o cheltuială uriaşă, transportaţi spre parcul Yellowstone şi Idaho şi eliberaţi.

Ca răspuns la furia locală, fermierii ce locuiau în aşa-zisele arii experimentale primiseră dreptul de a împuşca orice lup care le-ar fi atacat vitele. Dar lupii eliberaţi se înmulţiseră şi pentru că nu se pricepeau prea bine la hărţi – sau poate pentru că se pricepeau foarte bine – ajunseseră în locuri unde împuşcarea lor te obligă la o amendă de 100.000 de dolari şi chiar la ceva timp petrecut în închisoare.

Hope era unul dintre locurile acelea. În plus, era un teritoriu al duşmanilor lupului. Dacă era adevărat că se arătase un lup pe aici, atunci acesta avea nevoie de un control la cap.

Acum aproape zece ani, Serviciul pentru Protecţia Animalelor Sălbatice organizase întruniri publice pe tot cuprinsul statului pentru ca oamenii să-şi poată exprima opiniile legate de propunerile guvernului pentru refacerea populaţiei de lupi. Se părea că unele dintre aceste întruniri se desfăşuraseră destul de furtunos. Dar cea pe care o ţinuseră la Hope bătuse toate recordurile.

Un grup de tineri lucrători la ferme sau tăietori de lemne se adunase afară, cu puşti şi urlând că se abuzează. Cei dinăuntru, unde armele erau interzise, erau la fel de înspăimântători. Predecesorul lui Dan, un ins cu abilităţi

diplomatice legendare, reuşise să menţină capacul pe oala în clocot. Dar după aceea, doi tăietori de lemne îl înghesuiseră într-un perete şi îl amenințaseră. El ieşise cu obrazul mult mai palid decât de obicei şi descoperise că cineva îi turnase un bidon de vopsea roşie pe maşină.

Acum, Dan vedea oraşul conturându-se în depărtare.

Era genul de orăşel pe care-l puteai traversa cu maşina fără să-ţi dai seama cu adevărat că ai fost acolo. O stradă dreaptă, lungă de câteva sute de metri şi ramificată de câteva alei laterale. Un motel prăpădit o străjuia la un capăt iar la celălalt, o şcoală. Între aceste două repere se mai aflau o staţie de benzină, o băcănie, o fierărie, o cantină, o spălătorie de rufe şi un centru de taximetre.

Populaţia oraşului de aproximativ cinci sute de locuitori, locuind împrăştiaţi de-a lungul văii, îşi satisfăcea nevoile spirituale prin două biserici şi două baruri. Mai erau şi două magazine de cadouri, vorbind mai mult despre optimism decât despre raţiuni economice solide, deoarece, cu toate că prin Hope treceau mulţi turişti în timpul verii, foarte puţini dintre aceştia hotărau să mai poposească acolo.

Încercând să varieze oferta şi să răspundă dorinţelor nou-veniţilor în regiune – un grup mic, dar sporindu-şi numărul membrilor în fiecare zi –, cel mai bun dintre cele două magazine de cadouri îşi instalase de un an un bar de cappuccino.

Magazinul se numea Paragon şi în rarele ocazii când Dan trecea pe acolo, avea grijă să se oprească întotdeauna, nu atât pentru cafeaua bună, cât pentru proprietară.

Era o new-yorkeză frumoasă pe nume Ruth Michaels şi din cele două-trei întâlniri ale lor, reuşise să-şi dea seama că avusese o galerie de artă în Manhattan şi venise în Montana, în vacanţă, după ce i se distrusese căsnicia. Se

îndrăgostise de locul acesta şi rămăsese.

Lui Dan îi plăcea să-şi imagineze că o cunoştea mult mai bine. Localnicii nu prea se dădeau în vânt după cappuccino, ei îşi beau cafeaua slabă şi opărită, cum se servea peste drum, la cantina lui Nelly. Trecând pe acolo, Dan văzu întristat, dar nu cu totul surprins, că Ruth avea în vitrină un carton cu DE VÂNZARE.

Mai în faţă, văzu furgoneta lui Bill Rimmer parcată la locul unde stabiliseră să se întâlească, în zona unui mic bar numit „Ultima Resursă”. Rimmer se dădu jos să-l salute. Era născut şi crescut la Montana şi arăta ca atare, cu pălăria lui Stetson şi mustaţa blondă, pe oală. Cu cei aproape doi metri ai lui, îl făcea mereu pe Dan să se simtă un pipernicit. Era şi mai tânăr decât el cu câţiva ani şi arăta şi mai bine; de fapt, când se gândea la asta, Dan nu-şi putea da seama de ce tipul ăsta îi plăcea atât de mult.

Coborî din maşină şi Rimmer îl bătu pe umăr:

— Ce mai faci, bătrâne?

— Păi, drept să-ţi spun, Bill, aveam o întâlnire mai plăcută decât ce-ai aranjat tu.

— Frângi inima omului, Dan Prior. Mergem?

— De ce nu? Toţi se duc. Ai auzit la radio?

— Mda. Şi am auzit şi că e o echipă TV acolo.

— Grozav.

— Lupul ăla bătrân şi-a ales un loc pe cinste să-şi facă debutul.

— Zău, Bill! Nici măcar nu ştim dacă a fost un lup. Urcară în furgoneta lui Rimmer şi porniră de-a lungul străzii principale. Era aproape şapte şi jumătate şi Dan începea să-şi facă griji din cauza scăderii luminii. Era mult mai uşor să verifici urmele unui prădător în plină zi. Era şi mai îngrijorat din cauza tuturor celor care tropăiseră pe locul aşa-zisului atac al lupului. Dacă existaseră urme, probabil că acum erau toate şterse.

El şi Rimmer se apucaseră de meserie practic în acelaşi timp. Predecesorii lor fuseseră amândoi implicaţi în programul de salvare a lupilor şi îşi dăduseră demisia la scurt timp după aceea, cam din aceleaşi motive. Erau „lupizaţi” – obosiţi să asculte zbieretele fermierilor care îi acuzau că nu făcuseră destul pentru a controla răspândirea lupilor şi pe ale apărătorilor sălbăticiunilor, reproşându-le contrariul. Oricum ar fi fost, nu puteau câştiga.

Rimmer lucra pentru Serviciul de Control al Daunelor Provocate de Animale, un sector al departamentului Agriculturii şi de obicei, era prima persoană chemată când un fermier avea necazuri cu prădătorii, fie aceştia urs, coiot, pumă sau lup. El era judecător, juriu şi, când era cazul, călău. Avea pregătire de biolog, dar păstra dragostea de animale pentru el însuşi. Faptul acesta, combinat cu îndemânarea de trăgător şi prinzător, îl ajutase să câştige respectul unor oameni ce nutreau o neîncredere naturală în toţi angajaţii guvernamentali.

Purta haine de cow-boy şi costumul şi modul lui de a vorbi, lejer şi laconic, îi dădeau un ascendent asupra lui Dan când trebuia să-i placheze pe fermierii mânioşi care pierduseră o vită sau o oaie din cauza (sau aşa credeau ei) lupilor. Pentru astfel de oameni, Dan avea să rămână mereu un străin de pe coasta de est. Principala diferenţă dintre ei, totuşi, era aceea că pe Rimmer fermierii îl vedeau ca pe cel care le rezolva problemele, iar pe Dan ca pe cel care le provoca. Dan se simţea întotdeauna mai fericit când era însoţit de Rimmer, mai ales în situaţii ca cea de acum.

Ieşiră de pe ultima porţiune de asfalt, luând-o pe drumul pietruit care şerpuia spre munţi. Merseră o vreme fără să vorbească, ascultând scrâşnetul roţilor maşinii ce ridicau un nor de praf. Aerul serii mângâia cald braţul lui

Dan, prin ferestrele deschise. Între şosea şi verdele întunecat al pinilor canadieni străjuind râul, un şoim scruta tufişurile de salvie în căutarea unei gustări de seară. Dan fu cel care rupse tăcerea:

— Ai auzit vreodată de vreun lup care să atace un copil?

— Nu. E mai probabil că urmărea câinele.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar pe tipul ăsta, Calder, îl cunoşti?

— L-am întâlnit de vreo două ori. E o mare figură.

— În ce sens?

Rimmer surâse fără să-l privească şi îşi ridică puţin pălăria de pe frunte, cu un deget:

— O să vezi.

Poarta fermei lui Calder era o structură masivă din buşteni înnegriţi, al cărei arc era ornat cu craniul unui juncan cu coarne mari. Lui Dan îi aduse aminte de o călărie ca în vestul sălbatic, numită Canionul Blestemului, în care el şi Ginny se speriaseră foarte tare, cu o vară înainte, în Florida.

Trecură de un paznic de turmă şi de o pancartă de lemn pe care scria FERMA CALDER. Lângă ea, una mai mică, proaspăt vopsită, pe care scria simplu, HICKS.

Maşina pătrunse pe poartă şi urmă şoseaua încă o milă, şerpuind printre dealurile mici, împădurite, până văzură casa Calder înălţându-li-se în faţă. Se ridica dominatoare pe versantul sudic al unei coline joase, furnizând, fără îndoială, un adăpost împotriva crivăţului şi o viziune atotcuprinzătoare asupra celor mai bune păşuni. Casa era clădită din bârne solide, văruite şi deşi avea două nivele, lărgimea ei o făcea să pară joasă şi ancorată definitiv în pământ.

Curtea cimentată cobora largă în pantă, incluzând un set impunător de grajduri albe, proaspăt vopsite şi în altă

parte, trei silozuri argintii, tronând ca nişte lansatoare de bombe asupra reţelei de ţarcuri. Pe păşunea ce se întindea dincolo de curte, un pin canadian crescuse rămuros din carcasa unui Ford model T, ruginită în nuanţa părului cailor care păşteau în apropiere. Aceştia îşi ridicară capetele ca să privească furgoneta şi norul de praf stârnit de aceasta.

O luară la stânga şi două mile mai sus, după ce urcară încă un deal, văzură în amurg contururile de un roşu întunecat ale casei Hicks. Rimmer încetini, ca să poată admira peisajul.

În faţa casei erau parcate şase sau şapte vehicule şi deşi nu se vedea bine din cauza colţului clădirii, era limpede că un grup de oameni se adunaseră în jurul prispei din spate. Se părea că cineva aprinsese un reflector şi din când în când, se declanşa şi flash-ul câte unui aparat de fotografiat. Dan oftă:

— Vreau să plec acasă.

— Arată chiar ca un circ.

— Mda. Şi acum vin şi clovnii.

— Eu mă gândeam mai degrabă la ceva roman, ştii tu, când te dau ca hrană leilor.

— Mulţumesc mult, Bill.

Parcară lângă celelalte maşini şi îşi croiră drum spre spatele casei, unde erau toţi oamenii. Vorbea cineva şi Dan îi recunoscu vocea imediat.

Într-un con de lumină, o tânără reporteră TV îi luă un interviu lui Buck Calder. Purta un costum roşu care arăta cu două numere mai mic decât măsura ei. Calder o domina. Era înalt, aproape la fel de înalt ca Bill Rimmer şi mult mai solid. Avea umerii laţi cât fereastra din spatele lui.

Purta o pălărie Stetson deschisă la culoare şi o cămaşă albă cu capse, care-i scotea în evidenţă bronzul.

Ochii îi sclipeau albaştri-cenuşii în lumina reflectorului şi Dan îşi dădu seama că mai degrabă ochii dădeau impresia de forţă, nu fizicul omului. O încleştaseră în intensitatea lor zâmbitoare pe reportera care părea vrăjită. Dan aşteptase să vadă în Calder un bunic. În loc de asta, iată, privea un bărbat în floarea vârstei, evident conştient de efectul pe care încrederea lui în sine îl lăsa asupra celorlalţi.

Kathy şi Clyde Hicks stăteau alături, părând că nu se simt nici pe departe atât de bine. Kathy ţinea în braţe bebeluşul care-şi privea bunicul cu ochii măriţi de uimire. Tot acolo se afla şi o masă pe care era ceva masiv şi galben şi lui Dan îi trebui ceva timp să-şi dea seama că era vorba despre câinele mort.

— Lupul e o maşină de ucis, spunea Calder. Prinde tot ce poate. Şi dacă n-ar fi sărit câinele acesta brav, bietul de el, mi-ar fi sfâşiat nepoţelul. Deşi cred totuşi că Buck Junior i-ar fi dat mai întâi un pumn în falcă.

Mulţimea râse. Erau cam o duzină de oameni. Fotograful şi tânărul care lua notiţe erau de la ziarul local; Dan îi mai văzuse. Cât despre ceilalţi, habar n-avea cine erau. Probabil vecini şi familia. Printre ei, privirea îi revenea mereu la două chipuri: o femeie graţioasă, în jur de patruzeci şi cinci de ani şi un tânăr înalt aflat lângă ea, încă un adolescent, după impresia lui Dan. Stăteau în umbră, puţin mai în spate decât ceilalţi. Observă că niciunul dintre ei nu răsese.

— Soţia şi fiul lui Calder, îi şopti Rimmer.

Femeia avea părul negru şi des, înspicat cu şuviţe cărunte şi ridicat într-un coc lejer, care-i scotea în evidenţă gâtul lung şi alb. Avea un aer de frumuseţe melancolică, armonizat perfect cu expresia de pe chipul fiului ei.

Pe prispă se lăsase deodată tăcerea. Reportera TV se albise, înlănţuită de privirea lui Calder. Acesta îi surâse cu

dantura albă şi perfectă a unei vedete de cinema.

— Îmi mai pui vreo întrebare, păpuşo, sau am cam terminat aici?

De data asta, râsetele o făcură pe tânără să roşească. Se uită la operator şi acesta dădu din cap.

— Cred că am terminat, spuse ea. Vă mulţumesc, domnule Calder. Foarte mult! A fost cu adevărat… grozav.

Calder dădu din cap şi privi peste capetele oamenilor spre punctul unde stăteau Dan şi Rimmer, făcându-le un semn cu mâna. Toţi se întoarseră spre ei.

— Văd aici două persoane care v-ar putea răspunde la câteva întrebări. Am şi eu întrebări pentru ei.

Din întunericul hambarului, Luke Calder se uita în curte, în direcţia locului unde se făcea necropsia. Era chiar dincolo de prag, îngenuncheat lângă Maddie şi mângâind-o. Ea zăcea cu botul pe labe şi din când în când scâncea, ridica ochii şi-l privea, lingându-şi buzele ei bătrâne şi crăpate şi atunci Luke o mângâia din nou, până se liniştea.

Rimmer întinsese labradorul pe platforma din spate a furgonetei, pe o folie curată din plastic şi adunase nişte veioze, ca să vadă pe unde să taie. Celălalt tip care venise cu el, expertul în lupi, filma totul, iar tatăl lui Luke şi Clyde stăteau deoparte, privind în tăcere. Mama lui şi Kathy erau înăuntru, terminau de pregătit cina. Toţi ceilalţi plecaseră în sfârşit acasă, slavă Domnului.

Coşmarul acela de femeie de la postul TV întrebase dacă putea rămâne să filmeze necropsia, dar Rimmer nu-i permisese. Expertul în lupi, Prior, fusese de acord să-i răspundă la câteva întrebări stupide, nespunând de fapt nimic, apoi o trimisese politicos să-şi facă bagajul, pentru că trebuia să treacă la treabă fără întârziere.

Îl jupuiau ca pe un cerb, Rimmer vorbind tot timpul pentru camera video, spunând cu voce tare ce făcea şi ce vedea. Luke îl văzu desprinzând spatele lui Prince ca pe un

elastic de pe muşchiul de un roz însângerat.

— Hemoragie internă severă şi mai multe urme de muşcături aici, la baza gâtului. Răni adânci, ascuţite. Vezi, Dan? Uite, le măsor. Inciziile astea sunt la distanţă de cinci centimetri una de alta. A fost un animal mare.

Trebuie să fi fost masculul alfa, se gândi Luke, cel mare şi negru.

Luke ştia de câteva luni că sus erau lupi. Îi auzise prima dată în puterea iernii, când peisajul era încărcat de zăpadă şi el era pe schiuri acolo unde-i plăcea cel mai mult, cât mai departe posibil de lume.

Găsise urme şi ştiuse imediat că erau prea mari pentru a fi ale unui coiot şi mergând pe ele, dăduse peste carcasa unui elan ucis de curând.

Apoi, într-o zi din aprilie, îl văzuse pe cel negru.

Urcase pe o creastă înaltă, folosind la început schiurile şi continuând drumul pe jos se oprise să se odihnească pe vârf. Era o zi senină, încă friguroasă, dar aducând promisiunea primăverii. Stând acolo pe o piatră şi aruncându-şi privirea în valea următoare, văzuse lupul ieşind cu mersul lui săltat dintre copaci. Îşi croise drum peste o pajişte mică plină de zăpadă topită, către o pantă bolovănoasă. Acolo dispăruse pur şi simplu, printre colţurile pietrelor, lăsându-l pe Luke să se întrebe dacă nu cumva visase totul.

Era locul unde mama îşi făcuse bârlogul. Şi în săptămânile următoare, Luke îi văzu şi pe ceilalţi. Când se topi zăpada, începu să urce călare acolo, atent să fie contra direcţiei vântului, legându-l pe Ochi-de-Lună mai departe şi căţărându-se singur spre vârf. Ultimii metri se târî pe burtă, cu binoclul pregătit, făcându-şi loc cu coatele printre pietre până când avea în faţa ochilor poiana. Stătea întins acolo ore întregi şi uneori nu vedea nimic; alteori, ieşeau toţi.

Nu spuse nimănui despre asta.

Apoi, într-o după-amiază din prima săptămână a lui mai văzu puii. Erau pufoşi şi negri şi nu prea siguri pe picioare şi ieşiseră toţi cinci din vizuină poticnindu-se şi clipind în soare. Mama lor stătea mândră la o parte cu ţâţele atârnând, în timp ce tatăl şi ceilalţi doi, adulţii mai tineri, îi salutau pe micuţi şi-i miroseau, de parcă le-ar fi urat bun venit în lume.

Spre sfârşitul lui iunie dispărură şi se temu că cineva îi omorâse. Dar apoi îi regăsi într-o altă poiană, în susul canionului. Lui Luke i se păru un loc mai sigur, străjuit de copaci şi coborând lin spre un pârâu unde puii se puteau bălăci şi juca. Acolo, într-o dimineaţă, îl văzu pe unul dintre adulţii mai tineri păşind săltat spre ai lui de la vânătoare, mândru foc, de parcă trăsese lozul câştigător, şi puii repezindu-se spre el, înghiontindu-l şi lingându-l pe faţă până ce lupul parcă surâse, căscă şi regurgita carne pentru ei, hrănindu-i exact aşa cum scria în cărţi.

Pe măsură ce pajiştea se umplea de flori, Luke privi puii vânând albine şi fluturi şi învăţând să vâneze şoareci. Uneori, erau atât de caraghioşi, încât îi venea greu să nu râdă în hohote. Alteori, când mama sau tatăl lor moţăiau la soare, puii îi pândeau, târându-se pe burtă printre tufişuri, stele căzătoare şi firele de iarbă lungi şi pline de sevă. Luke era sigur ca părinţii ştiau ce se întâmplă, dar intrau în joc, prefăcându-se adormiţi.

Când se apropiau, puii se repezeau şi totul devenea o nebunie, se fugăreau în jurul pajiştii, făcând tumbe şi muşcându-se şi jocul nu se termina decât când se prăbuşeau toţi osteniţi, într-o grămadă mare de lupi.

Martor la viaţa lor, Luke rostea în gând o rugăciune, nu către Dumnezeu, despre a cărui existenţă nu avusese dovezi prea mari până acum, ci către acel cineva sau ceva care hotăra aceste lucruri, cerând ca lupii să fie destul de

deştepţi şi să stea aici sus, în siguranţă, să nu se aventureze în vale. Dar acum se întâmplase. Unul dintre ei venise. Şi, privind cum tatăl lui aprindea lumina de pe prispă, Luke se simţise supărat pe lup, nu pentru că omorâse câinele surorii lui, la care ţinuse întotdeauna, ci pentru că riscase atât de mult vieţile alor lui. Oare prostul de el nu ştia ce părere aveau oamenii de pe aici despre lupi?

Tatăl lui ştia cât de bine cunoaşte Luke munţii, pentru că urca mereu acolo de capul lui, în loc să ajute la treburi, cum se cuvenea să facă un fiu de fermier.

În seara aceea, înainte de venirea curioşilor, tatăl lui îl întrebase dacă văzuse vreodată semne de lup acolo sus.

Luke clătinase din cap şi în loc să se mărginească la atât, încercase, prosteşte, să spună că nu, nu văzuse niciodată. Minciuna îl făcuse să se blocheze mai rău decât oricând la „nu” şi „niciodată” şi tatăl lui plecase înainte ca el să reuşească să termine propoziţia.

El lăsase cuvintele să moară înăuntrul lui, la fel ca multe alte propoziţii pe care nu le mai rostise.

Necropsia se terminase şi Dan Prior oprise camera de filmat şi-l ajuta pe Rimmer să cureţe locul. Tatăl lui Luke şi Clyde se apropiară şi începură toţi patru să vorbească încet, aşa că nu-i mai putea auzi. Mai mângâie o dată câinele, se ridică şi porni către ei, oprindu-se la mică distanţă şi sperând că nu va fi zărit.

— Hm, fără îndoială că a fost un lup, zise Rimmer. Tatăl lui Luke râse:

— S-a îndoit, cineva? Fiica mea l-a văzut cu ochii ei. Socot că poate să deosebească un lup de o ciocănitoare.

— Sunt sigur că poate, domnule.

Tatăl lui Luke îl zări şi Luke se certă că ieşise din hambar.

— Domnilor, el e fiul meu Luke. Luke, dumnealor sunt

domnul Prior şi domnul Rimmer.

Luptându-se cu instinctul de a da bir cu fugiţii, Luke înainta şi dădu mâna cu ei. Amândoi îi ziseră, „bună”, dar el dădu doar din cap evitându-le ochii, ca să nu încerce să-l facă să vorbească. Tatăl lui continuă imediat conversaţia, ca de obicei, salvându-l şi în acelaşi timp atribuindu-i un nou eşec. Luke ştia adevăratul motiv pentru care tatăl lui prelua întotdeauna discuţia atât de prompt; nu-i plăcea ca oamenii să ştie că fiul lui e un bâlbâit.

— Şi cum se face că nu ne-aţi spus niciodată că simt lupi pe aici, oameni buni?

— Domnule Calder, răspunse Prior, s-a ştiut că lupii călătoresc uneori de-a lungul lanţului muntos continental. După cum ştiţi, numărul lor este în creştere în stat…

— Am auzit ceva, râse tatăl lui batjocoritor.

— Deoarece călătoresc pe distanţe mari, nu este întotdeauna uşor de spus unde se află într-un anumit moment sau…

— Credeam că toţi au zgardă cu radioemiţător.

— Unii da, domnule, dar nu toţi. Fiica dumitale e aproape sigură că acesta nu avea. Până astăzi, nu am avut nicio indicaţie cu privire la prezenţa lupilor în zonă. Acesta poate fi un lup răzleţ, un lup singuratic care s-a desprins dintr-o haită aflată poate la mulţi kilometri distanţă de aici. Poate că stă cu animale monitorizate. Asta avem de gând să aflăm. De fapt, de mâine dimineaţă începem să căutăm.

— Sper s-o faceţi, domnule Prior. Şi Clyde speră la fel, cred că nu e greu să vă imaginaţi.

Şi îşi luă ginerele de umeri. Clyde nu păru prea în largul lui, dar reuşi să încline rigid capul.

— Şi dacă-i găsiţi, ce aveţi de gând să faceţi?

— Cred că trebuie să avem mai multe date înainte de a decide asta, spuse Prior. Îmi dau seama cât de supărat sunteţi, dar, dacă vă consolează, vă asigur că nu a existat

în America de Nord niciun caz de lup sălbatic sănătos care să omoare o fiinţă umană.

— Chiar aşa?

— Da, domnule. E foarte probabil ca acesta să fi urmărit câinele. E un fel de chestiune teritorială.

— Ah, aşa? Ia spune, Prior, de unde eşti?

— Locuiesc în Helena, domnule.

— Nu, vreau să spun de unde provii. Unde te-ai născut şi ai crescut? Bănuiesc că undeva prin est.

— Da, dacă de asta vorbim. Sunt din Pittsburgh.

— Pittsburgh, hmm… Crescut la oraş.

— Da, domnule.

— Deci acela e teritoriul dumitale, nu?

— Păi, într-un fel, cred că da, este.

— Păi, lasă-mă să-ţi spun ceva, domnule Prior. Făcu o pauză şi Luke văzu în ochii tatălui lui sclipirea aceea de dispreţ zâmbitor care-l îngrozise toată viaţa, pentru că anunţa întotdeauna o remarcă zdrobitoare, o frază spirituală şi ucigătoare care-ţi lăsa doar alternativă de a te ascunde târâş sub o piatră.

— Acesta de aici e teritoriul *nostru*, continuă tatăl lui. Şi avem şi noi o „chestiune teritorială” în legătură cu el.

Urmă o tăcere tensionată, agravată de privirea încleştată ca o menghină de ochii lui Prior.

— Noi nu vrem lupi aici, domnule Prior. Să fie foarte clar!

TREI

Buck Calder fusese botezat Henry Clay Calder al Treilea, dar nu era genul de om care să trăiască încântat cu ideea că e al doilea sau al treilea la ceva, aşa că lumea – prietenii, dar şi cei care nu-l simpatizau – îl ştia mai mult un Buck1 decât Henry al Treilea.

Porecla o primise la paisprezece ani, când câştigase toate premiile puse în joc la rodeo-ul liceului, dezvăluind

abia după terminarea competiţiei că avea două degete rupte şi clavicula fisurată. Chiar şi pe atunci, conotaţiile mai carnale ale numelui „Buck” nu le scăpaseră celor mai cunoscătoare dintre colegele lui. Devenise deja obiectul şoaptelor animate, mai ales de când numele lui fusese găsit scrijelit pe peretele de la toaletă fetelor, într-un vers care rima cu un cuvânt ce trimitea foarte clar la actul sexual.

Dacă vreuna dintre fetele acelea ar fi considerat potrivit să-şi împartă secretele cu mama ei, ar fi descoperit că reputaţia lui Buck nu era chiar aşa de surprinzătoare. Şi şcolăriţele din Hope mai în vârstă cu o generaţie roşiseră înfiorate de aceleaşi sentimente pentru tatăl lui.

După cum se spunea, Henry II avea o metodă specială de a săruta, pe care fetele n-o puteau uita niciodată. Se părea că în fondul genetic masculin al familiilor Calder se găsea şi succesul la femei.

Despre Henry I, bunicul lui Buck, nu se mai povesteau astfel de detalii intime. Istoria mărturisea numai fapte legate de îndrăzneala lui. El fusese acela care în 1912 încărcase în trenul din Akron, Ohio, câteva vaci şi găini, o mireasă tânără şi pianul ei şi pornise hotărât spre vest.

Când ajunseseră, pământul cel mai bun era deja al altora, aşa că Henry pretinsese terenul din munţi, unde nimeni nu îndrăznise să se încumete. Îşi construise casa pe locul unde se afla acum ferma cea mare.

Şi în vreme ce foarte mulţi renunţaseră la pământ, goniţi de secetă, vânt şi ierni care ucideau până şi vitele cele mai rezistente, familia Calder supravieţui cu bine, în afară de pian, al cărui sunet nu mai fu niciodată la fel după terminarea călătoriei.

Henry cumpără pământul pe care vecinii lui nu reuşiseră să-l facă rentabil şi încetul cu încetul, ferma

Calder se întinse în vale, către Hope. Cu o ambiţie dinastică, îşi numi primul fiu tot Henry şi se hotărî să facă din iniţialele H.C. împletite un blazon faimos.

Tatăl lui Buck nu urmă nicio facultate, dar îşi petrecea toate momentele în care nu alerga după femei citind tot ce-i cădea în mână despre creşterea vitelor. Comanda la bibliotecă volume despre care auzise şi obţinea reviste de specialitate aduse cu vaporul tocmai din Europa. Tatăl lui găsea că unele dintre articolele pe care i le citea tânărul Henry simt nişte trăsnăi la modă, dar era destul de deştept ca să-l asculte. La îndemnul fiului lui, schimbă rasa vitelor de la una comercială la Hereford pură. Şi cu cât urma astfel de decizii, cu atât cireada se mărea.

Buck crescu plin de încrederea şi aroganţa pe care un astfel de statut îl dă unui copil. Nicio fermă nu era mai mare decât a lor şi niciun fermier mai deştept decât tăticul lui. Unii se aşteptau – şi sperau în secret – ca legendara vână Calder să se subţieze la acest al treilea Henry. Dar păru să fie de două ori mai puternică. Avea două surori mai mari şi doi fraţi mai mici, dar fu limpede de la început că el era moştenitorul cuvenit al imperiului.

Buck urmă o facultate din Bozeman, studiind genetica. La întoarcere, continuă progresele începute la fermă. Ţinea câte o fişă individuală pentru fiecare animal, înregistrându-i performanţa până în cele mai mici detalii. Uşurinţa de a făta, abilităţile materne, câştigul în greutate, starea generală şi multe altele erau observate şi se acţiona nemilos. Progenitura vitelor performante se înmulţea; cele cu lipsuri erau înlăturate rapid.

Ca filosofie de viaţă, metoda nu era prea diferită de cea urmată de fermierii din timpurile trecute. Să selectezi vitele bune nu e un act revoluţionar. Revoluţionară era însă rigoarea cu care acest principiu se aplică la ferma Calder.

Schimbările făcute de Buck îmbunătăţiseră radical performanţa în toate domeniile şi în curând, crescătorii de vite din tot statul începură să vorbească despre el. Primul Henry Calder muri mulţumit că descendenţii lui îi continuau opera glorioasă, la graniţa secolelor.

Dar Buck era de abia la început. După dispariţia bătrânului, susţinu că trebuie să treacă de la vitele de rasă pură Hereford la Angus Negre. Argumentă că îşi îngrijeau mai bine viţeii şi prezise că în curând toată lumea le va dori. Tatăl lui îi spuse că-şi pierduse minţile. Ar fi însemnat să arunce pe fereastră toată munca de până atunci. Dar Buck îl convinse să-l lase pe el să crească separat câteva Angus Negre, de probă.

Aproape imediat, mica lui cireada excela faţă de vitele Hereford. Tatăl lui se învoi să le schimbe pe toate şi după câţiva ani, reputaţia lor de crescători de Angus Negre pursânge sfida orice concurenţă. Taurii lui Calder erau renumiţi pentru fertilitatea lor în tot Vestul şi chiar mai departe.

Cu propria lui fertilitate, tânărul Buck Calder nu era atât de selectiv. Îşi dăruia generos favorurile şi călătorea mult pentru asta. Din Billings până la Boise, nu era niciun bordel decent pe care să nu-l fi onorat cu vizita. Se lăuda că un bărbat are trei drepturi inalienabile: la viaţă, la libertate şi la căutarea femeilor.

Dintre femeile pe care le curta, cele cu care se plimba nu ştiau nimic despre cele pe care le plătea. Faptul surprinzător era că cele dintâi aveau fraţi şi veri care ştiau prea bine despre existenţa celorlalte. Unii dintre ei chiar fuseseră martori la petrecerile lui Buck, când acesta, descheiat la cataramă, stârnise hohote de râs cu motto-ul lui: „Femeile le călăreşti şi le părăseşti”.

Tăcerea prietenilor lui în această privinţă, datorată mai puţin loialităţii şi mai mult grijii de a nu se

autoincrimina, îi permitea lui Buck să treacă drept „uşor afemeiat” pe la douăzeci de ani, făcându-l în ochii tuturor – cu excepţia celor care nu erau „de comitet” sau a celor cu intuiţie neobişnuită – să apară ca cel mai dorit burlac din Hope.

Când împlini treizeci de ani, majoritatea femeilor de vârsta lui, inclusiv cele pe care le entuziasma în liceu, îşi veniseră în fire şi se măritaseră cu alţii. Cele mai multe erau mame şi Buck începuse să le curteze pe surorile lor mai tinere. Ca şi tatăl lui, ochii i se opriră în cele din urmă asupra unei fete cu zece ani mai mică decât el.

Eleanor Collins era fiica unui proprietar de magazin de fierărie din Great Falls şi studiase fizioterapia. Buck fu unul dintre primii ei pacienţi.

Îşi deplasase un umăr ridicând un car cu fân împotmolit într-un pârâu. Data trecută când intrase la clinică fusese tras şi răsucit de o femeie mai în vârstă despre care mai târziu spunea, glumind, că avea farmecul unui tanchist rus. Aşa că, văzând-o pe tânăra zeiţă intrând pe uşa cabinetului, crezu că e asistentă sau infirmieră.

Purta un halat destul de strâmt pentru ca ochiul experimentat al lui Buck să distingă tipul de siluetă care-i plăcea cel mai mult, subţire, suplă şi cu bustul bine format. Avea pielea ca de fildeş şi părul lung, negru, prins în piepteni de baga. Nu-i întoarse zâmbetul, îl privi doar cu minunaţii ei ochi verzi, îl întrebă ce păţise şi-l puse să-şi scoată cămaşa. Mamă, se gândi Buck în timp ce-şi descheia nasturii, e ca într-un articol din revista Playboy.

Dacă Eleanor Collins ar fi cedat farmecului lui, dacă ar fi fost de acord să ia o cafea cu el sau dacă i-ar fi zâmbit măcar o dată, lucrurile s-ar fi putut petrece altfel.

După luni de zile, îi spusese că în ziua aceea era nervoasă ca o veveriţă; că imediat cum îl văzuse, se gândise că era bărbatul potrivit pentru ea şi-i fusese foarte

greu să-şi mascheze sentimentele prin răceală profesională. Dar atunci, Buck plecase de la clinică încins şi la umăr şi la inimă. Ultimul loc îl făcea să realizeze că se întâmplase altceva decât „călăreşte şi – părăseşte”, pentru că de obicei simţea căldura undeva mai jos. Da. În sfârşit, o întâlnise pe femeia cu care se va însura.

Dintre avertismentele de care Eleanor ar fi trebuit să ţină seama, probabil că cel mai grăitor era tristeţea resemnată din ochii mamei lui Buck. Înţelegând-o, şi-ar fi dat seama ce greu e preţul vieţii alături de primul născut din familia Calder. Dar Eleanor văzu în ochii viitoarei ei soacre doar adoraţia explicabilă pentru bărbatul acesta frumos şi de nădejde, care o alesese pe ea dintre toate femeile pentru a-i sta alături şi a-i purta copiii.

Refuzul ei de a i se dărui înainte de căsătorie aprinse şi mai tare pasiunea lui Buck. Eleanor rămase virgină până în noaptea nunţii, când îşi făcu datoria şi rămase însărcinată. Fu un băiat, al cărui nume nu se discută. Urmară două fete, la intervale apropiate, Lane şi Kathy.

— Să-ţi însămânţezi vaca cea mai bună o dată pe an, le spunea Buck prietenilor lui de băutură de la „Ultima Resursă”. Numai aşa obţii viţei de prima mână.

Afirmaţia se potrivea şi primilor trei dintre copiii lui. Henry IV era primul născut din neamul Calder, îi semăna perfect şi uneori, când vânau, strângeau cireada sau reparau vreun gard, Buck clătina din cap cu mândrie, văzând îndemânarea naturală şi entuziasmul băiatului.

Doamne, se gândea, ce înseamnă puterea sângelui! Dar când se uita la tânărul Luke nu mai era atât de sigur.

Cel de-al doilea fiu al lui nu semăna deloc cu un Calder. Patru ani trecuseră între cel de-al treilea copil şi naşterea lui şi în timpul acesta, parcă se schimbase ceva în genele Calder.

Băiatul era leit mama lui: pielea albă, de irlandez,

părul negru şi aceiaşi ochi verzi, gânditori.

— Ei, e sigur fiul mamei lui, glumise Buck la spital, când îşi văzuse copilul prima dată. Dar nu se poate spune cine e tatăl.

Şi de atunci, chiar şi de faţă cu băiatul, îi spunea lui Luke „fiul tău”, vorbind cu Eleanor.

O tachina, bineînţeles. Era mult prea mândru pentru a crede că un alt bărbat ar îndrăzni să-i pună coarne sau că o femeie a lui ar îngădui aşa ceva. Dar în taină simţea că genele lui nu avuseseră acces la băiat. Sau, şi mai rău, că fuseseră respinse. Avu acest sentiment chiar înainte ca Luke să înceapă să se bâlbâie.

— Cere cum trebuie, îi zicea Buck la masă. Nu striga, vorbea blând, dar ferm:

— Spune: „Te rog, dă-mi laptele”. Asta-i tot, Luke.

Şi Luke, de trei ani pe atunci, stătea la masă şi încerca, nu putea şi iar încerca şi iar eşua şi nu primea laptele până nu începea să plângă şi atunci Eleanor îl lua în braţe şi i-l dădea şi Buck zbiera la ea: cum o să mai înveţe băiatul, dacă ea face aşa de fiecare dată, pentru Christos?

Pe măsură ce Luke creştea, se bâlbâia tot mai rău. Şi pauza dintre cuvintele lui părea legată, într-un proces organic, de prăpastia ce se căsca încet-încet în mijlocul familiei lor, lăsându-i pe el şi mama lui de-o parte şi pe toţi ceilalţi în partea opusă. Devenea tot mai mult fiul lui Eleanor şi în curând avea să fie singurul.

Într-o zi înzăpezită de noiembrie, când Luke avea şapte ani, doi Henry Calder, fratele lui mai mare şi bunicul lui, muriră într-un accident de maşină.

Tânărul Henry, de cincisprezece ani, învăţa să conducă şi era la volan când în faţa maşinii, ţâşni un cerb. Şoseaua era ca marmura lustruită şi când viră, roţile se blocară şi maşina derapa şi plonja într-o râpă, ca o pasăre

fără aripi. Echipa de intervenţie ajunse la locul accidentului după trei ore şi aprinzând farurile, dădu la iveală cele două trupuri înzăpezite într-un copac, îngheţate şi împletite ca într-o săritură de balet macabru.

Henry cel bătrân avea şaptezeci şi şase de ani şi moartea lui fu mai uşor de îndurat. Dar pierderea unui copil e un abis din care puţine familii mai ies la suprafaţă. Unele se târăsc spre lumină, găsind uneori o punte subţire peste care amintirea poate ţese o pânză de durere. Altele sălăşluiesc în întuneric pentru totdeauna.

Calderii găsiră un fel de crepuscul, dar fiecare în altă parte. Moartea băiatului acţiona asupra familiei ca o forţă centrifugă. Nu-şi puteau găsi nicio mângâiere într-un doliu comun. Ca străinii naufragiaţi, pluteau fiecare spre ţărm de unul singur, de parcă le-ar fi fost frică să nu fie târâţi şi înecaţi în valul de durere dacă s-ar fi ajutat între ei.

Lane şi Kathy se descurcară cel mai bine, evadând cât de des şi cât de mult puteau pe la casele prietenelor lor. Tatăl lor mergea înainte, negându-şi durerea şi afirmându-şi masculinitatea. Inconştient, simţea nevoia să-şi planteze alte gene compensatoare şi căuta mângâiere în sex, oriunde-l întâlnea. Galanteria lui, întreruptă o perioadă de căsătorie, se manifesta acum din plin.

Eleanor se retrase într-o lume a ei, îndepărtată. Stătea zile întregi la televizor, absorbită. În curând, cunoştea toate personajele din seriale şi vedea aceleaşi feţe apărând mereu în emisiunile matinale. Se uita la neveste care zbierau la soţi pentru că le înşelau şi la fiice acuzându-şi mamele că le-au luat hainele sau prietenii. Uneori, şocată, se trezea ţipând şi ea cu personajele.

Când obosi de televizor, încercă să bea. Dar nu reuşi niciodată să prindă cu adevărat gust de beţie. Toate băuturile erau groaznice, deşi le îneca în suc de portocale sau de roşii. O făceau să uite, dar nu lucrurile rele.

Conducea până la Helena sau la Great Falls şi îşi dădea seama că habar nu are ce căuta acolo. Bea cu atâta discreţie graţioasă, încât nimeni nu bănui vreodată, chiar când li se terminară pâinea şi laptele sau le dădu acelaşi lucru de mâncare două seri la rând sau chiar o dată uită pur şi simplu să servească masa. În cele din urmă, decise că nu era făcută pentru a fi alcoolică şi renunţă la băutură.

Luke fu cel care simţi cel mai acut distanţarea ei. Observă că adesea uita să-l sărute şi să-i ureze noapte bună şi că numai rareori îl mai îmbrăţişa. Încă îl mai proteja de mânia tatălui, dar epuizată şi fără sentiment, de parcă îndeplinea o datorie al cărui sens îl uitase.

Aşa că înflorirea sentimentului de vinovăţie în sufletul băiatului trecu neobservată.

În ziua morţii lor, fratele şi bunicul lui veneau să-l ia pe el de la logopedul din Helena. Şi, urmând logica neabătută a unui copil de şapte ani, ajunsese la concluzia că accidentul se întâmplase din vina lui. Dintr-o lovitură, îi ucisese pe tatăl tatălui lui şi pe fiul cel mai iubit, pe fostul rege şi pe moştenitorul familiei Calder.

Era o povară uriaşă pentru umerii unui băieţel.

PATRU

Avionul Cessna 185, cu fuselajul vopsit în alb şi roşu, acostă îndrăzneţ domul de cobalt al cerului de dimineaţă, apoi păru că rămâne un moment suspendat, fără greutate, deasupra vârfurilor muntoase. Direcţionând aripa de la tribord către soare şi rotindu-se a douăzecea oară către est, Dan se uită la umbra avionului şi o văzu clătinându-se şi căzând, ca fantoma unui vultur, peste coastele de calcar străvechi, aflate cu trei sute de metri mai jos.

Bill Rimmer stătea lângă el în carlinga îngustă, cu staţia radio de emisie-recepţie în poală, parcurgând metodic lista frecvenţelor tuturor lupilor monitorizaţi în zona dintre graniţa cu Canada şi Yellowstone.

Aveau câte o antenă pe fiecare aripă şi Bill le schimba mereu, în timp ce amândoi îşi ciuleau urechile pentru a distinge inconfundabilul clac-clac-clac al semnalului.

Nu era un ţinut prea abordabil pentru depistarea lupilor. Pieptănaseră toată dimineaţa piscurile şi canioanele, folosindu-şi în egală măsură ochii şi urechile, scrutând porţiunile de umbră dintre copaci, examinând crestele, pâraiele şi luxuriantele poieni verzi în căutarea unui semn grăitor: un schelet într-un luminiş, un stol de corbi, ţâşnirea speriată a unei căprioare. Văzură multe căprioare, cu coada albă sau cenuşii şi de asemenea, elani. Odată, zburând la mică înălţime peste o râpă, tulburară o ursoaică grizzly, care se hrănea cu puiul ei dintr-o tufă de zmeură sălbatică, făcând cele două animale să alerge în trap greoi spre adăpostul pădurii. Ici şi colo, zăreau şi vite păscând pe loturile lor, păşuni înalte închiriate vara de fermieri de la Serviciul Forestier. Dar nicio urmă de lup sau de lupi.

Cu o seară înainte, Rimmer îl adusese pe Dan până în Hope, pentru ca acesta să-şi recupereze maşina şi intraseră amândoi la „Ultima Resursă”, ca să bea o bere meritată. Localul era întunecos, iar pereţii erau ticsiţi cu trofee vânătoreşti ai căror ochi goi păreau să-i urmărească şi la masa din colţ unde se aşezară cu paharele. În capătul sălii, două ajutoare de fermieri jucau zaruri şi băgau monede într-un tonomat. Muzica aleasă de ei se suprapunea peste comentariul unui meci transmis la televizorul de deasupra barului. La bar, un băutor singuratic cu o pălărie pătată de sudoare îi povestea chelneriţei păţaniile lui de peste zi. Ea încerca să pară interesată şi exagera puţin. În afară de cei de mai sus, Dan şi Rimmer erau singurii clienţi. Dan încă mai răbufnea după întâlnirea cu Buck Calder.

— Ţi-am spus că e o figură, îl calmă Rimmer, ştergându-şi spuma de pe mustăţi.

— Se poate spune şi aşa.

— A, e de treabă! Socot că mai mult latră decât muşcă. E unul din tipii ăia cărora le place să te testeze, să vadă cât eşti de dur.

— A, deci asta făcea!

— Sigur. Te-ai ţinut destul de bine.

— Mulţumesc, Bill, zise Dan, sorbind cu sete din pahar şi punându-l pe masă cu un zdrăngănit. De ce dracu' n-a putut să mai aştepte până să-i cheme pe afurisiţii ăia de reporteri?

— O să vină toţi iar, în curând.

— De ce?

— Mi-a spus că o să îngroape câinele, ştii tu, ca pe un erou şi cu piatră la cap.

— Nu pot să cred.

— Aşa mi-a spus.

— Şi ce-ţi închipui c-o să scrie pe piatră?

Se gândiră amândoi şi lui Dan îi veni primul o idee:

— Poate doar „Labrador fost Prinţ".

Râseră amândoi ca doi puşti, mult mai mult decât ar fi fost normal pentru o glumă aşa de dubioasă, dar le făcu bine şi adăugându-se şi berea, Dan se simţi puţin mai relaxat. Mai băură una şi rămaseră până la sfârşitul meciului. Localul începuse să se anime. Era timpul să plece.

Pe când se îndreptau spre uşă, Dan auzi o voce spunând la televizor: „Şi în valea Hope, un bebeluş abia a scăpat de la moartea programată de domnul Lup. Rămâneţi cu noi, revenim cu amănunte".

Aşa că mai statură, dar în zona de lângă uşă, ca să nu fie remarcaţi. Ştiristul local se ţinu de cuvânt şi după reclame, prezentă reportajul iar Dan simţi cum se

zbârleşte la vederea surâsului de crocodil al lui Buck Calder: „Lupul e o maşină de ucis. Omoară tot ce prinde”.

— Tipul ar trebui să candideze la preşedinţie, spuse Dan cu glas scăzut.

După un cadru cu Dan şi Rimmer, arătaţi într-o poziţie retrasă, în spatele mulţimii, exact cum stăteau şi acum, reporterul comenta că funcţionarii federali erau „stânjeniţi” de întâmplare. Îşi argumenta spusele cu un montaj din scurtul interviu luat lui Dan, ce demonstra exact ce trebuia. Clipea jenat în lumina reflectoarelor, ca un condamnat pentru crime abominabile.

— Poate lupul acesta să fie unul dintre cei pe care i-aţi eliberat în Yellowstone? întrebă reportera în compleu roşu, vârându-i microfonul sub nas.

Formula de adresare durea.

— E prea devreme ca să ştim. Până nu examinăm câinele, nici nu putem să confirmăm că a fost un lup.

— Vreţi să spuneţi că nu credeţi că e vorba despre un lup?

— Nu, nu vreau să spun asta. Spun doar că încă nu putem confirma.

Chiar şi încercarea lui de a zâmbi dezarmant îl făcea să pară mai nesigur. Dan simţi că era destul:

— Hai să plecăm de aici, spuse.

În dimineaţa aceasta, zburând de la Helena, cu soarele în faţă, strălucind pe munţi, lucrurile nu mai păreau atât de sumbre. Discutase optimist cu Rimmer despre şansele de a capta un semnal. Poate că, în panica ei, Kathy Hicks nu observase că lupul purta o zgardă cu emiţător. Şi chiar dacă nu avea, poate trăia alături de alţii care erau monitorizaţi. Erau cam mulţi de „poate „la mijloc. În sufletul lui, Dan ştia că nu au şanse prea mari.

În ultimii doi ani, politica lor fusese să reducă deliberat numărul lupilor care purtau zgardă cu emiţător.

Ideea regenerării vieţii animalelor din regiune se baza pe existenţa lor în stare naturală, sălbatică. Dacă s-ar fi înmulţit suficient, lupii puteau fi scoşi de pe lista speciilor pe cale de dispariţie. Dan era personal convins că emiţătoarele nu erau de mare ajutor în privinţa înmulţirii lupilor.

Dar opinia lui nu era unanim împărtăşită. Unii specialişti susţineau chiar că trebuie să fie utilizate zgărzi de capturare, prevăzute cu săgeţi ce puteau fi declanşate oricând lupul trebuia adormit. Dan le folosise şi el de câteva ori când lucra în Minnesota şi ştia că astfel de zgărzi făceau viaţa oamenilor mai uşoară. Dar, ori de câte ori capturai un lup, îl drogai şi-l manevrai, îi măreai urechea şi-i luai probe de sânge şi de urină, îl făceai să fie mai puţin sălbatic, mai puţin lup. Şi în final, începeai să te întrebi dacă modul ăsta de control de la distanţă nu-l transformă într-un fel de barcă de jucărie teleghidată, plutind pe apa lacului din parc.

Cu toate acestea, dacă un lup intra în încurcături, omorând oameni, vite sau animale de companie, trebuia să-i pui o zgardă cât se putea de repede – de dragul lui şi al celor din jur. Încercai să le dai fermierilor impresia că ştii să localizezi fiecare lup din ţinut şi pe urmă, când unul o lua razna, te zbăteai ca un apucat să-l găseşti înaintea celor care-l căutau cu puşca. Dacă-i puteai pune o zgardă, măcar ştiai unde e. Şi dacă mai crea probleme, îl găseai şi-l împuşcai.

Acum, în vreme ce soarele se înălţa constant pe cer, cei doi bărbaţi din carlinga strâmtă a avionului Cessna erau la fel de tăcuţi ca staţia de emisie-recepţie a lui Rimmer. Dacă acolo jos ar fi fost un lup cu zgardă, l-ar fi găsit până acum. Era mult mai greu să găsească un lup sau mai mulţi într-un astfel de relief, dacă nu erau animale monitorizate. Şi se punea întrebarea: cine o să facă treaba

asta? Şi cine o să-i monitorizeze, după depistare?

Dan şi-ar fi luat bucuros sarcina asupra lui. În ultima vreme, singurul lup pe care-l mai vedea era Fred. Devenise un biolog de birou şi glumea uneori că-şi va face doctoratul pe tema reproducerii dosarelor. Tânjea după munca de teren, după clipele glorioase din Minnesota, când faxul şi telefonul nu-l mai găseau. Dar o astfel de soluţie ieşea din discuţie. Avea prea multe de făcut şi singura căreia-i putea plasa o parte din responsabilităţi era Donna. Bill Rimmer se oferise cu generozitate să ajute la montarea capcanelor, dar în realitate era şi el prea împovărat.

Redresarea populaţiei de lupi era de mult ca un fotbal politic, dar în ultimul timp marcaseră doar cei care erau împotriva ideii. Pe măsură ce numărul lupilor creştea, se aprindeau şi controversele legate de asta. Cu cât se întâmplau mai des incidente ca cel de acum, cu atât devenea mai dificil să pretinzi fonduri şi oameni în plus. Dan vedea cum bugetul lui se reduce la sânge. Acum, aproape că nu mai rămăsese nici sângele. Uneori, la câte o urgenţă, reuşea să smulgă pe cineva de la alte treburi pentru o lună-două, să aducă un student la practică sau vreun voluntar dintre cei rodaţi la Yellowstone.

Problema era că, de data aceasta, nu era vorba doar despre o capcană şi pusul unei zgărzi. Incidentul din Hope s-ar fi putut dovedi testul cel mai sever pentru programul lor de redresare.

Dat fiind faptul că locuitorii oraşului urau aprig lupii şi savoarea cu care presa mânca pe pâine conflictul, Dan ştia că cel mai indicat nu era un om priceput numai la urme şi capcane. Trebuia să aibă abilităţi de comunicare, să fie sensibil la sentimentele localnicilor şi totodată, destul de tare pentru a înfrunta buldozere ca Buck Calder. Biologii cu astfel de talente erau destul de rari.

Avionul Cessna atinse limita unui alt tur înspre

răsărit şi luând virajul, Dan privi în jos spre casele din Hope, înşirate ca pe o machetă. Un camion de vite cu optsprezece roţi şi care părea, de acolo, de dimensiunile unei cutii de chibrituri, ieşea de la o staţie de benzină. Coturile râului luceau metalizate între pinii canadieni.

Dan aruncă o privire la indicatorul de combustibil. Mai aveau cât să le ajungă pentru un tur, apoi trebuia să încheie ziua de lucru.

De data asta, zbură direct pe deasupra fermei Calder, unde nişte vaci negre păşteau, mici ca furnicile, iarba însorită. O maşină urca serpentinele spre casa lui Hicks. Fără îndoială, alt blestemat de reporter.

Ajungând la pădure, zbură cât de jos îndrăznea, cu vârfurile copacilor şi marginile canionului alunecând ameţitor prin umbra avionului. Apoi, tocmai când voia să urce pentru ultima dată, zări în faţă o strălfulgerare de un gri palid, pierind dincolo de o creastă pietroasă. Inima îi bătu mai tare; se uită la Rimmer şi ştiu că-l văzuse şi el.

Nu spuseră niciunul nimic şi cele zece secunde cât dură să ajungă acolo părură foarte lungi. Dan aşeză avionul oblic, îndreptând aripa stângă spre interiorul crestei şi scrutară amândoi terenul, până departe.

— Uite-l, spuse Rimmer.

— Unde?

— Intră în pădure lângă lespedea aia lungă. E coiot, zise Rimmer după o pauză. Dar e unul mărişor.

Şi, întorcându-se spre Dan, rânji consolator. Dan ridică din umeri:

— E timpul s-o luăm spre casă.

— Mda. Pare o slujbă pentru specialiştii în capcane. Dan întoarse, primind în faţă sclipirea orbitoare a soarelui şi porni spre Helena.

Undeva jos, într-un loc sălbatic ştiut doar de un băiat, lupii auziră duduitul motorului din ce în ce mai slab, până

se stinse.

CINCI

Helen Ross ura New York-ul. Îl ura şi mai tare când JLX afară erau 40 de grade şi aerul era atât de umed încât te simţeai ca o stridie coaptă în fumul ţevilor de eşapament.

În rarele ei vizite aici, încerca întotdeauna să abordeze oraşul ca un biolog, să observe comportamentul speciilor ciudate care tropăiau pe trotuare şi să-şi dea seama de ce unora chiar le plăcea hărmălaia aceea infernală. Dar eşua lamentabil de fiecare dată. După un moment de exaltare copilărească, trăsăturile ei adoptau întotdeauna o grimasă cinică, defensivă.

Acum, grimasa se afla la locul ei. Stând la masa înghesuită în ţarcul prăfuit de pe asfalt, pe care proprietarul restaurantului îl numea – rizibil – terrazzo, Helen îşi mai turnă un pahar de vin alb, aprinse încă o ţigară şi se întrebă de ce naiba tatăl ei trebuia să întârzie întotdeauna.

Îi căuta figura în gloata care se îmbulzea pe trotuar la ora prânzului. Toată lumea arăta incredibil de calmă şi frumoasă. Tineri afacerişti bronzaţi, în costume de in cu haina aruncată pe umăr cu nonşalanţă studiată, sporovăiau cu femei cu dinţi perfecţi, picioare mai lungi de o milă şi probabil mai multe diplome universitare la activ fiecare. Helen îi urî pe toţi.

Tatăl ei alesese restaurantul. Se afla într-o zonă numită SoHo, unde ea nu mai fusese până atunci, dar el spunea că e locul cel mai „chic” din oraş. Era plin de galerii de artă şi de magazine unde se vindeau unul sau două obiecte foarte rafinate, expuse pe metri întregi în vitrine şi prezentate de asistente de vânzări ce păreau coborâte direct din revista *Vogue*. Toate erau la fel de subţiri şi dispreţuitoare şi păreau în stare să-ţi refuze

intrarea doar pe criterii estetice, dacă-ţi luai inima în dinţi şi te aventurai în pragul magazinului. Lui Helen deja îi displăcea SoHo. Până şi modul cum se scria era stupid.

Din fire, nu era o fiinţă meschină. Chiar dimpotrivă, trăia normal, la limita periculoasă a generozităţii, gata să acorde şi circumstanţele circumstanţelor atenuante. Totuşi, în ziua aceea, în afară de vreme şi de oraş, fuseseră mai mulţi factori care o aduseseră într-o dispoziţie atât de proastă. Nu cel mai neînsemnat dintre ei era faptul că era pe cale să împlinească douăzeci şi nouă de ani, o vârstă care i se părea uluitor, colosal de înaintată. Era la fel ca treizeci de ani, dar mai rău, pentru că măcar la treizeci de ani depăşeai pragul. După ce împlineai treizeci de ani, ajungeai uşor la patruzeci sau la cincizeci. Sau mureai Pentru că, dacă nu aveai o viaţă până la vârsta asta, aproape sigur că nici în viitor n-o să mai ai parte de nimic.

Mâine era ziua ei şi fără o intervenţie divină miraculoasă/mâine va fi tot şomeră, nemăritată şi nefericită.

Devenise un ritual ca tatăl ei s-o sărbătorească invitând-o la masă, indiferent unde ar fi locuit, de obicei la mai multe sute de kilometri depărtare de ea. Întotdeauna Helen era cea care făcea călătoria ca să-l întâlnească, pentru că tatăl ei era prea ocupat şi avea impresia că-i face o favoare fiicei lui chemând-o din ungherul necunoscut unde locuia ea. Şi Helen venea în fiecare vară, uitând mereu că nici la întâlnirea precedentă nu se simţise bine.

Cu o lună înainte, primea prin poştă biletul de avion şi detalii în legătură cu vreun restaurant la modă şi se entuziasma, dădea telefoane unor prieteni din oraş şi aranja întâlniri. Îşi iubea tatăl şi masa lor împreună, o dată pe an, era singura ei ocazie de a-l vedea, în ultimul timp.

Părinţii ei divorţaseră când ea avea nouăsprezece ani. Sora ei, Celia, cu doi ani mai mică, tocmai plecase la

facultate şi Helen urma biologia la Universitatea din Minnesota. Veniseră amândouă acasă de Ziua Recunoştinţei şi după masa festivă, părinţii lor îşi împinseseră la o parte farfuriile şi le anunţaseră calmi că acum, după ce-şi făcuseră datoria de a le creşte mari, voiau să pornească fiecare pe drumuri separate.

Căsnicia lor era ratată de ani de zile şi amândoi aveau pe altcineva cu care ar fi preferat să trăiască. Vor vinde casa familiei, dar fetele vor avea, desigur, camerele lor în cele două case unde li se vor instala părinţii. Totul urma să se facă raţional şi fără nicio ranchiună. Lui Helen i se părea că asta înrăutăţea infinit lucrurile.

O devastase să descopere că un menaj pe care-l crezuse, dacă nu fericit, măcar mediu ca nefericire, adăpostise în taină atâta mizerie. Părinţii ei se certau, se posomorau şi se înţepau cu tot felul de răzbunări mărunte, dar Helen avusese impresia că toţi părinţii simt aşa. Şi acum se dovedea că de-a lungul atâtor ani se uraseră şi se suportaseră doar de dragul copiilor.

Celia se purtase perfect, aşa cum făcea şi va face ea întotdeauna. Plânsese şi-i îmbrăţişase pe amândoi, făcându-i şi pe ei să plângă, în timp ce Helen îi privea uluită. Tatăl ei încercase s-o tragă şi pe ea spre el, să plângă toţi, ca într-un oribil act comun de spovedanie. Îi înlăturase mâna şi zbierase: „Nu!” şi când el o implorase, ţipase şi mai tare: „Nu!” Să te ia dracu’! Să vă ia pe amândoi!” şi ieşise din casă ca o furtună.

Pe atunci, păruse o reacţie rezonabilă.

Părinţii lor aveau aerul că faptul că nu divorţaseră mai devreme constituia un dar veşnic şi indestructibil pentru fiicele lor şi că iluzia de a fi avut o copilărie fericită echivala cu realitatea. Dar adevăratul lor cadou fusese un lucru mult mai pregnant şi cu totul diferit.

Helen nu se mai putuse descotorosi de atunci de

gândul că ea era de vină pentru suferinţa comună a părinţilor ei. Era foarte clar. Dacă n-ar fi fost ea (şi Celia, bineînţeles, dar Celia nu se simţea vinovată, aşa că-şi asuma ea o povară dublă), părinţii lor şi-ar fi urmat „drumurile separate” cu mulţi ani înainte.

Divorţul lor îi confirma bănuiala pe care o avea de mult, că animalele sunt mult mai demne de încredere decât oamenii. Şi dacă se gândea bine, faptul că în perioada aceea începuse să se intereseze cu pasiune de lupi nu era o coincidenţă. Cu devoţiunea şi loialitatea lor unii faţă de ceilalţi, cu modul de a-şi îngriji puii, păreau superiori fiinţelor umane în aproape toate privinţele.

Cei zece ani care trecuseră mai alinaseră sufletul lui Helen în privinţa divorţului părinţilor, iar gândul la asta se amestecase cu toate celelalte îndoieli şi dezamăgiri cu care reuşise să-şi umple viaţa în acel interval. Cu excepţia unor zile în care nu găsea milă pentru ei, zile străbătute de un vânt sumbru, mânat de imputări, Helen era acum bucuroasă că părinţii ei îşi găsiseră, în sfârşit, fericirea.

Mama ei se recăsătorise imediat după divorţ şi ducea acum o viaţă de golf, bridge şi, în aparenţă, sex înviorător cu un agent imobiliar scund, chel şi extrem de atent, pe nume Ralphie.

Se dovedise că Ralphie era de şase ani Altcineva-ul ei. „Cealaltă femeie” a tatălui ei nu rezistase relaţiei nici măcar şase luni şi fusese succedată, de-a lungul anilor, de un întreg şir de „cealaltă femeie”, din ce în ce mai tânără decât cele dinainte. Munca lui de consultant financiar (Helen nu izbutise niciodată să înţeleagă ce făcea el de fapt) îl purtase de la Chicago la Cincinnati şi Houston şi de acolo, anul trecut, la New York, unde o cunoscuse pe Courtney DaSilva.

Acesta era un alt factor principal ce concura la dispoziţia deloc senină a lui Helen din ziua aceea. La

Crăciunul următor, Howard şi Courtney DaSilva urmau să se căsătorească. Iar acum avea s-o cunoască şi ea pe Courtney.

Viitoare ei mamă vitregă, după cum îi spusese tatăl ei la telefon, când îi dăduse vestea, lucra pentru una dintre cele mai mari bănci din America. De asemenea, absolvise psihologia la Stanford şi era cea mai grozavă şi fatală fiinţă umană din viaţa lui.

— E minunat, tăticule. Simt fericită pentru tine, zisese Helen, încercând să fie sinceră.

— Nu-i aşa? Fetiţo, mă simt aşa de… Doamne, aşa de viu! Abia aştept să vă cunoaşteţi. O s-o adori.

— Da, şi eu, aştept s-o cunosc.

— Poate să vină şi ea la restaurant cu noi?

— Bineînţeles… minunat.

Urmaşe o tăcere scurtă şi-l auzise dregându-şi vocea:

— Helen, ar trebui să-ţi mai spun ceva, continuase cu un ton de confesiune, puţin timid. Are douăzeci şi cinci de ani.

Şi acum uite-o acolo, la capătul străzii, ţinându-se de braţul lui, cu coama neagră, sclipind şi vălurindu-se în soare în timp ce mergeau. Vorbea şi râdea, un talent pe care Helen nu-l stăpânise niciodată, iar tatăl ei strălucea ca un rege, cercetând chipurile bărbaţilor în trecere pe lângă ei, ca să surprindă semne de invidie. Părea să fi slăbit vreo cincisprezece kilograme şi avea o tunsoare diferită, mai scurtă. Courtney purta un compleu negru, fără îndoială foarte scump, cu o centură lată, roşie. Sandalele cu tocuri înalte, tot roşii, o făceau să pară mai înaltă decât cei 1, 75 m ai lui. Rujul se asorta cu centura şi încălţările.

Helen purta rochia ei cea mai bună: una din bumbac imprimat, cafenie, pe care şi-o luase în urmă cu doi ani dintr-un magazin popular. Avu impulsul subit de a se târî

sub masă.

Tatăl ei o văzu, îi făcu semn cu mâna şi i-o arătă lui Courtney, care-i făcu şi ea semn. Helen îşi strivi repede ţigara şi când ei ajunseră la gărduţul prăfuit al terasei, se ridică şi se aplecă peste el să-şi îmbrăţişeze tatăl. Mişcarea antrena sticla de vin de pe masă, care i se vărsă pe rochie, căzând apoi pe jos, în ţăndări.

— Mai uşor! exclamă tatăl ei. Un chelner se repezi s-o salveze.

— Doamne, îmi pare rău! se vaită Helen. Sunt o proastă.

— Ba nu! insistă Courtney şi fu cât pe aci s-o repeadă: „Ce dracu' ştii tu? Dacă vreau, simt proastă 7.

Cei doi fură nevoiţi să intre în restaurant ca să iasă de acolo pe „terrazzo77 şi avu câteva momente să-şi şteargă rochia, asistată cam intim de chelner. Îngenunchease în faţa ei şi-i freca o cârpă de coapse. Toţi clienţii se uitau.

— Mulţumesc, e bine. E bine, zău. Opreşte-te!

Din fericire, o ascultă şi dispăru iar Helen rămase cu rochia udă, ridicând din umeri şi rânjind ca o imbecilă la cei de la mesele vecine. Apoi îl văzu pe tatăl ei şi îşi strâmbă faţa în ceva ce spera să fie luat drept zâmbet. El îşi deschise braţele şi îl lăsă s-o strângă la piept.

— Ce face fetiţa mea?

— E udă. Fierbinte şi udă, zise ea, sărutându-l. Mirosea a colonie. Colonie! Se dădu înapoi, ca s-o poată studia:

— Arăţi fabulos, minţi.

Helen ridică din umeri. Niciodată nu ştia cum să reacţioneze la complimentele lui. Şi nici la ale altora, fiindcă veni vorba, nici nu primise prea multe.

— Fetiţo, ţi-o prezint pe Courtney DaSilva.

Helen se întrebă dacă trebuia s-o sărute şi fu uşurată

când Courtney îi întinse o mână elegantă şi bronzată.

— Bună, i-o strânse ea şi se simţi obligată să adauge: Ce unghii grozave!

Se asortau cu pantofii, cordonul, buzele şi probabil şi cu lenjeria intimă. Unghiile lui Helen erau butucănoase ca ale unui camionagiu şi cojite de la treaba din bucătăria de la Moby Dick.

— Vai, mulţumesc, zise Courtney. Biata de tine, ţi-ai stricat rochia? Howard, dragule, ar trebui să mergem să-i cumpărăm alta. E un magazin grozav chiar lângă…

— Mă simt bine, vă rog. De fapt, fac aşa mereu ca să mă răcoresc. Şi dacă rămânem fără vin, mai storc puţin din rochie.

Howard – dragul comandă şampanie şi după două pahare, Helen începu să se relaxeze. Vorbiră despre vreme, despre căldura din New York şi despre SoHo unde, bineînţeles, Courtney voia să ia un apartament la ultimul etaj. Helen o întrebă, înainte de a se putea abţine, ce avea de gând să ţină acolo iar Courtney îi explică răbdătoare că era doar un apartament mai mare unde urmau să stea ei.

Chelnerul apăru din nou şi-i spuse că n-avea voie să fumeze, fapt care, ţinând cont că stăteau pe strada invadată de fumurile din trafic, părea cu totul ilogic. Fu şi dezamăgită pentru că observase că deja Courtney o privea dezaprobator şi se complăcea în situaţia aceea. Se apucase din nou după şapte ani în care nu mai fumase deloc şi găsea un fel de plăcere perversă în a fi singurul biolog care fuma, din câţi cunoştea ea.

Comandară masa. Helen începu, optând pentru peşte cu paste în sos picant. Courtney zise că ea nu dorea decât o salată uşoară cu zeamă de lămâie, iar tatăl ei cel zvelt, care recunoscuse deja, bătându-se cu mândrie pe abdomenul plat, că mergea în revărsat de zori la o sală de gimnastică unde se antrenau numai personalităţi, ceru un

grătar simplu, fără niciun fel de garnitură. Acum, Helen se simţea nu numai nătângă, ci şi haplea.

În vreme ce chelnerul îi turna în farfurie un morman înmărmuritor de spaghete, tatăl ei se dădu mai aproape:

— Ghici unde ne căsătorim.

La Vegas, poate, se gândi Helen, sau la Reno sau oriunde poţi să-ţi iei a doua zi actele de divorţ din imprimantă.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse ea cu voce tare.

— În Barbados.

O luă de mână pe Courtney şi ea zâmbi şi-l sărută pe obraz. Lui Helen îi venea să verse.

— Oh! exclamă, totuşi, Barbados! Mamă!

— Dar numai dacă promiţi că vii, o ţintui Courtney cu o unghie lungă şi roşie.

— Bineînţeles. Trec deseori pe acolo în câte o croazieră, de ce naiba n-aş veni?

Văzu o licărire de tristeţe în ochii tatălui ei şi îşi spuse că trebuie să se oprească. Poartă-te bine, se certă, fii amabilă:

— Dacă plătiţi, vin.

Le zâmbi la amândoi şi continuă:

— Nu, serios, mi-ar plăcea la nebunie. Sunt foarte fericită pentru voi.

Courtney păru emoţionată. Zâmbi şi i se umeziră ochii. Probabil nu e aşa de rea, gândi Helen, deşi pentru ea motivul pentru care voia să se mărite cu un bărbat de două ori mai bătrân decât ea era un mister. La urma urmei, nici măcar nu era un tip bogat.

— Ştiu că se spune că mamele vitrege sunt un fel de regina din „Albă ca Zăpada” sau…

— Aşa e! o întrerupse Helen. Dar aşteaptă puţin, poţi deveni ca ea. Hei, doar unghiile le ai deja!

Şi izbucni în râs. Courtney zâmbi nesigură. Helen îşi turnă restul de şampanie, simţind ochii tatălui ei privind-o. El şi Courtney trecuseră deja pe apă minerală. Nătângă, haplea, de ce nu şi beţivă vicioasă?

— Deci eşti biolog, reluă Courtney. Câte eforturi făcea!

— Spăl vase. M-am ocupat cu asta, dar m-am lăsat săptămâna trecută. Momentan simt „între slujbe", ca să folosesc termeni tehnici.

— Disponibilă.

— Şi asta.

— Şi stai tot la Cape Cod?

— Mda, simt fixată acolo. E un loc la fel ca oricare unde se spală vase.

— De ce te subestimezi aşa întotdeauna? întrebă tatăl ei, apoi, spre Courtney: E un biolog strălucit, specializată în viaţa lupilor. Îşi termină teza de doctorat care aduce nişte concluzii inovatoare.

— Inovatoare! se strâmbă Helen.

— E adevărat. Aşa a spus coordonatorul tău.

— El habar n-are. Oricum, asta era acum trei ani. De atunci, probabil că lupii s-au transformat în erbivore care trăiesc în copaci.

— Helen le-a studiat viaţa în Minnesota mai mulţi ani.

— Am studiat? Tată, vorbeşti de parcă aş fi un erou din „Cartea junglei".

— Păi, ai trăit printre ei.

— Nu am trăit. Abia dacă apuci să-i vezi pe blestemaţi. Am făcut puţină cercetare, asta-i tot.

De fapt, tatăl ei nu greşea prea mult. Nu era sigur că cercetarea ei era „inovatoare", dar era unul dintre cele mai serioase studii făcute vreodată, încercând să explice de ce unii lupi se hrănesc cu animale domestice (vite) şi alţii nu. Era o cercetare despre opoziţia dintre prădători şi

victime (subiect care o intrigase întotdeauna), dar şi despre natură şi cultură şi datele conduceau spre concluzia că uciderea vitelor era un fapt mai mult învăţat decât moştenit.

Oricum, Helen n-avea de gând să dea o reprezentaţie cu ideile ei pentru Courtney, care-şi proptise bărbia în palmă şi încerca să pară fascinată.

— Spune-mi cum a fost. Ce făceai acolo?

Helen îşi goli paharul, apoi răspunse cu nonşalanţă:

— A, te ţii după ei. Le iei urma, îi prinzi în capcane, le pui emiţătoare. Încerci să vezi ce mănâncă.

— Da? Şi cum îţi dai seama?

— Păi, le examinez excrementele.

O femeie de la o masă de alături îi aruncă o privire. Helen îi zâmbi dulce şi continuă, vorbind mai tare:

— Aduni toate fecalele pe care le găseşti şi umbli prin ele după păr, resturi de os şi alte chestii pe care le examinezi ca să-ţi dai seama de unde provin. După ce au ucis, au un rahat negru şi moale şi e mai greu de adunat. Şi miroase, ştii cum? Doamne, cum mai pute rahatul de lup! E mai bine când n-au mai mâncat de mult, este mai tare şi-l aduni uşor cu mâna.

Courtney dădu din cap cu un aer înţelept. Nu clipise nici măcar o dată, ceea ce era în favoarea ei. Ştia că tatăl ei o privea rănit şi se dojeni din nou pentru purtarea ei copilărească. Băuse prea mult.

— Oricum, ajunge cu rahatul ăsta, zise. De ce nu-mi povesteşti de al tău, Courtney? Eşti în finanţe, nu?

— Aha.

— Ai bani, nu?

Courtney zâmbi cu uşurinţă. Era o fată cu stil.

— Numai pe ai altor oameni, din păcate, răspunse.

— Şi eşti şi psiholog, nu?

— N-am practicat niciodată.

— Practica te perfecţionează şi mie mi se pare că eşti destul de perfectă şi aşa.

— Helen… îi puse tatăl ei o mână pe braţ.

— Ce? îl privi ea cu ochi inocenţi.

El fu pe punctul de a spune ceva, dar în loc de asta, pe buze îi apăru un mic zâmbet trist:

— Cine vrea desert?

Courtney spuse că trebuia să meargă la toaletă, deşi, după cât de puţin mâncase, Helen nu înţelegea de ce: poate ca să-şi mai facă puţin unghiile.

După ce plecă, tatăl ei întrebă imediat:

— Ce-ai păţit, fetiţo?

— Cum adică?

— Ştii, nu e nicio regulă care să-ţi impună s-o urăşti.

— S-o urăsc? Ce vrei să spui?

El oftă şi n-o mai privi. Ochii lui Helen se umplură deodată de lacrimi. Fu rândul ei să pună mâna pe braţul tatălui:

— Îmi pare rău.

El îi luă mâna în ale lui şi o privi îngrijorat:

— Te simţi bine?

Helen pufni şi îşi reprimă lacrimile. Doamne, nu putea să mai facă încă o scenă acolo, aveau s-o aresteze.

— Mă simt bine.

— Îmi fac griji pentru tine.

— N-ai de ce. Sunt bine.

— Ai veşti de la Joel?

Se rugase să n-o întrebe. Acum sigur o să plângă. Dădu din cap, neavând încredere în vocea ei şi inspiră adânc:

— Mda, mi-a scris.

Nu, n-avea de gând să plângă. Joel era la mii de mile distanţă şi totul se terminase oricum. Şi iat-o şi pe draga de Courtney, înaintând prin restaurant cu o nouă hotărâre

şi un zâmbet pe buzele proaspăt rujate. Helen se hotărî s-o lase în pace. Nu era aşa de rea. De fapt, avea în ea ceva dur şi şlefuit, extrem de atrăgător.

Cine ştie, se gândi ea, poate că într-o bună zi vom deveni prietene.

ŞASE

Helen luă avionul spre Boston în seara aceea.

AI Aranjase să rămână în weekend la nişte prieteni din New York, dar îi sună de la aeroport, scuzându-se că trebuie să plece mai devreme. În realitate voia să scape de înghesuiala şi zgomotul din Manhattan.

Masa se terminase într-o atmosferă mai bună. Tatăl ei îi dăruise o poşetă italienească de piele, foarte frumoasă, aleasă cu ajutorul lui Courtney. Şi ea îi luase un cadou, un flacon de parfum şi se reabilita mult în ochii lui Helen mâncând o prăjitura uriaşă cu ciocolată.

Spre plăcerea evidentă a tatălui ei, cele două femei se şi sărutaseră la plecare, iar Helen îşi luase angajamentul de a veni la nuntă, în Barbados. Totuşi, refuzase să fie domnişoară de onoare. „Nici măcar matroană nu vreau să fiu”, glumise.

Era aproape ora zece când, la volanul maşinii, ieşi din Boston şi coti spre est pe Ruta 6, care ducea în susul Capului, până la Wellfleet.

În graba ei de a scăpa de New York, uitase că era vineri seara, când traficul e foarte lent. Merse mai tot drumul bară la bară cu turişti şi familii în weekend, având biciclete, bărci şi diverse planşe sus pe maşini. Îi era dor de toamnă, când locul se aerisea şi de iarnă, când se golea de tot şi vântul mugea în largul golfului. Atunci puteai merge milă după milă pe ţărmul oceanului fără să vezi nicio fiinţă vie, cu excepţia păsărilor.

În ultimii doi ani, locuise într-o casă închiriată în golf, la o milă şi ceva la sud de satul Wellfleet. Încă o privea

drept casa lui Joel. Ca să ajungi la ea, părăseai autostrada şi urmai un labirint de alei strâmte, străjuite de copaci şi apoi o cărare abruptă, drept spre apă.

Ieşind în sfârşit din trafic, Helen opri aerul condiţionat şi lăsă jos geamul Volvo-ului ei de teren, ca să simtă mirosul cald al copacilor. Probabil că nu era mai răcoare decât la New York, dar aici, arşiţa era altfel, aerul curat şi prezenţa permanentă a brizei o făceau suportabilă.

Maşina se hurduca pe cărare şi zări dunga neagră a apei şi ultimele trei case pe lângă care trebuia să treacă înainte de a ajunge la a ei. Se opri lângă cutia poştală, dar înăuntru nu era nimic. Nu-i mai scrisese de mai bine de o lună.

La Turneri, care aveau grijă de Buzz când era ea plecată, lumina era încă aprinsă. Îl auzi pe Buzz lătrând de bun venit când opri afară. Era dincolo de uşa-geam a bucătăriei, dând din coadă şi uitându-se. Apăru şi doamna Turner şi-i dădu drumul.

Buzz era un căţel de rasă nesigură, pe care Helen îl luase de la un târg din Minneâpolis, de Crăciun, înainte de a-l cunoaşte pe Joel. De aceea – cu excepţia tatălui ei şi a unui hamster morocănos din lunga ei galerie de animale din copilărie – relaţia cu Buzz era cea mai lungă pe care o avusese cu un mascul. Acum era lăţos, dar când îl luase, era tuns la piele din cauza unei infecţii şi dat peste tot cu un unguent purpuriu. Astfel, era cel mai urât câine pe care-l văzuse vreodată şi Helen simţise că trebuie să-l ia.

— Bună, necazule. Ce mai faci? Dă-te jos, dă-te jos.

Buzz sări în maşină şi aşteptă cuminte câteva minute, cât Helen îi mulţumi doamnei Turner şi schimbă câteva vorbe cu ea despre căldura din oraş. Apoi coborâră amândoi cele câteva sute de metri de drum plin de gropi, până la casă.

Era o clădire mare şi veche, închegată din panouri de

placaj alb, care vibrau când sufla vântul de vest, ceea ce se întâmpla adesea. Stătea la ţărm ca un vas de linie eşuat, având vedere la o porţiune mocirloasă din golf. Înăuntru semăna şi mai mult cu o corabie, cu pereţii, podelele şi tavanele tapetate cu scânduri subţiri, întunecate, în relief. La etaj, două ferestre în fronton se deschideau spre golf ca două hublouri. Puntea navei era o fereastră lungă din sufragerie. Dacă stăteai acolo la flux, îţi puteai imagina cu succes că eşti pe apă, navigând spre solul tare din Massachusetts.

Helen ar fi fost mulţumită să stea toată ziua la fereastra aceea, privind cum culorile şi formele peisajului se schimbau mereu, aranjate parcă de un pictor neliniştit, perfecţionist. Îi plăcea cum vântul şi norii puneau desene mişcătoare pe iarba din mlaştină şi cum umplea aerul, când urca fluxul, de un miros sărat, primordial, iar musculiţele de noroi bâzâiau şi se luptau cu armatele de crabi.

Becul aprins deasupra uşii din spatele casei adunase în jurul lui toate gâzele zburătoare, care se învârteau zumzăind şi aruncând umbre de cinci ori mai mari decât ele. Helen îşi puse geanta de voiaj în faţa intrării. Voia să facă o plimbare rapidă pe ţărm, să-l alerge pe Buzz. Era obosită, dar genul de oboseală care se capătă de la stat prea mult în maşină sau avion. De asemenea, era o scuză ca să nu intre. Casa părea atât de mare şi pustie acum, când stăteau în ea doar ea şi câinele!

Parcurse panta în curbă, cu pavajul stricat, şi coborî treptele spre fâşia de nisip ce se întindea de-a lungul mlaştinii, până la intrarea în golf.

Simţea mângâierea brizei pe faţă şi trase adânc în plămâni aerul sărat. Dincolo de golf, vedea luminiţele unei ambarcaţiuni purtate de flux. O lună evazivă căuta spărturi în nori şi când găsea una, aprindea cărări pe apă. Buzz

alerga în faţă, oprindu-se din când în când să facă pipi sau să adulmece algele proaspete de pe ţărm.

Când era şi Joel, făceau plimbarea aceasta în fiecare zi, înainte de culcare. Mai demult, când nu puteau să-şi ţină mâinile departe unul de altul mai mult de cinci minute, se opreau şi se iubeau în câte o adâncitură dintre dune, iar Buzz o lua înainte, după crabii ieşiţi din mlaştină sau la vânătoare de păsări. Apoi venea leoarcă şi-i cutremura, scuturându-şi blana udă pe ei.

Cam la jumătate de milă depărtare de casă se afla carcasa unei iole, pe care probabil că cineva intenţionase s-o reconstruiască, dar acum putrezise dincolo de limită. Fusese înţepenită într-un loc unde apa nu urca decât foarte rar şi zăcea legată cu funii năpădite de muşchi de doi copaci bătrâni. Semăna cu scheletul unei arce mai modeste a lui Noe, abandonat de toate vietăţile în afară de şobolani, cărora Buzz le mai făcea câte o vizită nocturnă. Era şi acum acolo, mârâind şi pufnind în întuneric. Helen se aşeză pe un buştean adus de curent şi îşi aprinse o ţigară.

Venise cu Buzz în vacanţă la Cape în luna iunie, acum două veri. Sora ei închiriase o casă pentru tot sezonul, unul din locurile acelea de milioane, situat la distanţă mare de apă, cu o vedere uluitoare spre Great Island şi o scară de lemn specială ale cărei trepte coborau pe plajă. O invitase şi pe Helen să stea cu ei.

Celia se măritase cu iubitul ei din facultate, inteligentul, dar plicticosul Bryan, a cărui companie de informatică tocmai fusese cumpărată de o firmă-gigant din California pentru o sumă înmărmuritoare. Chiar şi înainte de asta, fericirea previzibilă a celor doi se concretizase în doi copii perfecţi, blonzi şi reuşiţi: un băiat şi o fată, Kyle şi Carey. Locuiau la Boston, într-un cartier riveran construit de arhitecţi premiaţi.

Helen îşi petrecuse o mare parte din cei cinci ani anteriori luptându-se cu sălbăticia din Minnesota şi-i trebui ceva timp pentru a se obişnui cu luxul. „Apartamentul de oaspeţi” din vila închiriată de Celia la Cape Cod avea chiar şi propriul jacuzzi. Avusese de gând să stea o săptămână şi apoi să se întoarcă la Minneapolis să lucreze la teza de doctorat pentru care coordonatorul ei o bătea deja la cap. Dar săptămâna se transformase în două, apoi într-o lună.

Bryan venea la ele la fiecare sfârşit de săptămână, iar o dată venise şi mama lor şi Ralphie, reuşind să rupă unul dintre paturi. În restul timpului, cele două surori stăteau doar cu copiii. Se înţelegeau bine şi era bucuroasă că are timp să-i cunoască pe puşti, deşi sora ei îi părea la fel de enigmatică în comportare ca totdeauna.

Pe Celia părea s-o nedumirească nimic. Nici măcar faptul ca Buzz îi mâncase cea mai bună pălărie de pai. Hainele ei erau întotdeauna curate şi călcate, silueta corectă, părul spălat şi strâns frumos. În rarele ocazii când Kyle sau Carey plângeau sau se certau, zâmbea doar şi-i alina luându-i în braţe, până se simţeau mai bine. Făcea acţiuni caritabile, juca un tenis elegant şi gătea minunat. Era în stare să pună la punct un festin pentru zece persoane având la dispoziţie doar jumătate de oră. Nu avea niciodată dureri de cap, nopţi nedormite sau nervi din cauza ciclului şi Helen credea că nici când era singură în baie nu scotea vreun zgomot necuviincios.

Descoperise mai demult că nu era nicio distracţie să încerce să-şi şocheze sora. Era imposibil şi oricum, acum erau adulţi şi nu-i faci farse unei persoane care ţi-a spălat cândva lenjeria şi-ţi aducea cafeaua la pat în fiecare zi. Vorbeau mult, mai ales nimicuri, deşi Helen mai încerca uneori să afle ce gândeşte Celia despre lucrurile importante din viaţă sau măcar ce consideră sora ei că este important.

Într-o seară, după masă, când Bryan era plecat şi copiii se culcaseră, Helen o întrebă despre divorţul părinţilor lor. Stăteau la masă în grădină, la umbră şi Helen, ca de obicei, băuse cel mai mult din vin. Soarele apunea dincolo de insulă, pe coasta întunecată a Massachusetts-ului. Ar fi vrut să ştie dacă divorţul fusese pentru Celia la fel de traumatizant cum fusese pentru că.

Celia ridicase din umeri.

— A, eu am simţit întotdeauna că s-a întâmplat cum era mai bine.

— Dar nu te supără niciodată?

— Nu. Aşa erau ei. Voiau să stea împreună până ne facem destul de mari ca să nu suferim.

— Şi tu nu ai suferit? întrebă Helen incredulă.

— Ba da. O vreme, am fost furioasă pe ei. Dar nu poţi lăsa lucrurile astea să te afecteze. La urma urmei, e viaţa lor.

Helen insistase, încercând să găsească o fisură în ceea ce ea considera a fi o armură de protecţie, dar nu izbutise. Poate că era adevărat că acelaşi eveniment care-i întorsese ei măruntaiele pe dos, lăsând-o să orbecăie fără control ani de zile, cel puţin în viaţa sentimentală, o lăsase neschimbată pe sora ei. Oricum, nu avea rost să vorbească despre asta. Totuşi, se gândise, ce ciudat că două femei cu aceleaşi gene pot fi atât de diferite! Poate că una dintre ele fusese confundată şi schimbată la naştere.

După o lună de înot, citit şi joacă pe plajă cu micuţii Kyle şi Carey, Helen devenise neliniştită. Un prieten de-al ei din Minneapolis îi dăduse un telefon al altui prieten, Bob, care lucra la Laboratorul Biologic Marin de la Woods Hole, mai departe de Cape. Helen îl sună într-o seară.

La telefon păru amabil şi o întrebă dacă nu voia să vină la o petrecere în weekend-ul acela. Împreună cu câţiva prieteni, voia să vadă nişte „instantanee uluitoare”

filmate de unul din băieţii de la Woods Hole cu o cameră băgată în burta unui rechin-tigru. Nu era exact ideea ei de petrecere distractivă, dar, la naiba, se gândise, de ce nu?

Îl observase pe Joel Latimer de cum intrase pe uşă.

Arăta ca unul din şoferii aceia californieni din anii şaizeci, înalt, subţire, bronzat şi cu un moţ de păr blond. O surprinse privindu-l în timp ce Bob îi vorbea despre Woods Hole şi zâmbetul lui direct o făcu aproape să-şi verse paharul.

Era soiul acela de petrecere la care-ţi făceai rost de mâncare direct din bucătărie şi Helen se pomeni lângă el în faţa unei tăvi cu lasagna vegetariană.

Deci tu eşti femeia care aleargă cu lupii, îi spusese.

— De fapt, mai mult îmi târăsc picioarele decât să alerg după ei.

El răsese. Avea ochii cei mai albaştri şi dinţii cei mai albi din lume. Simţise că i se contractă stomacul şi se certase în gând pentru că era ridicolă. Nici măcar nu era genul ei, deşi nu fusese niciodată prea sigură că un anumit gen de bărbaţi îi plăceau. O ajutase să-şi ia nişte salată.

— Eşti în vacanţă?

— Da, stau la sora mea, la Wellfleet.

— Atunci suntem vecini.

Joel era din Carolina de Nord şi se vedea după accentul lui. Tatăl lui se ocupa de afaceri cu pescuit. Îi spuse că-şi făcea teza de doctorat despre crabii-potcoavă, care nici măcar nu erau crabi ci arahnide, rude îndepărtate ale păianjenilor. Erau un fel de fosile vii, străvechi şi pe vremea când pe acolo hălăduiau dinozaurii. Trăiau neschimbaţi de patru sute de milioane de ani.

— Parcă-l aud pe coordonatorul meu, comentase ea. El râsese. Doamne, se simţea spirituală. De obicei, în prezenţa bărbaţilor arătoşi, ori îi pierea graiul ori bolborosea ca o lunatică. Îl întrebase cum arătau crabii.

— Ştii capelele pe care le purtau naziştii? Ei, aşa arată, dar sunt maronii. Iar înăuntru e un fel de scorpion.

— Seamănă cu coordonatorul meu, marşase ea.

— Şi au codiţa despicată la spate.

— El şi-o ţine ascunsă pe-a lui.

Joel îi spuse că sângele crabilor-potcoavă avea tot felul de utilizări medicale, inclusiv în tratamentul cancerului. Dar specia era ameninţată şi aici, la Cape, una din probleme era că pescuitorii de ţipari omorau crabii ca să-i transforme în momeală. Cercetarea lui încerca să descopere ce impact avea lucrul acesta asupra populaţiei de crabi-potcoavă. Locuia într-o casă închiriată, la sud de Wellfleet. Seamănă cu un vapor, spusese, invitând-o pe acolo.

Îşi luaseră mâncarea într-un colţ şi el îi povestise câte ceva despre ceilalţi oaspeţi şi despre filmul pe care urmau să-l vadă. Ea întrebase cum poţi realiza o filmare în burta unui rechin.

— Cu foarte mare greutate.

— Bănuiesc că trebuie să găseşti un rechin mare de tot…

— Sau un operator mic de tot.

— Exact. Care să fie şi ginecolog.

Mai târziu, uitându-se la casetă, înghesuită pe canapea între Joel şi altcineva, se întrebase dacă şi el era la fel de conştient de atingerea trupurilor lor. Purta nişte jeanşi sfâşiaţi şi nu se putea abţine să nu strecoare priviri spre coapsele lui bronzate care se vedeau prin tăieturi.

Operatorul autor al filmării (un om de statură normală) le explica tot ce vedeau, arătând că după ce o femelă de rechin-tigru s-a împerecheat, mai multe capsule ovoide fertilizate se formează în două compartimente separate ale pântecului, dezvoltându-se rapid în embrioni de rechin compleţi, dotaţi cu dinţi. În fiecare

compartiment, unul din foetuşi se afirma ca cel mai puternic, devorându-şi fraţii şi surorile. În final, nu se nasc decât cei doi pui versaţi în arta de a ucide.

În timp ce vocea le explica, minuscula cameră endoscopică traversa cavernele trandafirii gelatinoase şi tunelele din măruntaiele mamei-rechin, ca într-un film de groază ieftin. Se vedea o supă terciuită de feţi morţi, dar nici urmă de puiul de rechin care-i ucisese. Apoi, într-un colţ îndepărtat al pântecului, sclipise deodată un ochi galben, uitându-se direct la cameră şi toţi biologii încercaţi din audienţă ţipaseră la unison. În râsul care urmă, Helen observă stânjenită că se agăţase de braţul lui Joel. Îi dădu drumul repede.

După aceea, Bob o luă să-i mai prezinte şi alte persoane şi ea arunca mereu priviri spre locul unde se afla Joel. Chiar dacă era prins în conversaţie, sesiza întotdeauna privirea ei şi-i zâmbea. Când se despărţiră, o întrebă dacă voia să vadă nişte crabi-potcoavă şi ea acceptă mult prea repede. Îi dădu întâlnire în ziua următoare şi ea spuse că va veni.

După o săptămână, erau amanţi şi după încă una, Joel îi ceru să se mute cu el. Spuse că simţea că o cunoaşte de mult, că erau „suflete pereche” şi dacă venea la el, vor petrece iarna împreună, scriindu-şi tezele de doctorat. Helen nu mai auzise niciodată ceva atât de romantic. Dar nu era normal ca bărbaţii să facă atât de repede oferte care-i angajau sentimental. Aşa că spuse nu, nici nu încape vorbă, de fapt, e ridicol; şi a doua zi de dimineaţă se mută cu el.

Fu lucrul cel mai aproape de a o şoca pe Celia care-i reuşise vreodată.

— Ai de gând să trăieşti cu el? o întrebase, văzându-i bagajul.

— Mda.

— După ce l-ai cunoscut doar de două săptămâni?

— Surioară, dacă o fată nu-l poate găsi pe Domnul Perfect, uneori trebuie să se mulţumească şi cu Domnul Prezent.

După divorţul părinţilor lor, viaţa ei amoroasă se poticnise de la o alegere proastă la alta. Asta nu însemna că trăise în promiscuitate. Chiar dacă ar fi vrut, i-ar fi fost greu, pentru că trăia în sălbăticie cea mai mare parte a anului. Doar că părea a avea lipici la bărbaţii cei mai nepotriviţi din anturajul ei. Fuseseră şi excepţii, dar, în general, erau bărbaţi pe care alte femei îi sesizau de la o poştă, care aveau scris pe frunte cu roşu „om de nimic”, „lichea” sau „ticălos”, bărbaţi care nu-i plăceau sau pe care nu-i dorea, dar până la urmă se alegea cu ei.

Helen nu fusese niciodată capabilă să-şi dea seama exact de ce alegea atât de prost. Probabil că ţintea jos pentru că, în adâncul sufletului, era sigură că niciun bărbat bun n-ar avea ce vedea la ea. E drept că nici cei răi nu găseau mare lucru, pentru că rareori era ea cea care punea punct unei legături şi, atunci, numai când simţea că va fi părăsită şi reuşea ea să facă pasul mai repede.

În mod normal, se străduia să rămână chiar şi cu cei mai răi, încercând să menţină relaţia, căutând cu disperare să fie aprobată, până ce partenerul pleca, începea s-o înşele sau o anunţa la o ultimă cină prăpădită într-un restaurant ieftin, încercând să fie amabil, că s-a terminat şi, dragă, poate ar fi mai bine să-şi vadă fiecare de drumul lui.

Nu trăise până atunci zi de zi lângă un bărbat. Aşa că, la propunerea lui Joel, intră în panică. Săptămâni de-a rândul, se trezea la miezul nopţii cu inima duduindu-i şi cu siguranţa absolută că mâine, bărbatul acesta blând, cu pielea aurie, care sforăia uşor lângă ea, îi va spune că totul fusese o greşeală şi să-şi ia bagajul şi câinele şi să plece

naibii din viaţa lui.

Dar nu se întâmplă aşa. Şi după o vreme, Helen se relaxa. În curând, parcă nici nu mai erau două persoane separate. Citise în cărţi despre astfel de lucruri, dar nu crezuse niciodată că poate fi aşa. Dar era adevărat. Adesea, ştiau ce gândeşte celălalt fără să fie nevoie de cuvinte. Puteau să vorbească o noapte întreagă sau să tacă o zi întreagă.

De obicei, când oamenii o întrebau despre munca ei, dădea răspunsuri în glumă, minimalizând totul, apoi schimba subiectul, punând ea întrebări. Pe cine ar fi interesat activitatea ei? Dar cu Joel era altfel. Nu puteai să-l deturnezi. Se pomeni spunându-i despre cercetarea ei mai mult decât spusese oricui până atunci şi faptul acesta o făcu să realizeze câtă dreptate avea coordonatorul ei de lucrare. Era bună; ce mai, era strălucită.

Prima dată când îi spuse că o iubeşte, nu ştiu cum să reacţioneze. Murmură ceva şi-l sărută şi momentul trecu. Nu se putea hotărî să-i răspundă că şi ea îl iubea, deşi era adevărat.

Poate că era genul de bărbat care spunea asta oricărei femei cu care se culca. Dar nu numai asta o împiedica. I se părea că dacă i-ar fi răspuns, ar fi fost ceva înspăimântător de decisiv, ca şi cum ai transforma o linie într-un cerc. Ea ar fi completat cercul, l-ar fi închis.

Totuşi, pe măsură ce toamna ceda loc iernii şi Cape se limpezea de turişti, iar cerul de marile stoluri migratoare, Helen simţi că pe undeva se limpezeşte şi ea. Eliberându-se de îndoială, ajunse să accepte ceea ce aveau ea şi Joel. El o iubea şi prin urmare, ea era demnă de iubit. Îi spuse că era frumoasă şi pentru prima dată în viaţa ei se simţea aşa cu adevărat. Şi cum probabil că el ştia deja, de ce să nu-i spună şi ea că îl iubeşte? Aşa că, a doua oară când i-o declară, îi mărturisi şi ea iubirea.

Mutară masa lungă din bucătărie în sufragerie şi o aşezară lângă fereastra cu vedere la golf, punându-şi pe ea laptopurile şi acoperind-o cu teancuri de hârtii. Aveau o sobă cu lemne care mergea tot timpul şi în fiecare zi făceau cu Buzz plimbări lungi pe ţărm, în căutare de lemne aduse de curent.

Joel se pricepea la animale şi neîmblânzitul Buzz deveni curând sclavul lui devotat, stând în diverse poziţii la comandă şi aducând beţe aruncate în ocean la distanţe imposibile. Helen se uita în panică la bietul câine, întors de valuri şi scufundat, convinsă că se va îneca. Dar Joel râdea. Imediat, un cap lăţos apărea din spumă, cu dinţii încleştaţi pe băţul pe care, în mod miraculos, îl găsea întotdeauna, se lupta să-l aducă şi-l lăsa la picioarele lui Joel, rugându-l să i-l mai arunce.

Joel tocmai descoperise muzica de operă, pe care Helen susţinea că o urăşte. De câte ori punea un disc, ea mormăia şi chiar bombănea când cânta şi el. Apoi o prinse într-o zi fredonând ceva din „Tosca” în cadă şi ea fu nevoită să admită că unele arii de operă simt suportabile. Nu aşa bune ca Sheryl Crow, dar nici rele.

Proprietarii casei aveau o bibliotecă ticsită cu traduceri din clasicii ruşi, cărţi pe care Joel spunea că dorise mereu să le citească, dar nu apucase. Începu cu Dostoievski, apoi trecu repede la Pasternak şi Tolstoi şi ajunse la Cehov, descoperind că-i plăcea cel mai mult dintre toţi. Îi plăcea să gătească şi serile, când pregătea ceva, îi povestea ce se mai întâmpla în paginile lui Cehov iar ea îl privea şi-l asculta zâmbind. Mâncau lângă foc, apoi se ghemuiau pe canapea amândoi şi citeau sau vorbeau despre locurile unde fuseseră sau le-ar fi plăcut să se ducă.

El îi povesti cum tatăl lui îi luă pe toţi copiii la crabi când era mic. Vâsleau în golf, lăsau vasele, apoi se întorceau şi aprindeau focul pe plajă. Apoi vâsleau din nou,

ridicau vasele şi tatăl lui le golea pur şi simplu în barcă.

— Era o barcă mică şi eram toţi în slip şi desculţi. Şi crabii şi homarii fojgăiau pe acolo prin barcă pe întuneric. Doamne, ce mai ţipam!

O dată, când ridicaseră un vas, avea în el o pungă de plastic cu o sticlă de whisky şi un bilet pe care scria: „Mulţumim pentru homari”. Probabil că o lăsaseră călătorii de pe un iaht.

Îi plăcea să-l asculte povestind. După aceea făceau dragoste, în timp ce pereţii vibrau şi vântul sărat gemea la streaşină.

În iarna aceea, după mulţi ani, a fost zăpadă din plin, aproape o lună. Era atât de frig, încât golful îngheţă. De la fereastra cu promoroacă, îl priveau întinzându-se ca o tundră spre orizontul cenuşiu. Joel spunea că sunt ca Jivago şi Lara în palatul lor de gheaţă. Nu mai era nevoie decât de câţiva din lupii ei din Minnesota să urle noaptea acolo.

Primăvara şi vara fură cele mai fericite anotimpuri din viaţa lui Helen. Împrumutară o ambarcaţiune şi Joel o învăţă să navigheze.

Uneori, noaptea, o luau prin păduri spre un iaz cu apă dulce şi înotau goi. Trupurile lor se ondulau, muselină albă în apa neagră, caldă încă. Se îmbrăţişau şi ascultau broaştele şi mugetul înfundat al oceanului dincolo de dune.

În loc să-şi facă treaba ei, Helen îl ajuta pe el. Lupii i se păreau acum dintr-o epocă apusă, dintr-un loc dezolant din trecutul ei. Acum asta era viaţa ei, ţărmul acesta şi cerul apropiat şi strălucitor şi aerul atât de plin de sare şi ozon încât îţi pătrundea în craniu.

În fine, în cea de-a doua toamnă se apucă de lucru la teza ei. Aşa cum îi promisese Joel în urmă cu un an, lucrau amândoi în faţa ferestrei cu vedere la golf. Uneori, petreceau toată ziua discutând o problemă de care se

lovise unul dintre ei. În alte zile nu vorbeau aproape deloc. Joel se ducea la bucătărie, făcea ceai şi i-l aducea, sărutând-o pe creştet iar ea îi săruta mâna, zâmbea şi îşi continua lucrul fără să rostească niciun cuvânt.

Apoi, la început imperceptibil, lucrurile începuseră să se schimbe. Joel deveni mai tăcut şi uneori o corecta când spunea ceva. O critica pentru amănunte, dacă lăsa un vas nespălat în chiuvetă sau uita să stingă lumina. N-o deranja prea mult, dar observă şi avu grijă să nu mai repete aceleaşi greşeli.

Fuseseră de la început în dezacord asupra chestiunii care stătea la baza tezei lui Helen: instinct versus obişnuinţă. Joel credea că acţiunile oricărei fiinţe vii erau condiţionate genetic aproape în întregime, în vreme ce Helen considera că educaţia şi circumstanţele contează adesea într-o măsură la fel de mare ca moştenirea ereditară.

Dezbătuseră subiectul la nesfârşit, prieteneşte. Dar acum, când venea vorba despre asta, Joel devenea nerăbdător şi într-o seară ţipă la ea şi o făcu proastă. Mai târziu îşi ceru iertare şi Helen luă totul în glumă. Dar a fost şocată şi rănită zile la rând.

De Crăciun, merseră la Celia şi Joel şi Bryan se aprinseră într-o discuţie despre o nouă catastrofă din Africa Centrală. Toate programele de televiziune arătau imagini cu sute de mii de refugiaţi înfometaţi, fugind de masacrele tribale prin noroi şi murdărie până la genunchi. Un transport de lucrători sociali americani fusese ambuscat şi oamenii ucişi, hăcuiţi cu macetele. Privind reportajul de pe fotoliul lui de piele din sufrageria spaţioasă, Bryan spusese în treacăt că nu înţelegea de ce americanilor le pasă de alţii.

— Ce vrei să spui? întrebase Joel.

Helen îi auzi tonul ridicat din hol. Le citise copiilor o

poveste de culcare şi-i sărutase. Carey o întrebase dacă ea şi Joel se vor căsători şi vor face bebeluşi şi ea răsese şi evitase să-i răspundă.

— Păi, nu e treaba noastră, nu? ripostase Bryan.

— Şi atunci să-i lăsăm pe toţi să moară?

— Oamenii ăştia se ucid între ei de sute de ani, Joel.

— Şi asta rezolvă totul?

— Nu, dar nu ne priveşte. De fapt, mi se pare că implicându-se, Occidentul îşi ia o atitudine de superioritate. Noi nici măcar nu înţelegem de ce se omoară oamenii ăştia. Şi când nu înţelegi, nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Cum adică?

Helen rămăsese în prag. Celia ieşi din bucătărie şi o privi semnificativ trecând spre sufragerie. Apoi întrebă degajat dacă voia cineva cafea, ca şi cum ar fi spus „Bine, băieţi, Crăciun fericit, ajunge/ Amândoi refuzară cafeaua.

— Noi ajungem întotdeauna să-i sprijinim pe cei răi, reluă Bryan.

Helen îl văzu pe Joel dând din cap, de parcă ar fi cântărit cuvintele lui Bryan. Nu spuse nimic şi avea o privire de gheaţă pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Ştirile de la televizor continuam cu un reportaj despre un piton de patru metri găsit la temelia casei unui cuplu în vârstă din Georgia. Trăise fericit acolo ani de zile şi fusese descoperit doar pentru că cineva remarcase dispariţia unui mare număr de câini din vecini.

Bryan păruse descumpănit de tăcerea lui Joel.

— Deci, ce crezi? îl întrebă.

Joel îl privi o clipă, apoi spuse cu calm:

— Cred că eşti un idiot.

Sărbătoarea fu definitiv stricată de acest moment. Se întoarseră la Cape şi o vreme, lucrurile îşi păstrară aparenţa de normalitate. Dar Helen observă că el era tot

mai neliniştit. Se uita la el pe deasupra ecranului computerului şi-l vedea privind în gol. Îl iritau mici gesturi ale ei, cum era zgomotul pe care-l făceau unghiile ei când bătea pe tastatură, gândindu-se la ceva.

În curând, simţi că tot ce făcea era judecat în tăcere şi considerat greşit. Se ridica brusc, îşi lua haina şi pleca la plimbare şi Helen rămânea întrebându-se ce a făcut şi învinuindu-se. Îl privea de la fereastră cum umbla cu paşi mari pe ţărm, cu umerii aduşi împotriva vântului, ignorând beţele pe care i le aducea Buzz ca să i le arunce. Până la urmă, câinele înţelese că jocurile aparţineau trecutului.

Într-o noapte, în pat, cu ochii în tavan, Joel spuse că voia să facă un lucru important în viaţa lui.

— Nu crezi că e important ce faci acum? întreba ea. El o privi şi ea adăugă repede:

— Vreau să spun, nu noi. Mă refer la munca ta. De fapt, se gândise şi la ei doi, dar el nu păru să înţeleagă şi spuse că da, era importantă şi munca în felul ei:

— Dar dacă salvez nişte crabi n-o să schimb lucrurile. Oceanele mor, toată planeta e distrusă. Helen, în toată lumea oamenii mor de foame şi se omoară între ei şi, dacă stai să te gândeşti, eu ce fac? Ce naiba înseamnă câţiva crabi pe lângă toate astea? E ca şi cum ai cânta la vioară când arde Roma. Deodată, ei i s-a făcut foarte frig. Au făcut dragoste, dar a fost ca şi cum el deja plecase.

Pe la sfârşitul lui aprilie, îi spuse la masa de seară că depusese o cerere la o fundaţie de întrajutorare, cerând să lucreze pentru ei în Africa. Îi fixaseră un interviu. Helen încercă să nu pară rănită:

— Da? E grozav.

— Mda. Ei, ce să spun? E doar un interviu.

Mai luă o înghiţitură, fără s-o privească în ochi. În pauza care urmă, lui Helen îi urlau în cap numai acuzaţii, încercă să găsească un ton al vocii care să n-o trădeze.

— Deci sunt crabi înfometaţi şi în Africa?

El se uită la ea. Era prima răutate pe care i-o spunea. Helen continuă, ca să facă întrebarea să pară serioasă:

— Adică, au nevoie de absolvenţi de biologie, nu?

— Cred că cei doi ani de medicină pe care i-am făcut îi impresionează mai mult, spuse el cu răceală.

Urmă o altă tăcere lungă. El începu să strângă farfuriile.

— N-ai menţionat că trimiţi o cerere.

— Nu eram sigur.

— Aha.

— Nici acum nu simt sigur.

Dar ea ştia că era hotărât. În săptămâna următoare zbură la Washington pentru interviu şi a doua zi îi telefonară, spunându-i că poate începe munca în iunie. O întrebă pe Helen ce credea că ar trebui să facă şi ea îi spuse ce voia el să audă.

Să se ducă. Bineînţeles, să se ducă.

Multă vreme nu mai putură vorbi despre asta şi de fapt, despre nimic. Afară, vremea se încălzea. Se auzeau chemările fluierarilor şi ale pescăruşilor jucându-şi piesa lor cu valurile. Dar în casă se instalase iarna. Acum erau stângaci, se loveau unul de altul în bucătăria unde altă dată îşi cunoşteau mişcările fără efort, cu graţie de dansatori, între ei domnea o politeţe rece, sub care Joel îşi ascundea sentimentul de vinovăţie iar ea, supărarea.

Raţiunea îi spunea că nu avea motiv să fie supărată. Doar nu erau căsătoriţi şi nici nu se discutase o astfel de posibilitate. De ce nu s-ar duce el să facă ceva important în viaţă? Era bine. Mai mult, era lăudabil. Era un „răzleţ”, asta era tot. Îi „stătea în fire”.

Apoi supărarea se estompă şi în ea se târî senzaţia veche că ratase din nou. Doar că era mai rău pentru că de data asta nu dorise numai să placă, ci îşi deschisese

fiecare colţişor al sufletului. Nu era nicio parte din ea pe care n-o cunoştea, cu care să se consoleze şi să-şi spună: dacă ar fi văzut asta la mine, sigur n-ar mai fi plecat.

Dăruise totul şi tot nu fusese de ajuns.

În mai, când apa se încălzeşte la Cape, crabii-potcoavă se întorc în pâlcuri din refugiile lor hibernale. Şi când soarele şi luna se aliniază şi se produc cele mai înalte fluxuri din an, crabii roiesc să se împerecheze în apa de la mal.

În ultimii doi ani, în această perioadă, Joel marcase câteva sute de exemplare, fixându-le pe carcasă plăcuţe de oţel inoxidabil cu numere pe ele. Astfel, încerca să observe câţi din ei se întorc.

Acum, cu două săptămâni înainte de a pleca în Africa, se pregăti să repete ultima oară operaţiunea.

Cu precauţie, pentru că aşa stăteau acum lucrurile între ei, o întrebă pe Helen dacă venea şi ea să-l ajute, cum făcuse anul trecut. Ca să-i arate ce puţin (sau ce mult) o deranja plecarea lui, ea îşi luase o slujbă de ajutor la bucătărie la Moby Dick's, un restaurant pescăresc de pe autostradă. Dar era seara ei liberă. Îi spuse că putea să vină, dacă avea nevoie de ea.

Era o noapte răcoroasă, senină, cu o puzderie de stele şi luna plină încercuită de un halou ceţos. Mai târziu, Helen află că unii considerau acest halou un semn prevestitor de dezastru.

Încărcară plăcuţele marcatoare în două sacoşe mari, îl lăsară pe Buzz acasă şi porniră în cizme de cauciuc de-a lungul fâşiei de nisip de pe buza estuarului. Nisipul pal părea făcut din oase sfărâmate şi deşi nu mergeau alături, umbrele lor se amestecau.

Observaseră de la distanţă că musafirii veniseră. Apa bolborosea uşor la ţărm şi apropiindu-se, văzură micile cupole ale carapacelor încălecate în vârtejuri de lichid

înspumat, fosforescent.

Helen ştia din anul precedent ce trebuia să facă. Se apucară de treabă fără să schimbe aproape niciun cuvânt. Joel intră în mijlocul crabilor. Îi ridica grijuliu, unul câte unul, şi-i ţinea în bătaia lanternei aprinse pe care o purta la gât, legată cu un şnur. Crabii se zbăteau, încercând să-l înţepe cu coada în formă de săgeată. Când găsea unul însemnat, spunea tare numărul şi Helen îl nota pe un carneţel. Pentru cei care nu erau marcaţi, îi dicta sexul şi dimensiunile apoi ea îi întindea posacă plăcuţe ca să-i marcheze.

Uneori, în timp ce lucrau, Joel îi arăta ceva şi-i explica ce se întâmplă. Masculii, uneori o duzină, se luptau să se încleşteze de aceeaşi femelă, dar numai unul reuşea, îndrepta lanterna spre femelă, ca s-o vadă şi Helen. Crabul îşi săpase un mic cuib în nisip, cât de aproape de mal îndrăznise. Ouăle ţâşneau din ea cu miile, ciorchini strălucitori gri-verzui, iar masculul, agăţat de ea, le împroşca deasupra spermă, în timp ce alţi masculi se luptau pentru acelaşi drept, ignorând oamenii care-i priveau.

Helen începu să întrebe ceva, dar vocea i se frânse şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Anul trecut se minunase privind aceeaşi scenă. Dar frenezia, ferocitatea oarbă şi primară cu care aceste creaturi străvechi îşi afirmau dorinţa de supravieţuire, de propulsare a genelor lor peste secole, milioane şi milioane de ani, puterea aceasta implacabilă o umplea astăzi de o tristeţe înfricoşătoare.

Joel îi văzu faţa schimonosindu-se şi înainta plescăind şi o luă în braţe. Ea se agaţă de el şi-i plânse la piept ca un copil dezolat.

— Ce e? întrebă el, mângâindu-i o şuviţă de păr. Ce se întâmplă?

— Nu ştiu.

— Spune-mi.

— Nu ştiu.

— E numai un an, Helen. O să treacă repede. Mă întorc şi, la anul pe vremea asta putem fi aici împreună, să marcăm crabii amândoi.

— Nu glumi.

— Nu glumesc. Îţi promit.

Ridicase ochii spre el şi i se păruse că vede şi în ai lui o urmă de lacrimi.

— Te iubesc, spuse.

— Şi eu te iubesc.

N-avea să uite niciodată chipul lui din momentul acela. Părea o nălucă firavă şi deodată, un om total străin. Apoi îi zâmbise şi imaginea dispăruse. Şi o sărutase, în timp ce crabii-potcoavă se încălecau şi clănţăneau nepăsători în jurul lor, cu carapacele negre sclipind în lună.

Trecuseră aproape două luni de la plecarea lui.

Helen îşi termină ţigara şi-l chemă pe Buzz. Căuta şobolani în ruina corăbiei de ceva timp şi se făcuse frig. Strigă câinele şi porni spre casă de-a lungul ţărmului.

Deasupra ei, în pădure, o bufniţă îşi tot repeta ţipătul plângăreţ.

Îşi ridică sacoşa de lângă uşă. Sărbătoarea gâzelor nu se terminase încă în jurul becului aprins. Buzz latră tare de două ori la ele, îi spuse să tacă şi-l împinse uşor dincolo de uşa de sticlă, în bucătărie. Nu aprinse lumina. Prea se vedeau urmele lui Joel pretutindeni. Îşi lăsase acolo o mulţime de lucruri, într-o încercare deşartă de a o convinge că va veni înapoi. Cărţi, o pereche de cizme, casetofonul, toate CD-urile cu muzică de operă. De când plecase, ea nu mai avusese curaj să asculte muzică de niciun fel. Luminiţa roşie de la robotul telefonic indica trei

mesaje primite. Le ascultă pe întuneric, privind cărarea din raze de lună de pe apa golfului. Unul era de la tatăl ei, care spera că ajunsese cu bine acasă şi prevedea o viitoare prietenie între ea şi Courtney. Al doilea era de la Celia, doar ca s-o salute. Şi al treilea era de la bătrânul ei tovarăş din epoca lupilor, Dan Prior.

Într-o vară, când luau urme în Minnesota, avuseseră o idilă foarte scurtă. Fusese una dintre puţinele excepţii din catalogul de ticăloşi cu care se combina ea de obicei, dar totuşi, fusese o greşeală. Erau făcuţi să fie prieteni, nu amanţi. Şi ca toţi bărbaţii buni, Dan avea un mariaj fericit. Şi mai rău, Helen le cunoştea şi le plăcea pe soţia şi fiica lui.

Nu mai vorbiseră de trei ani şi-i făcu bine să-i audă vocea înregistrată de robot. Avea o slujbă pentru ea în Montana. O ruga să-i telefoneze.

Helen se uită la ceas. Era unu fără un sfert. Îşi aduse aminte că era ziua ei.

ŞAPTE

TV an Prior îşi bea în picioare cea de-a treia ceaşcă

JL>/ de cafea, ignorându-l pe uriaşul urs brun de Alaska plasat chiar în spatele lui. Ursul, ca şi bărbatul, părea să privească poarta pe unde urmau să sosească primii pasageri debarcaţi de la zborul din Salt Lake City. Zborul avusese întârziere şi Dan stătea deja acolo de o oră, un răgaz oricum mult mai scurt decât al ursului, care fusese împuşcat vineri, 13 mai, 1977, împăiat şi aşezat acolo pe picioarele din spate ca să-i sperie pe toţi vizitatorii oraşului Great Falls.

Dan îşi ocupase aproape tot weekend-ul făcând curat în cabana unde urma să stea Helen şi reparând carburatorul vechii Toyota de teren pe care i-o găsise. Spera că n-o să fie prea şocată de starea celor două bunuri. Cabana era a Serviciului Forestier şi era cocoţată

în munţi, lângă un mic lac aflat pe coastele sălbatice de lângă Hope. Nu petrecuse nimeni mai mult de o noapte-două acolo în ultimii ani şi, după cum arăta, se părea că devenise locul preferat de huzureală al păsărilor, insectelor şi micilor rozătoare.

Maşina era a fratelui lui Bill Rimmer, care avea în curtea din spatele casei un sanatoriu pentru vehicule bolnave incurabil. Chiar şi cu un carburator nou, era puţin probabil că Toyota va ieşi din iarnă. Trebuia să-i mai facă rost şi de un snowmobil, pentru deplasările pe zăpadă.

Dan scruta feţele pasagerilor şi se întreba dacă Helen mai arăta ca pe vremuri. Cu o seară înainte găsise o fotografie făcută în Minnesota de nord în urmă cu cinci ani, pe timpul când lucrau împreună. Stătea în faţă într-o canoe şi-l privea peste umăr cu unul din zâmbetele ei rare şi misterioase. Avea ochii căprui-aurii limpezi şi uşor oblici, ca de elf. Era îmbrăcată în tricoul ei vechi, alb, cu mânecile tăiate şi inscripţia cu roşu pe spate: Pericol: Femelă alfa. Părul ei lung şi castaniu devenise galben de la stat în soare şi-l purta aşa cum îi plăcea lui, într-o coadă de cal care-i dezvelea ceafa bronzată. Dan uitase cât de bine arăta şi rămase multă vreme cu fotografia în mână, privind-o.

Ceea ce se întâmplase între ei nu putea fi socotit idilă. Fusese doar o seară, la capătul unei veri de muncă împreună, aşa cum li se poate întâmpla la doi oameni care stau în sălbăticie, în condiţii atât de intime încât aproape că pare pervers să nu facă şi acel ultim pas.

Dan fusese întotdeauna atras de ea şi ştia că el se implicase mai mult decât ea în relaţie. Nu era vorba numai de calităţile ei fizice; îi plăceau spiritul ei treaz şi umorul sarcastic pe care-l folosea ca să distragă atenţia de la un punct vulnerabil. Cel mai adesea se lua în râs pe ea însăşi. De asemenea, ea fusese cel mai bun biolog specializat în

lupi cu care lucrase vreodată.

Pe vremea aceea, coordona un program de cercetare a vieţii lupilor la universitate şi Helen era unul dintre voluntari. O învăţase cum să pună capcane şi ea îi depăşise foarte repede îndemânarea.

În seara aceea, poposiseră pe malul unui lac, sub cerul plin de stele şi fusese prima dată de când era însurat când Dan o înşelase pe Mary. A doua zi, făcuse greşeala de a-i dezvălui asta lui Helen şi totul se terminase. Privind în urmă, poate că ar fi trebuit să sugereze degajat că făcea aşa ceva tot timpul. Îi luase destul de mult timp ca s-o uite, dar reuşise şi chiar rămăseseră prieteni şi colegi până când el plecase să ocupe un alt post.

Acum, căutându-i faţa în mulţime, se întreba dacă ar exista vreo şansă să reînnoade lucrurile, condamnându-se totodată în sinea lui pentru prostie.

Apoi o văzu.

Ieşea pe poartă în spatele unei femei care înainta cu greutate, trăgând de mână doi copilaşi zburdalnici şi curioşi. Helen îl văzu îndată şi-i făcu semn cu mâna. Era îmbrăcată în blugi şi cu o cămaşă largă beige, ca cele militare. Singura schimbare majoră în înfăţişarea ei era tunsoarea scurtă, băieţească. Ajunse la Dan încet, fără să poată ieşi din spatele femeii cu cei doi copii.

— Ce le-ai făcut la ăştia mici? o întrebă. Helen ridică din umeri.

— Le-am zis să se uite la tipul care stă lângă urs şi atunci au devenit foarte nervoşi amândoi.

El îşi deschise braţele:

— Bine ai venit în Montana.

— Mulţumesc.

Ţinându-l de umeri, ea se îndepărtă puţin, inspectându-l.

— Arăţi O.K., Prior. Puterea şi succesul n-au reuşit să

te schimbe. Eu credeam că o să te văd în costum.

— M-am îmbrăcat dinadins mai prost, pentru ocazie.

— Dar pălărie de cow-boy nu ai.

— Să ştii că am două acasă şi din când în când îmi pun una din ele şi mă uit în oglindă şi văd un tip mult prea caraghios privindu-mă de acolo.

— Îmi pare bine că te văd, râse ea.

— Şi mie, Helen. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

— Nu-mi pomeni, l-am tăiat săptămâna trecută. Mare greşeală. Ar trebui să spui că-mi stă bine, Prior.

— După mine, ar putea să mai crească.

— Şi după mine.

Coborâră la banda de bagaje şi aşteptară să le găsească, vorbind. El o întrebă dacă mai fusese pe acolo şi ea spuse că numai o dată, când era mică. Veniseră într-o vacanţă la Parcul Glacier şi sora ei făcuse o intoxicaţie alimentară şi stătuse în pat toată săptămâna.

Apărură şi bagajele lui Helen, două sacoşe mari şi un cufăr uzat, imposibil de greu, despre care spuse că fusese al bunicului ei. Le încărcară pe toate pe un căruţ.

— Asta e tot? întrebă Dan.

— Aproape, îi aruncă ea o privire vinovată.

Un angajat al companiei aeriene se îndrepta spre ei cu o ladă care lătra tare. Helen se aplecă şi deschise capacul zăbrelit, lăsând să iasă unul dintre cei mai bizari câini pe care-i văzuse Dan vreodată. Dar câinele nu părea intimidat şi începu imediat s-o lingă pe Helen pe faţă.

— El e Buzz, spuse ea.

— Bună, Buzz. Helen, e ciudat, dar la telefon nu-mi amintesc să fi pomenit de Buzz.

— Ştiu. Îmi pare rău. Ştii ce, o să-l eliminăm imediat.

— Am o puşcă în maşină.

— Bine. Hai s-o facem.

Buzz îl examina pe Dan cu o privire de nepătruns.

— Hai, recunoaşte, îl îndemnă ea. Nu-i aşa că e drăguţ?

— Mda, mă rog. Să sperăm că şi lupii o să creadă la fel.

*

Când ieşi din terminal, o izbi un val de căldură. Termometrul din maşina lui Dan arăta puţin peste 30 de grade, dar aerul nu avea umiditate şi Helen se simţi copleşită. Lăsă jos geamul tot drumul pe şoseaua interstatală şi apoi către sud, în direcţia oraşului Helena. Murea să fumeze o ţigară, dar îi era prea ruşine să şi-o aprindă în faţa lui Dan. Trebui să se mulţumească în schimb cu mirosul ierbii încinse de soare, adus de vântul fierbinte de pe câmpii. Buzz clipea şi scotea limba curios în spatele ei, cu capul ieşit pe geamul portierei.

— Uite, am botezat şi un oraş ca pe tine, zise Dan.

— Vrei să spui Hope-Speranţă?

— Toţi trăim în oraşul ăsta, Helen.

— Ce ciudat că nu se dau niciodată nume ca Disperare sau Necaz.

— Tata a crescut într-un orăşel din Pennsylvania de vest care se numea Panică.

— Glumeşti.

— Îţi jur. Şi mai jos pe şosea era un altul numit Dorinţă.

— De unde vin tramvaiele.1

El râse. Întotdeauna râdea la glumele ei stupide.

1 Aluzie la piesa „Un tramvai numit dorinţă” de Tenesşe Williams.

— Mama zicea să nu te măriţi niciodată cu un bărbat din Panică, dar bătrânul meu pretindea că biserica unde au fost uniţi era de fapt mai aproape de celălalt orăşel, aşa că ea se măritase cu el din Dorinţă.

— Au rămas împreună?

— Cred şi eu. Se iubesc tot mai mult de la an la an.

— E frumos.

— Mda, este.

— Mary ce mai face?

— E bine. Am divorţat acum doi ani.

— Dan, îmi pare rău!

— Ei, asta este. Mie nu-mi pare şi cu siguranţă nici ei. Şi Ginny e bine, slavă Domnului. Are paisprezece ani. Mary locuieşte tot la Helena, aşa că merge treaba, reuşeşte să stea cu amândoi.

— Asta e bine.

— Mda.

Urmă o pauză şi ea ştia la ce întrebare să se aştepte.

— Dar tu? Adică, tu…

— Nu fi ruşinos, Prior. Vrei să mă întrebi de viaţa mea amoroasă.

— Nu. O.K., mda.

— Păi, stai să mă gândesc. Am fost împreună vreo doi ani.

— Adevărat? E minunat. Povesteşte-mi despre el.

— Păi, are părul lung, nisipiu, ochii căprui şi nu prea vorbeşte. Şi mai are un obicei, scoate capul pe geamul maşinii şi te loveşte peste picioare cu coada.

Dan zâmbi.

— Nu, am trăit cu un tip doi ani la Cape. Dar acum, mă rog, a plecat undeva. Cred că se poate spune că sunt în suspensie.

Înghiţi în sec şi se uită şi ea pe fereastră. În depărtare se vedeau munţii. Drăguţul de Dan păru să simtă că erau pe un teren fragil şi schimbă subiectul. Începu s-o informeze, dându-i date despre fapte, de la prima apariţie a lupului în Hope, în urmă cu o lună, şi în curând, o făcu să râdă povestindu-i ce înmormântare grandioasă montase Buck Calder pentru Prince, eroul

labradorilor.

Calder aranjase cu un predicator din Great Falls să facă onorurile în faţa familiei, prietenilor şi desigur, a reprezentanţilor presei. Piatra funerară era din marmură neagră şi costase probabil în jur de cinci sute de dolari. Lui Helen îi plăcu epitaful propus de Dan, dar, în loc de asta, stăpânii comandaseră o inscripţie mai răsunătoare:

Aici zace Prince care a ţinut lupul departe şi şi-a dat viaţa pentru un copil. Brav câine!

După aceasta, continuă Dan, situaţia s-a mai liniştit. Primea destul de des telefoane de la reporteri, fiind întrebat dacă localizase lupul şi juca aia cum îi cântau ei, lăsând impresia că totul este sub control, că situaţia e monitorizată permanent şi că faptul că lupul respectiv nu fusese încă zărit demonstra aproape sigur că e un răzleţ singuratic şi că era acum la sute de mile de ei. În realitate, Dan ar fi vrut să fie sigur că lupul plecase, dar se îndoia. Cu două zile în urmă, un pădurar de la Serviciul Forestier raportase descoperirea unor urme la vest de Hope.

La birou, îi făcu lui Helen cunoştinţă cu Donna, care o îmbrăţişa călduros şi-i spuse că se bucură că lui Dan îi venise în sfârşit mintea la cap şi angaja încă o femeie.

— Şi el e Fred, continuă Dan, bătând uşor vitrina. Singurul care mai munceşte pe aici.

După câteva minute, Helen dădu peste Donna fumând la toaletă şi recunoscătoare, îşi aprinse şi ea o ţigară. Donna îi împărtăşi unul dintre adevărurile mai puţin cunoscute ale vieţii: de fumat, fumează numai soiul cel mai bun de femei şi soiul cel mai rău de bărbaţi.

Dan trimise să li se aducă sandvişuri şi mâncară amândoi în biroul lui, petrecând apoi două ore înconjuraţi de hărţi, scheme şi fotografii, pentru a stabili planul de lucru pentru Helen după ce avea să ajungă la Hope.

El îi spuse că până acum, survolaseră de trei ori

ţinutul înconjurător şi nu prinseseră nici măcar un semnal radio. Sălbăticiunea care se afla acolo nu purta emiţător, aşa că Helen trebuia să pună capcane, să le fixeze zgărzi şi apoi să-i supravegheze. Bill Rimmer, care trebuia să revină curând din concediu, se oferise s-o ajute să monteze capcanele.

Dacă se dovedea că era o hoardă întreagă, Helen trebuia să numere animalele, să le delimiteze teritoriul şi să afle cu ce se hrăneau, ca şi alte lucruri de rutină. De asemenea, un lucru important era să încerce să dezvolte o relaţie cu fermierii locali.

În final, Dan se ridică în scaun şi-i anunţă termenii angajării, adoptând în glumă un ton oficial. Îi explică faptul că nu i se permitea s-o angajeze decât pe o bază „temporară”. Asta însemna că avea contract pentru o sută optzeci de zile, care putea fi reînnoit. Urma să primească o mie de dolari pe lună, fără alte beneficii.

— Fără asigurare de sănătate, cuantum de pensie sau accidentare, fără clauză de reangajare. De fapt, dacă eşti angajat temporar înseamnă că nu exişti în guvernul federal. Eşti invizibil. Avem angajaţi temporari de ani de zile.

— E cazul să-mi scriu şi pe frunte un „T” în roşu aprins?

— Aceasta e o chestiune opţională, dră Ross.

— Primesc şi un vehicul sau doar o bicicletă?

— Să-ţi arăt, râse Dan. Vrei să mergem acolo?

— La Hope?

— Sigur. Nu la cabană, acolo mergem mâine. Dar m-am gândit că poate vrei să arunci o privire prin oraş şi pe urmă să mâncăm ceva, dacă nu eşti prea obosită.

— Sună bine.

Mergând spre parcare, îi spuse că putea sta peste noapte la hotel sau chiar la el acasă. Ginny era la mama ei,

aşa ca Helen avea o cameră la dispoziţie.

— Eşti sigur? E grozav. Mulţumesc.

— Şi acum, iată ce voiai să vezi.

Dan se opri lângă vechea Toyota de teren. Nu arăta chiar rău în lumina soarelui. O dusese la spălătoria de maşini şi descoperise că vopseaua ei originală era de culoarea ruginii, arătând interesant. Ramele cromate sclipeau. Bătu afectuos capota cu palma şi oglinda laterală căzu.

— Asta e a mea? râse Helen.

Dan se aplecă, ridică oglinda şi i-o întinse:

— Până la ultima bucăţică. De fapt, aşa e situaţia. Toate vehiculele federale trebuie să fie fabricate în S.U.A. şi nu am niciunul disponibil. Pot să-ţi plătesc doar benzina: treizeci şi unu de cenţi mila.

— Zău, Prior, ştii să răsfeţi o fată!

Se urcă la volan. Se simţea ca o dansatoare pe patine cu rotile şi trebuia să-şi planifice bine fiecare curbă ca să fie sigură că o să-i izbutească. Dar în curând, Helen se obişnui şi urmă indicaţiile lui Dan, urcând spre munţi în plin soare.

Vorbiseră toată după-amiaza şi nu se simţeau stânjeniţi că tăceau puţin. Era mai răcoare şi vântul se oprise de la sine. De o parte şi de alta a şoselei, se întindeau ogoare cât vedeai cu ochii, semănate cu cereale coapte şi presărate cu roţi uriaşe de fân.

Lui Helen i se părea că şi pământul şi cerul sunt imense, cu toate contururile trasate îndrăzneţ. Drumurile se întindeau drepte până la fermele aşezate pe terenuri solide. Era bucuroasă şi intimidată şi cumva distrată faţă de toate. Se gândi la Joel, aşa cum făcea de zece ori pe zi, întrebându-se dacă el se simţea ancorat în noua lui lume sau era detaşat ca ea, privitoare dorind să aparţină de ceva, dar alunecând mereu mai departe.

Pe măsură ce munţii se profilau tot mai mari, pământul se brăzda de îngrămădiri de pietre, aşezate la întâmplare printre pâraie astupate de arbuşti.

Urcând un deal, observă linia plopilor canadieni către sud, întrezărind sclipirea apei printre coroanele arborilor.

— Râul Hope, zise Dan.

Zgomotul unui claxon îi făcu pe amândoi să tresară. Privind râul, Helen lăsase maşina să hoinărească în voie şi acum aveau un camion negru chiar în spate. Smuci atât de tare volanul la dreapta, încât derapară şi se apropiară de marginea drumului. Ea recapătă iute controlul şi spuse cu ochii îngustaţi, fără să se uite la Dan:

— Un cuvânt despre femei la volan şi eşti mort.

— N-am văzut nicio femeie conducând mai bine decât tine.

— Eşti mort.

Camionul negru începu să-i depăşească. Când trecu pe lângă ei, Helen se întoarse şi zâmbi dulce, în semn de scuză, celor două feţe impenetrabile de cowboy care o scrutau. Puteau să aibă puţin peste douăzeci de ani, dar ţinuta îi făcea să pară mai bătrâni. Dan le făcu prietenos cu mâna. Cel de lângă şofer îşi atinse marginea pălăriei şi aproape zâmbi, în timp ce băiatul de la volan clătină doar din cap, desconsiderarea lui fiind împărtăşită şi de un câine împins către spatele maşinii din cauza vitezei. După ce-i depăşiră, pasagerul se întoarse şi-i mai privi o dată, scurt.

— Îi cunoşti?

— Sunt băieţii lui Abe Harding, dădu Dan din cap. Au în grijă o fermă mică lângă Calder. O să fiţi vecini. Helen îl văzu rânjind:

— Vorbeşti serios?

— Din păcate, da.

— Ei, iată că-mi încep treaba în triumf.

— Nu-ţi face griji, n-o să te urască pentru şofat. Vezi abţibildul de pe bară?

Helen se aplecă să vadă înainte ca vehiculul din faţă să ia avans şi avu timp să distingă un cap de lup barat în roşu şi lângă el, cuvintele: Niciun lup. Deloc. Nicăieri.

— Excelent.

— A, lasă că-i faci tu să-ţi mănânce din palmă.

Şoseaua urmă meandrele râului încă vreo patru kilometri după care Helen văzu o biserică albă pe o colină şi apoi alte clădiri răsărind în spatele copacilor. Peste râu era un pod îngust, cu balustrade şi apoi o pancartă pe care scria HOPE (POPULAŢIE 519) şi urmau trei găuri de glonţ, ca trei perfecte puncte de suspans destinate oraşului şi oamenilor din el.

— Îmi vine întotdeauna să pictez cu un spray: „Abandonaţi” înainte de Hope (Speranţă).

— Zău, Dan, te descurci de minune să faci reclamă la locul ăsta.

— Are şi o istorie, ţi-am spus.

— Şi eu când o voi afla? Treceau pe pod şi el îi făcu semn:

— Fă curba de acolo.

Ea ieşi de pe şosea şi intră într-o parcare mică, pietruită, de lângă râu. Mai erau încă două maşini acolo şi Helen opri lângă ele.

— Hai să-ţi arăt ceva, o chemă Dan.

Îl lăsară pe Buzz în maşină şi făcură câţiva paşi într-un mic parc din apropiere. Era un loc frumos, cu pante înverzite, menţinute astfel de aspersoare. Jetul de apă ţâşnind de la acestea făcea în soare curcubeie ce se amestecau cu umbra unor sălcii înalte. Erau şi nişte balansoare şi o scară de escaladat pentru copii, dar cei aflaţi acolo se fugăreau printre aspersoare. Mamele lor stăteau aşezate la o masă din lemn şi-i dojeneau cu

jumătate de gură.

Mai încolo, la marginea apei, conturat pe răsfrângerea cerului în apă printre doi pini, un bătrân cu bretele roşii şi o şapcă albastră şi decolorată de fermier arunca firimituri unei familii de lebede. Helen le vedea labele crispându-se pentru a-şi păstra poziţia în curentul apei.

Dan o conduse de-a lungul potecii care şerpuia din parcare până la biserica albă aflată pe un mic deal de la capătul parcului. Privea atent în pământ. Apoi se opri şi-i arătă:

— Uită-te aici.

Helen se opri lângă el. Nu vedea nimic.

— Ce e?

El se aplecă şi ridică o aşchie albă de pe jos, dându-i-o s-o examineze.

— Parcă e o bucată de cochilie.

El clătină din cap şi-i arătă din nou drumul:

— Vezi? Mai sunt.

De-a lungul potecii, bucăţi asemănătoare se iveau ca nişte urme de zăpadă, înfipte şi mărunţite fin de trecerea continuă a tălpilor şi roţilor de biciclete.

— Uneori, găseşti şi bucăţi mai mari, zise Dan.

În pământ cred că e plin. Cred că de asta creşte iarba aşa frumoasă.

— Dar ce este?

Sunt bucăţi dintr-un drum vechi care a fost aici.

Helen se încruntă. Tot nu înţelegea.

Sunt oase de lup. Drumul a fost pavat cu cranii de lup.

Ea se uită în ochii lui, crezând că glumea.

— E adevărat. Au fost cu miile.

Aşa că, în timp ce copiii se jucau râzând printre aspersoare, iar râsul lor era purtat departe de aerul

înmiresmat al serii, de parcă lumea ar fi fost întotdeauna aşa, Dan o chemă la una din mesele de sub sălcii şi-i povesti cum s-a ajuns la o şosea din cranii de lup.

OPT

Acum o sută cincizeci de ani, în vale au venit primii vânători şi prinzători albi. Cei dintâi au venit după castori pentru că pământurile de la sud fuseseră cutreierate. Şi-au croit prevăzători drumul pe fluviul Missouri, în bărci indiene stivuite cu periculos de multe provizii, sperând că le vor fi de ajuns pentru iarnă. Vâslind spre vest şi apoi spre sud, au găsit un afluent îngust, cunoscut numai „sălbaticilor”. Acesta urca spre munţi şi l-au ales, pornind în sus şi stabilindu-şi acolo tabăra.

De-a lungul pantelor unde se află acum biserica, şi-au săpat adăposturi ca nişte peşteri, acoperindu-le cu scândură vopsită şi gazon, aşa că nu se mai distingeau decât hornurile bondoace făcute din piatră. În primăvara următoare, când au navigat din nou spre Fort Benton cu pieile agonisite, a început să se răspândească zvonul despre un mare măcel. Şi în anii viitori au venit şi alţii, cu cai şi căruţe, până s-a ridicat un mic sat de vânători şi prinzători, o adevărată colonie a carnagiului pe care cineva, nu pentru a evoca vreo aspiraţie, ci pentru a aminti de un copil înecat, a numit-o Hope – Speranţa.

După câteva sezoane, toţi castorii au dispărut, iar pieile lor cedate pentru whisky indian sau femei au călătorit spre est să încălzească gâturile şi capetele mondene ale orăşenilor. Abia atunci când iazurile castorilor au rămas încremenite, locuitorii timpurii ai Hope-ului şi-au mutat atenţia la lupi.

Valea fusese un sălaş al lupilor din timpuri străvechi. Onorat ca mare vânător de tribul Picioarelor Negre, indieni locuitori şi ei de multă vreme ai zonei, lupul ştia că aici se refugiau iarna elanii şi căprioarele şi că era un loc

de trecere dinspre munţi spre câmpie, pe unde hoardele lui puteau urmări turmele imense de bizoni.

Pe la 1850, omul alb masacrase deja o mare parte din impunătoarele erbivore. În următorii treizeci de ani, au fost ucişi 70 de milioane de bizoni.

La început, în mod ironic, faptul acesta uşura viaţa lupului, pentru că vânătorii voiau doar pielea şi poate limba şi o bucăţică din carnea cea mai bună. Lupii se ospătau copios din rămăşiţe. Apoi, de peste oceanul de la răsărit se abătu o mare dorinţă de haine din blană de lup. Nu e prea greu de ghicit ce urmă. La fel ca alte mii de vânători din Vest, buni, răi sau de-a dreptul demenţi, prinzătorii din Hope porniră după lupi.

Era mai uşor decât la vânătoarea de castori, cu condiţia să ai cei două şute de dolari necesari pentru început. O sticlă cu cristale de stricnina costa şaptezeci şi cinci de cenţi şi era nevoie de două ca să împânzeşti o carcasă de bizon. Dar dacă aşezai carcasa la locul potrivit, ucideai cincizeci de lupi într-o noapte şi o mai puteai folosi încă o dată. Cum blănurile bune de lup ajunseseră la doi dolari bucata, într-o iarnă de pus capcane adunai două mii de dolari net. Banii aceştia meritau riscurile asumate. Puteai să îngheţi prin munţi şi să-ţi laşi şi scalpul acolo pentru că, dintre toţi invadatorii albi, Picioarele

Negre îi considerau pe prinzătorii de lupi cei mai dezgustători şi-i omorau cu prima ocazie.

Vânătorii din Hope plecau zilnic călare, după momeală. Pe măsură ce bizonii se împuţinau, improvizau tot felul de animale, chiar şi cu păsările cântătoare, ale căror guşi erau despicate cu grijă şi îndesate cu amestecul otrăvit. Linia de momeală se întindea pe kilometri întregi şi cadavrele erau dispuse în cerc. A doua zi de dimineaţă, când cercetau circumferinţa, vânătorii găseau zăcând acolo moarte sau muribunde toate animalele şi păsările

care avuseseră nenorocul să atingă otrava.

Alături de lupi zăceau vulpi şi coioţi, urşi şi pisici sălbatice, unele animale vomitând sau în convulsii. Voma şi spumele lor otrăveau iarba ani la rând după aceea, ucigând orice animal o păştea.

Un lup murea după o oră iar cei mai precauţi, cei care numai adulmecau şi lingeau în timp ce fraţii şi surorile lor înfulecau, se luptau o perioadă mai îndelungată. Stricnina acţiona lent în măruntaiele lor, le cădea blana şi rătăceau urlând ca nişte fantome despuiate, pierind în cele din urmă de frig.

Când frigul se înăsprea şi recolta zilnică era prea îngheţată pentru a putea fi jupuită, prinzătorii stivuiau lupii morţi în zăpadă, ca pe lemne. Munca se uşura, dar un dezgheţ neaşteptat putea ruina toată prada. Şi un astfel de dezgheţ fu evenimentul care provocă pavarea drumului cu cranii de lupi.

În iarna anului 1877, îngheţul dură la Hope mai mult decât oamenii îşi aminteau să fi ţinut vreodată. În martie, peste două mii de leşuri nejupuite erau îngrămădite peste peşterile prinzătorilor şi în jurul barăcilor în care locuiau cei mai mulţi dintre ei.

Apoi, într-o dimineaţă, o boare caldă străbătu aerul. Copacii începură să picure, gheaţa de la marginea râului crăpă şi în curând, un suflu de primăvară se abătu fierbinte dinspre munţi. Zvonul se răspândi şi vânătorii, înnebuniţi la gândul că şi-ar putea pierde rodul unui sezon de muncă, se apucară de lucru, trăgând din greu cu cuţitele, ca o hoardă de demoni în ziua socotelii.

Până la asfinţit, toţi lupii din sat fuseseră jupuiţi fără să se piardă nicio piele şi prinzătorii din Hope, beţi de triumf, dansară cufundaţi până la genunchi în mocirla de zăpadă topită şi sânge.

Ani de zile îşi aruncaseră carcasele pe terenul jos de

lângă râu, să fie curăţate de corbi şi cucuvele, care mureau apoi şi ele datorită stricninei ingerate de lupi. De data aceasta, ca să înalţe un monument zilei lor de bravură, adunară toate oasele şi, folosind şi leşurile decapitate, aşezară fundaţia unei şosele. Capetele fură fierte şi apoi, cu mare artă, şoseaua fu pietruită cu cranii albe, curate. Din ziua aceea, craniul fiecărui lup ucis se adăuga la lucrare.

În nopţile senine, după dispariţia zăpezii, puteai vedea drumul din munţi, de la kilometri depărtare, sclipind palid în lumina lunii.

În cele din urmă, banda de cranii şerpui pe vreo şase sute de metri, până în locul unde aleseseră să trăiască – la aer mai curat sau printre oameni mai curaţi – cei care sosiseră acolo după prinzătorii de lupi.

De acum, valea răsuna de mugetul vitelor şi oraşul creştea cu fiecare cireada nouă, pentru a asigura toate cele necesare fermierilor. Fierarul, frizerul, hotelierul şi prostituata se străduiau să fie de folos, fiecare în felul lui.

Acelaşi lucru îl făceau, la capătul de sus al şoselei de cranii, şi prinzătorii din Hope, ale căror fapte fuseseră trecute cu vederea de biserica frumoasă şi albă („trecute cu vederea” în sens literal, dar şi figurat, pentru că lupii, ca şi celelalte animale, desigur, nu erau consideraţi fiinţe cu suflet).

Chiar şi înainte de construirea bisericii, prinzătorii nu tânjiseră după o călăuzire spirituală, graţie mai ales unui predicator ad-hoc, prinzător şi fost luptător împotriva indienilor, pe nume Josiah King, dar cunoscut credincioşilor mai mult drept reverendul Lobo.

Duminica dimineaţa, în funcţie de vreme şi de cantitatea de whisky consumată în seara precedentă, Josiah le spunea celor adunaţi să-l asculte că lupul nu era un simplu dăunător, ci apoteoza încarnată a răului. Şi

predica anihilarea lui cu un entuziasm atât de contagios, încât prinzătorii din Hope ajunseră să se considere nişte cruciaţi ai vremurilor noi, reclamându-şi frontiera de la bestia păgână şi pretinzând că îndeplinesc o răzbunare sfântă.

Lucrarea în numele Domnului este răsplătită. Vânătoarea de lupi se plătea mai bine ca oricând. Statul dădea o primă de un dolar pentru fiecare cap doborât şi crescătorii de vite sporeau recompensa, ura lor faţă de lupi neavând nevoie de îndemnul nici unui preot. Căci bizonul dispărând şi elanii şi căprioarele împuţinându-se, lupii prinseseră gustul cărnii de vită. În plus, vacile erau mai lente şi mai blege şi mai uşor de omorât.

De fapt, natura fusese întotdeauna mai pricepută şi mai cutezătoare la ucis decât lupii. Iarna arctică a anului 1886 stinse aproape toate cirezile din vale. Numai cei mai vajnici fermieri din Hope supravieţuiră, cu inimi în care durerea şi gheaţa săpaseră urme.

Ei, dar pe cine poate omul să dea vina când e frig? Sau molimă sau secetă sau scade preţul vitelor? De ce să blestemi guvernul, vremea sau pe Dumnezeu, când însuşi diavolul ţi-e la îndemână? îl auzeai în fiecare noapte pe lângă ţarcuri, urlând la stelele de pe cer.

Prin urmare, lupul deveni ţap ispăşitor la Hope. Uneori prindeau câte unul viu şi-l târau prin oraş ca să-şi plătească infamia. Copiii aruncau în el cu pietre şi cei mai curajoşi îl împungeau cu beţe. Apoi oameni de toate vârstele se adunau la râu şi priveau cum cei mai zeloşi inchizitori ai reverendului Lobo îl ardeau de viu, ca pe vrăjitoare.

Cei mai mulţi prinzători dispărură spre finalul secolului al nouăsprezecelea. Nu mai era o meserie din care să trăieşti. Unii se apucară de alte lucruri, alţii călătoriră spre nord şi vest, unde încă se mai omora uşor.

Creşterea vitelor căpăta dimensiuni politice şi, la îndemnul unui preşedinte-fermier care declara lupul „o fiară a risipei şi pustiului”, guvernul federal constitui cruciada.

Pădurarii din teritoriul naţional primiră ordin să ucidă toţi lupii pe care-i vedeau şi în 1915, Agenţia Biologică SUA, organismul mandatat cu menţinerea ambientului ţării, se apucă metodic să pună în practică o politică bine fundamentată de „exterminare absolută”.

Aşa cum urmăriseră ei bizonii prin prerie, venise rândul lupilor să fie urmăriţi, ajungând pe cale de dispariţie după numai câţiva ani.

În Hope, unde existau încă multe zone de sălbăticie, mai rămaseră câţiva. Se ascundeau în pădurile înalte, prea isteţi şi prevăzători pentru a fi prinşi cu un leş îmbibat de otravă. Miroseau de la jumătate de kilometru o capcană proastă şi uneori urinau pe ea ca să-şi arate dispreţul. Ca să prindă asemenea animale, un om trebuia să fie mai mult decât şiret; trebuia să gândească la fel ca lupul, să cunoască orice umbră, boare şi tremur al sălbăticiei.

Un singur om din Hope era în stare de asta.

Joshua Lovelace venise în vale din Oregon în 1911, atras în Montana de o lege statală care ridica prima pe cap de lup la cincisprezece dolari. Era atât de abil în comparaţie cu rivalii săi, încât în curând asociaţia locală de crescători de vite îl angaja cu normă întreagă. Îşi construi o casă la cinci kilometri de oraş, pe malul nordic al râului Hope.

Era un om taciturn, care se simţea bine singur şi îşi păzea cu străşnicie secretele meşteşugului. Cu toate acestea, era cunoscut pentru două procedee. Primul (pentru care mulţi îl socoteau fie excentric, fie exagerat de principial) era acela că nu folosea niciodată vreun fel de otravă. Dacă era întrebat, declara că-i făcea silă, zicând că otrava era doar pentru imbecili care nu ştiau ce omorau.

Pentru el, capturarea unui lup era o artă ce necesita cea mai mare precizie.

Al doilea procedeu era ilustrarea practică a principiilor lui, o capcană pe care o inventase singur şi pentru care ceruse, fără succes, brevet.

Pretindea că ideea îi venise pe când era băieţandru în Oregon şi-i urmărea pe pescari întinzând capcane somonilor noaptea, la gura râului.

Îşi numise invenţia „Laţul Lovelace”.

Se folosea numai primăvara, când lupii îşi căutau vizuina şi consta într-un cerc din oţel subţire, cu circumferinţa de cincisprezece metri, de care erau ataşate, prin alte sârme mai subţiri, douăsprezece cârlige cu arc. Fiecare cârlig era acoperit cu o bucăţică de momeală (mergea oricare, dar Joshua prefera carnea de pui). Apoi laţul era aşezat cu grijă la gura vizuinei, în jurul ieşirii, şi ancorat cu un ţăruş de fier.

Calculul timpului era totul. Pentru rezultate optime, laţul trebuia montat la trei-patru săptămâni după ce lupoaica făta puii şi observarea discretă a acestui moment făcea parte din meşteşug. Un lup adult făcea rareori prostia de a înghiţi momeala. Dar laţul nu era făcut pentru adulţi.

Un pui de lup deschidea ochii la două săptămâni şi peste încă o săptămână îi dădeau dinţii şi începea să audă, în momentul acela, se aventura în lume, gata să mănânce bucăţele de carne, aduse şi regurgitate de adulţi. Joshua se mândrea că ştie exact momentul când trebuie întins laţul. Voia ca momeala lui să fie prima carne gustată de pui. Şi ultima.

Punea capcana când soarele începea să apună şi, cât mai era lumină, supraveghea vizuina cu binoclul lui militar târguit de la un indian care pretindea că l-ar fi smuls de pe trupul generalului Custer la Little Bighorn.

Uneori, dacă avea noroc, Lovelace vedea un pui sau doi ieşind în aceeaşi seară, ispitiţi de mirosul cărnii.

Odată, în Wyoming, prinsese şase exemplare înainte de căderea nopţii. Totuşi, în mod normal, ieşeau din vizuină când era prea întuneric că să-i mai vezi şi ştia că-i prinsese după schelălăitul pe care puiul îl scotea când cârligul triplu i se deschidea în gâtlej.

În zori, găsea cinci-şase pui agăţaţi ca peştii în jurul vizuinei, încă vii, dar prea obosiţi pentru a reuşi mai mult decât un scâncet. De cele mai multe ori, mama era şi ea acolo, adulmecându-i şi lingându-i, cu toată prudenţa abandonată datorită disperării.

În asta consta frumuseţea laţului. Dacă era deştept şi avea un loc bun şi nu dădea buzna la vizuină imediat, putea prinde tot grupul şi-i împuşca unul câte unul pe adulţi când veneau acasă de la vânătoare. Numai după ce-i avea pe toţi se ducea şi-i termina pe pui cu toporul sau cu patul puştii.

În cele din urmă, Lovelace se însura cu o femeie mult mai tânără decât el care muri un an mai târziu, dând naştere singurului lor copil. Băiatul fu botezat Joseph Joshua, dar tatăl lui îl chema de mic folosindu-i doar cele două iniţiale.

Când i se născu băiatul, Lovelace eliminase virtual lupii din Hope. Fermierii îl ţineau în rezervă pentru răzleţii ocazionali sau alţi dăunători care-i deranjau. Totuşi, reputaţia lui crescuse şi primea oferte de lucru de la mari depărtări, unde existau lupi. De îndată ce J.J. Învăţă să meargă, Joshua începu să-l ia în călătoriile lui şi să-i arate cum se ucide.

Băiatul fu un elev silitor şi în curând adaugă rafinamente noi la tehnicile tatălui. Moştenise de la el ura faţă de otravă. Cei doi îşi petrecură următorii şaptesprezece ani stând alternativ în Hope şi călătorind pe

continent, din Alaska în Minnesota şi din Alberta în Mexic, ducându-se oriunde era un lup pe care nu-l putea prinde altcineva.

De pe la jumătatea anilor cincizeci, când călătoriile deveniră prea dificile pentru tatăl lui, J.J. continuă singur meşteşugul, păstrând, la nevoie, cel mai mare secret, deoarece lupii fuseseră încadraţi la speciile protejate de lege.

Vatra taberei prinzătorilor din Hope era atât de toxică, încât autorităţile locale ţinură locul îngrădit ani de-a rândul. Şoseaua de cranii se fărâmiţă şi se scufundă în vegetaţie, acoperită de tufe de zmeură pe care mamele din câteva generaţii successive le interziseră copiilor lor s-o culeagă.

Apoi, la mult timp după ce ultimul urlet al ultimului lup stârnise ecouri jalnice în vale, veniră buldozerele să niveleze terenul pentru a face un parc. Pe când se lucra, mai mulţi câini muriră în mod misterios de la nişte oase găsite pe care le aduceau acasă.

Numai bătrânii din Hope ghiciră cauza.

În folclorul indian exista credinţa că toate spiritele lupilor măcelăriţi din America trăiau în continuare. Legenda spunea că se strânseseră pe un munte îndepărtat, dincolo de puterea omului alb.

Aşteptând vremea când vor putea din nou să păşească în siguranţă pe pământul lor.

NOUĂ

Luke Calder se lăsă pe spătarul scaunului, aşteptând ca logopeda să deruleze caseta. Tocmai îl filmase citind o pagină întreagă dintr-o carte numită *Viaţa acestui băiat*, fără să se blocheze mai mult decât o dată şi deşi fusese o bâlbâială mare, era mulţumit.

Privind pe geam, văzu o remorcă dublă de vite aşteptând la un stop, cu motorul duduind şi o sumedenie

de boturi roze şi umede iţindu-se prin deschizăturile de aerisire. Abia trecuse de nouă dimineaţa, dar străzile din Helena începuseră deja să reflecte arşiţa. Când venise, auzise o prognoză promiţând ploaie. Fuseseră doar câţiva stropi toată vara. Semaforul arăta verde şi remorca de vite se mişcă din loc. – O.K., tipule, hai să aruncăm o privire. Joan Wilson îl ajuta să-şi corecteze bâlbâială de aproape doi ani. Luke se simţea în largul lui cu ea. Era o femeie înaltă şi spirituală, poate cu câţiva ani mai în vârstă decât mama lui, cu obrajii rozalii care aproape-i acopereau ochii când zâmbea. Părea să posede o rezervă nelimitată de cercei exotici, ceea ce i se părea ciudat lui Luke, pentru că altfel se îmbrăca în stilul unei profesoare de religie. Joan lucra pentru o companie care acoperea cele mai îndepărtate şcoli din zonă. Luke aştepta întotdeauna cu bucurie vizitele ei săptămânale. La început, făcea şedinţe cu un băiat mai mic, pe nume Kevin Leidecker, dar îi era greu, pentru că acela nu era nici pe departe aşa de bâlbâit ca el.

Îi plăcuse de Leidecker până în ziua când îl auzise din întâmplare imitându-l în vestiar pe „Cozonăcel” Calder, blocându-se la „A fi sau a nu fi”. Se pricepea destul de bine; ceilalţi copii mai că făcuseră pe ei de râs. Porecla lui Luke (unii preferau „Cozonac” sau „Colac”) venea de la bâlbâială care-l apuca atunci când încerca să-şi spună numele.

Familia Leidecker se mutase în Idaho în urmă cu un an şi de atunci Luke o avusese pe Joan doar pentru el. În timpul vacanţelor se ducea el la ea, conducând în fiecare miercuri până la clinica particulară unde lucra logopeda.

Mai folosiseră imagini video şi înainte, de obicei ca să exerseze vreo tehnică nouă sau ca să-l ajute să vadă ce făcea fizic atunci când se bloca. Astăzi le arăta deoarece în ultima vreme, în afară de încordarea pe care o simţea

întotdeauna în jurul gurii, se trezea clipind şi smucindu-şi gâtul spre stânga. Joan spunea că era ceva normal. Era ceea ce se numea „caracteristică secundară”. Îl filma ca să examineze amândoi ce se întâmplă şi să vadă dacă puteau remedia ceva.

Prima dată când folosiseră un video, îşi făcuse griji, crezând că băiatul va fi întristat văzându-se, dar nu se întâmplase aşa. Era ca şi cum s-ar fi uitat la altcineva. Vocea îi suna ciudat, mai ales când se apropia de un cuvânt periculos şi făcea zâmbetul acela neghiob. Joan îi spunea întotdeauna că e foarte frumos, ceea ce era drăguţ din partea ei, dar bineînţeles, doar vrăjeli de doctor.

Pentru el însuşi arăta ca o pasăre speriată, gata să întindă aripile şi să zboare la primul semn.

Luke-cel-de-pe-ecran se descurca destul de bine. Naviga printre cuvinte care adesea îl doborau, cuvinte cu M sau P, ca „muzică” şi „Paris”. Trecu chiar şi de „Trupa Marina Hohner”, dar asta doar pentru că totul părea uşor în comparaţie cu ce urma.

Observase cu mult înainte şi pe măsură ce se apropia, ştia că n-o să reuşească. Auzi vocea lui Luke-cel-de-pe-ecran începând să-şi ia avânt, ca motorul unei maşini turându-se pentru o pantă. Şi apoi, când ajunse la M-ul din „Moulin Rouge”, luă o gură mare de aer şi se bloca şi începu să clipească. Se oprise direct în zidul de cărămidă şi timp de cinci, şase, şapte secunde rămase acolo, cu faţa apăsată de el.

— Arăt cca. un peşte.

— Nu-i aşa. OK, hai să oprim aici.

Joan apăsă pe pauză şi-l îngheţă pe Luke-cel-de-pe-ecran cu buzele ţuguiate la jumătatea unei clipiri, arătând exact cum zisese el.

— Uite. Peşte.

— Ai văzut cuvintele dinainte.

— Mda.

— E cumva ceva legat de limba franceză?

— Nu ştiu. Nu cred. Nu e m-mare lucru. Aş vrea doar să nu mai c-clipesc aşa.

Ea dădu caseta înapoi şi o puse din nou, arătându-i acum unde se încordase. I se vedeau muşchii feţei şi ai gâtului contractându-se. Îl puse să repete cuvintele de mai multe ori şi să se gândească la limbă şi la maxilare în timp ce o făcea. Apoi îl puse să citească tot textul din nou şi de data asta, deşi fură două blocări minore şi repetiţii, nu mai clipi şi nu mai smuci din gât deloc.

— Vezi? îi zise Joan. Ai avut dreptate. Nu-i mare lucru.

El ridică din umeri şi zâmbi. Ştiau amândoi că una era să aibă succes acolo şi alta să reuşească în viaţa de afară. Uneori vorbea câte o oră cu Joan fără să se blocheze deloc. Apoi pleca acasă şi tatăl lui îi punea o întrebare simplă şi se bloca de tot, chiar dacă trebuia să răspundă cu un simplu da sau nu.

Nu conta ce vorbea cu Joan. Nici când vorbea cu animalele nu conta. Cu Ochi-de-Lună sau cu câinii vorbea toată ziua de parcă n-ar fi fost un bâlbâit. Dar nu conta. Pentru că nu era ca în lumea de afară, unde cuvintele erau atât de teribil de importante. În afară de Joan, mai era o singură persoană pe lume cu care vorbea în largul lui (mă rog, două, dacă-l punea la socoteală pe Buck junior care nu pricepea nimic şi probabil de aceea îi mergea cu el) şi aceasta era mama.

Era singura care nu se uita în altă parte când el intra în încurcătură. Dacă se bloca, aştepta cu răbdare să se elibereze tensiunea din el ca dintr-o ţeavă golită. Întotdeauna fusese aşa.

Şi-o amintea luându-l repede de la masă şi ducându-l la adăpost când tatăl lui insista să ceară ceva vorbind cum

trebuie. Luke stătea acolo roşu ca sfecla în timp ce zidul din faţa cuvântului pe care urma să-l spună creştea tot mai mare şi atunci începea să plângă şi mama sărea şi-l ducea într-o altă aripă a casei, unde stăteau pe întuneric şi-l ascultau pe tata trântind şi vociferând până când uşa se închidea cu zgomot şi maşina lui se îndepărta în noapte.

Asta era lumea reală. Unde un cuvânt mic ca „lapte”, „unt” sau „pâine” stârnesc un uragan care mătură toată casa şi-i lasă pe toţi suspinând, răcnind şi zgâlţâindu-se de groază.

După lucrul cu caseta, Joan îl puse să se bâlbâie intenţionat, anume pentru a se obişnui să-şi controleze vorbirea, îi spuse că asta l-ar putea ajuta şi cu clipitul şi că ar putea să încerce şi acasă, împreună cu celelalte exerciţii. Unul pe care-l făcea în ultima vreme era să producă sunete fără înţeles, să-şi lase vocea să curgă ca un râu, apoi să extragă din el cuvintele.

Apoi interpretară roluri, lucru care era foarte distractiv şi se sfârşea de obicei cu ei amândoi paralizaţi de râs. Joan era o actriţă ratată şi interpreta întotdeauna din tot sufletul. Săptămâna trecută jucase rolul unui patron supărat de ghişeu la un stadion şi Luke trebuise să comenteze meciul şi să ceară floricele şi două Coca-Cola. Întotdeauna găsea ceva care o făcea să se dea de gol, aşa ca săptămâna trecută, când o ceruse în căsătorie.

Astăzi era un poliţist rutier meschin care-l oprise pentru exces de viteză. Îi controla hârtiile, i le dădu înapoi şi apoi se aplecă spre el pufnind:

— Ai băut?

— Nu prea mult, doamnă.

— Nu prea mult? Cât de mult?

— Doar vreo cinci-şase beri.

— Cinci-şase beri!

— Da, doamnă. Şi o sticlă de w-whisky.

Luke văzu că buzele ei începeau să tremure a râs.

— OK, până aici. Eşti amendat.

Joan evita întotdeauna să-l privească în ochi când era pe punctul de a râde şi acum clătină din cap şi pretinse că scrie ceva pe carneţelul de pe birou. Apoi rupse hârtia şi i-o dădu. Luke o studie. Era lista ei de cumpărături.

— Doamnă, nu înţeleg.

— Ce?

— M-aţi amendat cu tarte cu caramel şi dresuri. Asta a fost. Ea începu să râdă şi când reuşiră să-şi vină în fire era ora zece şi şedinţa se încheiase. Se ridicară amândoi şi ea-i petrecu un braţ pe după umeri.

— Te descurci bine, tipule. Ştiai?

Luke zâmbi şi dădu din cap şi ea se dădu înapoi şi-l privi. Era interzis să dea din cap şi să folosească trucuri de evitare a vorbirii.

— Mă d-descurc bine, spuse. OK?

— OK.

Îl conduse afară din cabinet şi pe coridorul care dădea spre hol.

— Ce face mama ta?

— Bine. A zis să te salut.

— Tot mai ai de gând să amâni facultatea până la anul?

— Îhî. Tata zice că e o idee b-bună.

— Şi tu ce crezi?

— Nu ştiu. C-cred că da.

Ea îl scrută de parcă ar fi avut pe faţă ceva care ar fi trădat minciuna. Luke zâmbi din nou:

— Aşa cred, zău, repetă.

Joan ştia cum stăteau lucrurile cu tatăl lui. Vorbiseră despre asta chiar de la început şi deşi Luke, datorită unei loialităţi de neînţeles, o scutise de multe detalii, doctoriţa credea că tatăl lui purta în mare parte vina pentru

bâlbâială fiului. Cu toate acestea, Luke avea adesea sentimentul că antipatia ei era mai profundă şi era pigmentată poate de ceea ce i se întâmplase unei predecesoare de-a ei, o femeie mult mai tânără decât Joan, căreia tatăl lui îi făcuse avansuri. O chema Lorna Drewitt şi fusese logopeda lui Luke timp de aproape un an până să-şi dea el seama de ceva.

Era în vacanţa de Crăciun, când Luke avea doisprezece ani. Tatăl lui venise să-l ia de la clinică şi-i zise să aştepte în maşină cât „se înţelege" el cu d-ra Drewitt. Luke stătuse zece minute în parcarea întunecată când un bărbat bătu în geam şi-i rugă să mute puţin maşina, ca să poată ieşi cu a lui.

Luke alergă spre clinică şi nu se gândi să bată la uşa Lornei. Dădu buzna ca un necioplit şi în fracţiunea de secundă înainte de a se despărţi, îi văzu pe cei doi lipiţi unul de altul lângă dulapul cu fişe şi văzu clar mâna tatălui lui ţinându-i sânul pe sub puloverul ridicat.

Lorna se aranja repede şi se apucă să caute ceva în dulap în timp ce Luke rămase, simţind cum i se aprindea faţa şi încercă să spună că afară era un om care îi ruga să mute maşina.

La primul M se împotmoli însă şi stătu ca o balenă eşuată până când tatăl lui îşi reveni şi-i spuse liniştit:

— E-n regulă, fiule. Vin acum.

Drumul de întoarcere fu parcurs în tăcere şi nu aduseră niciodată în discuţie ceea ce tatăl lui îşi dăduse probabil seama că Luke ştia. Fu ultima oară când o văzu pe Lorna Drewitt, dar mai târziu auzi că se mutase la Billings, un oraş pe care tatăl lui îl vizita deseori, cu treburi.

Luke nu era sigur dacă Joan aflase de incidentul acesta sau de altul asemănător. Poate că nu ştia decât despre faima de afemeiat a tatălui lui, lucru cunoscut de

toată lumea, după câte înţelesese Luke de la şcoală.

Oricare ar fi fost motivul antipatiei ei, Joan nu se străduia s-o ascundă şi prima dată când el îi spusese că nu se ducea la facultate în toamna aceea, se ambalase şi declarase că bâlbâială lui va trece mult mai repede dacă pleca de acolo.

Îşi luară la revedere în holul clinicii şi Luke îşi puse pălăria şi ieşi în soarele alb, orbitor, pornind către parcare.

Ieşind din Helena cu maşina, rumega spusele lui Joan despre nevoia lui de a pleca de acolo. Probabil că avea dreptate. Ştia prea bine de ce voia tatăl lui să muncească un an la fermă înainte de a se duce la facultate.

Luke îşi dorea să studieze biologia animalelor sălbatice la Universitatea statului Montana din Missoula, un loc pe care tatăl lui îl credea infestat cu liberali şi „pupători de iepuri”. El voia ca Luke să urmeze exemplul lui Kathy şi să studieze management agricol în Bozeman, un mediu plăcut fermierilor, unde se afla o instituţie de stat şi spera că practica de un an la fermă îi va băga fiului lui minţile în cap.

Luke era mulţumit să se supună planului, dar pentru un cu totul alt motiv.

Avea posibilitatea să observe în continuare lupii. Şi dacă era nevoie şi se temea că va fi, poate că ar fi reuşit să-i protejeze.

Când se întoarse la fermă, nu văzu pe nimeni. Maşina mamei nu era acolo şi se gândi că plecase la Kathy sau poate în oraş. În schimb, era o altă maşină cunoscută, cea a doctorului veterinar local, Nat Thomas. Îşi parcă Jeep-ul vechi lângă ea şi se dădu jos. Câinii lor ciobăneşti australieni se repeziră bucuroşi la el, sărindu-i în cale pe când urca panta prăfuită spre casă.

Intră în bucătărie pe uşa de sticlă şi strigă „Hello”, dar nu-i răspunse nimeni. Mama lui lăsase în cuptor ceva

care mirosea frumos. În curând, urma să vină toţi la masă. Miercurea, după ora cu Joan, devenise singura zi în care mânca şi el cu ceilalţi. În toate celelalte zile, de când tatăl lui îl pusese să urce cireada la păşune, îşi lua sandvişurile cu el. Şi se simţea foarte bine.

Se îndreptă spre camera lui ca să se schimbe în hainele de lucru şi să poată pleca imediat după masă.

Avea camera la etaj, în colţul de sud-vest al casei. De la fereastra dinspre vest puteai vedea începutul văii cu marginea pădurii şi dincolo de ea, munţii cu creştetul adesea învăluit de nori.

De fapt erau două camere unite. O jumătate, dincolo de o arcadă, fusese camera fratelui lui. Şi deşi Luke îşi pusese câteva lucruri acolo în anii care trecuseră de la accident, Henry era încă foarte prezent.

Câteva din hainele lui încă atârnau în dulap. Unele rafturi erau ticsite cu fotografiile lui din liceu, trofeele sportive şi colecţia lui de reviste de vânătoare. Sub raftul de jos era agăţat obiectul lui Henry cel mai preţios: o mănuşă de baseball cu autograful unui superstar în cerneală decolorată: „Hai, Henry! Loveşte-i!”

Luke se întreba dacă părinţii lui discutaseră vreodată despre necesitatea de a strânge lucrurile acelea de acolo. Probabil că le era greu să plănuiască ce-ar trebui să păstreze din obiectele fiului mort. Să le ascundă putea fi la fel de rău ca şi să le lase la loc.

Rafturile din jumătatea de cameră a lui Luke erau pline de cărţi şi un mic muzeu de obiecte găsite pe munte: pietre de culori şi forme ciudate, noduri de lemn vechi, semănând cu feţele unor spiriduşi şi fragmente fosilizate de oase de dinozaur. Avea şi gheare de urs, pene de vultur şi bufniţă şi craniile unui bursuc şi al unei pisici sălbatice.

Dintre cărţi, pe unele le recitea mereu – Jack London. Cormac McCarthy şi Aldo Leopold – şi avea şi multe

cărţi despre aproape toate animalele. Ascunse printre ele, cum îşi ascund unii revistele deocheate, erau cele despre lupi. Avea peste zece, unele scrise de autori tradiţionali ca Stanley P. Young, dar majoritatea aparţinând unor scriitori moderni, precum Barry Lopez, Rick Bass şi marele biolog specializat în lupi, David Mech.

Luke se uită la ceas. Mai avea o oră până când urma să vină toţi la masă, aşa că se hotărî să facă nişte exerciţii date de Joan. Se întinse pe pat, închise ochii şi începu ceea ce ea numea „scanarea corporală”. Respirând adânc şi rar, îşi relaxa conştient fiecare muşchi. De câte ori respira, o făcea sonor, cu un geamăt uşor. Încet-încet, simţi tensiunea slăbind.

Apoi îşi imagină, cum îi spusese Joan, că vocea lui era un râu care curge şi că poate lăsa cuvintele, orice cuvinte, orice nonsens îi trecea prin cap, să plutească uşor pe râu şi să iasă în lume.

„Vai, vai, vai, ce-mi mai place-n tramvai. Hai în tramvai să cântăm la n-ai…”

Râul ieşi pe uşa deschisă şi curse pe coridor, unde câteva particule de praf sclipeau în soare, apoi coborî spre parter: „Cu mama n tramvai e la fel ca n rai”.

După o vreme, vocea i se împotmoli somnoroasă, de parcă râul ar fi format un lac iar apa picura umplând casa până când adormi şi liniştea se instaura la loc, tulburată doar de mugetul îndepărtat al unui viţel.

Cam aşa era casa în ultimul timp: liniştită şi golită de toate, în afară de amintiri. Aşa era de când se mutaseră surorile lui Luke, la început Lane, care se măritase cu un agent imobiliar din Bozeman, şi apoi Kathy.

Se observa mai mult din sufragerie, în jurul căreia gravitau toate camerele de la parter. Era o încăpere mare, cu parchet din lemn de cedru şi pereţii zugrăviţi în calciu alb şi panelaţi cu baghete de pin. La capătul îndepărtat

trona un şemineu din piatră unde buştenii trosneau în nopţile de iarnă, iar tăciunii erau încă aurii dimineaţa. Deasupra lui, un burlan din fier negru se înălţa spre grinzile grele, înnegrite de fumul atâtor decenii.

Pe pereţii sufrageriei se aflau cusături şi tapiserii lucrate cu o răbdare mistică de bunica lui Luke şi înainte de ea, de mama acesteia. De asemenea, alături de fotografiile tuturor celor numiţi Henry Calder, se aflau aici şi ceasurile vechi pe care mama lui Luke le colecţionase cândva.

Casetele în care erau închise ceasurile de perete erau alungite şi făcute din lemn de arţar. Pe uşiţele lor de sticlă, mai jos de cadran, fiecare era decorat cu picturi manuale, cele mai multe reprezentând animale, păsări sau flori. Acum erau patru ceasuri, fuseseră cinci, dar fratele lui Luke reuşise să spargă unul arătându-le mecanismul fetelor şi atrăgându-şi o urecheală din partea tatălui.

Pe vremuri, mama avea grijă ca ceasurile să fie potrivite şi să funcţioneze bine. Le întorcea cu atenţie în fiecare duminică, astfel încât să sune ora la unison. Vizitatorii se mirau adesea cum puteau trăi în asemenea zgomot, dar Eleanor râdea şi zicea că cei din familie nici nu-l aud, lucru destul de adevărat, cu toate că Luke îşi amintea că avusese un coşmar legat de ele când era mic. Avea unul din atacurile lui de amigdalită şi, febril, visase că tic-tacul ceasurilor se transforma în loviturile unei bande de piraţi însetaţi de sânge care urcau scările să-l prindă.

Acum, toate ceasurile tăcuseră. Stăteau aşa de peste zece ani. Nimeni nu îndrăznea să întrebe dacă era un gest deliberat simbolic sau simplă neglijenţă, dar de la moartea lui Henry, mama lui nu le mai întorsese niciodată. Şi pentru că erau ale ei personal şi poate serveau durerii ei, nici altcineva nu le mai atinsese. Prăfuite, arătau fiecare

ora la care arcul se oprise.

Pereţii purtau şi alte amintiri încărcate de semnificaţii, mai ales pentru Luke. Erau capete de animale ucise de patru generaţii de Calderi, toţi mari vânători. Fratele lui împuşcase primul elan la vârsta de zece ani, fapt ilegal, dar care-l umpluse de mândrie pe tatăl lor. Capul trona deasupra uşii dinspre bucătărie şi una din mişcările favorite ale lui Henry era să-şi arunce pălăria pe coamele lui, de la zece paşi distanţă. Pălăria era şi acum acolo.

Copil fiind, Luke fusese mereu tulburat de aceste trofee. Când avea patru ani, fratele lui îi spusese în taină că de fapt, animalele nu erau moarte şi că, deşi nu se puteau mişca, ochii şi creierul încă le funcţionau.

Aproape un an de zile, Luke fu sigur că îi era supravegheată fiecare mişcare şi fiecare faptă, cântărită. Fratele lui îi spusese că cel mai important cap era cel al unui cerb uriaş împuşcat de tatăl lui şi aninat la baza scărilor.

— Dacă vreunul te vede că faci rău, te spune lui moş cerb, îi şopti Henry.

Luke ştia că şi surorile lui se uitau foarte serioase, dar privirea lui nu se dezlipea de Henry. Acesta continuase:

— Iar cerbul numără toate prostiile tale şi dacă faci prea multe, vine să te ia.

— C-c-cum…

— Cum ştie când să vină? Luke dădu din cap.

— Păi, Lukey, nu sunt sigur. Dar să ştii, când am stricat ceasul ăla vechi al mamei, a venit la mine în cameră noaptea şi mamă, ce bătaie mi-a tras!

— C-c-cu c-ce?

— Cu coarnele alea mari. Le foloseşte ca pe nişte lopeţi. Şi să ştii că dor mult mai rău decât cureaua lui tata.

N-am mai putut sta jos o săptămână.

În fiecare seară, când mergea la culcare, Luke se spovedea în gând cerbului, spunându-i că-i pare rău pentru tot ce greşise în ziua aceea, lista incluzând bâlbâială ca răspuns la cererile tatălui lui şi orice consecinţă a acesteia. Şi chiar şi după ce mama lui descoperi ce făcea şi-l asigură că nu e adevărat, iar Henry mai căpătă o săpuneală de la tata, mai trecu mult până ce Luke putu umbla liniştit pe sub nasul cerbului sau putu să stea într-o cameră cu capete împăiate pe pereţi fără a simţi că e supravegheat din toate părţile.

Nu-i era frică de ele, nu era asta. Nu-i fusese niciodată frică de vreun animal. Descoperise deja că-i era mai uşor să se împrietenească bine cu animalele decât cu oamenii. Câinii de la fermă, pisicile şi caii veneau mereu la el mai mult decât la alţii. Când începu să se bâlbâie, obişnuia să evite situaţiile neplăcute vorbind prin Mo, o păpuşămănuşă veche care arătase cândva ca o vulpe, dar în curând deveni atât de peticită şi smotocită încât nu mai semăna a nimic. Prin gura lui Mo, putea vorbi cu oamenii la fel de fluent cum vorbea cu animalele. Până la urmă, tatăl lui se înfurie şi-o exila pe Mo într-un dulap încuiat.

Fie din pricina glumelor făcute de fratele lui despre trofeele de vânătoare, fie din cauza genelor acelora care sfidau sângele Calderilor, Luke nu se temea la animale decât de judecata lor. Nu de faptul că-l judecau pe el, ci specia umană. Vedea câte nedreptăţi sufereau din partea oamenilor şi ştia, datorită limbii lui împleticite, ce înseamnă să fii incapabil să răspunzi oprimării.

O fermă nu era locuinţa cea mai confortabilă pentru o persoană cu astfel de sensibilităţi, deşi Luke se străduise mereu să ascundă asta. Ajuta la lucruri pe care conştiinţa lui le respingea cu groază, cum ar fi să ţină viţeii pentru marcat şi castrat, momente când mirosul cărnii lor arse îi

făcea un rău fizic. Mânca şi carne, deşi gustul acesteia îi punea deseori un nod în gât.

Pentru a câştiga aprecierea tatălui, se dusese până şi la vânătoare, atingând însă un scop contrar dorinţei lui.

La şase ani după ce murise fratele lui, tata îl întrebă dacă voia să încerce să doboare primul elan. Luke avea treisprezece ani şi-i fusese groază de invitaţie, simţindu-se în acelaşi timp rănit că-i era adresată atât de târziu.

Călăriseră amândoi înainte de revărsatul zorilor, într-un noiembrie umed, sub o lună pătată care lumina respiraţia cailor şi le arunca umbrele pe zăpada argintie ca o ţesătură cu paiete. După o oră, urcau tăcuţi prin pădure, întorcându-se să vadă cum soarele se ridica din marginea lumii ca un taler, transformând câmpiile înzăpezite într-o mare purpurie.

Tatăl lui ştia întotdeauna locul unde se găseau elani. Era acolo unde Henry împuşcase primul lui vânat, într-un canion ascuns, unde turmele se adăposteau atunci când era zăpadă mare. Luke fusese acolo de multe ori să privească. Niciodată să omoare, ca în ziua aceea.

Lăsară caii şi parcurseră ultimul kilometru pe jos, având grijă să nu stea în bătaia vântului slab care sufla anemic. Zăpada era proaspătă şi pufoasă şi nu atât de mare încât să-i stingherească; deşi din când în când, unul din ei se mai scufunda până la şolduri într-o crăpătură astupată. Vorbeau puţin şi doar în şoaptă. În afară de respiraţia lor şi de zgomotul cizmelor pe zăpadă nu se auzea nimic. Inima lui Luke bătea cu putere şi el se ruga în gând ca tatăl lui să n-o audă, dar elanii da şi să fugă şi să se salveze.

Puşca era la tatăl lui. De obicei, vâna cu o Springfield de 30 – 06 sau cu Magnum-ul 300 pe care-l cumpărase toamna trecută. Dar astăzi luase numai carabina Winchester 270, aceeaşi armă cu care doborâse Henry

primul lui elan în urmă cu şase ani. Avea un recul mai mic decât celelalte şi exersând cu ea, Luke atinsese mereu ţinta în zilele precedente, umplându-l pe tatăl lui de încântare.

— Ţinteşti aproape la fel de bine ca fratele tău, îl lăudase.

Durase peste o oră până ajunseseră la buza canionului. Se târâră în scorbura ferită a unui pin bătrân şi scrutară împrejurimile printre ramurile de jos, acoperite de zăpadă. Tatăl îi dădu binoclul.

Elanii nu-i auziseră inima. De partea cealaltă a canionului se afla o turmă de vreo douăzeci de femele. Puţin mai încolo, un mascul solitar cu cinci încrengături la coarne ciugulea scoarţa de pe un copac tremurător. Nu erau nici două sute de metri până acolo. Luke îi înapoie binoclul tatălui şi se întrebă dacă va îndrăzni să-i spună că nu voia să facă asta. Dar ştia că, dacă va încerca să vorbească, sunetele se vor bloca; efectul lor ar fi prea catastrofic.

— Nu e unul cu şase încrengături ca al lui Henry, dar merge, şopti tatăl.

— P-p-poate ar trebui să aşteptăm să g-g-găsim unul cu şase.

— Eşti nebun? E un animal frumos. Poftim.

Şi-i dădu arma cu atenţie. Luke ştia că o singură atingere a ramurilor din faţa lor va disloca un morman de zăpadă şi-i va speria poate pe elani. Cochetă cu ideea de a o face.

— Nu te grăbi, fiule. Ia-o foarte încet.

Tatăl îl ajută să scoată ţeava prin deschizătură. Scorbura mirosea puternic a răşină şi Luke se întrebă de ce-i era greaţă de ceva ce înainte nu-i făcea rău. Îşi împinse patul puştii în umăr.

— Aşază-te comod. Găseşte un loc bun pentru coate.

Cum te simţi? OK?

Luke dădu din cap şi începu să ţintească. Simţea vizorul ca o scoică pe piele. Pentru o clipă, nu avu în faţa ochilor decât o goană de copaci amestecaţi cu zăpada şi roca cenuşie striată a peretelui canionului de deasupra.

— Nu p-p-pot să-l găsesc.

— Vezi bucata aia de piatră dezgolită? Turma e chiar dedesubt. O vezi?

— Nu.

— Nu te grăbi, e OK. Elanul e la ora două faţă de femele.

Acum le vedea. Jupuiau muşchii de pe scoarţa copacilor căzuţi. Le vedea clar ochii când ridicau capul ca să mestece. Trecea cu cătarea de la una la alta, observând pântecele deschise la culoare, în care deja luau formă puii.

— L-ai văzut?

— Da.

Elanul smulgea scoarţa de pe un puiet şi când îi dădea drumul, pomişorul tremura, presărându-i zăpadă pe cap şi pe coame. Era şocant cât de detaliat se vedea prin binoclu. Luke putea distinge şi perii de pe gâtul animalului, îi vedea şi fălcile mişcându-se şi petele pale din jurul ochilor de un negru lichid, care treceau în revistă impasibili femelele, şi picăturile de zăpadă topită pe nări.

— Pare d-d-destul de tânăr ca să aibă turmă. P-p-poate e unul mai mare în preajmă.

— Ce dracu’, Luke, dacă nu-l dobori tu, îl iau eu.

O jumătate din creierul lui Luke îi striga să-i dea imediat puşca tatălui. Dar cealaltă jumătate evalua momentul ca pe ultima şansă de a fi cineva în ochii tatălui lui. Trebuie să ia viaţa acestei fiinţe pentru a da valoare propriei vieţi.

Respira repede şi superficial, de parcă ar fi avut trei sferturi din plămâni blocaţi. Inima îi bătea atât de tare,

gata să plesnească şi aproape spera că aşa se va întâmpla. Simţea cum sângele îi pulsează în pleoapa lipită de cătarea puştii. Cruciuliţa neagră se plimba bezmetic pe capul şi trupul elanului.

— Uşurel, fiule. Trage aer în piept.

Simţea ochii tatălui aţintiţi asupra lui, judecându-l. Comparându-l, fără îndoială, cu atitudinea lui Henry în aceeaşi situaţie.

— Vrei să-l dobor eu?

— Nu, suflă Luke. P-p-pot şi eu.

— Ai piedica trasă, Luke.

Cu degete tremurătoare, Luke debloca arma. Elanul îşi aplecase din nou capul spre pomişor şi era pe punctul de a mai jupui nişte scoarţă când ceva îl făcu să ezite. Apoi, deodată, cu toate simţurile alerte, se întoarse şi păru că se uită direct la el.

— Ne-a văzut?

Tatăl se uita cu binoclul şi nu răspunse imediat:

— A prins un miros probabil. Dacă ai de gând s-o faci, fă-o acum, Luke.

Luke înghiţi în sec.

Tatăl lui continuă, şoptind însufleţit:

— Puşca e reglată pentru două sute de metri, exact unde e. Nu e vânt, aşa că tragi exact pe linia vederii.

— Ştiu.

— Ţinteşte chiar sub grumaz.

— Ştiu!

Elanul se uita tot la el. Sângele îi urla lui Luke în urechi. Lumea devenise parcă un tunel cu numai două fiinţe vii, el la un capăt şi elanul la celălalt, privindu-l, până în minte şi mai adânc, scrutându-i cele mai întunecate colţuri ale inimii. Şi găsind acolo poate o zare a morţii, animalul se smuci alarmat şi începu să se îndepărteze.

Exact atunci, Luke apăsă pe trăgaci.

Elanul se poticni şi se opri. Turma de femele o luă la goană spre lizieră.

— L-ai nimerit!

Elanul era în genunchi, dar se ridică şi se îndepărtă spre copaci, fugind nesigur şi împiedicat. Tatăl îl împingea pe Luke afară din scorbură.

— Eşti sigur?

— Sigur că da. Hai!

Luke ieşi în zăpadă, orbit de soare. Tatăl se ridică deja:

— Iau eu puşca. Hai acolo. N-ajunge departe.

Tatăl porni să coboare, făcând paşi mari prin zăpadă şi ţinând puşca sus şi Luke mergea pe urmele lui, pe jumătate orbit de soare şi căzând atât de des încât în curând era plin de zăpadă. Zicea tot timpul, tare sau în gând, nu-şi dădea seama şi nu-i păsa, O, *Doamne*, *te rog*, *fă să nu fi făcut asta şi dacă am făcut-o*, *te rog*, *lasă-l să trăiască*, *să scape*. *Te rog*, *te rog*.

Ajungând la pâlcul de puieţi, găsiră sânge în zăpadă şi urmară dâra. către perdeaua de pini ce mărginea poalele canionului.

Auziră elanul înainte de a-l vedea. Era un sunet pe care Luke nu-l cunoştea şi nu avea să-l uite vreodată, un fel de zbieret înfundat, din gâtlej, ca uşa spartă a unei case părăsite scârţâind în vânt. După urme, elanul părea că se împiedicase şi dispăruse după un colţ de piatră. Tatăl lui Luke îşi croi drum cu atenţie prin nişte tufişuri înzăpezite şi aruncă o privire:

— Ia uite-ţi puiul, Luke. L-ai nimerit în gât.

Luke simţi că i se contractă pieptul. Elanul gemea neîntrerupt acum şi ecoul răzbătea teribil în canion. Se lupta să nu-şi astupe urechile.

— Hai, Luke. Trebuie să termini treaba. Ai grijă, e abrupt.

Luke înconjură colţul de piatră fără să-i pese cum mergea, îngrozit de ceea ce urma să vadă. Ajunse lângă tatăl lui şi se uită. Terenul cobora într-o pantă abruptă, cu pietriş. Pe la jumătatea ei era un copac uscat care oprise căderea elanului şi el zăcea ghemuit acolo, privindu-l, cu picioarele din spate bătând inutil aerul. În gât avea o gaură întunecată. Pe grumaz şi pe piept îi şiroia sângele.

Tatăl lui împinse alt glonţ în cameră şi-i dădu puşca:

— Poftim, fiule. Ştii ce ai de făcut.

Luke o luă şi atunci buzele începură să-i tremure, ochii i se umplură de lacrimi şi oricât încercă, nu se mai putu stăpâni şi trupul prinse să i se zgâlţâie de suspine:

— Nu p-p-pot.

Tatăl îl luă pe după umeri:

— E OK, fiule. Ştiu ce simţi.

Luke clătină din cap. Era cel mai prostesc lucru pe care-l auzise vreodată. Cum putea cineva să ştie ce simţea el? Şi cu atât mai puţin tatăl lui, care mai văzuse scene ca asta de nu ştiu câte ori.

— Totuşi, trebuie s-o faci. Nu-i al tău decât dacă o faci.

— Nu-l v-v-vreau!

— Hai, Luke. Suferă…

— C-c-crezi că eu nu ştiu?

— Atunci termină treaba.

— Nu pot!

— Bineînţeles că poţi.

— F-f-fă-o tu, şi-i dădu înapoi puşca.

— Un vânător termină ce a început.

— Eu nu sunt un v-v-vânător blestemat!

Tatăl îl privi lung. Era prima dată când Luke riposta în faţa lui. Apoi, cu un gest mai mult trist decât supărat, luă puşca:

— Aşa e, Luke. Cred că nu eşti un vânător, împuşcă

din nou elanul în gât şi-l priviră tresărind şi dând din picioare, ca şi cum sufletul i-ar fi zburat în aer, departe. Apoi, cu ochii mereu aţintiţi asupra lor, înţepeni, scoase un ultim oftat gâlgâit şi rămase încremenit. Dar nu se termină aici.

Legară leşul cu o funie şi-l traseră de acolo. Apoi tatăl lui îl puse să-l ajute la jupuit. Aşa trebuie, îi explică el, tăind abdomenul şi căutând traheea, ca să scoată apoi inima aburindă şi plămânii elanului. Dacă vânai, asta trebuia să faci. Era un moment sacru, zicea el. Tăiară capul cu ferăstrăul şi trupul în bucăţi care puteau fi împachetate. Luke plânse tăcut tot timpul, pentru senzaţia şi mirosul sângelui de elan pe mâinile lui şi pentru el însuşi şi ruşinea lui.

Atârnară carnea pe care n-o puteau căra de o ramură înaltă, ca să n-o atingă coioţii sau urşii care intrau în hibernare mai târziu. Când plecară de acolo, cu capul rămuros bălăngănindu-se deasupra poverii de carne de pe umerii tatălui şi cu altă povară pe umerii lui, Luke privi înapoi şi văzu grămada de măruntaie şi zăpada mlăştinoasă de sânge şi îi trecu prin minte că dacă exista iad, atunci aşa arăta şi el făcea acum parte din locul blestemat.

Capul elanului nu fu niciodată expus pe pereţi ca celelalte. Poate că mama lui se opusese, aflând întâmplarea; Luke nu ştia. Dar chiar şi acum, după cinci ani, încă îl mai bântuia în vise, aţintindu-l din câte un colţ neaşteptat. Şi se scula scâncind leoarcă de sudoare printre aşternuturile răvăşite.

ZECE

În acea dimineaţă de miercuri, orăşelul Hope semăna cu platoul unui film scăpat de sub control. Strada principala gemea de vaci, maşini şi copii gata să se încaiere cu instrumente muzicale. Deasupra mulţimii, doi

băieţandri cocoţaţi precar pe nişte scări încercau să agaţe şiruri de steguleţe colorate de pe o parte a străzii pe cealaltă. Oraşul se pregătea pentru bâlciul anual şi pentru rodeo.

Eleanor Calder privea agitaţia din pragul băcăniei lui Iverson, aşa cum priveau mulţi alţii, opriţi pe stradă.

Fanfara liceului exersase toată dimineaţa şi acum, mărşăluind pe stradă în bătaia soarelui de amiază, spiritele începuseră să se încingă. Trebuia să cânte „Şaptezeci şi şase de tromboane”, o glumă de-a cuiva probabil, pentru că nu aveau decât un trombonist între ei şi chiar şi supravieţuirea acestuia era îndoielnică, pentru că suflătoarea de la corn, o fată dublă ca dimensiuni faţă de el, tocmai îl ameninţase că-l face praf dacă o mai împunge o dată în spate. Ignorând somaţiile stridente ale lui Nancy Schaeffer, profesoara lor nefericită, membrii fanfarei se împărţiseră pe simpatii şi zbierau unii la alţii, în timp ce vitele se scurgeau pe lângă ei nepăsătoare.

Nimeni nu părea să ştie exact ce căutau vitele acolo. Ori greşiseră data şi se îndreptau spre târg sau cineva alesese cel mai inspirat moment de a le muta pe păşunea de la celălalt capăt al oraşului. Orice ar fi fost, tinerii care agăţau steagurile nu erau impresionaţi. Scările lor erau împinse de vite până când una lua o treaptă în cap şi cel de sus fu nevoit să scape sărind pe acoperişul plat al cantinei lui Nelly, apucând să mai vadă cum steagurile lui se transformau în ghirlande pe capul vacilor şi erau purtate cu voioşie spre ieşirea din oraş.

Bătrânul domn Iverson plescăi şi clătină din cap:

— Din an în an, tot mai rău, comentă el. Şi fanfara nu mai e în stare să cânte nici jumătate de melodie cum se cuvine.

— Ei, mai au două săptămâni să se adune, spuse Eleanor. Şi cu vacile astea…

— Da, dar măcar ele cântă mai frumos. Eleanor zâmbi…

— Eu m-aş duce acasă acum. Nişte bărbaţi înfometaţi aşteaptă prânzul.

Îşi luă la revedere şi îşi croi drum cu cele două sacoşe pline de-a lungul trotuarului crăpat, spre maşină. În afară de câteva întârziate, vitele dispăruseră din zonă. Două ajutoare de fermier necunoscute lui Eleanor mânau cireada din spate, cei doi călăreţi fiind ocărâţi de negustori şi de şoferii mai nerăbdători care rămăseseră blocaţi. Repetiţia fanfarei se terminase şi cele două partide rivale se împrăştiau.

Eleanor lăsă sacoşele în portbagaj şi-l închise, certându-se că luase atât de multe. Ca majoritatea vecinelor ei, de regulă, se ducea o dată pe săptămână la supermarketul mare din Helena şi mergea la Iverson doar pentru ce uitase să treacă pe listă. În rarele vizite pe acolo, avea întotdeauna un sentiment de vinovăţie şi sfârşea prin a cumpăra tot felul de lucruri de care nu avea nevoie. Era sigură că Iversonii, cuplul lugubru care administra magazinul de când îl ţineau bătrânii minte, recunoşteau acest sindrom şi adoptau o expresie adecvată ori de câte ori intra cineva. Probabil că după ce pleca toată lumea, chiuiau şi săltau de bucurie.

Eleanor intră în maşină, foindu-se din cauza fierbinţelii scaunului care se simţea prin rochia ei de bumbac. Era pe cale de a porni motorul când observă plăcuţa DE VÂNZARE din vitrina magazinului de cadouri al lui Ruth Michaels, aflat peste drum. Şi se gândi din nou la ce-i spusese Kathy.

Era acum o lună, când schimbau scutecele micului Buck. Kathy pomenise că buticul era de vânzare şi-i sugerase lui Eleanor că ar putea să-l cumpere. De când se măritase, una din preocupările favorite ale lui Kathy era să

găsească proiecte de activitate pentru mama ei. Eleanor fusese sfătuită în acest sens să facă o facultate, să deschidă un restaurant, să pornească o afacere de livrări prin poştă, să se apuce de yoga; sau poate să le facă pe toate la un loc. Acum urma să cumpere magazinul de cadouri al lui Ruth Michaels.

— Nu fi prostuţă, zisese Eleanor. Habar nu aş avea cum să-l administrez, cât despre cappuccino…

— Pe bunicul îl ajutai la magazin şi oricum, n-ar trebui să te ocupi. Ruth nu vrea să plece. Doar că a împrumutat prea mult şi nu-şi mai permite să rişte. Ai putea să-i cumperi afacerea şi s-o laşi pe ea s-o administreze. Te-ai implica doar cât ai dori.

Orice scuză găsea ea, Kathy o demola imediat şi deşi subiectul nu mai reveni, Eleanor se gândi la el de multe ori de atunci. Ar putea fi exact ce-i trebuia. Cu amândouă fetele măritate şi Luke urmând să plece la facultate, nu i-ar fi prins rău să aibă cu ce umple golul.

Pe vremuri, înainte de moartea lui Henry, rezolva multe probleme de contabilitate a fermei, pe care acum le gospodărea Kathy. Şi în afară de gătit – activitate care îi plăcuse cu adevărat cândva, se gândea ea uimită – nu prea se mai ocupa de nimic. Uneori, era atât de singură şi plictisită, încât îşi făcea griji pentru sănătatea ei.

Nu o cunoştea pe Ruth Michales mai departe de bună ziua, dar i se păruse întotdeauna o persoană deşteaptă şi plăcută. Când sosise în oraş, în urmă cu vreo cinci ani, oamenii fuseseră intrigaţi şi un pic suspicioşi faţă de prezenţa ei acolo. Mai precis, bărbaţii fuseseră intrigaţi şi femeile suspicioase din aceleaşi două motive: înfăţişarea ei fatală şi exotică şi faptul că era singură. Dar de atunci, fusese acceptată (cât de mult putea fi o new-yorkeză) şi era în general simpatizată de toţi.

În rarele ocazii când intrase în magazin, Eleanor

fusese impresionată. Nu erau obişnuitele mărunţişuri turistice din vest: albume din plastic, măturici de scuturat zăpada şi tricouri de cow-boy. Ruth avea gust. Se vedea după selecţia bijuteriilor, a cărţilor şi a obiectelor de artă.

Înainte de a se hotărî definitiv, Eleanor se pomeni traversând strada, atentă să nu calce pe amintirile lăsate de vaci pe asfalt şi să nu lovească vreun membru întârziat al fanfarei.

Ruth le dădea voie oamenilor să lipească afişe pe un panou din vitrină, anunţând vânzări sau oferte de căţeluşi, precum şi evenimente – nunţi sau tombole – la care era invitat tot oraşul. În momentul acela, cele mai multe anunţuri erau legate de bâlci şi rodeo, inclusiv unul care o făcu pe Eleanor să zâmbească. *Urgent*, *dorim trombonist*, scria pe el. *Sunaţi ACUM la Nancy Schaefferl* Mai jos, o pisică neagră se aurea la soare în vitrină.

Uşa avea clopoţei care sunau când se deschidea şi se închidea. După lumina orbitoare de pe stradă, ochii lui Eleanor avură nevoie de un minut de adaptare cu umbra din magazin. Aerul era răcoros şi calm şi traversat de o muzică liniştitoare şi de un miros bogat de cafea, înăuntru nu se zărea nimeni…

Eleanor păşi atentă printre dulapurile înalte ticsite cu ceramică, jucării confecţionate manual şi paturi indiene viu colorate, având grijă să nu răstoarne ornamentele care atârnau din tavan, clinchetind plăcut când le loveai. Mai erau şi coşuleţe cu brăţări din păr de cal împletit şi vopsit în culori diferite şi vitrine de sticlă pline ochi cu bijuterii din argint.

Din spatele magazinului se auzeau bufnituri şi şuierături, dinspre barul de cappuccino şi apropiindu-se, Eleanor auzi vocea lui Ruth:

— Fă-o, idiot nenorocit! Fă aşa!

Nu se vedea nimeni. Eleanor şovăi. N-ar fi dorit să

facă gafa de a întrerupe o altercaţie personală.

— Îţi mai dau o şansă şi pe urmă te fac praf şi pulbere, OK?

Pe tejghea era o maşină mare de cafea cu faţa cromată, care erupse deodată revărsând un şuvoi înspăimântător de aburi.

— Hello? încercă timid Eleanor. Ruth? Se făcu linişte, apoi se auzi:

— Nu simt aici dacă eşti de la Banca de Credit.

Şi capul lui Ruth apăru încet pe deasupra tejghelei. Pe un obraz avea o pată neagră de unsoare. Când o văzu pe Eleanor, ochii ei se umplură pentru un scurt moment de panică. Apoi zâmbi strălucitor:

— Doamnă Calder! Bună! îmi pare rău, nu te-am auzit. Maşina asta îmi va provoca, probabil, moartea la propriu. Cu ce te pot ajuta? îţi fac o cafea?

— Nu, dacă explodează.

— Nu, că se poartă urât numai când crede că nu-i nimeni în jur.

— Ai ceva pe… şi făcu semn spre obrazul lui Ruth.

— A, mulţumesc.

Femeia găsi un şervet şi îşi şterse pata oglindindu-se în maşina de cafea.

— Crezi în stafii?

— Da, cred că da. De ce?

— Pot să jur că fierotania asta e bântuită. L-am luat de la un local din Seattle care se desfiinţa, foarte ieftin. Acum ştiu de ce. Deci, cafea?

— Ai decafeinizată?

— Cred şi eu. Lapte degresat sau normal?

— Degresat.

— La ce bun?

— Păi, eu…

— Nu, aşa-i spun eu cafelei. Fără cofeină, fără

grăsime, aşa că, la ce bun?

Râse. Era un râs molipsitor, din gât, cam din topor şi o făcu imediat pe Eleanor să râdă şi ea.

— Ai fost prinsă de aglomeraţie?

— Aproape. Bieţii copii!

— Te rog, ia loc.

Eleanor se instala pe un taburet la bar, în timp ce Ruth stoarse două cappuccino din maşinărie. Purta blugi decoloraţi şi un tricou larg, purpuriu, cu emblema magazinului. Părul ei negru era prins în creştet cu o bentiţă roşie. Eleanor bănuia că avea între 35 şi 40 de ani şi fu izbită de înfăţişarea ei atrăgătoare.

Se întreba ce însemnase panica aceea de la început din ochii ei. Poate chiar se aştepta la o vizită de la Banca de Credit. Ruth îi dădu cafeaua.

— Ai găsit vreun cumpărător? întrebă Eleanor. Kathy spunea că ţi-ai dori un partener care să intre în afacere.

— I-ai văzut cumva făcând coadă la uşă? Nimeni nu e interesat.

Eleanor sorbi din cafea. Avea gust bun. Hai, îşi spuse, hotărăşte-te. Şi puse jos ceaşca:

— Ştii, zise, s-ar putea să mă intereseze pe mine.

Buck socotea că viţelul murise de câteva zile. Nu mai rămăsese prea mult din el. În afară de oase şi câteva bucăţi de piele mursecată, carnea îi dispăruse aproape cu totul. Rămăşiţele zăceau expuse pe malul unui canal abrupt şi soarele uscase ceea ce nu putuseră lua păsările şi alţi prădători. Nat Thomas avea necazuri încercând să-şi dea seama ce se întâmplase.

Îngenunchease lângă el, sondând printre muşte şi viermişori cu cuţitul şi forcepsul. Terenul din jur mişuna de cosaşi. Nat şi, înainte, tatăl lui fuseseră veterinarii fermei Calder dintotdeauna şi Buck îl chemase imediat. Voia să afle o opinie independentă înainte să vină oficialii şi să

pună gheara lor părtinitoare pe carcasă. Recunoscusem că Prince fusese omorât de un lup, dar, având în vedere că fusese văzut de Kathy cu ochii ei, nu prea avuseseră de ales.

Lui Buck nu-i plăcea de tipul de la Serviciul pentru Protecţia Animalelor Sălbatice, Prior sau cum îi spunea. Şi nici nu avea încredere în el. Tipul celălalt, Rimmer, de la controlul animalelor de pradă, părea OK, dar când era vorba de crănţănit, orice ar fi pretins ei, oficialii erau oficiali şi iubitori de lupi până la ultimul blestemat dintre ei.

Buck stătea lângă Clyde, uitându-se peste umărul lui Nat. Era la amiază şi căldura se reflecta din pietrele împrăştiate pe păşune. Nu se auzea decât frecarea cosaşilor şi din când în când, mugetul unei vaci, mai sus, înspre pădure. Buck era încă transpirat de la urcuşul abrupt. Lăsaseră maşina lui Nat jos şi urcaseră până unde putuseră în camioneta lui Clyde. Fuseseră nevoiţi s-o abandoneze la o jumătate de kilometru mai jos, unde terenul devenea prea accidentat pentru un şofer. Ar fi fost mai bine să vină călare.

Clyde fusese cel care găsise viţelul de dimineaţă şi pe Buck îl sâcâia faptul că nu-l găsise Luke mai devreme. Îl pusese pe băiat să urce cireada aici la păşune imediat după ce Prince fusese ucis. Dacă erau lupi primprejur, cineva trebuia să supravegheze vitele şi cum Luke ştia terenul şi nu se dovedise prea bun la nimic altceva, era la fel de bun ca oricare altul pentru treaba asta.

Buck îi spusese să fie atent tocmai la astfel de întâmplări şi băiatul nu găsise viţelul. Probabil pentru că stătea mai tot timpul cu capul în nori, visând şi citind cărţi sau scormonind după oase vechi şi alte de-astea. Buck habar nu avea cum va reuşi să scoată din fiul lui un fermier cât de cât acceptabil.

— Ei, Nat, ce crezi?

— Păi nu prea ai ce vedea.

— De când a murit?

— A, de 3 – 4 zile.

— Crezi că a fost un lup?

— Păi, a fost sfârtecat bine. Vezi urmele astea de dinţi aici pe gât? E un prădător cu maxilarul mărişor şi clar nu arată a urs. Poate fi lup sau coiot. Aţi căutat urme prin jur?

— E prea uscat, zise Clyde. Şi pământul e plin de cosaşi.

— Se poate să fi murit şi animalul să-l fi mâncat după ce l-a găsit mort.

— Vitele mele nu cad aşa secerate pur şi simplu. Nat, tu ştii asta.

— Sigur, dar din ce a rămas aici, putea să fie şi lovit de trăsnet şi orice…

— Lovit de trăsnet? Las-o baltă, Nat.

— Bine.

Buck se uită la carcasă şi se aplecă să ridice ceva. Era o bucăţică de piele întărită de soare. Pe ea se vedea urma de fier înroşit cu litere HC împletite, marca fermei Calder. Suflă un cosaş jos de pe ea şi o răsuci între degete.

Sigur, sus aici se mai pierdea câte un viţel. Câte unul se mai îmbolnăvea sau cădea prin vreo râpă. Cu câţiva ani în urmă un grizzly bătrân le mâncase doi şi un agent de la controlul prădătorilor venise şi-l doborâse. Dacă te ocupai de vite în ţinutul ăsta, trebuia să accepţi să mai pierzi şi câte un viţel din când în când.

Dar în ultimele două toamne, toate animalele care urcaseră la păşune coborâseră bine sănătoase. Şi, văzându-şi marca pe bucata aceea de piele, Buck fu cuprins de mânie.

În adâncul lui ştia că un lup era de vină şi al naibii să

fie dacă n-o s-o dovedească. Probabil că era acelaşi care omorâse câinele lui Kathy, una din năpastele pe care afurisiţii de oficiali le lăsaseră să zburde libere prin Yellowstone. Şi se aşteptau să stai şi să le serveşti la cină viţei de cinci sute de dolari! Ţi se făcea rău. Buck nu avea de gând să suporte una ca asta.

Aruncă bucata de piele şi o văzu intrând ca o piatră în canal:

— Spune-mi, Nat, mă susţii că a fost lup sau nu? Veterinarul se ridică şi se scarpină în cap. Buck vedea cât de stânjenit se simţea că a fost pus să aleagă. Se cunoşteau de când erau copii. Ştiau amândoi că Nat şi tatăl lui făcuseră bani buni de pe urma angajamentelor de la fermă.

— Păi, Buck, e greu de spus, să ştii.

— În mod sigur n-a murit de bătrâneţe.

— Poate că nu, dar…

— Şi spui că n-a fost urs.

— Nu pot spune sigur că n-a fost.

Buck îl luă pe veterinar pe după umeri. Nat era scund şi Buck îl domina:

— Îmi eşti prieten bun, Nat, şi nu vreau să-ţi pun eu vorbe în gură. Dar ştii cum simt pupătorii ăştia de iepuri. O să facă tot posibilul să afirme că n-a fost unul din scumpii lor lupi. Nu vreau decât cea mai probabilă presupunere, un pic de muniţie.

— Ei, poate.

— Poate n-o să meargă grozav cu indivizii ăia. Ce zici, e 90 la sută că a fost lup? 80 la sută?

— E prea mult, Buck.

— Atunci şaptezeci şi cinci.

— Păi, nu ştiu. Poate.

— Şaptezeci şi cinci la sută. OK.

Buck îşi luă mâna de pe umărul veterinarului.

Obţinuse ce voia:

— Ei, mulţumesc, Nat. Voi ţine cont de asta, bătrâne. Poţi să pui prelata la loc, Clyde.

Aduseseră o prelată veche, verde, din camionetă şi Clyde o aruncă peste carcasă, stârnind o sumedenie de cosaşi. Nat Thomas se uită la ceas şi spuse că întârziase deja de la alte treburi, aşa că se grăbea. Buck ştia că bietul om nu voia să fie acolo când aveau să vină oficialii. Îl bătu pe spate şi porniră la vale:

— Te duc eu jos. Hai, Clyde, să-i chemăm pe pupătorii de iepuri.

— Luke! Vii la masă?

Luke deschise ochii şi o văzu pe mama lui lângă pat, privindu-l.

— Te simţi bine?

— Mda, făceam nişte exerciţii şi probabil am aţipit. Ea îi dădu la o parte părul de pe frunte şi zâmbi, dar el îşi dădu seama după ochii ei că se întâmplase ceva. Se ridică în capul oaselor pe marginea patului şi se apucă să-şi tragă cizmele:

— Ce s-a întâmplat?

Ea oftă, cu ochii în altă parte.

— Ce e, mamă?

— Clyde a găsit un viţel mort. Tatăl tău face mare caz.

— U-u-unde?

— A, undeva, nu ştiu.

— Pe păşune, sus?

Ea îl privi şi dădu din cap.

— Şi crede că e un l-l-lup?

— Da. Şi Nat Thomas la fel. Hai, sunt toţi jos. Să terminăm odată.

O urmă pe coridor, spre scări. Oare ce să spună? Ştia că tatăl va da vina pe el. Cum de-l găsise Clyde? Şi ce

căuta acolo sus, să-l verifice?

Luke descoperise carcasa în urmă cu două zile. În praf erau urme proaspete de lup şi nişte excremente. Târâse viţelul în şanţ şi-l acoperise cu pietre. Rupsese o ramură de pin şi măturase urmele, scăpând şi de excremente. Sperase că nimeni nu va afla nimic până toamna, când vitele coborau şi erau numărate.

Mergând spre uşa bucătăriei, îi auzea pe toţi sporovăind. Clyde râdea şi le spunea celor două ajutoare angajate pentru fân, Ray şi Jesse, ce zisese Nat Thomas. Dar se opri imediat ce Luke intră în cameră. Toţi se uitară la el. Tatăl stătea în capul mesei:

— Bună, Luke, începu el. Ai dormit bine?

— Am f-f-fost…

— Hai să mănânci. Se răceşte.

Luke se aşează lângă Ray, care-l salută din cap.

— Ce mai faci, Luke?

— B-b-bine.

Mama lui îi tăie o felie de plăcintă cu carne, unul din puţinele feluri cu carne care-i plăceau, deşi acum nu-i mai era foame. Ceilalţi erau aproape pe terminate.

— Oricum, continuă Clyde. Se scarpină în cap şi se agită tot, zice că e chiar greu de spus şi atunci Buck zice: „Ei, Nat, sigur n-a murit de bătrâneţe!”

Clyde hohoti şi băieţii râseră cu el. Luke ştia că tatăl lui îl privea, dar îşi ţinu ochii în farfuria pe care mama i-o umplea cu salată şi cartofi. I-o puse în faţă şi se apucă să le mai pună câte o porţie şi ajutoarelor.

— Luke, reluă tatăl, ai auzit că am găsit un viţel mort, nu?

Luke avea gura plină şi dădu din cap. Tatăl aştepta răspunsul.

— Da, domnule. Unde l-aţi g-g-găsit?

— La torentul Ripple, zise Clyde. Ştii şanţul ăla care

iese la poalele poienii?

— Aha.

— Exact acolo.

Băieţii se concentrau pe mâncare, simţind că erau treburi de familie. Ochii tatălui nu-l părăseau nicio clipă:

— Credeam că verifici pe-acolo în fiecare zi.

— Nu c-c-cobor în şanţ totdeauna. Călăresc pe v-v-vârf.

— Păi acolo era. Pe vârf, la vedere.

Luke se gândi că-l găsise un animal şi-l târâse din nou sus. Cine putuse face asta? Poate se întorseseră lupii.

— De ce a m-m…

— De ce a murit?

— Da.

— Nat Thomas socoteşte că a fost un lup. Tipul ăla, Prior, îl caută pe Bill Rimmer să vină aici după masă. Dar ce mă frământă pe mine e dacă mai avem mulţi viţei morţi acolo sus.

— N-n-nu cred că sunt…

— Tu ai vrut să faci treaba asta, Luke. Dacă o faci, trebuie s-o faci ca lumea. OK?

Luke dădu din cap:

— D-d-da, domnule.

— Sau îl punem pe Jesse, aici de faţă.

— Pfui, zise Ray, rânjind şi ştergându-se pe frunte. Asta e bine. Pe mine cel puţin n-o să mă mănânce lupii.

Toţi râseră şi tensiunea se mai spulberă. Tatăl se ridică şi Clyde făcu la fel, de parcă ar fi fost ataşat de el cu legături invizibile.

— Probabil că nici n-a fost un lup, zise mama.

— Nat Thomas nu spune aşa, o contrazise Buck, punându-şi pălăria.

Ea spăla vase în chiuvetă, fără să-l privească:

— Nat Thomas ar jura c-a fost iepuraşul de Paşti,

dacă i-ai da zece dolari.

Când mama lui spunea astfel de lucruri, Luke îşi dădea seama cât de mult o iubea.

Dan îi povestise o mulţime de lucruri despre Buck Calder, dar nimic din ce-i spusese nu o pregătise pe Helen pentru omul în carne şi oase. Prezenţa lui fizică în sine era covârşitoare. Îi făcea pe toţi cei din jurul lui să semene cu nişte peştişori aflaţi în preajma unui rechin.

Dan le făcuse cunoştinţă la fermă, spunând că Helen tocmai venise la bord ca să-i ajute să găsească lupul şi fenomenul să nu se mai repete. Dăduse mâna cu Buck. Avea o mână uriaşă şi ciudat de rece şi i-o ţinuse pe a ei puţin mai mult decât era necesar, fixând-o cu ochii lui deschişi la culoare. Privirea era atât de directă, atât de rapid intimă, încât Helen se pomenise roşind. Îi propusese s-o ia în camioneta lui până la păşune şi ea se grăbise să-l refuze, zicând că va merge cu Dan şi Bill Rimmer.

Dan o tachina în legătură cu asta pe drumul spre culme:

— Ţi-ai ratat şansa, Helen.

— Uh! Mama zice că ochi ca ăştia sunt „ochi de dormitor”.

— Ochi de dormitor? repetă Bill.

— Mda. Prima dată când am auzit-o eram mică şi m-am gândit că vrea să spună că sunt ochi somnoroşi sau cam aşa ceva. Şi într-o zi m-a auzit zicându-i lui Eddie Horowitz, puştiul vecinilor, că are ochi de dormitor şi mi-a tras o palmă.

Bill Rimmer râse zgomotos. Părea un tip de treabă. Ginerele lui Calder sunase la biroul lor din Helena tocmai când Dan şi Helen se pregăteau să urce la cabană cu proviziile şi cu bagajele, pe care le aveau şi acum stivuite în spate.

Dar până atunci, stăteau la locul aşa-zisei crime de

lup, cu cosaşii ţopăindu-le peste cizme.

Bill Rimmer îngenunchease, examinând rămăşiţele fără grabă. Helen stătea lângă Dan, care filma. De partea cealaltă a carcasei, cu faţa spre ei, Calder şi ginerele lui aşteptau verdictul.

Era o farsă. Era clar că şi Dan gândea acelaşi lucru. Îi prinsese privirea când Clyde ridica prelata şi muştele le permiseseră să vadă ceva. Era atât de deteriorat, încât nimeni n-ar fi putut să spună cum o sfârşise. Putea să fi fost împuşcat sau să fi murit de inimă rea.

Undeva mai jos, un cal fornăi şi Helen se uită în vale şi-l văzu pe fiul lui Calder călărind spre ei printre stânci, îl observase şi la fermă, dar nimeni nu se obosise să le facă şi lor cunoştinţă. Fusese impresionată imediat de frumuseţea lui şi se întrebase de ce stătea în spate, lăsându-i doar pe Clyde şi pe tatăl lui să vorbească.

Helen îl surprinsese o dată privind-o cu ochii aceia verzi, stăruitori şi-i zâmbise, dar el se uitase imediat în altă parte. Când urcaseră, îl depăşiseră cu maşina şi Dan îi spusese cine era.

Luke descăleca destul de departe de ei şi rămase lângă cal, mângâindu-l pe gât. Helen îi zâmbi din nou şi de data asta, el dădu uşor din cap şi apoi privi spre cei adunaţi în jurul carcasei.

Rimmer se ridicase.

— Ei? întrebă Calder.

Bill trase adânc aer în piept:

— Ziceţi că Nat Thomas l-a văzut de dimineaţă?

— Cam acum trei ore.

— În cazul ăsta, eu nu-mi dau seama cum a putut să spună că animalul de aici a fost omorât de un lup.

Calder ridică din umeri:

— Experienţa, presupun. Rimmer ignoră insulta:

— Vedeţi, domnule, pur şi simplu nu avem destule

elemente. Putem să-l luăm şi să facem nişte teste…

— Cred că Nat e cel mai indicat pentru asta, i-o reteză Calder.

— Asta e decizia dumneavoastră. Dar, ca să fiu sincer, nu cred că testele ne vor ajuta prea mult. Dan şi Helen au văzut destule vite atacate de prădători. Dan?

— Mi-e teamă că sunt de acord cu tine.

— Vai, ce mă mir, spuse Calder sarcastic. D-ra Ross? Te-ai aventura să exprimi o opinie?

Helen simţi din nou forţa privirii lui şi îşi drese vocea sperând că glasul n-o să-i trădeze nervozitatea:

— Nu putem spune că nu a fost un lup, dar nu există niciun semn sigur că ar fi fost unul. A căutat cineva urme înainte să fie bătătorit aşa tot pământul?

— Bineînţeles, se apără Clyde, aruncând o privire spre socrul lui. Terenul e prea tare, sunt prea multe pietre.

— Sau excremente, poate? Ştiţi, fecale…

— Ştiu şi eu ce-s alea excremente, râse rece tânărul. Nu, n-am găsit nici aşa ceva.

— Domnule Calder, dacă ne chemaţi pe noi primii, poate… începu Dan.

— E treaba mea pe cine chem primul, domnule Prior, îl repezi Calder. Şi cu tot respectul, socot că opinia lui Nat Thomas e cu mult mai obiectivă decât a altora de pe aici.

— Eu vreau să spun că înţeleg de ce aţi vrut să se uite Nat, dar…

— Zău, înţelegeţi?

— Da, domnule.

— Mie mi se pare că oficialii guvernamentali de teapa voastră nu înţeleg o iotă. Îi lăsaţi pe lupi în liberate, să ne omoare câinii şi acum vitele şi pe urmă încercaţi să nu daţi vina pe ei.

— Domnule, eu…

— Nu mă face duşmanul dumitale, Prior. Nu e o idee

bună.

Privi departe, în vale şi un timp, nu mai vorbi nimeni.

Undeva, în munţi, strigă un vulture. Calder clătină din cap şi îşi coborî ochii în pământ, răscolind cu cizma un mănunchi de salvie. Cosaşii se împrăştiară.

Helen găsea situaţia uluitoare. Uite-i pe toţi, nişte adulţi, cum atârnă de fiecare cuvânt al lui ca nişte elevi obraznici aduşi în faţa dirigintelui. Dar toţi îl priviră tăcuţi şi nimeni nu vorbi înaintea lui:

— OK, păru el să ajungă la o concluzie, privindu-l pe Dan. OK. îmi spuneţi că tânăra doamnă de aici o să lucreze numai la cazul acesta.

Nu o învrednici pe Helen cu vreo privire, arătând doar cu bărbia în direcţia ei.

— Da, domnule.

— Atunci ar fi bine să facă treaba bine şi repede. Pentru că să ştii, domnule Prior, dacă mai pierd un viţel, vom lua şi noi măsurile noastre.

— Simt sigur că nu-i nevoie să vă reamintesc legea…

— Nu, domnule, chiar că nu e nevoie.

Se mâncau din priviri şi niciunul nu voia să cedeze. Helen îl vedea pe Dan fierbând. Nu-l văzuse niciodată atât de supărat. N-ar fi fost mirată dacă ar fi sărit peste carcasă şi l-ar fi pocnit în falcă pe fermier. Apoi Calder îşi arătă deodată dinţii albi şi sclipitori şi se întoarse fermecător spre Helen, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Deci o să stai sus la Lacul Vulturului?

— Mda. Chiar acum urc acolo.

— Te poţi simţi cam singură în munţi.

— A, eu sunt obişnuită să fiu singură.

Calder îi aruncă o privire mai grăitoare decât dacă i-ar fi zis: „Cum se poate? O fată aşa drăguţă ca tine?” Era ca şi cum un unchi pofticios i-ar fi pus mâna pe genunchi.

— Ştii, Helen, vino la fermă să iei masa cu noi o dată,

să ne spui cum te descurci.

Ea îi zâmbi mânzeşte:

— Mulţumesc, spuse. Voi încerca să vin.

UNSPREZECE

Helen petrecu restul zilei şi aproape toată ziua următoare despachetând şi încercând să aducă locuinţa într-o stare cât de cât acceptabilă. Şi ar fi durat şi mai mult dacă n-ar fi ajutat-o Dan.

Comparată cu alte locuri în care fusese nevoită să stea, cabana nu era atât de rea. Era destul de încăpătoare, făcută din buşteni, cu câte o fereastră oblonită pe fiecare perete şi un acoperiş care avea nevoie urgentă de o reparaţie. O sobiţă cu plită pe care se putea găti era aşezată într-un colţ. Dan pusese în lada de alături lemne pentru o lună şi-i dădu şi un ferăstrău, în caz că mai trebuia să taie altele. Avea şi un aragaz Coleman cu două ochiuri.

— Hei, pot să dau şi petreceri, zâmbi ea.

— Mda, pentru noul tău prieten, Buck Calder.

— Te rog!

Pe nişte rafturi rahitice de lângă sobă se înşiruiau ceşti, castroane şi farfurii, toate ciobite şi cu emblema Serviciului Forestier, în caz că cineva era atât de disperat încât să le fure. În afară de perdelele ţesute cu pânze de păianjen, care arătau gata să se destrame la prima atingere, singurele decoraţiuni interioare erau o hartă laminată a oraşului Hope şi nişte tigăi înnegrite din fier forjat, agăţate în cuie deasupra chiuvetei cu emailul ştirbit. Cât despre chiuvetă, aceasta era echipată cu un ulcior elegant şi apa folosită ajungea jos într-o găleată de lături ceva mai puţin stilată.

În colţul opus se aflau două paturi de cazarmă; Dan aprovizionase grijuliu unul dintre ele cu saltea nouă, pături şi perne. Celelalte piese de mobilier erau un şifonier vechi

şi o masă simplă de lemn cu două scaune.

Pe podeaua de lemn se vedea şi o trapă.

— Acolo jos ce e?

— A, pivniţa. Ştii tu, spălătoria, sauna, celelalte…

— Şi baia fierbinte?

— O instalează săptămâna viitoare.

Helen deschise trapa şi descoperi o cămăruţă cimentată, de un metru şi ceva înălţime şi un metru suprafaţă. Era folosită ca să păstrezi mâncarea, să nu îngheţe iarna şi să nu se strice vara.

Singurul obiect de lux era micuţul şi cochetul generator japonez pe care Dan îl instalase în faţa uşii, ca să-şi poată reîncărca laptopul, casetofonul şi telefonul celular de care îi făcuse el rost. Teoretic, îi explicase, ar putea să conecteze telefonul la laptop şi să primească e-mail. Problema era că celularele nu funcţionau prea bine aici în munţi; de cele mai multe ori nu aveai semnal. Pe Helen n-o deranja deloc perspectiva izolării. Oricum, Dan urma să-i instaleze şi un serviciu de mesagerie vocală.

Afară, în spatele cabanei, era şi o anexă din bârne şi lângă ea, un duş improvizat: o găleată de metal perforat. Pe moment, păsările îşi făcuseră cuib în ea, dar Helen putea s-o pună în funcţiune după un mic efort.

— Am încercat să fac şi eu puţină curăţenie, zise Dan.

— E grozav. Mulţumesc.

— Şi orice ţi-ar spune prietenul tău Buck Calder, îţi garantez că n-o să fii singură.

— În ce sens?

El îi arătă cursele de şoareci pe care le aşezase după sobă şi sub paturi. Toate erau declanşate, cu momeala luată şi fără şoareci.

— Văd că tot slab ai rămas la capcane, Prior.

— De-asta mi-am găsit o slujbă de birou.

— Ce momeală ai folosit?

— Brânză, ce, trebuia altceva?

— Ştii bine că nu-l întrebi pe un prinzător secretele meseriei.

În prima noapte fu prea obosită să se mai apuce de prins şoareci, dar de cum închise ochii, regretă. Buzz alergă după ei toată noaptea şi făcu atâta zgomot că până la urmă îl scoase afară şi-l închise în Toyota. Lăsaţi de capul lor, şoarecii ronţăiră vasele ei până dimineaţa. A doua zi, până veni Dan, Helen montase o capcană elaborată care-l făcu să râdă cu lacrimi.

Era o metodă pe care o învăţase de la Joel în primul lor an la Cape, când casa de pe plajă devenise refugiul tuturor rozătoarelor din clădirile pustii din vecinătate. Era nevoie de o găleată, o sârmă şi o cutie de conservă găurită în ambele capace. Băgai sârma prin găuri şi o întindeai deasupra găleţii în care turnai apă de o palmă. Mai puneai un băţ proptit de peretele găleţii, mânjeai conserva cu unt de arahide, închideai câinele şi aşteptai. Şoarecii urcau pe băţ, mergeau pe sârmă şi când ajungeau la cutie şi călcau pe ea, aceasta se răsturna şi-i arunca în apă.

— Nu dă greş niciodată, zise Helen.

— Nu se poate.

— Pun pariu pe o masă la restaurant.

— S-a făcut.

În noaptea aceea prinse trei şoareci şi-i expuse victorioasa ca să-i vadă Dan, când veni după-amiază cu zgâr-zile cu emiţătoare, capcanele şi nişte software pentru localizare. O acuză cu jumătate de gură că trişase, dar se ţinu de cuvânt şi după încă o zi, o invită seara la cantina lui Nelly.

Helen se strădui să mănânce cea mai mare friptură pe care o văzuse în viaţa ei. În meniu, se numea „Cotlet de tiranozaur”, dar nici măcar această denumire nu era adecvată mărimii fripturii.

Pereţii cantinei erau acoperiţi cu un fototapet cu munţii Rocky. Cândva, poate că acesta eclipsase adevăraţii munţi ce se zăreau prin ferestrele mici. De-a lungul anilor însă, culorile se şterseseră şi se întunecaseră şi căldura săpase în peisajul desenat crevase şi falii ameninţătoare. Măsuţele acoperite cu feţe în carouri roşu şi alb şi cu lumânările în pahare roşii se străduiau din răsputeri să contracareze peisajul apocaliptic de pe pereţi şi să facă locul să pară vesel.

Nu mai erau ocupate decât două mese: la una stătea o familie de turişti germani, al căror rucsac monstruos bloca vederea prin ferestrele din faţă şi la cealaltă se aşezaseră doi bătrâni cu pălării albe Stetson, identice, care discutau despre proteze auditive.

Singurul chelner era un uriaş prietenos cu ochelari albaştri de aviator şi părul lung, cărunt, strâns într-o coadă de cal. După vocea care-l dirija din spate, de la bucătărie (poate a lui Nelly), deduseră că-l chema Elmer. Tatuajele şi tricoul negru cu imprimeul *Motocicliştii lui Hsus* îl trădau drept posesor al strălucitoarei motociclete Harley de afară. Când Helen şi Dan intrară în local, le spuse: „Îngerii pe voi”. Abia după ce se dezmeticiră, înţeleseră că era un salut. Evitară să se uite unul la altul până ajunseră la masă, ca să nu râdă. t Helen îşi împinse farfuria şi se lăsă pe spate:

— Dan, friptura asta m-a dat gata.

Se întrebă dacă şi-ar pierde reputaţia în faţa lui aprinzându-şi o ţigară şi se decise să nu rişte.

Aproape tot timpul cinei vorbiseră despre zilele bune din Minnesota. Helen îi adusese aminte cum lui îi alunecase mâna când încerca să sedeze un lup prins în capcană şi îşi injectase tot lichidul în propria coapsă. Căzuse secerat. Râdeau atât de mult, încât cei doi puşti germani se tot întorceau să se uite la ei cu ochii lor

albaştri şi mari.

El nu făcu nicio aluzie la scurtul moment când fuseseră mai mult decât prieteni şi Helen îi fu recunoscătoare pentru asta. Vestea că Dan divorţase o tulburase puţin. Nu ştia dacă avea pe altcineva, dar spera că da.

Nici el nu-şi putu termina friptura. Luă o gură de bere şi se lăsă pe spate, zâmbindu-i.

— La ce te rânjeşti? îl întrebă.

— Mă gândeam şi eu.

— La ce?

— Că e bine să fii şi tu pe aici.

— Hei, aş veni oriunde pentru o masă pe gratis.

Îşi dădea seama după privirea lui că voise să spună mai mult. Spera doar că n-o să strice totul cu vorbe.

— Ştii, Helen, după ce m-am despărţit de Mary, era cât pe-aci să te sun.

— Da?

— Aha. M-am gândit mult la tine. La vara aia, ştii, că dacă n-ar fi fost…

— Zău, Dan…

— Iartă-mă.

— N-am de ce.

Se întinse peste masă, îi luă mâna şi zâmbi. Era un tip atât de cumsecade:

— Suntem prieteni, îi spuse încet. Şi aşa am fost întotdeauna.

— Cred că da.

— Şi acum, eu am nevoie de un prieten mai mult decât orice altceva.

— Iartă-mă.

— Mai zi o dată şi n-o să-ţi mai dezvălui niciun secret de prins şoareci de-al meu.

El râse şi-i lăsă mâna. Elmer îi salvă, venind să-i

întrebe dacă terminaseră friptura şi dacă voiau plăcintă cu cremă sau ciocolată fatală. Se mulţumiră cu câte o cafea.

— Dumneata eşti noua doamnă a lupilor, nu? întrebă el întorcându-se cu ceştile.

— Exact. Cum ai ştiut?

— Tot oraşul ştie, ridică el din umeri.

Buck aruncă o privire atentă în oglinda retrovizoare şi verifică şi în faţă, să se asigure că nu era nimeni pe şosea. Dacă vedea altă maşină când ajungea în dreptul aleii ei, mergea înainte fără ezitare.

Era foarte la îndemână locuinţa ei, la marginea oraşului, fără vecini iscoditori şi cu un loc de parcare în spatele casei, care nu se vedea dinspre şosea. Cu siguranţă, era mai bine decât în vreun motel prăpădit de pe autostrada interstatală sau în pădure, în fundul gol în natură sau iarna în maşină, ceea ce era frumos când erai tânăr şi plin de sevă şi singura problemă era să ţii dopul pus. Dar, pe măsură ce omul îmbătrâneşte, dragostea, ca majoritatea lucrurilor, reclamă un pic de confort.

Îşi făcuseră sistemul lor cu ceva timp în urmă. Dacă trăgea perdelele la ferestruica dinspre şosea, însemna că are musafiri şi el trebuie să meargă înainte. Fu bucuros să vadă că în seara asta, perdelele nu erau trase. Văzu lumina aprinsă şi şi-o imagină înăuntru, curată şi proaspătă, aşteptându-l.

Gândul îi făcu pantalonii să-l strângă un pic la cusătură.

Buck nu avusese niciodată dificultăţi în a găsi scuze ca să lipsească de acasă. Avea întotdeauna vreo întâlnire la care să participe, un vecin pe care să-l viziteze sau o tranzacţie de încheiat în oraş. În rarele ocazii când lucrurile deveneau alunecoase, avea destui prieteni care să-l acopere. În seara asta avea o întâlnire a crescătorilor de vite din Helena şi chiar fusese acolo. În plus, nu trebuia

să mintă, pentru că Eleanor nu-l întreba niciodată unde se ducea sau cât va întârzia şi când el ajungea acasă, ea dormea întotdeauna.

Şoseaua era liberă şi intrând pe alee, parcă în spatele rulotei vechi. Uşa casei se deschise când cobora şi o văzu în capotul ei negru, cu umărul rezemat de toc, aşteptându-l cu zâmbetul acela complice al ei. Îl privi venind şi tăcând amândoi, el o cuprinse cu mâinile, ajungând pe sub rochie la şoldurile goale, în timp ce o săruta pe gât.

— Ruth Michaels, îi spuse, eşti femeia cea mai sexi de pe malul ăsta al râului Missouri.

— Chiar aşa? Atunci cu cine te vezi pe malul celălalt?

Mai târziu, acasă, scoţându-şi pentru a doua oară hainele de pe el în seara aceea, în mintea lui Buck se deru-Iau probleme mult mai puţin picante. Din mica garderobă care unea baia cu dormitorul, privea silueta adormită a lui Eleanor în patul lor mare de alamă, întrebându-se ce Dumnezeu avusese de gând să joace oferindu-i bani lui Ruth.

Lui Ruth i se părea amuzant. Îi dăduse vestea la vreo jumătate de oră după ce venise la ea, când zăceau lipicioşi şi potoliţi şi el se gândea, fără un motiv anume, la bioloaga aceea tânără şi drăguţă care stătea în pădure şi se întreba ce şanse ar avea cu ea. Parcă pentru a-i pedepsi gândurile, Ruth îi spusese pe un ton degajat că Eleanor o scăpa de datorii, urmând să devină partenera ei. Fusese cât pe ce să cadă din pat:

— Partenera ta! Ruth râsese:

— Când a intrat, eram aşa nervoasă, m-am gândit: o-ho, uite-o, a aflat. Dar ea se aşază, bea un cappuccino şi-mi oferă banii.

— Nu poate face asta. Ce Dumnezeu, Ruthie, ţi-am mai spus, îţi dau eu blestemaţii ăia de bani.

— N-aş putea lua banii tăi.

— Dar pe ai ei, da?

— Da.

— Nu pricep.

— Păi gândeşte-te puţin, Buck scumpule.

Apoi râsese din nou, act care-i făcea sânii să se mişte într-un mod deconcertant pentru bărbatul care încerca să judece noutatea.

O întrebase ce era atât de distractiv şi Ruth spusese că Eleanor afirmase că dorea să fie mai mult decât „un partener de somn”.

Lui Buck nu i se părea deloc amuzant.

Stătu sub duş, lăsând mirosul de sex să-i alunece de pe trup, în timp ce se gândea la toate astea. Bineînţeles, nu putea spune nimic până când Eleanor nu deschidea ea vorba. Şi la urma urmei, ce naiba, erau banii ei. I-i lăsase tatăl ei şi putea să-i arunce pe care apă voia. Dar dacă făcea asta, viaţa lor urma să se complice. Una dintre regulile de bază ale adulterului era să ţii amanta cât mai departe de soţie. Spre uimirea lui, pe Ruth nu părea s-o deranjeze ideea de a colabora cu nevasta lui.

Se şterse în faţa oglinzii, admirându-şi mecanic trupul şi uitându-se să vadă dacă iubirea nu-i lăsase vreun semn. Era în regulă. Se spălă pe dinţi, îşi zâmbi fără bucurie şi se întoarse în dormitor, evitând să calce pe porţiunile din parchet care scârţâiau. Îşi stinse veioza pe care Eleanor i-o lăsa totdeauna aprinsă şi se vârî tăcut în pat lângă ea.

Ca întotdeauna, ea era întoarsă cu faţa la perete şi nici nu se clinti. Nici măcar respiraţia nu i-o auzea. Uneori, se gândea că se preface că doarme:

— Noapte bună, spuse încet.

Dar nu-i răspunse nimeni.

Eh, femeile, se gândi Buck, începând să desluşească în întuneric contururile tavanului. Chiar după atâţia ani, cu

tot efortul pe care-l făcuse să cunoască atâtea şi atât de bine, până la urmă rămâneau unul dintre misterele nedesluşite ale Domnului.

Eleanor îl ascultă oftând şi foindu-se şi ştiu că stătea cu faţa spre ea, poate chiar aşteptând să vadă vreun semn că era trează. Rămase nemişcată. În curând o să ofteze din nou şi o să se întoarcă pe partea cealaltă, iar în cinci minute o să se stabilească pe spate şi o să înceapă să sforăie.

Îi invidia uşurinţa cu care se putea detaşa de realitate. Cu mult timp în urmă, când credea că somnul poate fi o posibilitate de evadare, încercase şi ea ritualul: pe partea stângă, pe partea dreaptă, pe spate. Dar nu mergea niciodată.

El nu sforăia tare decât dacă băuse. Era mai mult un suflu sonor, ca al foalelor cu care aţâţa iarna focul în sufragerie. Ea respira într-un ritm mai rapid şi se străduia să şi-l tempereze în fiecare noapte. Dar ceda întotdeauna. Zăcea acolo, ţinând incomod aerul prea mult în plămâni, revoltată cu fiecare bătaie a inimii că voinţa soţului prelua controlul asupra ei până şi în somn.

Uneori, când era sigură că dormea, se răsucea uşor, fără să mişte salteaua şi se uita la el. Privea ridicarea şi coborârea pieptului mare, tremurul buzelor întredeschise când expira. Înmuiată de somn, faţa lui era ciudat de copilărească, mişcătoare aproape. Pe frunte avea o dungă mai deschisă, ca o coroană, de la marginea pălăriei. Eleanor îşi răscolea inima căutând vestigii ale iubirii, încercând să-şi amintească vremea când simţea pentru el mai mult decât milă sau dispreţ.

Ştiuse de trecutul de afemeiat al lui Buck înainte de căsătorie, deşi nu în totalitate. Prietena unei prietene avusese o experienţă la prima mână şi-i comunicase un avertisment care era uşor de interpretat în spiritul fabulei

cu strugurii acri. Când îl întrebă, el o dezarma cu o aparentă confesiune completă şi apoi începu s-o convingă că escapadele nu fuseseră decât încercări presărate de-a lungul unui drum care ducea la ea.

Chiar dacă nu l-ar fi crezut, probabil că tot s-ar fi măritat cu el. Apetitul lui pentru femei era o slăbiciune şi la un om atât de puternic, orice fel de slăbiciune devine atrăgătoare. Viciul lui stârni în sângele catolic al lui Eleanor o pornire adâncă de misionarism. Nu era ea prima femeie şi nici ultima care se mărita cu un bărbat din credinţa că-l va putea mântui.

Faptul că Buck Calder era ori nepregătit de mântuire, ori poate incapabil s-o primească, ieşi la iveală după câţiva ani, deşi lui Eleanor îi trebuiră mai mulţi pentru a recunoaşte asta.

Ocupaţiile lui politice şi în breasla crescătorilor de vite dădeau destule prilejuri de a sta departe de casă şi inima ei putea pune uşor la îndoială ceea ce ochii nu vedeau. Buck o înşela cu abilitate şi precauţie, alegându-şi grijuliu femeile şi evitându-le pe cele care ar fi putut veni ulterior să-şi strige tare răzbunarea. Cele cu care-şi petrecea timpul cunoşteau întotdeauna regulile. Nu-l sunau niciodată acasă, nu-i pătau hainele cu produse de machiaj şi nu-i lăsau semne pe trup, nici în timpul celor mai sălbatice zbenguieli, cu dinţii sau cu unghiile.

Negarea e o creatură cu resurse infinite, îmbârligându-şi tentaculele până în cele mai fine crăpături ale minţii şi învăluindu-se în jurul spaimei şi suspiciunii. Iar Eleanor, fiind scutită de multe din infamiile de rutină de care are parte o nevastă înşelată, era o gazdă binevoitoare a negării.

Chiar şi atunci când zărea la coafor din întâmplare o fotografie de la petrecerea crescătorilor de vite în vreo revistă locală, înfăţişându-l pe Buck ţinut de gât de o

tânără regină a rodeo-ului anual, ea era gata să-i acorde circumstanţe atenuante. Dar pentru Dumnezeu, era un bărbat atrăgător. Nu era vina lui. Şi era al ei şi tatăl copiilor ei. Şi o iubea, ştia că o iubea, pentru că i-o spunea şi i-o arăta.

Dar naşterea lui Kathy schimbă lucrurile.

Lui Eleanor i se rupse apa cu două săptămâni mai devreme, când Buck era la o conferinţă a crescătorilor de vite din Houston. Totul se întâmplă atât de repede încât abia seara târziu, cu copilul înfăşat în braţe, sună de la spital la hotelul lui şi i se dădu legătura în cameră. Îi răspunse o femeie, una căreia în mod evident nu apucase să-i explice regulile:

— Patul domnului Calder, toarse ea în receptor înainte ca acesta să-i fie smuls.

Buck veni acasă şi se explică. Şi de dragul copiilor, dar şi pentru că ştia să se pocăiască la fel de bine cum ştia să înşele, Eleanor fu gata să-l ierte pentru ceea ce el jură că era singura abatere. El îi spuse că nu avea nicio scuză pentru ce făcuse. Dar acolo, în oraşul acela străin, singur, după câteva pahare în plus, omul poate uşor s-o ia razna. Şi Eleanor era însărcinată şi ei doi nu mai fuseseră demult, ştia ea…

Îl supuse la şase luni de purgatoriu „îl alungă din patul ei şi încercă să nu-i fie milă de el în rolul de soţ pocăit, acceptându-şi bărbăteşte pedeapsa. El avea grijă de copii şi muncea şi la fermă în timp ce ea se ocupa de bebeluş.

Grijulie să rămână distantă şi împietrită, Eleanor fu impresionată de cât de multe ştia el despre detaliile obositoare care fuseseră până atunci în atribuţiile ei. Se descurca mai mult decât acceptabil. Îi scula dimineaţa pe Henry şi Lane, îi hrănea şi seara le făcea baie şi-i băga în pat. Făcea cumpărături fără s-o întrebe de ce era nevoie. Îi

cumpăra flori şi-i gătea mâncăruri special pentru ea, pe care ea le mânca fără comentarii. Era curtenitor şi respectuos, zâmbindu-i cast de câte ori îl învrednicea cu o privire.

Eleanor nu ştia câte Ave Maria se spun pentru adulter, dar tocmai se gândea că-l supusese la destule încercări când două prietene compătimitoare făcură greşeala de a crede că acum putea să audă ceea ce-i ascunsesem până atunci. Într-o dimineaţă, la cafea, îi relatară în detaliu epopeea femeilor cu care se culcase Buck în ultimii ani, incluzând câteva pe care Eleanor le considera prietene.

Acum ştia că trebuia să le asculte sfatul şi să-l părăsească. Dar într-un colţişor din sufletul ei, simţea că Buck mai poate fi salvat. Uneori se uita pe fereastra bucătăriei la păşunea înzăpezită şi la plopii canadieni care creşteau din acareturile îmbătrânite şi îşi spunea că orice e posibil, că bunul Dumnezeu nu scufundă o corabie pe care se mai află măcar un grăunte de speranţă.

În cele din urmă, îi dădu voie să se întoarcă în patul ei, deşi abia după trei ani îl lăsă să facă din nou dragoste cu ea. Nu că nu l-ar fi dorit. Uneori se trezea fierbinte şi umedă în noapte şi avea atâta nevoie de el încât îi trebuia toată puterea ei ca să nu-l trezească şi să-l cuprindă în izbăvirea ei senzuală.

În felul acesta fu conceput Luke. Iar în lunile care urmară, în timp ce ultimul lor copil îi creştea în pântece, Eleanor şi Buck se împreunară cu o pasiune care păru că-l surprinde şi-l excita şi pe el la fel de mult ca pe ea. Era singurul bărbat care o iubise, dar până în clipa aceea, carnea ei nu fusese atât de trează la mângâierile lui.

Chiar şi acum, când se gândea la timpurile acelea, după atâţia ani, Eleanor aproape că simţea strivirea şi durerea cuplării lor şi-i era ruşine că se lăsase devorată de

pasiunea fizică. Dacă ar fi fost decentă şi s-ar fi abţinut, poate că durerea trădărilor lui ulterioare ar fi fost mai suportabilă. Ar fi fost mai bine să nu-i fi cunoscut deloc această latură. Pentru că, odată cu ivirea lui Luke – fiul ei, atât de diferit cât poate fi un băiat de tatăl lui – pasiunea lor se sfârşi.

Mai târziu se gândi că pentru Buck fusese probabil ceva asemănător cu finalul oricărei alte aventuri.

Trata criticile aduse lui Luke ca pe critici la adresa ei, pentru că băiatul îi semăna leit şi fragilitatea şi ratările lui erau probabil ale ei.

Ceilalţi copii ai lor învăţaseră devreme să doarmă singuri: noaptea. Dormeau în patul părinţilor numai dacă erau bolnavi. Dar Luke plângea şi iar plângea şi nu-l putea face să înceteze decât dacă-l lua cu ea în pat şi-l ţinea în braţe până adormea.

La început, Buck o punea să-l ducă înapoi în pătuţ, dar el se trezea şi începea iar să plângă şi curând, în ciuda protestelor soţului, îl ţinea în patul lor toată noaptea.

Astfel se configura noua geometrie a vieţii lor: Eleanor obosită şi defensivă; soţul ei iritat şi mânios şi întors la hoinărerile lui (pe care, din momentul acela, ea avea să facă tot posibilul să le ignore şi să încerce – din răsputeri – să-i fie milă de el); şi acest fiu al lor, care intervenise la propriu între ei.

Şi aşa începu lunga iarnă a căsniciei lor. Goliţi deja de dorinţă şi în curând şi de prietenie, nu mai avură în ei nici destulă căldură pentru a se consola reciproc la moartea lui Henry. Momentul când durerea lor comunică cel mai bine fu cearta pe care o avură la o zi după înmormântare. Buck o găsi călcând lucrurile fiului mort şi o făcu proastă. Şi ea îl întrebă dacă se aştepta acum să-i arunce toate hainele.

Acum îl auzi pe soţul ei întorcându-se şi aranjându-şi

perna.

În curând sforăia, iar ea îl asculta, întrebându-se în al cui pat fusese mai devreme. Şi după atâţia ani, străduindu-se din răsputeri să nu-i pese.

Dan o însoţi pe Helen la maşină, după ce mai luară o bere la „Ultima resursă”. Ea îi mulţumi pentru seara minunată şi îl sărută pe obraz.

— Îngerii pe tine, îi spuse, demarând.

— Şi pe tine, răspunse el.

Se apropia de miezul nopţii şi oraşul era pustiu. Trecu de şosea şi porni să urce drumul pietruit. Buzz, care dormise în spate, sări glonţ pe bancheta de lângă ea.

Era prima dată când parcurgea traseul pe întuneric şi după ce lăsă în urmă şoseaua principală, deveni destul de complicat. Nu era niciun marcaj şi ştia că trebuia să vireze de două ori la dreapta şi o dată la stânga, dar făcu o curbă în plus şi ajunse la o fermă unde câinii începură să latre şi o siluetă aureolată de lumină ieşi în prag. Îi făcu semn cu mâna, întoarse şi se opri pe drum ca să studieze harta cu lanterna.

În cele din urmă găsi cele cinci cutii poştale la marginea pădurii, cu a ei printre ele şi locul unde trebuia să vireze, ascuns de copaci. Pietrişul lăsă aici loc unui drum desfundat şi conduse prin pădure încă patru kilometri abrupţi, până la Lacul Vulturului. Cutiile poştale erau vopsite în culori diferite. A ei era albă. Celelalte aparţineau, bănuia, unor cabane sau case pe care nu le descoperise încă. Până acolo, nu întâlnise decât un autostopist solitar şi un camion de buşteni care aproape că o scosese de pe şosea mai devreme, după-amiază.

În vreme ce maşina veche de teren se opintea pe drum, se gândi la ce încercase Dan să-i spună la masă.

Dumnezeule, o femeie se putea alege cu cineva mult mai rău decât Dan Prior. Chiar ea o dovedise de mai multe

ori. Era mişcată şi chiar măgulită că se gândise astfel la ea, până când cealaltă fiinţă din interiorul ei, cea care o secera întotdeauna de la genunchi când începea să se simtă bine în pielea ei, îi spuse să nu fie proastă; bietul individ era divorţat, singur şi probabil disperat.

Lacul Vulturului se întindea într-un luminiş circular şi mic, întâmpinând vara timpurie cu o erupţie de flori de munte. Cabana era pe malul vestic al lacului, la treizeci de metri de apă, pe vârful unei pante dulci, străbătute de un pârâu, unde antilopele se adăpau în zori şi în amurg.

Acum Helen le descoperi cu farurile, erau opt sau nouă, vizibile când maşina ieşi dintre copaci. Ridicară capul ca una singură, fără prea mare teamă şi Helen opri şi pentru câteva clipe se priviră în timp ce Buzz, foarte atent, scotea nişte mici schelălăieli. Apoi antilopele se întoarseră şi se depărtară încet, până când codiţele lor albe se pierdură printre copaci.

Parcă maşina lângă cabană şi în timp ce Buzz cutreiera terenul, se rezemă de capotă şi privi cerul. Era o noapte fără lună şi stelele îndepărtate se luptau s-o suplinească. Nu văzuse niciodată aşa o puzderie. Aerul încremenit mirosea a cetină.

Îşi umplu plămânii şi tuşi. În mod clar, se va lăsa de fumat. Definitiv. Doar o ultimă ţigară şi atât. Era ferm hotărâtă.

Şi-o aprinse şi porni pe lângă pârâu, surprinsă că avea umbră de la lumina stelelor. Pe o limbă de pietriş de la marginea lacului se afla o barcă din lemn, folosită probabil cândva la pescuit, dar acum putredă şi colonizată de trestii. Îi testă marginile şi le găsi solide, aşa că se aşeză să-şi fumeze ultima ţigară şi să admire reflectarea cerului în apă.

Din când în când, îl auzea pe Buzz explorând prin pădure şi o dată i se păru că aude paşii unui animal mai

mare. Restul era tăcerea, neîntreruptă nici măcar de orăcăitul unei broaşte sau de zbârnâitul aripii unei insecte, de parcă lumea şi-ar fi suspendat orice activitate, contemplând cerul. Privind visătoare în apă, urmări în oglindă căderea unui meteorit şi îşi imagină că-i aude şi vuietul pe acel ţărm cosmic îndepărtat.

Nu mai văzuse o stea căzătoare din ultima ei noapte la Cape şi închise ochii şi îşi puse aceeaşi dorinţă mincinoasă de atunci, trei dorinţe întruna, ca Joel să fie sănătos, să se întoarcă aşa cum promisese şi mai ales (lucru de care se îndoia cel mai tare) să-şi dorească să rămână cu ea.

Se ridică şi strivi între degete capătul aprins al ţigării. Apoi puse chiştocul în buzunar, întrebându-se cărui soi special de cretină îi păsa mai mult de sănătatea planetei decât de propriii ei plămâni afumaţi.

Mâine va începe o nouă viaţă şi va căuta lupul. Se întrebă unde era animalul acolo sus. Vâna pe undeva, fără îndoială, adulmecând umed aerul negru, aşteptând şi pândind cu ochi galbeni sau prelingându-se ca o umbră printre copaci.

Se gândi să urle şi să aştepte vreun răspuns. Dan îi spusese de multe ori că poseda cel mai bun urlet din Minnesota şi că niciun lup din zonă nu rezista la chemarea ei. Dar nu mai uriaşe de ani de zile şi deşi Buzz era singurul ei ascultător, se cenzură. Ei şi? La naiba, gândi până la urmă şi îşi curăţă gâtul, dându-şi capul pe spate.

Era atât de neantrenată, încât primul urlet fu un eşec. Parcă era un măgar cu dureri de gât şi nici al doilea nu fu mai bun. Apoi, la a treia încercare, îi reuşi: începu de jos, ridicând uşor, crescând şi întărind nota jalnică şi slobozind-o în noapte.

Poate că lupul o auzi, dar nu-i răspunse.

Nu se întoarse decât un ecou din văgăunile munţilor.

Dar sunetul o făcu pe Helen să se cutremure. Pentru că auzi în el strigătul sufletului ei dezmoştenit.

TOAMNA

DOISPREZECE

Ajunseră pe creastă şi se opriră printre lespezi de piatră acoperită de muşchi, punându-şi mâna pavăză la ochi în soare şi scrutând canionul care făcea un cot în vale. Helen auzea zgomotul râului de munte şi vedea stropii de spumă ai apei când îşi făcea loc printre tulpinile sălciilor şi arinilor negri ce străjuiau canionul, îşi lăsă jos bagajul şi trase din el sticla de apă.

Ultima parte a urcuşului fusese abruptă şi obositoare în căldura soarelui de amiază, dar cel puţin aici sus sufla o adiere de vânt. Helen o simţea pe pata de transpiraţie de pe spatele tricoului şi o privea înfiorând frunzele plopilor tremurători din vale. Bău şi-i întinse sticla lui Bill Rimmer. Luând-o, el făcu semn din cap spre partea opusă a canionului şi Helen, urmărindu-i privirea, văzu o turmă de mufloni aţintindu-i din ochi într-o nemişcare sculpturală.

Puseseră capcanele de trei săptămâni. Dan o luase în avionul Cessna ca să-şi facă o idee despre teren. Nu captaseră nici urmă de semnal radio. A doua zi, Helen şi Rimmer stabiliseră locurile cele mai bune de pus capcanele.

Acesta apăruse la cabana lui Helen cu excremente şi urină de lup şi faimoasa lui momeală, în legătură cu care Dan o prevenise. Rimmer îi spunea „acadea de pisoi”.

Deschise borcanul şi-i dădu lui Helen să miroasă. Ea fu gata să leşine:

— Dumnezeule mare! Ce e asta?

— Chiar vrei să-ţi spun? rânji Rimmer.

— Nu ştiu. Vreau oare?

— Glande anale putrede de pisică sălbatică şi coiot.

— Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit şi mie asta, Bill.

Buzz, care adulmecase şi el, nu-şi mai încăpea în piele şi de atunci privise borcanul închis ermetic (din fericire) cu un interes fremătător.

În canionul îndepărtat unde se aflau acum, găsiseră urme şi excremente de lup, dar nu proaspete. Părea cel mai promiţător loc, un horn de piatră îmbietor pentru orice lup care se hotăra să treacă apa, şi stabiliră să plaseze în jurul lui zece din cele douăzeci de capcane. Gândindu-se la Buck Calder, le aşezară pe celelalte de-a lungul celor mai probabile trasee ce uneau pădurea cu păşunile folosite de fermieri şi vecinii lui pentru vară.

Cunoscând faima de mare prinzător a lui Rimmer, Helen avusese emoţii să-şi etaleze modul de lucru în faţa lui. Dar el se purtase degajat şi generos, complimentând-o chiar pentru tehnica ei şi pentru alegerea locurilor. După ce o văzu amestecând ingredientele pentru groapă, glumi că din clipa aceea putea să plece acasă.

Se simţea bine lângă el. Cunoştea bine ţinutul şi fără s-o dădăcească în niciun fel, o învăţă cum se purtau lupii pe un teren muntos, cu ce se hrăneau şi cam pe unde-şi făceau bârlog. Avea o blândeţe a lui şi vorbea mult despre soţie şi copii. Avea doi băieţi, de cinci şi şase ani şi o fată de opt ani care, după spusele lui, conducea gospodăria şi-i ţinea predici severe despre cât de rău era că ucidea animale, activitate despre care ştia că făcea parte din meseria lui.

Foloseau un tip de capcane numărul 14 modificate, foarte asemănătoare cu vechile Newhouse pe care le folosise Helen în Minnesota, capcane cu risc scăzut de vătămare a piciorului animalului. Rimmer cam pufnea în privinţa lor, zicând că erau prea blânde şi-i dădeau lupului prea multe şanse să scape. Personal, el prefera capcane care strângeau mai bine piciorul şi erau făcute în Texas de un prinzător legendar, pe nume Roy McBride.

Fiecare capcană era ataşată printr-un cablu de o zgardă cu emiţător ascunsă în apropiere, într-un copac dacă era posibil. De îndată ce capcana era activată, cablul trăgea în jos un mic magnet şi zgarda începea să emită un semnal. Helen aşează jumătate din capcane şi Rimmer cealaltă jumătate şi puseră pariu pe o bere cine va prinde primul lup.

După trei săptămâni, rezultatul era acelaşi pentru amândoi: nicio captură.

Helen scanase zilnic frecvenţele şi nu auzise nici măcar un bip. Dimineaţa şi seara verificase cu ochii ei cele trei linii de capcane. Era destul de uşor să ajungă la cele din pădure pe drumurile forestiere, apropiindu-se cu maşina. Linia de capcane din canion era mai anevoie de verificat. Vechea Toyota fu cât pe ce să se dezmembreze până la capătul ultimului drum bătătorit şi de acolo urmă încă o oră bună de alpinism.

De fiecare dată când atingea creasta unde stătea acum cu Rimmer, se convingea singură că ziua cea mare venise. Şi coborând printre copaci, asculta sperând să audă clinchetul lanţului tras pe pământ sau foşnete în tufişurile unde un lup ar fi putut cădea în capcană. Dar întotdeauna era linişte.

Nimic. Niciun lup, nicio urmă nouă sau excremente, nici măcar un smoc de păr în mărăcini.

Începu să creadă că-şi pierduse deprinderea sau greşise ceva. Aşa că, după zece zile, schimbă amplasarea capcanelor, le instala altfel şi alese locuri din afara traseelor care păreau potrivite pentru lupi. Le aşează sus pe creastă şi în vale la pârâu, în loc deschis şi în adâncul pădurii.

Dar fără efect.

Pe urmă se gândi că poate capcanele erau prea noi şi aveau un miros prea metalic, aşa că le luă cu ea la cabană

şi le frecă bine cu o perie de sârmă, apoi le fierse în apă cu cenuşă. Le unse atent cu ceară de albine şi le agăţă în copaci să se usuce, mereu grijulie să nu le atingă decât cu mănuşi. Dar nu se schimbă nimic.

Atunci se întrebă dacă nu cumva Buzz era problema. În mod normal venea cu ea şi contribuia şi el, făcând pipi în jurul capcanei. Şi lui Rimmer i se păruse o idee bună când Helen îi povestise asta. Mirosul oricărui animal din clasa canină, fie el lup sau câine castrat, contribuia de obicei la atragerea atenţiei prădătorului. Dar poate că eforturile lui Buzz îi puneau în gardă. Aşa că în ultima vreme, spre supărarea lui, Helen îl lăsase în maşină sau la cabană. Renunţase chiar şi la fumat câteva zile, gândindu-se că poate îi deranja mirosul de tutun.

Cu toate acestea, capcanele rămâneau sfidător de goale. De altfel, avea foarte multe lucruri de făcut în acele zile, aşa că nu timpul liber o deranja. Încărcase tot software-ul cu Sistemul de Informaţii Geografice (GIS) pe care i-l dăduse Dan în computer-ul ei şi putea examina acum hărţi din toată regiunea. Avea la dispoziţie hărţi separate pentru drumuri, cursuri de apă, diferite tipuri de vegetaţie, care puteau fi combinate după dorinţa utilizatorului. Marcase pe ele localizarea precisă a fiecărei capcane, precum şi orice alte informaţii ce s-ar fi putut dovedi folositoare, elemente de peisaj sau urme de căprioară şi elan, animale căutate de obicei de lupi pentru hrană. Indusese chiar şi vitele de pe păşunile montane.

Ştia cât de important era pentru ea să fie ocupată. Pentru că dacă se oprea din lucru, chiar şi un moment, vreun gând legat de Joel i se furişa pe la spate şi o înhăţa.

Nopţile erau cele mai rele. De obicei, era trecut de apus când se întorcea de la capcane şi rutina în care intra nu varia prea mult. Dacă i se reîncărcase telefonul celular (adesea refuza să o facă) şi avea semnal, îşi verifica

mesageria vocală şi răspundea la mesaje. Deja aproape renunţase la e-mail. Din cauza transmisiei analoge a celularului, descărcarea informaţiilor de pe Internet dura torturant de mult; o singură pagină apărea în cinci minute.

De câte ori îşi verifica mesajele vocale spera prosteşte că va auzi vocea lui Joel. Dar de obicei erau doar Dan sau Bill Rimmer, întrebând dacă avusese succes cu capcanele, în ultima vreme nu mai sunau nici ei, stânjeniţi probabil de faptul că primeau acelaşi răspuns. Din când în când, Celia sau mama ei îi mai lăsau câte un mesaj şi Helen făcea tot posibilul să le răspundă repede.

Pe urmă-l hrănea pe Buzz, făcea un duş, îşi gătea ceva şi îşi petrecea restul serii în faţa computerului, luând notiţe şi citind. Pe măsură ce se întuneca şi tăcerea se lăsa peste pădure ca o pernă criminală, străpunsă doar de ţipătul unei bufniţe sau a unui animal muribund, devenea tot mai greu să-l ocolească pe Joel în gândurile ei.

Încercase să asculte muzică, dar orice alegea nu făcea decât să-l atragă mai aproape. Îl auzea venind în şuieratul lanternei Coleman sau în fluturarea aripii unei insecte ce se izbea de geamul uşii. Şi chiar dacă reuşea să şi-l scoată pentru o vreme din cap, i se târa în trup şi rămânea ca o greutate în interiorul pieptului ei, smulgându-i lacrimi din ochi până când nu mai putea suporta şi, trezindu-se, ieşea ca o furtună din cabană, alerga la lac şi stătea acolo suspinând şi fumând, urându-l pe el şi pe ea şi întreaga lume amărâtă.

Iar când soarele se ridica din nou, mereu la fel, simţea cât de proastă fusese şi-i era ruşine, de parcă suferinţa ei idioată ar fi fost un individ îngrozitor cu care sfârşise prin a se culca. Biologul practic din ea îi spunea că un astfel de comportament aberant risca să devină rutină şi că avea nevoie de o schimbare ca să-l întrerupă.

Aşa că încercă să delimiteze o arie sonoră, urcându-

se la canion şi chemând lupii. Dar în zadar, fu chiar mai rău decât în noaptea când încercase urletul pe malul lacului. Reuşi să scoată două urlete rezonabile – la care, bineînţeles, nu primi niciun răspuns – apoi începu să plângă.

Ieşirile de seară în oraş erau mai reuşite şi încetul cu încetul, cunoştea oamenii. Mânca la Nelly şi de obicei intra în vorbă cu cineva. E drept că nu-şi adunase curajul să intre singură la „Ultima Resursă" până atunci.

Le făcuse deja vizite majorităţii fermierilor locali, făcând tot posibilul să-i cucerească. Le explicase de ce era acolo şi-i rugase să ia legătura cu ea dacă vedeau vreo urmă de lup. Le telefona şi aranja o întâlnire la o oră convenabilă, de obicei la prânz. Cei mai mulţi fermieri se arătaseră galanţi şi primitori, e drept că femeile mai mult decât bărbaţii.

Familia Miliward, care creştea tauri Charolais pursânge, făcuse mare caz de venirea ei şi insistă să rămână la masă. Chiar şi fata lui Buck Calder, Kathy Hicks, fusese destul de prietenoasă, având în vedere ce se întâmplase cu labradorul ei. Cei mai mulţi dintre fermieri îi permiseră să treacă pe pământul lor dacă avea nevoie, cu condiţia să nu le creeze probleme şi să închidă porţile după ea.

Reuşise să-i cunoască aproape pe toţi, dar nu şi pe Abe Harding.

Încercase să-l caute la telefon, dar nu-i răspunsese nimeni. Apoi îl văzuse într-o zi în oraş în dreptul băcăniei, îl salutase şi-i zâmbise, dar el trecuse pe lângă ea de parcă nici nu exista. Helen fusese un pic şocată. Cei doi băieţi ai lui Harding, faţă de care se făcuse de râs la volan în acel prim drum spre Hope încărcau ceva în camionetă şi-i văzuse mustăcind pe amândoi.

— A, nu-ţi face probleme din cauza lui Abe Harding, zise Ruth Michaels, când Helen îi povesti ce se întâmplase.

Aşa se poartă cu toată lumea. E o jigodie. De fapt, n-am vrut să spun asta. E doar un om trist, acrit şi poate puţin deplasat. Cine n-ar fi aşa, cu doi băieţi că ai lui?

Lui Helen îi plăcea de Ruth şi ori de câte ori cobora în oraş, se oprea la o cafea la magazinul de cadouri. Umorul răutăcios al lui Ruth o făcea mereu să râdă, ceea ce era un tonic la fel de bun ca şi cafeaua. De asemenea, era util pentru ea să cunoască o persoană care-i împărtăşea toate bârfele locale şi o punea la curent cu toate personajele din oraş.

Cu trecerea săptămânilor, eşecul lui Helen în privinţa prinderii lupului devenise un motiv de stânjeneală. Oamenii începeau să arunce vorbe cu două înţelesuri. Acum două zile se ciocnise de Clyde Hicks la pompa de benzină şi el scosese capul pe geamul maşinii şi o întrebase cum mergeau lucrurile şi dacă l-a prins pe lupul cel bătrân, ştiind bine că nu-l prinsese. Nu, spusese ea. Nu l-a prins.

— Ştii care-i cea mai bună metodă? îi zâmbise el neatrăgător.

Helen clătină din cap:

— Nu, dar cred că o să-mi spui tu.

— Iei o piatră mare, presari nişte piper pe ea, lupul vine, o adulmecă, strănută, se dă cu capul de piatră şi leşină. Bingo.

— Chiar aşa? zâmbi Helen cu dinţii încleştaţi.

— Aha. Încearcă. Îţi dau pontul pe gratis, încheiase isteţul, demarând.

Rămânea trează noaptea, întrebându-se de ce nu avea noroc. Poate că oamenii erau de vină. Erau oare şi alţii în pădure care împiedicau lupii să calce în capcane? Nu dinadins, doar stând pe acolo. Nu mai văzuse niciodată oameni pe acolo, dar ştia că autostopiştii mai veneau la canion şi mai erau şi muncitorii forestieri care lucrau în

vale.

Uneori găsea urme de cizme în praful sau noroiul de lângă pârâu, dar nu destul de des pentru a se îngrijora că un om ar fi putut călca în capcană. În ultima vreme, găsise şi urme de copite şi balegă de cal. Dar în mod normal, lupii nu erau impresionaţi de alpinişti sau de cai. Sigur, erau precauţi, dar nu mai precauţi decât urşii grizzly sau pumele ale căror urme le găsise. Era ciudat.

Şi mai ciudat, găsise în ultimul timp şi capcane declanşate, fără niciun semn care să indice de ce. Parcă se întâmplase de la sine, pentru că nu erau târâte pe pământ, determinând astfel activarea emiţătoarelor radio. Helen încercase să ajusteze tensiunea cablului ca să nu se declanşeze atât de uşor şi tot se întâmplase. Dar ieri găsise trei capcane închise şi-l chemase pe Bill Rimmer să se sfătuiască.

Iată însă că azi nu era niciuna declanşată. Toate capcanele din pădure erau neatinse.

— Acum vei crede că mi-am imaginat eu, spuse ea, când coborau panta spre canion.

— E ca atunci când auzi ceva la maşină şi încerci s-o repari şi blestematul de zgomot nu dispare.

— La maşina mea, nici n-aş ştii cu ce zgomot să încep. Primele două capcane din canion erau exact cum le lăsase Helen seara trecută. În fine, următoarea fusese închisă.

O aşezase la marginea unei potecuţe prăfuite ce părea folosită mai mult de căprioare. Rimmer îi dădu ocol, privind cu atenţie terenul înainte de a păşi. Capcana stătea la vedere, cu fălcile închise, fără pradă. Bill o apucă atent cu un băţ şi o examina înainte de a-i verifica mecanismul:

— Capcana n-are nimic.

O puse la loc şi parcurse cam douăzeci de metri pe potecă, având ochii aţintiţi în pământ. Apoi se întoarse şi

parcurse aceeaşi distanţă în direcţia opusă. Helen stătea şi se uita.

— Hai să arunci o privire, îi spuse în cele din urmă. Se duse lângă el şi Rimmer îi arătă poteca:

— Vezi urmele astea de căprioară şi cum se opresc?

— Cred că putea să se întoarcă.

— Eu nu cred. Uită-te aici.

Merseră împreună pe lângă capcană, până la locul unde se oprise Rimmer prima oară:

— Vezi cum aici iar încep urmele? E acelaşi animal, mergând în aceeaşi direcţie.

— Eşti sigur?

— Aha. Cine a declanşat capcana a şters şi urmele după aceea. Am întâlnit eu şi lupi deştepţi, dar niciunul chiar aşa.

Porniră după, urme în afara potecii, dar terenul era prea plin de pietre şi vegetaţie. La fel era şi la următoarea capcană: capcana declanşată şi pământul neted.

Apoi, la a treia, găsiră urme de lup şi excremente chiar deasupra capcanei închise.

— În sfârşit, a apărut! exclamă Helen. Rimmer se încruntă la urme:

— Mda. Dar n-a scăpat el de aici. Vezi urmele astea? Nu se vede niciun semn că a sărit sau a dat cu laba când s-a declanşat. Cred că doar a mirosit puţin, şi-a făcut nevoile şi şi-a văzut de drum.

— Crezi că era declanşată înainte să vină el?

— Aşa socot. Praful pare să fi fost măturat înainte să vină el. De-asta i se văd aşa de bine urmele.

Trase din buzunar o pungă de plastic şi şi-o puse pe mână, ca să adune excrementele. Apoi întoarse punga pe dos şi i-o întinse lui Helen:

— Măcar ţi-a lăsat un cadou.

Pieptănară zona din jurul capcanei. Rimmer se lăsă

pe vine, adulmecând un smoc de iarbă:

— Pe aici miroase tare a ceva. Parcă ar fi amoniac. Rupse iarba şi i-o dădu lui Helen.

— Mda, încuviinţă ea. Şi a încă ceva. Benzină, poate. Căutară mai departe şi Rimmer găsi un mănunchi de salvie proaspăt ruptă, acoperită de praf şi i-l arătă:

— Uite-i şi mătura. Cuiva de pe aici îi arde de joacă.

Seara, sub duş, Helen nu se afla mai aproape de dezlegarea misterului.

Duşul îi mergea perfect acum şi era mândră de modificările pe care i le adusese: paravane noi, o uşă cu balamale destul de scundă pentru a vedea lacul său, doamne fereşte, vreun urs nepoftit. Cel mai bun era bidonul de plastic de douăzeci de litri pe care-l montase deasupra găleţii. Legase o frânghie de o toartă a lui şi dacă o trăgea, bidonul se înclina şi umplea găleata. Era sigură că într-o zi o să-i cadă toată instalaţia în cap, dar avea parte de un duş adevărat, chiar dacă apa era atât de rece încât ieşea vânătă de sub el.

Clănţănind din dinţi, luă prosopul şi începu să se şteargă pe cap, activitate care dură în total 5 secunde, lucrul care-i plăcea cel mai mult la noua ei tunsoare.

De ce oare ar fi dorit oricine să-i strice capcanele?

Toţi fermierii cu care se întâlnise abia aşteptau ca ea să prindă toţi lupii care ar fi apărut în zonă. Nu avea niciun sens. Numai dacă nu cumva asta era ideea cuiva de glumă. Se înfăşură în prosop şi se îndreptă spre cabană.

După ce se îmbrăcă, îşi făcu ceai şi porni computerul, conectându-se pe locaţiile celor şase capcane pe care ea şi Bill Rimmer le montaseră din nou. Stătu multă vreme privind harta canionului unde le găsiseră pe ultimele care fuseseră declanşate. Apăsă pe maus ca să ajungă la harta perimetrului. Cu ochii pe ecran, sorbi din ceai şi luă o gură dintr-un măr mare şi roşu care arăta mult mai bine decât

avea gustul. Apoi atenţia îi fu atrasă de ceva de pe hartă.

La sud de canion era un vechi drum forestier pe care nu-l observase înainte. Ea venea întotdeauna dinspre nord şi nu se obosise să exploreze în partea aceea. Apăsă din nou şi mări imaginea ca să vadă unde ducea drumul. Străbătea pădurea cam cinci kilometri, îndreptându-se printr-un defileu adânc către o casă situată pe o înălţime. Ştia a cui era, dar apăsă din nou ca să fie sigură şi apărură cuvintele: „Ferma Harding”.

Era ciudat că nu-i trecuse prin minte mai devreme: poate că cei doi băieţi Harding îi jucau feste. Nu avea nicio suspiciune fondată împotriva lor, doar că erau de departe cei mai neprietenoşi indivizi pe care-i întâlnise prin partea locului.

După o jumătate de oră, se legăna în Toyota pe lângă o tăbliţă ruptă pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ – VÂNĂTOAREA INTERZISĂ – NU INTRAŢI şi începea să facă slalom printre găurile din aleea lui Harding. Zgâlţâindu-se lângă ea, Buzz părea la fel de nervos şi curând înţelese şi de ce. Doi câini de două ori cât el şi de zece ori mai răi atacară maşina dintre copaci, cu perii zbârliţi ca nişte aripioare de rechin. Buzz scânci.

Helen parcă lângă o remorcă ruginită de transportat vite, care zăcea înconjurată de alte maşinării străvechi, ancorate în buruieni pe marginea aleii.

Opri motorul şi rămase nemişcată un moment, întrebându-se ce să facă.

Se pricepea la câini, dar cei doi de aici aveau ceva care o făcea sceptică în privinţa şanselor ei. Unul dintre ei se ridică pe capotă cu labele din faţă, lătrând, mârâind şi salivând în acelaşi timp. Buzz scoase un pufnit neconvins şi se lipi de banchetă.

— Laşule, îi zise Helen, cu ochii la casă.

Era o privelişte întristătoare, un fel de colibă la care

se mai adăugase câte ceva cu anii, probabil când mai apăruseră ceva bani. Extensii urâte şi improvizate ţâşneau din ea ca un cancer arhitectural, unificate numai de varul înverzit. Acoperişul era peticit cu carton gudronat umflat. Unele petice erau şi ele peticite. Casa se rezema de o stâncă goală, de teamă parcă să nu fie înghiţită de sălbăticie.

Mai aproape de clădire erau parcate două camioane, unul fiind cel negru al băieţilor. Dar numai câinii dădeau semne de viaţă acolo.

Lumina scădea rapid şi Helen vedea înăuntru licărirea unui televizor, lumea îndepărtată croindu-şi drum spre acest avanpost graţie unei gigantice antene de satelit agăţate precar de stâncă. În amurg se mai vedea şi o sârmă legată între doi brazi uscaţi, pe care atârnau palide nişte cămăşi vechi şi lenjerie.

Deodată Helen auzi un strigăt şi câinii se opriră imediat din lătrat şi fugiră spre casă. O uşă-geam crăpată se deschise şi Abe Harding ieşi pe prispă. Răcni din nou la câini şi gudurându-se, aceştia dispărură după casă.

Helen se aştepta ca omul să vină spre ea, dar el rămase pe loc, privind-o.

— Foarte bine, îi zise lui Buzz printre dinţi. Hai că începe. Şi deschise uşa maşinii. O trânti la loc şi se îndreptă spre casă, mergând pe pietrişul înţesat de buruieni. Se hotărâse deja cum să joace întâlnirea. Nici vorbă că nu va acuza pe nimeni că a umblat la capcane. Nici nu va menţiona incidentul. Va fi numai lapte şi miere:

— Bună seara! strigă foarte veselă.

— Îhî.

Nu era prea prietenos, dar era un început.

Ajungând la treptele care urcau spre prispă, unul din câini se strecură invizibil din spatele casei, dar, fără să-şi ia ochii de la Helen, Abe îi spuse să tacă. Era un bărbat

vânos şi costeliv, cu ochii neliniştiţi, înfundaţi în orbite. Purta o pălărie decolorată şi pătată, blugi şi o bluză de piele cu mâneci lungi. Nu purta cizme şi printr-un ciorap rupt i se vedeau degetele de la picioare.

Helen îi dădea în jur de cincizeci şi cinci de ani. Ruth Michaels îi spusese că-şi cumpărase pământul după ce se întorsese din Vietnam. Nu ştia dacă războiul îi dăduse privirea aceea istovită şi hăituită. Poate că-i venea din traiul în acest loc deprimant, cu spatele mereu la zid. Îi întinse mâna:

— Domnule Harding, sunt Helen Ross de la…

— Ştiu cine eşti.

Îi privi mâna şi ea crezu, un moment periculos, că n-o să i-o strângă. Până la urmă o făcu, de parcă şi-ar fi călcat pe inimă.

— Aveţi un loc frumuşel.

El pufni dispreţuitor. Nu-l putea învinui.

— Vrei să-l cumperi?

Helen râse cu un entuziasm cam exagerat:

— Aş vrea să-mi pot permite.

— Din câte am auzit, voi ăştia sunteţi bine plătiţi de guvern. Din impozitele pe care le stoarceţi de la de-alde noi.

— Mda, mă întreb şi eu cine chiar capătă banii ăia. Harding întoarse capul şi scuipă într-o parte, negru de la tutun. Saliva se lovi de praf cu un plescăit. Lucrurile nu mergeau chiar aşa de bine cum sperase Helen. El o privi din nou:

— Ce pofteşti?

— Domnule Harding, după cum ştiţi, eu trebuie să prind lupul care a omorât câinele lui Kathy Hicks nu cu mult timp în urmă şi am vrut să trec pe aici, ca pe la toţi vecinii, să mă prezint, ştiţi şi să…

Se simţea atât de proastă, de parcă o broască beată

vorbea în locul ei.

— Deci nu l-ai prins.

— Nu încă. Dar, mamă, încerc! şi râse nervos.

— Îhî.

Auzea televizorul mergând în casă. Era un show comic şi judecând după râsetele din studio, unul bun.

Deodată, Helen îşi dădu seama că era observată din casă. Unul din băieţii lui Harding se uita pe o fereastră care părea a fi a bucătăriei. Fratele lui i se alătură curând, îi ignoră şi mărşălui cât de vioi putea:

— Desigur, ca să vedem dacă mai e în zonă şi ce vrea să facă…

— Să ne mănânce vacile de la păşune, zic eu. Aud că deja i-a luat un viţel lui Buck Calder…

— După leş, nu era clar…

— Rahat, clătină el din cap. Ce oameni sunteţi voi! Helen înghiţi în sec:

— Câţiva dintre ceilalţi fermieri, şi dl. Calder de fapt, mi-au permis foarte amabil să trec pe pământul lor. Ca să caut urme, excremente, ştiţi.

Râse, deşi nu avea idee de ce şi urmă:

— Desigur, dacă simt foarte atentă şi închid porţile. Şi mă întrebam dacă v-ar deranja…

— Să vii să iscodeşti pe pământul meu?

— Păi, nu să „iscodesc”, dar…

— Poţi pe dracu’.

— Aha.

— Crezi c-o să las blestematul de guvern să umble lelea pe proprietatea mea şi să-şi vâre nasul în treburile mele?

— Bine, dar…

— Trebuie că ţi-ai ieşit din minţi.

— Îmi pare rău.

— Cară-te de aici.

Cei doi câini reapărură de după casă. Unul dintre ei mârâi grav şi Abe îi spuse să tacă. Cu coada ochiului, Helen îi vedea pe cei doi băieţi rânjind de partea cealaltă a geamului. Îi zâmbi bravă tatălui lor:

— Bun, îmi pare foarte rău că v-am deranjat.

— Cară-te.

Ea se întoarse şi porni spre maşină. De la televizor se auzi un nou cor de râsete. Îi tremurau genunchii, dar spera că nu se vedea. Deodată, auzi agitaţie în spate şi înainte de a se putea întoarce, o atacă primul câine. Impactul o aruncă în patru labe în praf.

Erau amândoi pe ea, unul la coapsă şi unul la gleznă. Mârâiau oribil, cu dinţii înfipţi în pantalonii ei. Ţipă şi-i lovi. Harding alerga spre ei, răcnindu-le să se oprească.

Încetară la fel de repede cum începuseră şi se retraseră vinovaţi. Harding aruncă după ei cu o piatră şi cel lovit schelălăi. Helen nu se putu ridica imediat din cauza şocului. Avea pantalonii rupţi într-un loc, dar nu se vedea sânge. Se aşeză în capul oaselor.

— Eşti OK?

Tonul nu arăta nicio compătimire.

— Cred că da.

Reuşi să se ridice şi să se scuture.

— Atunci o iei din loc.

— Mda, aşa se pare.

Se duse la maşină cu ochii la câini şi nu se simţi în siguranţă până nu deschise portiera. Îi tremurau umerii, nu numai de şoc ci şi de supărare.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă le-ai spune celor care se joacă pe la capcanele mele să se păzească. Ar putea avea necazuri.

Nici în urechile ei nu sună prea ameninţător. Vocea trăda faptul că era gata să plângă. Harding nu spuse nimic.

Se aşează la volan şi trânti portiera. Era aproape noapte. Harding o privi întorcând maşina. Farurile ei îl luminară scurt. Cu inima pulsând şi ochii în lacrimi, se îndrepta spre ieşirea de la fermă. Şi plânse tot drumul de întoarcere.

TREISPREZECE

Locul de târg al oraşului Hope cunoscuse şi zile mai bune. Se întindea pe o pajişte mărginaşă şi în restul anului găzduia baluri în aer liber, picnicuri sau petreceri ale rebelilor adolescenţi de liceu care se întreceau acolo cu maşinile.

Balustradele din jurul ţarcurilor şi ale arenei de rodeo nu mai văzuseră vopseaua de mulţi ani şi băncile erau atât de şubrede şi crăpate, încât numai cei mai înfipţi sau nepăsători îndrăzneau să stea pe ele. În jurul perimetrului se afla un cordon de dughene cu acoperişurile oblice din cauza vânturilor de iarnă, unde îşi găsiseră cuib diferite specii de păsări.

În timpuri demult uitate, locul era tot anul ocupat de târguri de meşteşugari, întreceri de tir şi diferite parade şi rodeo-uri. Existase şi un rendez-vous al muntenilor, la care veneau cei mai fantezişti bărboşi îmbrăcaţi în cojoace din piele de căprioară, din statele învecinate, precum şi un Festival al testiculelor, care se bucurase o vreme chiar de mai multă popularitate, fiind îndrăgit mai puţin doar de viţeii care asigurau meniul numit eufemistic „stridii de prerie”. HAI LA HOPE, LA O MOMITĂ, îndemnau afişele. Dar, odată cu trecerea anilor, tot mai puţini le urmau chemarea.

Unul câte unul, toate aceste evenimente se stinseseră sau îşi găsiseră sedii mai salubre aiurea. Singurul supravieţuitor notabil rămăsese Târgul şi Rodeo-ul muncii din Hope şi chiar şi acesta fusese nevoit, din pricina concurenţei, să-şi schimbe numele din „al muncii” în „din

miezul lui septembrie” şi să se micşoreze de la trei zile la o singură sâmbătă.

Târgul culminase întotdeauna cu un concert şi un ospăţ în aer liber, la care se serveau bucăţi de viţel uriaşe înfipte în ţepuşe şi introduse apoi în căldări cu ulei încins, în anii precedenţi, concertul atrăsese câteva vedete country cunoscute sau chiar faimoase. Totuşi, în anul acela, cei aşteptaţi cu surle şi trâmbiţe erau doar Rikki Rain şi Ragged Wranglers (Cow-boy-i jerpeliţi), veniţi tocmai de la Billings şi care erau cât pe ce să plece înapoi fără să cânte nicio notă.

Îşi parcaseră cele două dubite personalizate lângă ţarcurile vitelor, dar, pe când urcau spre scenă, Rikki dădu cu ochii de un poster cu numele ei dedesubtul căruia cineva scrijelise: Cine?

Buck Calder şi alţi câţiva membri ai comitetului de organizare care apăruseră s-o întâmpine primiră în schimb o ploaie de ocări referitoare la caricatura lor de târg râios şi meschin. Posterul insultător fu schimbat rapid şi până la urmă, soarele cald al amiezii, un abur de frigăruie şi o doză considerabilă din farmecul lui Buck Calder o convinseră pe vedetă să se răzgândească.

Eleanor bea ceai cu gheaţă lângă o tarabă special amenajată şi se uita la soţul ei. Acesta o înfăşurase cu braţul pe Rikki şi ea – şi aruncă pe spate buclele tratate cu pero-xid şi râse răguşit de ce-i spunea el. Purta o cămaşă neagră, cizme roşii de cowboy şi o pereche de jeanşi albi atât de strâmţi încât Eleanor se gândea cu teamă că-i opreau circulaţia.

— Cel mai grozav set de dinţi văzut de mine, comentă Hettie Miliward, urmărindu-i privirea. Mi se pare că arată niţel mai jerpelită decât restul Wrangler-ilor.

— Hettie, nu-i nevoie să spui asta, zâmbi Eleanor.

— Păi, nu-i aşa? Dar nu ştiam că Buck e în comitet a-

nul ăsta.

— Nu este. Dar îl ştii, ori de câte ori o doamnă e la ananghie, sare şi el.

— Ce mai doamnă! Uită-te ce descheiată e la cămaşă. Parcă e o oaie îmbrăcată în miel.

— Dezbrăcată, mai bine.

Şi râseră. Hettie era prietena ei cea mai bună, singura care înţelegea puţin din relaţia ei cu Buck. Era o femeie cu suflet mare, mereu în luptă cu kilogramele, război pe care însă nu se supăra să-l piardă. Soţul ei, Doug, era prieten cu Buck şi unul dintre fermierii cei mai populari şi respectaţi din Hope.

Eleanor schimbă subiectul şi o întrebă pe Hettie despre pregătirile de nuntă ale fiicei ei, care părea gata să se răzgândească de la o săptămână la alta. Lucy se mărita în următoarea primăvară şi voia să facă din eveniment „nunta mileniului”. Tot oraşul Hope era invitat. Hettie îi vorbi despre ultima idee a fetei, care ei i se părea total nesănătoasă, să facă toată nunta călare. Mireasa şi mirele, cavalerii şi domnişoarele de onoare, până şi preotul ar fi trebuit să stea cocoţaţi pe cal. Hettie zise că era o reţetă sigură de dezastru.

Apoi se uită la ceas şi spuse că se ducea să-şi caute cei doi băieţi, care tocmai câştigaseră panglici albastre la categoria viţei. Îşi înscriau animalele la licitaţie şi în curând urma să înceapă parada pe arena principală.

— Charlie spune că vrea să ia şase dolari la kilogram. Eu i-am zis că şi dacă ia şase sute tot nu merită toate necazurile pe care le-am tras pentru animalele astea. Abia aştept să scap de ele. Ne vedem mai târziu, scumpo.

Eleanor îşi termină ceaiul şi porni agale de-a lungul gheretelor a căror degradare era mascată de steguleţe şi fanioane colorate care fluturau în briză. Se vindea orice, de la plante medicinale la peltea de cireşe făcută în casă.

Una dintre gherete fusese transformată într-un cort „tipi”, la intrarea căruia un grup de adolescente chicotind ca un „autentic vraci Indian” să le ghicească viitorul. Mai departe, nişte copilaşi zgomotoşi aruncau bureţi uzi în doi pompieri voluntari, care zâmbeau curajoşi prin măştile lor de carton reprezentând personaje comice.

Eleanor nu mai venise de mulţi ani la târg, cu toate că Buck, ale cărui zile de glorie rămăseseră imprimate în memoria spectatorilor mai în vârstă, nu ratase niciun rodeo. Eleanor nu mai venise de la accidentul lui Henry, de teamă să nu zărească figura fiului mort printre copiii ce-şi prezentau juncanii sau se aglomerau la tarabe pentru un hot dog cu apă minerală.

De data aceasta însă, fusese ideea ei ca magazinul Paragon să închirieze o gheretă şi întorcându-se la ea, fu uşurată de faptul că n-o mai încerca vechea durere. De fapt, era mândră că una dintre primele ei sugestii ca parteneră de afaceri a lui Ruth Michaels se dovedise atât de bună. Vremea caldă îi atrăsese pe mulţi la târg. Într-o singură zi, vânduseră cât se vindea la magazin într-o săptămână, acoperind cu uşurinţă chiria gheretei, de cincizeci de dolari zilnic.

Îndreptându-se spre locul lor, o văzu pe Ruth uitându-se fix în mulţime. Avea pe chip o expresie stranie, aproape furioasă. Eleanor îi urmări privirea şi deduse că se uita la Buck. Acesta se făcea mai departe de râs cu solista de country. Ce înduioşător, gândi ea, că lui Ruth încă îi pasă.

Buck îşi luă călduros la revedere de la Rikki şi formaţia Wranglers, dându-şi întâlnire cu ei după spectacol, deşi nu era sigur că o va respecta. Rikki arăta mult mai bine de departe decât de aproape şi felul cum îi făcuse cu ochiul la despărţire nu-l prea impresionase. Nu, mulţumesc, viaţa era şi aşa destul de complicată cu nevasta şi amanta care sporovăiau la ghereta de colo ca

cele mai bune prietene.

O văzuse pe Eleanor plecând şi era pe cale de a trece să schimbe o vorbă cu Ruth când fusese prins în soluţionarea problemei de orgoliu al lui Rikki Rain. Acum, ratase ocazia. Uneori e greu să fii stâlp al comunităţii. Simţi ochii lui Eleanor aţintiţi asupra lui şi porni în direcţia opusă.

Buck iubea târgul şi rodeo-ul, deşi spectacolul nu mai era nici pe jumătate ce fusese când era el copil. În zilele acelea, venea tot ţinutul şi ajungeau şi vizitatorii din statele mai îndepărtate. Pe atunci, însemna ceva să câştigi un rodeo. Unii dintre copiii de azi nici nu mai ştiau bine pe care parte intră fânul în cal. De data asta, se adunase mai multă lume ca în anii trecuţi, dar tot nu era ca odinioară.

Urmă aroma până la una din mesele lungi unde se tăia carnea scoasă din frigare. Trecând pe lângă arenă, observă un cârd de tineri, mai ales fete, înghesuindu-se pe lângă un bărbat înalt, cu cămaşă azurie şi o femeie bronzată, în rochie strâmtă şi albă.

Cei doi păreau că dau autografe, dar, fiind cu spatele, Buck nu-i recunoscuse. În schimb, îi era cunoscută figura fotografului de la ziarul local, care îi imortaliza pe cei doi. Bărbatul în cămaşă azurie spuse ceva ce el nu auzi, dar era desigur ceva foarte hilar, pentru că cei din jurul lui izbucniră în râs. Când se întoarseră să plece, Buck văzu că omul era prezentatorul de ştiri TV, Jordan Townsend, care dăduse o mică avere pe ferma lui Nielsen în urmă cu doi ani.

Townsend avea o emisiune proprie pe un program (Buck n-o văzuse niciodată) şi venea din când în când cu avionul de la Los Angeles, lăsându-l la Great Falls şi aterizând cu elicopterul la ferma pe care i-o administra tot un străin adus special pentru asta.

Dărâmase căsuţa bătrânească a lui Jim şi Judy

Nielsens şi o înlocuise cu ceva de zece ori mai mare. Avea o baie uriaşă cu vedere la munţi şi un mic cinematograf de treizeci de locuri la subsol.

Buck se aşează la coadă pentru friptură. Pe vremuri, cei care serveau îl observau şi-i aduceau pe gratis o farfurie plină cu vârf. Dar astăzi nu se întâmplă aşa, pentru că serveau doi puşti pe care nu-i cunoştea.

Aşteptându-şi rândul, privi cum Jordan Townsend şi drăguţa lui soţioară înaintau prin mulţime ca un cuplu regal. Townsend făcea tot posibilul să arate ca un cow-boy în stil Hollywood. Purta o cămaşă de lucru decolorată şi blugi Wrangler, dar şi o pălărie Stetson nouă şi o pereche de cizme cu încrustaţii manuale care puteau să fi costat o mie de dolari sau mai mult.

Soţia lui (numărul trei, după socoteala lui Kathy) avea şi ea cizme, dar asta era singura concesie făcută vestului. Altfel, cu ochelarii de soare de firmă şi micuţa rochie albă, arăta a star până în vârful unghiilor. Şi de fapt, chiar era star de cinema, deşi niciunul dintre cunoscuţii lui Buck nu văzuse vreun film cu ea. Aparent, avea două nume: unul profesional şi unul pe care-l folosea pentru a sta incognito în Montana. Buck nu şi-l amintea pe niciunul.

Se zvonea că avea douăzeci şi şapte de ani, exact jumătate din vârsta soţului, dar Kathy spunea că lucrurile trebuie privite cu rezervă, pentru că majoritatea actriţelor au douăzeci şi şapte de ani jumătate din viaţă. Celălalt lucru pe care îl ştia Buck despre ea (deşi, dacă se străduia, îşi mai putea imagina multe) era că ultimul ei cadou de Crăciun de la Townsend fusese o mică turmă de bizoni.

Ajunse la rând şi plăti cei trei dolari pentru o farfurie cu friptură şi fasole iute. Se trase într-o parte şi gustă, în timp ce cuplul bogătaş alunecă pe lângă el, făcând semn şi zâmbind mulţimii băştinaşe, lui inclusiv.

— Bună, ce mai faci? zise Townsend. Buck ştia că

omul habar n-avea cine era.

— Bine. Tu?

— Grozav. Ce bine că ne-am văzut! Şi trecu. Un ticălos, gândi Buck.

Friptura era tare şi grasă şi o mestecă anevoie, urmărind legănarea funduleţului drăguţ al actriţei pe când ea şi Townsend se îndreptau spre parcare, aureolaţi de lumina datoriei îndeplinite faţă de comunitatea locală.

Nu era bine să urască oamenii pe care nu-i cunoştea, dar Buck nu se putea abţine. Ei şi cei ca ei cumpărau tot afurisitul de stat. În unele localităţi, nici nu puteai să te mişti de toţi milionarii, mogulii şi vedetele. Parcă la Hollywood şi în New York erai un nimeni dacă nu aveai o fermă şi o felie consistentă din ţara Cerului Mare.

Rezultatul era că preţurile din industria imobiliară urcaseră atât de sus, încât niciun nativ decent din Montana nu mai avea şanse să-şi cumpere pământ acolo. Unii nou-veniţi mai lucrau terenul sau se străduiau, dar majoritatea nu ştiau nimic despre ferme şi nici nu le păsa de asta. Le tratau ca pe nişte locuri unde puteau să se joace de-a cow-boy-i şi să-şi impresioneze prietenii filfizoni de la oraş.

Buck încercă şi fasolea şi descoperi că nu era mai bună decât friptura. Tocmai căuta un coş de gunoi când văzu faţa îngrijorată a lui Abe Harding îndreptându-se spre el.

Asta-mi mai lipsea, se gândi.

Erau vecini de treizeci de ani, dar în tot acest timp nu ajunseseră să se cunoască unul pe altul cu adevărat.

Dacă puneai locul lui Abe pe pământul lui Calder, încăpea de douăzeci de ori şi tot mai rămânea spaţiu. Terenul era şi mult mai sărac şi se ştia că Abe împrumuta foarte mulţi bani şi era mereu în pragul falimentului. Cu ochii lui iţindu-se de sub acoperişul frunţii încreţite, parcă

era un tipar paranoic adăpostit sub pietre.

— Bună, vecine, ce mai faci?

— Bună, Buck, dădu Abe din cap.

Apoi se scarpină pe nas şi-i aruncă o privire ca a unuia care plănuieşte un jaf. Mesteca neliniştit o păpuşă de tutun şi-i vedeai sucul maroniu la colţurile gurii.

— Ai un minut?

— Sigur. Vrei nişte mâncare de-aici? E bună.

— Nu, Te superi dacă ne plimbăm?

— Nu, hai.

Abe merse tăcut lângă el până ajunseră într-un loc unde era sigur că nu va fi auzit.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Buck.

— Ştii lupul ăla care a omorât câinele lui Kathy?

— Aha. Socot că ne-a luat şi un viţel.

— Am auzit şi eu. Lupul ăsta… era mare şi negru, nu? Buck dădu din cap.

— Ei, l-am văzut din nou. Şi mai avea doi cu el.

— Unde?

— Sus pe păşune. Puneam sus acolo nişte îngrăşăminte şi auzim un urlet şi Ethan zice „Ăsta-i cel mai aiurit coiot pe care l-am auzit”. Pe urmă-i vedem, ca lumina zilei, erau trei. Ăsta mare şi doi suri.

Tot timpul cât vorbi, ochii i se mişcară, fără să-l privească pe Buck mai mult decât câte o fracţiune de moment, de parcă ar fi fost încărcat de ranchiună şi resentiment.

— Pândeau vitele?

— Nu, dar sigur că se gândeau, ai naibii. Dacă aş fi avut puşca la mine, îi puneam jos. L-am lăsat pe Ethan sus şi m-am dus s-o aduc, dar o şterseseră. Nu le-am mai găsit nici urmele.

Buck chibzui un moment:

— I-ai spus bioloagei ceva de asta?

— Nu. De ce să-i spun? Oficialii i-au adus pe capul nostru. Afurisita m-a întrebat dacă poate să umble lelea pe pământul meu. I-am spus eu unde poate să se ducă.

Buck ridică din umeri.

— Buck, îţi spun că nu-mi permit să pierd nici măcar un viţel.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Nu ştiu dacă ştii, dar aşa e.

— Dar, Abe, dacă-i împuşti şi te prind, intri într-o belea mare. Poate ajungi şi la închisoare.

Abe scuipă negru pe iarba îngălbenită:

— Blestemat guvern. Îţi dau pământ în arendă, îţi iau banii şi pe urmă dau drumul la fiare să-ţi omoare vitele.

— Şi dacă încerci să le aperi, te aruncă în puşcărie. Nu prea e un lucru cu cap, nu?

Abe nu răspunse, dar, îngustându-şi privirea, şi-o îndreptă spre târg, spre scena unde formaţia îşi aranja instrumentele.

— Treaba e că le adunăm mai devreme şi coborâm cireada jos, unde putem să le ţinem sub ochi. Mă gândeam că poate ne împrumuţi un băiat de la fermă.

— Cum să nu?

— Mulţumesc.

— Să fii sănătos.

— Să ştii că iese bucluc dacă-mi lipseşte vreo vită.

Luke venise la târg doar pentru că-i promisese mamei lui. Nu avea de gând să stea mult. Rikki Rain şi Cow-boy-i Jerpeliţi erau un motiv bun ca să plece. Cântau de o oră şi parcă trecuse mult mai mult. Un alt motiv bun era grupul de foşti colegi de liceu pe care tocmai îl zărise. Printre ei se afla şi Cheryl Snyder, o fată la care ţinuse în toţi anii de liceu.

Tatăl ei era proprietarul staţiei de benzină şi ea era una din cele mai cumsecade şi de departe cea mai drăguţă

fată din promoţia lor. Drept rezultat, era înconjurată de obicei de soiul cel mai rău de băieţi, patru dintre ei încercând şi acum să le impresioneze pe ea şi pe prietena ei, Tina Richie, în faţa cortului vraciului ghicitor.

Luke se întorcea la ghereta magazinului Paragon cu nişte sifon pentru Ruth şi mama lui, care împachetau tot ce nu se vându-se. Cheryl şi ceilalţi nu păreau că-l văzuseră şi era pe punctul de a se face mic printre gherete şi de a le ocoli prin spate când o auzi strigându-l:

— Luke! Hei, Luke!

Se întoarse, prefăcându-se surprins. Cheryl îi flutură din mână şi el îi arătă paharele cu sifon, ca să vadă că era ocupat, întrebându-se dacă mai putea să scape. Dar ea se îndrepta spre el cu ceilalţi ţinându-i trena. Purta blugi şi un maiou trandafiriu scurt, din care i se vedea mijlocul. Luke îşi aminti, cum îşi amintea de multe ori, momentul când se sărutaseră la un revelion, cu doi ani în urmă. Era singura fată pe care o sărutase cu adevărat, ceea ce la vârsta lui era de-a dreptul jalnic, dacă stătea şi se gândea.

— Hei, Luke, ce mai faci?

— A, bună, Ch-ch-cheryl. B-b-bine, mulţumesc. Tina şi ceilalţi ajunseră şi ei şi Luke le zâmbi şi dădu din cap, iar ei îl salutară mai mult sau mai puţin entuziaşti.

— Nu te-am văzut toată vara, spuse Cheryl.

— Păi, am m-m-muncit la fermă, ştii, l-am ajutat pe t-t-tata.

Le urmărea ochii, aşa cu făcea mereu când se bâlbâia, pândind în ei vreun semn de amuzament, stânjeneală sau milă, care era cea mai rea. Cu celelalte două se împăca.

— Hei, Cozonăcel, te-am văzut la TV când lupul ăla a dat gata câinele surorii tale, spuse Tina.

Unul dintre băieţi, o gură-spartă pe nume Jerry Kruger, scoase un urlet comic. Îi făcuse viaţa grea lui Luke

în primii ani de liceu, până când într-o zi îl pusese jos dintr-un pumn, în curtea şcolii. Reputaţia lui crescuse de atunci şi nu mai fusese niciodată nevoit să-şi folosească pumnii.

— L-aţi mai văzut? întrebă Cheryl.

— Lupul? Nu. P-p-probabil că doar trecea p-p-pe acolo.

— Ce păcat, continuă Kruger. Tina spera să se joace cu el de-a Scufiţa Roşie. „Vai, bunicuţo, ce lopeţi mari ai!”

— Jerry, când o să te faci tu mare? îl dojeni Cheryl.

O vreme, niciunul din ei nu păru să ştie ce mai putea spune şi rămaseră tăcuţi, ascultând acordurile răguşite scoase de Rikki Rain. Luke ridică paharele cu sifon:

— Eu m-m-mă duc.

— OK, spuse Cheryl. Ne mai vedem.

Îşi luaseră la revedere şi pe când se depărta, Luke îl auzi pe Kruger râzând şi spunând: „P-p-probabil doar trecea p-p-pe acolo” şi pe ceilalţi zicându-i să tacă.

Era mai răcoare acum şi lui Helen îi părea rău că nu-şi luase un pulover. Purta un şort şi cizme şi un tricou cu mânecile sumese. Îşi pusese leucoplast peste urmele lăsate pe picioarele ei de câinii lui Abe Harding. În mod uimitor, pielea nu-i fusese zgâriată.

Majoritatea celor pe care-i cunoscuse în săptămânile acelea se aflau la târg şi cu excepţia lui Harding, schimbase câteva vorbe cu toţi. Toată lumea făcuse caz de Buzz, care se distra de milioane. Îl ţinea în lesă, dar tot reuşise să ia vreo câteva cine bune din resturile aruncate de oameni. Ştia că era timpul să meargă la cabană. O aştepta o seară lungă. Dar cum toţi cei din jur se distrau, n-o trăgea inima să plece. Îşi dădu seama că, în parte, era vorba despre nevoia de contact uman.

În alte vremuri şi cu altă dispoziţie, poate că s-ar fi lăsat în voia sentimentelor de frustrare şi invidie, aşa cum

făcuse în ultima vreme când vedea o pereche de tineri îndrăgostiţi sau (Doamne, ce jalnică era!) femei de vârsta ei cu bebeluşi. Dar astăzi se lăsase pur şi simplu încălzită de însufleţirea generală a mulţimii şi se împăcase cu ea însăşi aşa cum n-o mai făcuse de mult.

Observându-i pe oamenii din Hope în această după-amiază de septembrie scăldată în soare, se simţise mişcată de solidaritatea lor, de rădăcinile care păreau să-i ţină legaţi de locul acela şi de un mod de viaţă care, în ciuda anilor de restrişte şi a goanei nebune a transformărilor din lume, rămăsese în esenţa lui neschimbat.

Doug Miliward, fermierul favorit al lui Helen, părea întruchiparea tradiţiei. Mai devreme, când se întâlniseră, insistase să-i cumpere îngheţată. Îşi luase şi el una şi o mâncaseră urmărind parada fanfarei liceului. Era un bărbat înalt, cu vorba moale şi ochi blânzi, albaştri. Ea ştia că nu prea-i păsa de lupi, dar manifesta un respect tolerant faţă de eforturile ei. Îi mărturisi că cineva îi sabotase capcanele şi când îi povesti ce păţise la ferma Harding, Doug oftă şi clătină din cap:

— Probabil că asta n-o să-ţi schimbe părerea despre el, dar Abe a trecut prin multe necazuri în viaţa lui.

— Am auzit că a fost în Vietnam.

— Mda. Unii spun că a văzut grozăvii acolo. Nu l-am auzit niciodată povestind din război. Dar ştiu că se străduieşte din greu s-o scoată la capăt. Şi băieţii ăia ai lui nu-i sunt de mare ajutor. Tot intră în belele de când erau mici.

— Ce fel de belele?

— Ba una, ba alta, nimic serios.

Helea vedea că fermierului nu-i plăcea să bârfească. Se uita tăcut la fanfară, cântărind ce să-i spună:

— Umblă cu nişte indivizi, cum să-ţi spun? Nu mi-ar plăcea să umble copiii mei cu oameni ca ei.

— De exemplu, cine?

— Unii lucrează pentru compania forestieră. Simt în miliţiile astea sau cum le spune: contra guvernului, pentru arme, lucruri de felul ăsta. Acum câtva timp, ei cu Wes şi Ethan Harding au fost prinşi vânând ilegal. Au încolţit o turmă întreagă de elani într-un canion şi i-au secerat pe toţi. Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai spune la nimeni de unde ai auzit asta, adăugă Doug după o mică pauză.

— Bineînţeles.

— Şi ei sunt o excepţie, să ştii. În oraşul ăsta stau mulţi oameni de treabă.

— Ştiu.

El începu deodată să râdă:

— Hei! Dar noi suntem prea serioşi, Helen!

Apoi îi spuse că trebuia să se întâlnească cu Hettie la licitaţia de vite şi îşi luă la revedere, lăsând-o pe Helen să se gândească la ce auzise.

Mulţimea se mai rărise şi unele gherete închideau, doar formaţia de country părea că va continua să cânte la nesfârşit. Rikki Rain se văita că omul ei e dus pe undeva, făcând cu alta ceea ce nu făcea acasă cu ea. Helen nu-l învinuia.

Soarele căzuse după un castel purpuriu de nori ridicat pe munţi. Dar apoi găsi un spaţiu liber şi aruncă văpăi asupra târgului, turnând aur pe feţele oamenilor ca şi cum i-ar fi binecuvântat pentru faptele lor din ziua aceea.

Mergând pe lângă gherete, o puzderie de copilaşi o depăşiră în goană, urmărindu-se şi râzând de umbrele lor uriaşe aruncate pe iarbă.

Chiar atunci îl zări pe Luke Calder vorbind cu prietenii lui. Privi şi ascultă neobservată. O surprinse bâlbâială lui. Şi când ticălosul acela mic îl imită, simţi nevoia să se ducă şi să-i tragă o palmă. Era sigură ca Luke

auzise, înainta prin mulţime şi pentru că avea şi ea acelaşi drum până la parcare, se pomeni urmărindu-l.

Nu-l mai văzuse decât de două ori după acea primă zi, o dată în oraş şi o dată călărind în pădure. În ambele ocazii păruse timid şi evitase să-i vorbească. Ştia că petrecea mult timp la păşunea tatălui lui, păzind cireada. Dar de câte ori trecea prin zona aceea, el nu era de văzut.

Acum ajunsese la Paragon şi îşi lua rămas bun de la mama lui şi de la Ruth. Apoi porni spre parcare şi Helen îl ajunse:

— Luke?

El se întoarse şi văzând-o, în ochii lui se citi pentru o clipă alarma. Apoi zâmbi nervos şi îşi atinse marginea pălăriei:

— A, bună.

Mergând către el, îşi dădu seama cât de înalt era, cu două palme bune mai înalt decât ea. Buzz se purtă de parcă şi-ar fi regăsit un prieten vechi şi Luke se lăsă pe vine să-l mângâie.

— Noi n-am avut ocazia să facem cunoştinţă, continuă Helen. Eu simt Helen.

Şi-i întinse mâna, dar el nu observă, ocupat cu Buzz.

— Da, ş-ş-ştiu.

Abia atunci îi văzu mâna, când ea era pe cale să şi-o retragă:

— Iartă-mă, n-n-n-am… Se ridică şi dădură mâna.

— Iar veşnicul tău prieten aici de faţă e Buzz.

— B-buzz. E… drăguţ.

Helen se simţi deodată la fel de legată la limbă ca şi el şi rămaseră amândoi aşa câteva secunde, zâmbindu-şi ca nişte cretini. Ea flutură mâna într-un gest stângaci, cuprinzând în el târgul, munţii, soarele şi tot ce simţea:

— Nu-i aşa că-i grozav? Primul meu rodeo.

— Ai luat p-p-parte?

— Nu! Vreau să zic, primul rodeo pe care-l văd. Doamne, nu! Eu şi caii: dezastronomie.

— D-dezastronomie. E bună.

— Nu călăreşti la rodeo?

— Eu? A, nu.

— Nu mai stai să asculţi muzică?

— A, nu. M-m-mai am t-t-treabă. Îţi place? Helen se încruntă şi se scarpină în cap:

— Păi…

Luke râse şi ochii lui mari şi verzi se încălziră, dându-i lui Helen o idee despre adevărata lui fire. Dar platoşa de timiditate se instala repede la loc.

— Aud că tatăl tău i-a convins să stea.

— Se p-p-pricepe la lucruri d din astea, dădu el din cap.

Aruncă o privire spre târg şi orice urmă de veselie dispăruse de pe chipul lui. Helen se gândi că pentru niciun băiat n-ar fi uşor să aibă un tată ca Buck Clader. Urmă o altă tăcere stânjenitoare. Luke îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Buzz.

— Ei, mi-e teamă că încă nu ţi-am găsit lupul.

— De ce lupul m-m-meu? o privi el pătrunzător. Ea râse:

— N-am vrut să spun „al tău personal”, am vrut…

— Eu nu l-am văzut niciodată. Helen îi vedea obrajii îmbujorându-se.

— Ştiu. Eu doar…

— Acum t-t-trebuie să p-p-plec. Pa.

— A, OK. Pa.

Helen rămase pe loc, întrebându-se cu ce greşise. Apoi fiecare se duse la maşina lui. Când Luke demară, îi făcu semn cu mâna, dar el nu se uită în direcţia ei. Merse un timp în urma lui, dar el conducea mai repede şi când ieşi de pe şosea, în faţă nu se mai vedea decât un nor

cenuşiu de praf.

Pe drumul către lac, se opri la cutiile poştale, deşi pe-a ei şi-o mai verificase o dată când coborâse. Era goală, ca de obicei. De când venise în Montana, primise câte o scrisoare de la mama şi de la tatăl ei şi două de la sora ei. Dar de la Joel niciuna. Ultima oară primise de la el o felicitare întârziată, transmisă la Cape Cod şi de atunci ea îi mai scrisese cinci sau şase scrisori. Oare nu le primise? Sau poate nu putea să trimită scrisori. Bănuia că prin locurile pe unde era el era dificil să păstrezi o corespondenţă regulată.

În ultimele scrisori adoptase un ton de veselie hotărâtă, îi descria locul, îi povestea rutina ei zilnică, glumea pe seama faptului că nu reuşise încă să prindă lupul. Dar uneori se întreba dacă nu cumva o boare din adevăratele ei sentimente, din singurătatea şi prăpastia dureroasă lăsată de el nu-i infectase fără ştirea ei cuvintele.

Din maşină, Buzz privi cu o expresie jalnică cum deschide stăpâna lui capacul cutiei de scrisori. Era goală.

PAISPREZECE

O urmărise tot timpul.

Chiar şi în cele două zile în care Dan Prior o ajutase să-şi despacheteze şi să aranjeze cabana. Şi în seara următoare, când se întorsese târziu şi îşi fumase ţigara lângă lac şi scosese urletul acela uluitor. El stătea pe partea cealaltă a lacului, ascuns printre copaci, unde stătea şi acum şi se ruga să nu-i răspundă niciun lup.

Nu venea în fiecare seară şi nu rămânea mult. Uneori nu-i vedea decât umbra alungindu-se uriaşă în interiorul cabinei Jâffijy Qâte-Dacă o lua către nord de-a lungul lizierei, mai departe decât era în siguranţă, o putea zări prin geamul de la uşă, stând la masă cu toate hărţile şi computerul sau vorbind la telefon.

Odată, când se apropiase aşa, calcă pe o creangă uscată şi trosnetul îl scoase pe câinele ei din cabană. Ea ieşi în uşă şi el încremeni, cu inima în gât, dar nu-l zări şi intră din nou. De atunci fu mai prevăzător şi dacă vântul îi bătea din spate, nu venea deloc, ca nu cumva câinele să-l adulmece.

Luke încerca să se convingă singur că el de fapt nu spiona. Nu era un individ căruia să-i placă să se uite pe gaura cheii. N-o făcea decât ca s-o împiedice să ajungă la lupi. Exact ca în război: trebuia să ştie mişcările duşmanului. Dar pe măsură ce trecea timpul, îi venea tot mai greu s-o privească pe ea ca pe un duşman.

Părea atât de tristă. Când o vedea ducându-se la lac şi plângând şi fumând toate ţigările alea de parcă ar fi vrut să se omoare… îi venea să se ducă la ea, s-o ia în braţe şi să-i spună să înceteze, să-i spună că e bine.

Şi atunci când lăsase deodată hainele să-i cadă şi intrase în apă şi fusese sigur că avea de gând să se înece şi era gata s-o strige. Slavă Domnului că n-o făcuse, pentru că se dovedise că voia doar să înoate şi intrase şi câinele şi se stropiseră şi de fapt, atunci o auzise râzând prima oară. În întuneric, Luke îi zărise doar foarte neclar trupul, dar fusese suficient ca să se simtă ca un psihopat pervers şi plecase imediat, jurându-şi că n-o s-o mai urmărească.

Dar continuase.

Cu două nopţi în urmă o visase. Visase că stătea întins pe pajiştea de pe creastă, unde-şi făcuseră lupii bârlog în primăvara aceea. Locul era puţin diferit, dar lupii erau acolo, adulţii şi puii şi stăteau toţi în cerc, ca în poza lui preferată din *Cartea junglei*, un volum vechi şi ferfeniţit de când era mic. Pe urmă o văzuse şi pe femeie în cerc, de parcă era din haită. Ea îşi ridicase ochii, îi spusese pe nume şi-l întrebase de ce-i spiona. Fără supărare, doar curioasă. El se ridicase şi încercase să spună că nil le

dorea răul şi voia el să fie cu ei, dar se blocase. Cuvintele nu mai ieşeau. Şi femeia şi lupii se uitau cu toţii la el. Şi apoi se trezise.

Acum auzi undeva în spate, în pădure, buhu-hu-ul grav al unei bufniţe mari. Se întoarse şi la început nu văzu nimic, până când privirea i se adapta de la lumina ferestrelor cabanei la întuneric. După un minut, zări bufniţa la câţiva metri mai încolo, pe creanga joasă a unui copac uscat, fixându-l cu ochii ei aurii holbaţi, atât de aproape încât îi putea desluşi guşa tigrată în noapte. Era cinstit, se gândi; urmăritorul era, la rândul lui, urmărit.

Se uită din nou peste lac. Din cabană nu se vedea în continuare niciun semn de viaţă. Spre deosebire de alte daţi, trăsese perdelele şi închisese uşa. Dar lumina era aprinsă şi ştia că e acolo pentru că maşina de teren era parcată afară şi auzea câinele lătrând. Probabil că citea, întotdeauna era dezamăgit când nu o zărea deloc. Dar era acasă şi atât avea nevoie să ştie. Însemna că-şi putea vedea de treburile lui.

Se întoarse şi se prelinse tăcut prin pădure. Bufniţa nu se mişcă, dar păru să-l privească trecând.

Ocolind copacii pe drumul către pârâu, se gândi din nou la întâlnirea lor de la târg. Se aşteptase să fie posomorâtă, aşa cum era când era singură. Dar nu fusese deloc aşa. Şi fusese uşurat pentru că se temuse că el îi provocase tristeţea din cauză că umbla la capcane.

— De ce lupul m-m-meu? Eu nu l-am văzut niciodată!

Ce făţarnic fusese să spună aşa. De atunci se tot condamna. Era cumsecade şi asta era o problemă, cum era şi cu Cheryl sau cu orice fată pe care încerca s-o impresioneze, întotdeauna se făcea de râs în ultimul hal. Dar, bineînţeles, Helen Ross nu era aşa, o fată. Oricum, făcuse la fel, se montase şi-i venise bâlbâială şi nu reuşi-se să zică ce dorea, fiind exact pămpălăul de care râdeau

Jerry Kruger şi alţi ticăloşi ca el.

Era fără speranţă. Se întreba cum va reuşi vreodată o fată, oricare, să-şi dea seama că nu era chiar aşa de rău. Sau poate că era. Poate că va sfârşi trist, bătrân şi singur, stând de capul lui şi bolborosind cu păsările ca un nebun.

Fusese surprins de cât de drăguţă era de aproape. Ce zâmbet avea şi ce direct îl privise cu ochii ei căprui! Şi, Doamne, ce bine arăta în şortul ăla kaki şi cu mânecile de la tricou ridicate, lăsându-i la vedere braţele aurii, bronzate.

Mai jos, printre copaci, îl văzu pe Ochi-de-Lună păscând unde-l lăsase, lângă un şuvoi de apă care se scurgea pe o strâmtoare verticală de pietre, în partea de sud a lacului. Aici orice zgomot făcut de cal era înghiţit de mugetul apei. Totuşi, Ochi-de-Lună îl auzi şi deveni atent. Luke îşi lipi faţa de pata albă de pe fruntea lui, de la care-i dăduse numele, şi-l mângâie un timp pe gât, mărturisindu-i dragostea lui. Apoi se aruncă în şaua încărcată cu greutăţi şi porni în josul pârâului.

Apa curgea repede, spartă de copitele calului, dar Ochi-de-Lună găsea locuri sigure de înaintare şi curând traversară apa şi porniră prin pădure către prima linie de capcane.

N-o făcea pentru că ar fi crezut că ea vrea să facă rău lupilor. Departe de el asemenea gând. Dar dacă le punea zgardă, nu mai erau liberi. Ar fi putut fi găsiţi şi eliminaţi de oricine dorea asta. Ce ciudat că biologii ăştia nu-şi dădeau seama. Dar poate că, până la urmă, erau şi ei la fel ca toţi ceilalţi, incapabili să suporte că alte fiinţe erau cu adevărat sălbatice şi încercând mereu să le domesticească şi să le îngrădească.

La început, Luke tratase capcanele ca pe un joc. Se amuzase urmărindu-i pe ea şi pe individul de la controlul prădătorilor, Rimmer, pe munte şi prin pădure, alegând

locurile. Era uimit că nu-l simţiseră, dar aşa se întâmplase. O singură dată se întâlnise cu ea, dar din fericire, terminase cu capcanele şi călărea înapoi spre păşune, aşa că nu avea de ce să-l suspecteze.

Nu reuşise să vadă unde instalaseră fiecare capcană şi-i luase câteva zile să le găsească pe toate. Şi ea se apucase să le mute, ceea ce era foarte riscant, dar o urmărea când le verifica şi le găsea din nou. Se amuzase văzând-o din ce în ce mai nedumerită că nu prindea nimic. Iar reacţia câinelui fusese şi mai distractivă.

Luke se gândise mult până să găsească formula corectă.

La început, cumpărase nişte cristale mici şi verzi de la un magazin pentru animale din Helena. Erau folosite ca să opreşti câinii şi pisicile care voiau să poposească pe gazonul tău. Luke spuse că avea nevoie de douăsprezece sticluţe şi vânzătorul se miră foarte tare, dar el îl asigură că aveau o peluză mare.

Le încercă pe câinii de la fermă şi îşi dădu seama că nu erau atât de puternice încât să-i ţină pe lupi la distanţă, aşa că se întoarse în oraş şi cumpără praf de gândaci, amoniac şi diverse tipuri de piper pe care le amestecă şi cu cristalele, pregătit să sară în aer.

Mirosind pasta rezultată, fu cât pe ce să leşine şi la câini avu un efect garantat. Dacă punea pe jos o bucată de friptură şi presăra în jurul ei substanţa, bietele animale nu îndrăzneau să treacă de linie şi se aşezau cu botul pe labe, scâncind şi salivând. Dădu chiar şi un nume produsului lui: Lup-Stop.

Mai citise undeva că lupii urăsc mirosul de motorină şi de urină umană. Cu motorina era uşor. Aveau un rezervor lângă hambare şi luă cu el câte o canistră şi stropea pe lângă capcane. Cu urina era mai greu: avea nevoie de multă pentru douăzeci de capcane. Se întrebase

în treacăt dacă n-ar fi putut să-şi facă o rezervă de la toaletă de la „Ultima Resursă”, dar nu găsise nicio modalitate şi renunţase repede. În schimb, bea multe lichide şi îşi distribuia propria urină cu zgârcenie, folosind metoda de stropire lăsată de Dumnezeu. În viaţa lui nu băuse atâta apă şi nu făcuse atât de mult pipi.

Cele două linii de capcane întinse sus, lângă păşuni, erau joacă de copil. După ce le rezolvă, aproape că nu mai era nevoie să le verifice. Locul unde erau aşezate era ca un coridor pe care-l blocase cu o barieră triplă de Lup-Stop, motorină şi urină la fiecare capăt. De asemenea, presărase substanţele în jurul tuturor capcanelor, dar nu foarte aproape, ca să nu se observe.

Ca să-şi ia măsuri, pulverizase şi nişte deodorant de îndepărtat mirosurile, pe care-l cumpărase de la un magazin de produse vânătoreşti. Cel mai obositor era să şteargă toate urmele după ce termina treaba.

Într-o dimineaţă, ascuns după stânci, se uitase la câinele ei care coborâse panta, oprindu-se la bariera de miros. Fu ca în desene animate, bietul de el fu parcă izbit de un zid invizibil. Adulmecă o dată, schelălăi şi făcu iute calea întoarsă. Femeia nici nu observă. Luke râse atât de mult, încât trebui să bată repede în retragere.

Capcanele de sus, din canion, erau altceva. După configuraţia terenului, nu puteai bloca accesul la ele. Lupii se plimbau pe acolo după bunul lor plac. Nu putea decât să pulverizeze substanţa în jurul fiecărei capcane şi dacă ea o muta, cum făcea în ultimul timp, iar el nu o pândea, pierdea după aceea ore în şir căutând-o.

Mult mai rău, acum două nopţi îi căzuse geanta cu Lup-Stop şi celelalte pe drumul către creastă şi deşi se întorsese s-o caute, era prea întuneric şi n-o găsi. Nu avu încotro şi închise câteva capcane, lucru pe care nu-l făcea decât când nu mai avea substanţă. Aşa ceva îi atrăgea

atenţia şi era şi periculos, pentru că putea activa emiţătoarele radio legate de capcane.

Luke reuşea uneori să se ocupe de capcane pe lumină, după ce le verifica ea. Sigur că astfel avea o viaţă mai u-şoară, dar risca să fie văzut. Aşa că de obicei lucra noaptea, după ce verifica dacă Helen e la cabană.

Avea o scuză simplă pentru a lipsi toată noaptea de acasă. Îi sugerase tatălui că dorea să înnopteze la păşune, ca să mişte cireada în timpul nopţii. Mama lui se opusese unei idei atât de ridicole, dar tatăl fu impresionat şi-l sprijini.

Uneori îi luă atât de mult să descopere capcanele din canion încât, în loc să se întoarcă la cort, găsea un colţ ferit de vânt şi dormea cu genunchii strânşi în sacul de dormit pe care-l avea mereu cu el, înfăşurat şi legat de şa.

Nu dormea regulat acasă decât marţea, se spăla, se bărbierea şi se odihnea pentru a fi relaxat la ora de logopedie de a doua zi. Mama lui îi tot spunea cât de palid, obosit şi slăbit arată. Îi zicea că arată ca un dependent de droguri, deşi Luke nu avea idee când văzuse ea aşa ceva.

— Nu e bine să dormi acolo, sub cerul liber.

— Mă simt bine, mamă. Îmi place.

— E periculos. O să te mănânce vreun urs.

— Nu am g-g-gust bun.

— Vorbesc serios, Luke.

— Zău, mamă, nu mai simt c-c-copil. Mă simt bine.

În realitate, activitatea nocturnă începuse să-l istovească. Se uitase în oglindă şi se gândise că mama lui nu era departe de adevăr. Nu ştia cât va mai rezista.

În seara asta, nu-i luă prea mult timp să ajungă la cele două linii de capcane din pădure. Cerul începea să se înnoreze, dar era o noapte cu lună, aşa că aproape nu avea nevoie de lanternă pentru a localiza barierele şi a le reîmprospăta cu o doză bună de Lup-Stop, motorină şi

urină. După o oră ştersese toate urmele şi-l îndemna pe Ochi-de-Lună pe traseul abrupt, către canion.

Nu ştia exact unde erau lupii în momentul acela. Săptămâna trecută, mersese de două ori la pajiştea unde-şi petrecuseră mai toată vara, dar nu văzuse nici urmă de ei. Ştia din cărţile despre lupi că în perioada asta a anului, când puii se măreau, plecau din aceste aşa numite locuri de întâlnire şi începeau să vâneze în grup.

Cu câteva nopţi în urmă îi auzise urlând şi deşi era greu de spus de unde chemau, datorită ecourilor reflectate de munţi, bănuia că erau pe undeva mai sus de pârâul Wrong, la un kilometru către nord. Cu puţin noroc, poate se saturaseră să tot adulmece mizeria împrăştiată de el.

Ajunse în sfârşit la piciorul canionului şi îl legă pe Ochi-de-Lună de un pâlc de sălcii de lângă apă. Panta era plină de tufişuri de salvie şi îşi rupse câteva tulpini stufoase da să mături urmele. Mai bău o gură de apă şi luându-şi geanta cu substanţe mirositoare, porni pe malul stâncos al pârâului.

Îşi alegea cu grijă locul unde să pună piciorul, doar piatră sau iarbă şi nu praf, unde s-ar fi putut desena o urmă.

Trei dintre capcane erau aşezate pe marginea unei poteci înguste făcute de cerbi, pe lângă un boschet des de ienupăr. Mai jos, terenul cobora într-o pantă abruptă, bogată în tufe de zmeură sălbatică. Luke se opri acolo, la câţiva metri de locul unde socotea că se afla prima capcană.

Aruncă priviri în susul şi în josul potecii, căutând repere. Ştia că de obicei punea peste groapa cu momeală o mână de iarbă, ca să mascheze capcana. Dar acum n-o vedea.

Luna fusese acoperită de nori. De undeva din spatele munţilor se auzi rostogolirea puternică a unui tunet.

Luke îşi aprinse lanterna şi păşi încet printre tufele de zmeură sălbatică, examinând poteca. Văzu ceva întunecat în praf, mai sus de el şi urcând, observă că erau excremente de lup, deci se apropia de ţintă. Uite şi iarba şi dedesubt, acoperită bine cu pământ şi gunoi, trebuia să fie capcana.

Băgă mâna în geantă după deodorant şi atent să nu calce în potecă, se aplecă şi stropi excrementele. Tunetul se rostogoli din nou, mai aproape.

— Ce dracu' ai impresia că faci acolo?

Fu ca şi cum l-ar fi lovit cineva cu biciuşca. Vocea care venea dintre copaci îl sperie atât de tare, încât pământul îi fugi de sub picioare şi se pomeni lăţit în tufele de zmeură. Îi căzuseră şi spray-ul şi lanterna şi nu vedea nimic. Apoi îşi dădu seama că pălăria îi astupa faţa. Auzi pe cineva repezindu-se la el din pădure. Se rostogoli repede într-o parte, se luptă să se ridice şi-o luă la vale în goană.

— A, n-o să fugi tu, derbedeule!

Şi Helen sări peste potecă dintr-o mişcare. Cel din faţa ei avea un avans de vreo zece metri şi şi-l mărea. Coborâse jumătate din pantă, strivind tufişurile cu paşi uriaşi.

Deodată fulgeră şi în zigzagul de lumină îl văzu fugind cu braţele mult deschise, pentru a-şi păstra echilibrul. Avea pălăria într-o mână şi pe umăr i se legăna nebuneşte o geantă din care cădeau lucruri.

— Ai încurcat-o, băieţaş! Ai încurcat-o rău! Tunetul bubui parcă pentru a-i da dreptate. Tufişurile o plesneau peste picioare şi o dată calcă strâmb, dar era prea supărată pentru a da atenţie incidentului.

El ajunsese la marginea pantei, la pâlcul de sălcii şi arini de pe malul pârâului. Odată ajuns acolo, putea uşor să-l piardă.

— Să te amesteci în capcanele statului e o crimă gravă! Helen habar n-avea dacă era sau nu, dar suna bine. Fugarul ajunse la copaci, dar chiar atunci cizmai se lovi de o piatră şi dispăru cu capul înainte în tufişuri. Helen scoase un „Da!” triumfător.

Fu acolo în câteva secunde, dar urmăritul era deja în patru labe, străduindu-se să se ridice. Atunci, fără să se gândească, Helen plonja şi i se aruncă în spate ca la rugby. CelNde sub ea se întinse pe burtă şi-l auzi expirând cu un oftat prelung, în şoc.

Se dădu jos din spinarea lui ca să-şi recapete şi ea suflul, incapabilă pe moment să vorbească.

Şi acum ce fac? îi trecu prin minte. Tocmai atacase un străin, un bărbat mai solid şi fără îndoială mai puternic decât ea şi, Dumnezeu ştie, poate şi înarmat. Şi aşa cum erau acolo, în pustietate, trebuia să fie nebună să se poarte aşa.

Se ridică în picioare. El era încă la pământ, cu faţa în jos, dar deodată scoase un sunet ciudat şi se mişcă şi ea se gândi, gata, ia cuţitul sau pistolul şi-l lovi în coaste:

— Nu-ncerca nimic, băiete. Sunt agent federal. Eşti arestat.

Dar spunând asta, îşi dădu seama că prizonierul nu era în stare de a încerca ceva. Era pe o parte cu genunchii la piept, luptând să respire şi într-un alt fulger, îi văzu faţa schimonosită şi plină de praf.

Nu-i veni să-şi creadă ochilor…

— Luke?

El gemu, dar sunetul se pierdu în mugetul unui tunet.

Luke? Doamne iartă-mă, ce… Te simţi bine?

Îngenunche neajutorată lângă el, privindu-l cum încearcă să-şi recapete suflul. Când reuşi, îl ajută să se ridice în capul oaselor, şi-i ţinu mâinile pe umeri până când îl auzi respirând din nou regulat. Îi curăţă pământul şi

crenguţele de pe spate şi, căutându-le cu lanterna, îi aduse pălăria şi geanta de umăr. Întorcându-se, văzu că avea sânge pe frunte, unde se lovise.

— Te simţi bine?

El dădu din cap, fără s-o privească. Ea îşi scoase batista şi îngenunche din nou lângă el.

— Te-ai tăiat aici. Pot să…?

Ca să n-o lase pe ea, el luă batista şi se şterse singur. Părea o rană dureroasă. Poate urma să aibă nevoie şi de copci. Zise ceva ce Helen nu auzi.

— Ce-ai spus?

— Am spus că-mi ppare rău.

— Tu ai umblat tot timpul la capcane?

El dădu din cap, cu ochii în pământ. Tunetul se rostogolea acum mai departe, în vale.

— De ce, Luke? El clătină din cap.

— Tu nu vrei să prind lupul? Tatăl tău ştiu că vrea. El râse scurt şi trist:

— A, da. El vrea.

— Dar tu nu? El nu răspunse.

— Ţie-ţi plac lupii?

El ridică din umeri, evitându-i ochii.

— Asta e, nu? Să ştii, Luke, că nu-l prindem ca să-l omorâm sau să-l gonim de aici. Îi punem doar o zgardă cu emiţător şi-l protejăm.

— Nu e n-n-numai unul. Sunt n-n-nouă, o haită întreagă.

— I-ai văzut?

El dădu din cap:

— Şi zgărzile nu-i protejează. E d-doar mai uşor să s-scapi de ei.

— Nu e adevărat.

— Stai să vezi.

Un timp, tăcură amândoi. O rafală bruscă de vânt

înfiora frunzele arinilor. Helen se cutremură. Luke se uită la cer:

— O să plouă, zise el.

Şi atunci, în sfârşit, o privi. Ceva din ochii lui o făcu să tresară. Ceva pierdut şi singur, ca un ciob din propriul ei suflet.

Aşa cum spusese el, începu să plouă. Stropii mari şi reci le cădeau pe faţă şi cădeau pe stânci, umplând aerul cu mirosul acela de ţărână udă care-i amintea mereu lui Helen de verile când era copil.

El se aşeză pe un scaun de lângă soba din cabană, cu Buzz încolăcit la picioare şi îşi ţinu fruntea în lumină, pentru ca Helen să-i poată curăţa rana.

Se uită la ea cum se concentra încruntată, muşcându-şi buza de jos. Aveau hainele ude din cauza ploii şi Luke făcea tot posibilul să nu se uite la sânii ei conturaţi prin tricou.

Când veniseră, Helen făcuse focul în sobă şi acum vedea cum din tricoul ei se ridică vapori calzi. Mirosea minunat, nu a parfum sau altceva, era mirosul ei.

— O să te doară puţin, OK?

El dădu din cap. Îi tampona rana cu iod şi nu putu să nu tresară de durere.

— Îmi pare rău, zise Helen.

— Nu-i nimic.

— Asta o să te înveţe minte să nu te mai amesteci în capcanele mele.

El îi zâmbi, dar zâmbetul i se transformă nesigur într-un fel de grimasă.

Era uimit de cât de uşor luase ea totul. Când ieşise răcnind dintre copaci, mai că-l speriase de moarte. Crezuse că o să-l omoare. Dar după aceea, când coborau prin pădure cu pachetele şiroind atârnate de şaua lui Ochi-de-Lună, ea râsese pur şi simplu de toată întâmplarea. Îl

pusese să scoată o sticlă de Lup-Stop şi-o mirosise, gata să cadă jos. Şi când povestise cum o făcuse, încercând-o pe câini, făcuse şi mai mult haz.

Îi spuse că avusese de câteva ori sentimentul că o pândea cineva şi el se temuse că simţise asta jos, la cabană, unde bineînţeles că nu-i dezvăluise că o urmărea. Nu avea cum să-i spună asta fără s-o facă să creadă despre el că era total psihopat. Din fericire, ea se referise la momentele când instala capcanele pe munte.

Îi povesti cum dăduse prima oară peste lupi şi cum îi urmărise de atunci. Şi când încercase să-l convingă de faptul că cel mai bine era să le pună zgardă, îşi dăduse seama că-i păsa de lupi la fel de mult ca şi lui.

Acum îi lipea un leucoplast pe frunte:

— Gata. O să supravieţuieşti.

— Mulţumesc.

Apa pe care o pusese la fiert pe aragazul Coleman bolborosea şi Helen se apucă să facă ciocolată fierbinte.

— Calul tău se simte bine afară în ploaie?

— Se descurcă el.

— Dacă vrei, adu-l înăuntru. E un pat în plus. Luke zâmbi, de data asta cu toată gura.

În timp ce ea îşi făcea de lucru, observă camera. Era aglomerată, dar în lumina lămpii sfârâitoare cu gaz, arăta caldă şi intimă. Pe podea se înşirau una lângă alta cutii în care ea părea să păstreze totul, de la cărţi până la capcane. Pe un pat era întins un sac de dormit roşu şi pe jos, lângă el, erau o lumânare într-un pahar şi o carte al cărei titlu nu-l putea desluşi. De asemenea, mai era şi o scrisoare pe jumătate scrisă, un pix şi o veioză din aceea mică de prins pe frunte, pe o bandă. Şi-o imagina ghemuită noaptea în pat, scriind cuiva şi se întrebă cine ar fi putut fi acela.

În colţul celălalt întinsese o sârmă de rufe pe care

atârnau un prosop şi nişte haine la uscat. Telefonul ei celular şi casetofonul erau vârâte în priză la un generator cu baterii fixat sub pervazul ferestrei. Computerul era pe masă, înconjurat de un haos de note, diagrame şi hărţi.

Într-un colţ se vedea o găleată cu o conservă de tablă suspendată deasupra. Helen îl văzu nedumerit când venea cu ceştile de ciocolată fierbinte şi-i spuse că era o cursă de şoareci, explicându-i cum funcţiona.

— Şi chiar m-m-merge?

— Te cred. Oricum, mai bine decât capcanele mele de lupi.

Şi-şi îngustă uşor ochii, punând ceştile pe masă:

— Eşti sigur că nu vrei să te schimbi de cămaşa aia udă?

— Uite, iese abur din tine.

— E în regulă.

— O să răceşti.

— Vorbeşti ca m-m-mama.

— Da? Atunci răceşte, puţin îmi pasă. Luke râse. Începea să se relaxeze.

— Dar eu n-am de gând să răcesc, continuă ea. Aşa că, dacă-mi dai voie, mă retrag puţin în garderobă.

Se duse la dulap şi cu spatele la el, îşi trase peste cap tricoul. Zări o bucăţică din sutienul ei şi se uita repede în altă parte, sperând că n-o să roşească şi căutând cu disperare ceva de zis, o replică degajată care să facă faptul că o femeie se dezbrăca de faţă cu el să pară cât se poate de banal:

— M-m-mai sunt arestat?

— Mă mai gândesc.

Veni şi se aşeză la masă, zâmbindu-i subţire. Îşi pusese un pulover albastru deschis care-i făcea faţa să pară foarte aurie. Avea părul încă ud, strălucitor în lumina lămpii. Îşi luă ceaşca de ciocolată cu ambele mâini şi sorbi

din ea gânditoare:

— Depinde, îi spuse.

— De ce?

Ea puse jos ceaşca, luă una din hărţile de pe masă şi o aşează drept în faţa lui:

— Depinde dacă-mi arăţi unde să prind lupii.

CINCISPREZECE

Cerbul cel bătrân stătea cu capul în jos, ca să vadă mai bine în lumina scăzută a amurgului sau poate aţintindu-şi coarnele spre cele nouă perechi de ochi galbeni care-l urmăreau. Avea nişte coarne impunătoare, cu o deschidere de aproape un metru şi jumătate. Era înalt la greabăn cât un cal şi putea să cântărească în jur de cinci sute de kilograme. Dar era şchiop şi trecut de floarea vârstei şi ştia asta, aşa cum o ştiau şi lupii.

Îl găsiseră într-un cot al pârâului, cutreierând pe mal cu trupul zebrat de tulpinile copacilor subţiri, deschişi la culoare faţă de cafeniul lui. Se întorsese să-i înfrunte şi urmaşe un răgaz în care pradă şi prădători aşteptaseră, cântărindu-şi fiecare şansele.

Puii se făcuseră destul de mari pentru a vâna cu grupul, deşi stăteau de obicei pe lângă mama lor sau pe lângă unul dintre adulţii tineri. Mama era mult mai deschisă la culoare decât perechea ei, masculul alfa, şi părea aproape albă în crepuscul. Puii şi cei doi adulţi tineri – un mascul şi o femelă – aveau părul în nuanţe gri mai deschis. Unul din pui se mai agita sau schelălăia scurt, obosit de aşteptare şi mama sau tatăl îl puneau la punct cu o privire şi un mârâit liniştit.

Cerbul era la o distanţă de aproape douăzeci de metri. Pârâul lucea ca de bronz la copitele lui. Pe suprafaţa apei făcură piruete câteva musculiţe şi două molii cu aripi de dantelă fluturară ca nişte duhuri pe cortina neagră a pinilor.

Masculul alfa se mişcă. Avea coada mai stufoasă decât a celorlalţi şi, de obicei, şi-o ţinea în sus, dar acum era întinsă mai jos, pe când lupul se deplasa lent într-un arc de cerc la dreapta, păstrând mereu aceeaşi distanţă faţă de cerb. Apoi se opri şi parcurse un arc similar la stânga, sperând că-l va tenta pe bătrânul cerb să alerge.

Un cerb care stă pe loc, chiar dacă e bătrân şi şchiop, e mult mai greu de ucis. Îşi vedea atacatorii şi-i ţintea cu lovituri precise. O copită bine ridicată putea sfărâma craniul unui lup. Trebuia să-l alerge, ca să nu-i poată lovi şi să nu vadă de unde e apucat în colţi.

Dar bătrânul cerb nu-şi mişca decât ochii. Aceştia urmăreau fiecare pas al lupului, într-un sens şi în celălalt. Lupul se opri şi se aşeză pe labe. La rândul ei, femela alfa înainta. Porni spre dreapta, încet, agale şi se opri chiar pe malul pârâului, strecurându-se în spatele cerbului, care fu nevoit să se mişte ca s-o vadă…

Făcu un pas în spate, întorcându-şi capul spre ea, dar îşi dădu seama că nu-l putea supraveghea pe mascul şi se mai dădu puţin înapoi. Odată cu el se mişcă şi femela cea tânără, pornind printre copaci spre mama ei.

Cerbul se foi neliniştit, retrăgându-se spre apă, întrebându-se poate dacă până la urmă n-ar fi fost mai bine să fugă.

Primul instinct îl îndemnase să intre în apă, dar întorcându-se, le văzu pe cele două lupoaice pe mal, în spatele lui. Probabil că nu avea destul loc de scăpare între ele şi masculul alfa. Femela alfa avea labele în apă şi când se uită la ea, se aplecă să bea liniştită, de parcă doar de aceea era acolo.

La un semnal tăcut, lupul cel tânăr şi cei cinci pui porniră spre tatăl lor. Făcând asta, deschiseră un drum larg pe care, fără îndoială, cerbul trebuia să-l vadă.

Şi se năpusti. Porni ropotind prin desiş, cu copitele

răscolind pământul negru şi umed şi coarnele lovindu-i tulpinile albe ale pomilor, săpându-le scoarţa şi împrăştiind în urma lui un roi de frunze.

După prima mişcare, lupii fură în urma lui. Şchiopăta de piciorul drept din faţă şi alerga ciudat, legănându-se lateral. Masculul alfa observă asta şi păru însufleţit de o energie suplimentară. Îl ajungea tot mai mult, cu fiecare salt. Ceilalţi se ţineau aproape, evitând obstacolele, ocolind pomii, sărind peste bolovani-şi trunchiuri uscate.

Malul era mai neted în susul apei şi bătrânul cerb gonea într-acolo, sperând probabil că va ajunge într-un loc unde coarnele nu-l vor mai stânjeni şi, cu noroc, va putea intra în pârâu. Dar când ieşi din desiş, masculul alfa plonja orizontal şi îşi ţintui colţii în flancul lui stâng.

Cerbul lovi cu picioarele, dar lupul se feri fără să-l slăbească din strânsoare şi fracţiunea de secundă de întârziere fu folosită de femela alfa. Colţii ei sclipiră şi se înfipseră în flancul drept al cerbului şi încercând s-o lovească, acesta se împiedică. Dar îşi regăsi repede poziţia şi se năpusti în luminiş cu cei doi lupi agăţaţi de el, legănându-se sălbatic.

Alergă încă o jumătate de kilometru, printr-un alt desiş şi pe o pajişte stâncoasă până când îl ajunseră şi lupii cei tineri. Până atunci păruseră mulţumiţi să lase atacul în seama părinţilor, dar acolo se repeziră şi ei să muşte din cerb. Puii săltau în spate, cel mai îndrăzneţ arătând că e gata să atace, în vreme ce restul rămâneau mai în urmă, preferând să înveţe de la ceilalţi.

Lupul tată nu mai reuşi să strângă şi cerbul reuşi să-i dea o lovitură de copită, trimiţându-l cu un zgomot înfundat la pământ, într-un nor de praf. Dar se ridică şi sări razant, pentru a tăia calea prăzii către apă. În câteva secunde, îl ajunse, se răsuci şi-i sări la gât, agăţându-se de faldul pielii care-i atârna acolo.

Cerbul îl ţinti cu coarnele, dar lupul era mai rapid. Toată haita păru să înţeleagă că, oricât de puternic fusese animalul acela cândva, vârsta îl slăbise şi în seara aceea îi venise vremea să moară.

Ca şi cum ar fi vrut să-i arate că ştia asta şi că era pregătit să fie necruţător, masculul alfa îi dădu drumul şi la numai câţiva centimetri de copitele grele, sări acrobatic, înfigându-şi mai adânc colţii în gâtul cerbului.

Bătrânul alergase peste un kilometru şi sângera din plin, stropind feţele lupilor care-l hărţuiau din părţi. Cu toate acestea, nu se opri.

O porni drept spre apă, rostogolindu-se mai mult decât coborând printr-un pâlc de sălcii pe malul abrupt, trăgând lupii după el şi stârnind o avalanşă de noroi şi pietre.

Apa de lângă mal avea doar câteva zeci de centimetri adâncime şi lovindu-se de fund, piciorul drept îi cedă şi cerbul îngenunche, târându-l spre el pe masculul alfa. Dar se ridică iute şi când îi ieşi gâtul din apă, lupul era încă încleştat de el, cu sânge şi apă scurgându-i-se pe blană.

Puii ajunseră pe mal şi se opriră, privind. Bătrânul cerb întoarse capul, să vadă ce se întâmplase cu ceilalţi când căzuse şi prinzând ocazia, lupoaica cea tânără îi sări în faţă sfâşiindu-i botul. Cerbul ridică din cap scuturând-o într-o parte şi în alta, dar ea nu se desprinse.

Animalul se concentra acum doar pe dinţii care-i săpau carnea moale şi neagră a botului. Porni orb şi împleticit spre malul opus, uitând să-i mai scuture sau să-i mai lovească pe ceilalţi lupi încleştaţi de el.

Mama şi fiul ei cel mare părură să simtă asta şi-i atacară cu forţe sporite flancurile şi crupa, sfâşiind-i stomacul în timp ce masculul alfa îi săpa o nouă rană în gât.

În cele din urmă, tocmai când ajunsese pe malul

celălalt, durerea cumplită şi sângele pierdut îl dovediră pe cerbul cel bătrân. Picioarele din spate îl lăsară şi se prăbuşi.

Mai izbi luptându-se zece minute şi reuşi să se mai ridice o dată, târându-şi şi lupii prin pietriş.

Dar apoi căzu pentru ultima oară.

Iar puii care priviseră de pe mal se aventurară precauţi în apă, făcându-şi drum spre ospăţul deschis.

Numai atunci îşi slăbi masculul alfa strânsoarea, când bătrânul cerb nu mai tresări şi luna răsări, reflectându-şi o rază în oglinda neagră a ochiului lui fără viaţă. Lupul se ridică, îşi înălţă spre cer botul muiat în sânge şi urlă.

Şi unul câte unul, toţi membrii familiei i se alăturară, urlând cu botul în sus, deopotrivă cei ce uciseseră şi cei care fuseseră martori.

Acolo unde cândva fusese viaţă, acum era moarte. Astfel, din moarte, se trăgea viaţa. Şi în masa aceasta compactă şi sângeroasă, viii şi morţii erau uniţi într-un cerc străvechi şi neschimbat ca luna suită pe boltă deasupra tuturor.

ŞAISPREZECE

Păşunile pe care ferma Calder şi cele vecine le închiriaseră pentru vară se întindeau pe spinările munţilor ca nişte petice cusute de un uriaş perseverent pe verdele închis al pădurii. Printre ele, de-a lungul râurilor şi viroagelor se arătau linii de frunze galbene, palide şi aurii, căci nopţile marcau deja cu muşcătura lor îngheţată pâlcurile de sălcii şi arbuştii.

În alţi ani, muntele putea fi acoperit cu o pătură de zăpadă la vremea aceasta. În anul acela însă, vara era un invitat la petrecere care nu avea unde să plece şi chiar şi stolurile de păsări migratoare, singurele care umbreau cu zborul lor cerul de cobalt, păreau să ezite, tentate să

zăbovească până la ultimele acorduri ale soarelui.

Buck Calder îşi lăsă calul să se odihnească pe un bot de deal chel aflat deasupra păşunii. Avea un trăpaş Missouri Fox, un cal frumos, sur, cu pieptul scobit, care se ţinea la fel de mândru ca stăpânul lui. În dimineaţa însorită, mijindu-şi privirea sub marginea pălăriei, lui Buck îi trecu prin minte că el şi calul formau o pereche reuşită, care l-ar fi îndemnat pe un pictor de gen, ca Charlie Russell, să apuce pensula şi să-i zugrăvească. Privi printre copaci la urma dublă trasată prin roua păşunii de el şi de Clyde, observând şi semnele lăsate de turma în mişcare. Dincolo de păşune, valea se prelungea spre Hope în lumina ceţoasă a dimineţii. Un fuior de ceaţă încolăcea şi tulpinile plopilor de munte aflaţi pe malul râului. Şi frunzele lor îngălbeniseră şi iarba de la poale era palidă la culoare ca spinarea unui elan bătrân.

Buck iubea toamna. Gardurile erau fixate, irigaţiile terminate şi munca se oprea pentru o vreme. Omul avea un răgaz să respire, până la frenezia de la jumătatea lui octombrie, când vitele se coborau la vale şi se vindeau. Peste câteva zile, strângeau turma şi o aduceau unde-i convenea lui, pe terenul său personal, nu pe pământul guvernului.

E drept, nu închiriase un teren rău. Departe de el acest gând. Păşunea lui Buck era cea mai mare şi mai bogată. Şi nici chiria nu era rea. Costa mai puţin de doi dolari pe vacă plus viţel pe lună, ceea ce era mai ieftin decât hrana unei pisici. Dar Serviciul Forestier te făcea totdeauna să te simţi ca şi cum folosirea păşunii era o mare favoare. Îţi puneau tot timpul în faţă nu ştiu ce lege nouă, adâncind astfel resentimentele lui Buck şi pe ale altor fermieri.

Principiul era obiectul nemulţumirii lui Buck. Ca legislator statal şi înainte de asta, comisar al ţinutului,

fusese subiectul lui predilect. De multe ori bătuse în masă şi se aprinsese scandalizat de faptul că guvernul federal pusese mâna pe atâta pământ din vest, pământ pe care el şi ai lui îl hrăniseră cu sângele şi sudoarea lor. Ei fuseseră aceia care, trecând peste toate greutăţile, civilizaseră sălbăticia, plantaseră soiuri bune de iarbă şi crescuseră file-urile de vită pe care mânuitorii de pixuri le mâncau în restaurantele lor fistichii din Washington DC, fără să zică măcar un „mulţumesc”.

Majoritatea fermierilor din anturajul lui gândeau la fel şi o vreme, Buck crezuse că se putea iniţia o campanie pentru a schimba lucrurile. Dar nu trecu mult şi se convinse că nu ar funcţiona.

Aceeaşi îndârjire independentă care-i ajutase pe fermieri să supravieţuiască în aceste ţinuturi îi făcea pe aceştia fiinţele cel mai greu de organizat de pe pământ. Puteai să-i pui de acord, să-i faci să semneze petiţii, din când în când chiar îi stârneai la câte o demonstraţie. Dar în adâncul lor, erau şi rămâneau resemnaţi cu gândul că munca la fermă fusese mereu un soi de glumă crudă, iscată de Dumnezeu pentru a-l învăţa pe om ce înseamnă pesimismul. Adversitatea făcea, parte din viaţa lor şi măsura omului se vădea în felul în care reuşea s-o înfrunte pe cont propriu. Şi oricum, după ce se spuneau şi se făceau toate, se ştia că din tot zbuciumul şi discursurile lui Buck nu se alegea mare lucru, pentru că guvernul acţiona în continuare în forţă, la bunul lui plac.

Cu toate acestea, în ultima vreme lucrurile se înrăutăţiseră mult. Oficialii veneau tot timpul cu restricţii, reducând numărul vitelor pe care aveai voie să le paşti pe o păşune, ba chiar testând apa din pâraie şi spunându-ţi că era murdară şi că trebuia să pui garduri, pentru ca vacile tale să n-o bea. Pe urmă veneau şi-ţi spuneau că o fiară blestemată, fie ea nevăstuică, bufniţă sau altceva, îşi făcea

cuib pe proprietatea ta şi era bine să n-o deranjezi vreo câţiva ani.

Orice făcea un crescător de vite nu mai era doar treaba lui, ci a lumii întregi. Dacă voiai să-ţi sufli nasul sau să faci pipi trebuia să ceri voie de la guvern şi ei nu-ţi dădeau până nu se consultau cu aşa-zisele grupuri pentru „protecţia mediului”. Şi toţi blestemaţii de pupători de iepuri care trăiau în oraş şi nu ştiau nici cât o ceapă degerată despre nimic aveau un cuvânt de spus şi fraierii de la agenţii, care erau la fel ca ăia, o luau de bună şi apăreau cu vreo schemă ţicnită ca să facă mizerii fermierilor. Te puteai sufoca în toate hârţoagele pe care ţi le aruncau. Existau reguli şi restricţii pentru asta şi ailaltă şi tot felul de amenzi dacă le încălcai. Ţi se făcea rău.

Ei, dar ce naiba? Buck se descurca. Ştia perfect că mulţi oficiali care avuseseră de-a face cu el erau intimidaţi şi se distra să le facă viaţa grea. Totuşi, oamenii mai săraci, ca Harding, erau mult mai vulnerabili. E greu să te opui federalilor când ştii că te poţi ruina dintr-o amendă sau pur şi simplu din orele pierdute în lupta cu toate rahaturile birocratice.

Când Abe venise la târg la el, lui Buck îi păruse rău nu din cauza îngrijorării faţă de lupi, ci pentru că bietul om arăta atât de hăituit şi înfrânt. Mai că-l făcea să se simtă vinovat că nu-l ajutase mai mult.

De aceea mergea acum cu Clyde la păşunea lui Abe, să-i ajute să strângă cireada. Urcaseră acum la ei să-l ia şi pe Luke, să fie un om în plus.

Îl vedea acum pe Clyde ieşind călare dintre copaci şi venind către el. Se despărţiseră ca să poată parcurge mai repede păşunea. Vacile şi viţeii păreau în regulă, din câte puteau vedea, dar fiul lui încă nu apăruse.

— L-ai găsit? îi strigă lui Clyde.

— Nu. Nici cortul ăla nu arată ca şi cum ar fi dormit

cineva în el.

— Unde naiba e băiatul ăsta?

— Mă depăşeşte.

Buck clătină din cap cu buna dispoziţie risipită, aşa cum se întâmpla adesea, de gândurile la Luke. Aşteptă să ajungă şi Clyde sus şi fără să mai zică nimic, întoarse scurt frâul şi porni pe drumul forestier care traversa pădurea spre locul lui Harding.

I se păruse o idee bună să-l pună pe Luke să supravegheze turma. Dumnezeu ştia că era greu să-i găsească băiatului ceva destul de uşor de făcut ca să nu intre în încurcătură. La început, fusese impresionat de seriozitatea lui şi asta mai ales când Luke sugerase să rămână şi noaptea la păşune. Dar acum nu mai ştia ce să creadă.

Ori de câte ori urca şi Clyde la păşune, Luke nu era nicăieri. Nu părea să vină acasă decât atunci când toţi ceilalţi lipseau – doar acum două zile apăruse la micul dejun tăiat pe faţă, zicea că s-a lovit călare de o creangă, şi o umpluse iar de îngrijorare pe Eleanor, care-i spusese că nu era sigur să doarmă în sălbăticie tot timpul.

Câteodată, pe Buck îl apuca disperarea în legătură cu băiatul. Ştia că nu obţinea decât durere comparându-l cu fiul pe care-l pierduse, dar nu se putea opri să n-o facă. De câte ori Luke dădea greş, Buck îl vedea în mintea lui pe Henry făcând totul corect. Lângă faţa lungă a lui Luke, stând tăcut la masă, vedea zâmbetul isteţ al fratelui lui şi auzea ecoul râsului acestuia. Ce întorsătură a naturii făcuse ca doi fii atât de diferiţi să ia naştere din aceeaşi sămânţă?

Deşi moartea nu era un subiect prea prezent în preocupările lui, Buck se întreba ce se va întâmpla cu ferma în anii următori. Prin tradiţie, trebuia ca singurul lui fiu s-o moştenească. Dar tradiţia te face maimuţoi în loc de

om. Niciun individ întreg la minte nu i-ar fi acordat lui Luke credit să conducă ferma, chiar dacă se dovedise cât de cât interesat de muncă acolo. Şi deşi nu lăsase ceva în scris şi nici măcar el însuşi nu se edificase, se gândea tot mai mult să le lase frâiele lui Clyde şi Kathy când el se va retrage.

Să se întâmple aşa ceva, ca ferma Calder să ajungă să fie administrată de cineva care purta un alt nume, era pentru Buck o mare ruşine. El ratase; nu reuşise să obţină un moştenitor decent de sex masculin şi întreaga lume urma s-o afle.

Poteca era prea îngustă pentru amândoi, prin urmare Clyde călărea în spate, ţinându-şi gândurile pentru el, obicei privit întotdeauna cu recunoştinţă de Buck. Conversaţia nu era punctul forte al lui Clyde; într-adevăr, uneori era greu să spui în ce anume excela el. Lui Buck i se păruse întotdeauna că fiica lui ar fi putut să se mărite mai bine, dar toţi taţii cred asta despre fiicele lor.

Părinţii lui Clyde muriseră amândoi când el era copil şi după aceea, crescuse la ferma unui unchi din apropiere de Livingstone. Se părea că primise un tratament aspru, fapt care explica trăsătura lui de caracter care-l irita cel mai tare pe Buck: modul de a se gudura ca un câine. Părea tot timpul conectat la starea de spirit a socrului, un pic prea dornic să-i fie pe plac. Orice opinie ar fi avut Buck, devenea şi a lui Clyde, iar dacă Buck se răzgândea, chiar şi în chestiuni mărunte, Clyde elabora încet-încet o trecere de la negru la alb, trecând prin toate nuanţele de gri pe parcurs.

Dar la naiba, Buck se considera norocos dacă ăsta era cel mai mare defect al ginerelui. Kathy avea creier destul pentru amândoi şi tânărul îi era devotat ei şi copilului. Şi nu fugea de munca grea. Într-o zi putea să devină un fermier onorabil.

Buck auzi zgomot de motor în faţa lor, semănând cu bâzâitul unor viespi prinse în capcană la geam. Curând îi văzu printre copaci pe Wes şi Ethan, fiii lui Abe, urcând prin poiană pe motocicletele lor.

— Ce Dumnezeu cred ăştia că fac? întrebă încet.

Un mic grup de vaci şi viţei speriaţi se refugiau în pădure şi Ethan, cel mai mic dintre fraţi, încerca să-i întoarcă. Lăsând dâre de fum albastru în urmă, dispăru păcănind printre copaci.

Abe îi urmărea din josul poienii, zbierând instrucţiuni care dispăreau în zgomotul motoarelor. Îi salută pe Buck şi pe Clyde cu un gest posomorât:

— Buck…

— Bună, Abe. Iertare c-am întârziat.

— Nu face nimic.

— L-am căutat pe Luke.

— L-am văzut când urcam, cu vreo oră-nainte, zise Abe, cu ochii pe fiii lui care conduceau frenetic printre copaci. Se-ndrepta spre pârâul Wrong cu femeia aia cu lupii.

— Ce naiba făcea cu ea? întrebă Clyde.

Abe întoarse capul şi scuipă o cantitate considerabilă de tutun mestecat:

— Nu mă-ntreba pe mine.

O vreme, tăcură toţi. Buck nu voia să ştie nimeni cât îl enerva ştirea aceea.

— Cum merge treaba? făcu el într-un târziu.

— Până acum am găsit patru vaci fără viţel.

— Socoti că au fost lupii? întrebă Clyde.

— Ce altceva?

Buck şi Clyde se făcură utili, terminând treaba pe care încercaseră s-o facă Wes şi Ethan. În mai puţin de o oră, adunaseră toată turma la marginea din vale a păşunii. Când terminară, numărul viţeilor lipsă se ridica la şase. Şi

nu se vedea nicio urmă din ei, nici măcar oasele.

Abe nu mai scosese nicio vorbă, în afară de răcnetele adresate fiilor lui sau vitelor. Pălise şi pleoapele îi zvâcneau, de parcă îi era tot mai greu să controleze lucrurile.

Cireada era minusculă în comparaţie cu a lui Buck şi odată coborâţi de pe drumul muntos, unde vitele se puteau răsfira printre copaci, Abe şi băieţii lui o puteau mâna singuri la fermă. Buck îl strigă pe Clyde şi călăriră amândoi lângă Abe.

— De-aici te descurci în jos, vecine? Mă gândeam să-l căutăm pe băiatul meu pe-aici.

— Sigur. Mulţumesc de ajutor.

— Nu-i nicio problemă. Poate după ce ne coborâm şi noi turmele, ne adunăm mai mulţi şi vorbim despre afacerea asta cu lupii.

— Nu văd la ce bun atâtea vorbe.

— Dar nici rău nu fac.

— Poate.

— OK. Bine, ne mai vedem, Abe.

— Mda.

Scurtară drumul pe o potecă îngustă care şerpuia prin pădure în direcţia cabanei biologilor. Buck se gândise că ar fi bine să verifice dacă Luke nu era acolo. Chiar dacă nu era, puteau să-i lase un mesaj pe uşă, spunându-i să-şi mişte fundul înapoi acasă. Avea nişte explicaţii de dat pentru că părăsise cireada şi pentru binele lui, era cazul să fie unele serioase.

ŞAPTESPREZECE

Luke aştepta lângă maşină, privind-o cum înaintează uşor pe cărare. Ţinea antena în formă de H deasupra capului şi schimba cu degetul mare frecvenţele micului receptor radio prins pe umăr în suportul lui de piele. Buzz o privea şi el de pe bancheta din faţă, cu urechile ciulite de

parcă ştia ce dorea ea să audă în căşti.

Parcaseră pe drumul forestier care şerpuia periculos pe malul sudic al pârâului Wrong, apă ce curgea printr-un canion împădurit care probabil că-i dăduse de furcă naşului lui1. Luke se uită în vale la panta abruptă, unde creşteau brazi deşi. Auzea murmurul pârâului la vreo treizeci de metri mai jos. Peretele canionului era încă în umbră şi aerul era răcoros şi umed. O jumătate de kilometru mai încolo, pe partea opusă, o fâşie de soare se lăţea treptat, înflăcărând frunzele galbene ale plopilor de munte.

1 Wrong = Greşit (engl.)

Durase o zi şi jumătate să reinstaleze toate capcanele şi acum le verificau. Pârâul Wrong era o trecătoare spre nord şi Luke era aproape sigur că de aici urlau lupii când îi auzise atunci. Venise cu Helen Ross conducând până unde-i putuse aduce maşina veche, apoi căţărându-se de-a lungul apei.

Găsiseră aproape imediat excremente proaspete de lup şi urme. Apoi un stol de corbi îi condusese la carcasa unui cerb bătrân. Deşi nu mai era multă carne pe ea.

Helen spuse că lupii probabil se vor întoarce. Extrase din falca victimei doi dinţi şi zise că-i va trimite la laborator pentru analiza de vârstă. Îi povesti că dacă-i secţionai, ghiceai numărul anilor după numărul inelelor, la fel ca la copaci. Apoi tăie câteva mostre de os şi constată, după aspectul gelatinos al măduvei, că cerbul trebuie să fi fost într-o stare proastă de sănătate.

Fusese greu să instaleze capcanele, dar Luke savurase fiecare moment. Helen îi arătase cum să le îngroape şi-i explicase tot procesul. Ideea era să-l faci pe lup să creadă că a dat peste ascunzătoarea de mâncare a altui animal. Locul cel mai bun era în direcţia vântului, pentru ca lupul s-o miroasă din mers. La început adulmeca

momeala îngropată – care mirosea atât de tare, încât credeai c-o să i se facă şi lui rău – şi apoi adulmeca prezenţa altui lup, prin excremente şi urină şi se gândea: Aha! Un intrus!

Era deja interesat, dar trebuia să te asiguri că are acces uşor pentru a mai mirosi o dată. Helen spuse că adevărata măiestrie era să-l faci să pună piciorul exact acolo unde voiai tu, aşa că aşezai pietre şi beţe care să ţi-l aducă pe tavă.

Cu o după-amiază înainte, după ce aranjaseră toate capcanele, o dusese la bârlogul şi locul de întâlnire abandonate. La bârlog, ea îşi puse lampasul, scoase o ruletă şi se strecură în gaură ca o contorsionistă. Lipsi atât de mult, încât îl îngrijoră, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva rămăsese înţepenită acolo. Dar cizmele îi apărură şi se ondulă în afară, plină de praf şi de entuziasm, întinzându-i lampasul:

— E rândul tău.

— A, nu, eu n-nu… clătină Luke din cap.

— Hai, te provoc.

Aşa că-i dădu pălăria şi se duse. Tunelul săpa drept dealul vreo cinci metri şi era atât de îngust, încât era nevoit să-şi strângă mult umerii şi să se împingă înainte cu vârfurile cizmelor.

Pereţii arătau, în raza lanternei, decoloraţi şi netezi, parcă modelaţi în lut. Se aşteptase ca aerul să fie greu sau mlăştinos, dar mirosea numai a pământ. Nu se vedeau oase sau excremente, niciun semn de-al lupilor în afară de câteva fire de blană deschise la culoare, încurcate în rădăcinile care atârnau din tavan. Capătul tunelului se lărgea într-o încăpere lată cam de un metru şi Luke se opri acolo, zăcând nemişcat şi gâfâind uşor în urma efortului de a se târî. Se gândi la lupoaica mamă încolăcită în acest pântec de pământ rece, născându-şi puii. Şi-o imagină

lingându-le drăgăstoasă capetele oarbe şi dându-le să sugă.

După aceea stinse lampasul şi îşi ţinu răsuflarea, învăluit în tăcere şi întuneric şi deodată îşi aminti ceva ce citise, că viaţa e o călătorie în cerc, de la mormântul pântecului la pântecul mormântului. Nu înţelesese niciodată de ce se temeau unii de neantul perfect al morţii. El ar fi murit fericit chiar atunci, acolo.

Se gândea la lucrul acesta când ieşi clipind la soare şi o văzu zâmbindu-i. Îi spuse că avusese senzaţia că nu mai iese de acolo şi el îi răspunsese chiar cu gândurile din mintea lui, prosteşte, într-adevăr. Dar ea dăduse din cap şi citise în ochii ei că înţelegea. Era ciudat, dar de două sau de trei ori avusese sentimentul că se asemănau cumva, de parcă ar fi făcut parte din acelaşi trib.

Probabil că totul era în imaginaţia lui.

Îl ajutase să se scuture pe umeri şi pe spate şi-i făcuse bine atingerea mâinilor ei. Apoi o ajută şi el, simţindu-se şi mai bine. Stătea cu spatele la el şi nu se putea opri să nu-i privească ceafa, pata mai deschisă la culoare pe pielea aurie, unde părul i se ridica uşor.

Acum o privea înaintând pe potecă şi ţinând antena ridicată. Purta un şort kaki şi puloverul ei albastru deschis. Se întoarse şi porni înapoi spre el, muşcându-şi buza aşa cum făcea tot timpul când se concentra.

Deodată se opri încremenită şi ştiu că auzise ceva. Apoi scoase un chiot:

— Da!

— C-c-care e?

— Cinci-şaizeci-şi-doi. E cea instalată de tine, lângă sălciile alea, ţii minte?

Alergă spre el întinzându-i căştile ca să audă şi el. Buzz începu să latre în maşină şi fu admonestat. Luke îşi puse căştile.

— Auzi?

La început nu auzi nimic. Apoi, după ce-i regla receptorul, distinse *clac-clac-clac-vi* constant al semnalului. Surâse şi dădu din cap şi Helen îi dădu un ghiont în umăr:

— Te-ai făcut cu un lup, prinzătorule!

Dură douăzeci de minute până ajunseră la capătul drumului practicabil şi la cât de repede conducea Helen, lui Luke i se păru că erau norocoşi că ajunseseră întregi. Tot drumul îl tachina că avea norocul începătorului şi că cine se credea el, dădea buzna şi o bătea după ce muncise atât. Luke râse şi-i promise că n-o să spună la nimeni.

Parcară la marginea unui luminiş şi se dădură jos să aranjeze echipamentul în maşină. La capătul luminişului, doi tăietori de la compania de prelucrare a lemnului se rezemau de camionul pe jumătate încărcat, fumând o ţigară. Luke nu-i cunoştea pe niciunul. Helen le făcu semn şi-i salută, dar ei dădură doar din cap şi continuară să fumeze, fără ca măcar să zâmbească.

Helen îşi văzu de lucru, purtând cu tăietorii o conversaţie imaginară, pe care numai Luke putea s-o audă:

„A, bună, Helen! Ce mai faci? Ai prins vreun lup? Zău? E grozav! Mulţumim. Şi tu la fel. Pa!”

— I-ai mai v-văzut? o întrebă Luke încet.

— Sigur, de vreo două ori era să mă dea jos de pe şosea, îşi legă pachetul, zâmbi şi şi-l săltă în spate:

— N-ai văzut că au dat din cap? în mod clar au dat puţin din cap. Stai să vezi, în curând vom fi prieteni la toartă. Să ştii, Luke, în interiorul fiecărui tăietor zace un iubitor de copaci, aşteptând prilejul să se manifeste.

— Crezi asta?

— Nu.

Şi lăsându-l pe Buzz în maşină, o porniră în susul apei.

Chiar înainte de a auzi semnalul, Helen era aproape sigură că au prins unul. Până atunci, visul n-o minţise niciodată.

Nu îndrăznise să povestească nimănui despre el. Ar fi părut fără noimă. Şi oricum, să fii femeie în lumea macho a specialiştilor în lupi era destul de greu şi fără ca toţi să creadă că eşti „nu – nu”, termen folosit de mama ei pentru a desfiinţa orice, de la astrologie la vitaminele din farmacie. Şi într-adevăr, deşi Helen nu se îndoia că pe pământ şi în cer existau mult mai multe lucruri decât cele vizibile la microscop, pe scala de „nu – nu”, se situa în mod clar la capătul sceptic. Cu excepţia viselor ei cu lupi.

Începuseră în Minnesota, la scurt timp după ce învăţase să pună capcane. Visele nu erau niciodată la fel. Uneori erau foarte explicite: vedea un lup prins în capcană, aşteptând-o. Alteori erau parcă razante, vorbindu-i în formă despre cu totul altceva. În fond însă, *simţea* lupul, nu-i vedea silueta sau umbra, avea doar senzaţia prezenţei lui. Nu avea vise ori de câte ori prindea un lup. Putea să pună capcane luni în şir şi să prindă mulţi, fără să viseze nimic. Dar ori de câte ori visa, în dimineaţa următoare se întâlnea cu lupul, întotdeauna.

Şi de parcă asta n-ar fi fost destul de „nu – nu”, de multe ori se trezea ştiind precis în ce capcană îl va găsi. Uneori vedea în vis chiar locul, alteori ceva simbolic din care-l putea ghici. Vedea copaci, stânci sau iarbă şi îşi dădea seama din asta care dintre capcane era. Partea aceasta a visului nu era total sigură. Uneori găsea lupul în cu totul altă capcană. Dar avea încredere în visele cu lupi încât, când se întâmpla aşa, presupunea că ea fusese cea care interpretase greşit mesajul din vis.

Omul de ştiinţă din Helen scrâşnea din dinţi pentru că se complăcea într-un astfel de nonsens. Încerca să se convingă singură că era doar un caz de autosugestie sau

alt truc al creierului, un fel de echivalent în vis al senzaţiei de déjà vu. O vară întreagă, pe când lucra cu Dan Prior, ţinuse notiţe secrete despre visele ei, comparându-le cu realitatea. Corelaţia era de necontestat. Dar nu-şi adunase niciodată destul curaj pentru a-i spune lui Dan.

Şi iată că acum îi mărturisea despre ele lui Luke, pe care abia îl cunoştea.

Mergeau pe ultima porţiune accidentată a malului, înainte ca terenul să coboare pe pajiştea unde era amplasată capcana şi nu ştia de ce-i spunea, dar avea în el ceva care-i inspira încredere. Era sigură că n-o să râdă.

El înainta alături de ea, privind-o din când în când cu ochii aceia verzi şi serioşi, ascultând, atent mai ales la locul unde punea piciorul, căci era un pământ foarte denivelat, îi spusese aproape toată povestea şi el nu scosese încă niciun cuvânt şi deşi i se părea improbabil s-o ia în râs, se pomeni dând drumul vechiului ei mecanism de apărare şi tratând totul în glumă, pentru orice eventualitate.

— E durere mare, înţelegi? Am încercat să visez numerele la loterie sau calul câştigător la curse, dar nu reuşesc niciodată.

Luke zâmbi:

— Dar ce ai v-visat exact azi-n-noapte?

— Doar un lup, trecând torentul prin vad.

Era adevărat, dar nu în totalitate, pentru că lupul, în dualitatea aceea curioasă permisă în vise, fusese în acelaşi timp şi Joel, care plecase de lângă ea pe malul celălalt, fără să arunce nicio privire înapoi şi dispăruse printre copaci.

— Deci nu era în capcană?

— Nu, era cel care a scăpat.

Îl aşteptă să zică ceva, dar el dădu din cap, uitându-se la apa care mugea în pârâu şi se prăvălea în câţiva

metri de spumă într-un soi de cazan natural, clocotitor:

— Spune-mi, crezi că sunt nebună? întrebă Helen.

— Bineînţeles că nu. Şi eu am nişte vise c-ciudate.

— Mda, dar se împlinesc?

— Numai alea rele.

— Vezi şi lupi?

— Câteodată.

Mugetul apei era prea puternic pentru a mai vorbi şi tăcură până se opriră printre copacii de la marginea poienii. Iarba de acolo era încă în mare parte verde. Se uitară spre pâlcul de sălcii unde era capcana, dar singurul semn de viaţă era o pereche de corbi, care planau leneş deasupra rămăşiţelor cerbului.

— Ar mai fi vreun semnal dacă a s-scăpat?

— E posibil.

Traversară poiana şi apropiindu-se de poteca aflată lângă pâlcul de sălcii, Helen văzu groapa unde fusese capcana. Ajungând acolo, observară brazda trasă de cârligul lanţului, când lupul îşi căutase un ascunziş. Urma le spunea unde putea fi animalul, dar nu se simţea nicio mişcare şi nu se auzea niciun sunet.

O clipă, crezu că poate Luke avea dreptate şi lupul reuşise să scape. Apoi auzi clinchetul lanţului şi ştiu că-l prinseseră. Era în sălcii, la câţiva metri de locul unde se aflau ei.

Îi şopti lui Luke să stea unde era, ca să verifice situaţia, apoi se îndreptă încet spre desiş.

Îi explicase deja că întotdeauna trebuia să vezi cât de bine era prins în capcană piciorul lupului şi cât de ferm era ancorat lanţul. Lucrul acesta nu conta prea mult dacă prindeai un pui, un lup de un an sau un adult de rang inferior; de obicei, aceştia zăceau supuşi şi nici nu îndrăzneau să te privească în ochi. Dar dacă aveai în capcană un alfa, trebuia să fii atent. Te ataca şi dacă avea

numai pe jumătate şanse să-şi bage dinţii în tine. Era vital să ştii cât de bine e prins şi până unde poate ajunge.

În faţă, Helen auzi din nou clinchetul lanţului şi de data asta, tufişurile fremătară, împrăştiind frunze galbene în spatele cărora văzu o sclipire de blană deschisă la culoare. Luke îi spusese că femela alfa e aproape albă şi lui Helen îi zvâcni inima la gândul că o prinseseră. Se întoarse spre Luke, făcând din buze: „Cred că e mama”.

Era chiar la marginea desişului şi vedea urma lăsată de lup când intrase. Stătuse pe loc, ascultând şi scrutând printre tulpinile aglomerate ale sălciilor. Bănuia că lupul e la un metru jumătate-doi, dar acesta nu se vedea. Totul încremenise în jur. Nu auzea decât murmurul pârâului şi mai departe, croncănitul sacadat şi batjocoritor al unui corb.

Îşi ridică încet piciorul, încercând să înainteze în desiş ca s-o vadă. Parcă intenţia fu de ajuns, căci nici nu se mişcase când tufişul din faţa ei explodă.

Deodată, zări capul lupoaicei, cu colţii dezgoliţi, gingiile sângerii şi ochii galbeni, plonjând spre ea dintre crengi. O şocă atât de tare, încât sări, îşi pierdu stabilitatea şi căzu pe spate în poiană. Dar nu-şi luă ochii de la lupoaică şi-i văzu capul zvâcnind şi dispărând, ţinut de lanţ. Ridică ochii şi-l văzu pe Luke amuzat:

— Cred că mama este, râse el.

— Apropo, asta e procedura standard. Cazi pe spate întotdeauna. Le dai un sentiment de superioritate.

Luke râse din nou şi o ajută să se ridice. Apoi îi arătă o lespede de piatră aflată la distanţă mică de desiş:

— Poate că de acolo vedem mai bine.

Avea dreptate. Acolo ar fi trebuit să se ducă de la început:

— OK, isteţule.

Înaintară spre piatră printre ramurile sălciilor, având

grijă să nu se apropie prea mult de animal. Stânca avea muchii drepte, fără scobituri. Luke se caţără primul şi apoi o ridică şi pe ea. Trebui să se ţină de umărul lui ca să-şi păstreze echilibrul şi de acolo se aplecară amândoi riscant, uitându-se peste desiş.

Lupoaica se uita drept spre ei, de la o distanţă de aproximativ şase metri, mârâind cu buzele răsfrânte. Avea culoarea unui nor de timp senin, cu grumazul şi spinarea umbrite de o nuanţă de gri.

— Nu-i aşa că e frumoasă? şopti Luke.

— Este.

Helen văzu capcana închisă peste piciorul stâng din faţă al lupoaicei. Cârligele lanţului se înfipseseră într-un nod gros de rădăcini şi în lupta ei, lupoaica înfăşurase lanţul de două ori în jurul lor.

— Nu prea e grăbită, zise Helen. Pare cel mai bine să ne ducem din partea aceea.

Săriră de pe piatră şi se întoarseră în poiană, unde-şi lăsaseră echipamentul. Helen îşi luă ţepuşa şi umplu seringa ataşată cu Telezol. Apoi înconjurară lupoaica şi se îndreptară spre ea din spate, Helen conducând.

O auziră mârâind când se apropiau şi când despărţiră ultimul scut de tufişuri şi-i văzu, încercă să-i atace din nou, dar o ţinu lanţul. Lupoaica îşi arătă colţii şi se lăsă pe pământ.

— Bună, mamă, zise Helen cu blândeţe. Eşti grozavă, nu? Era în floarea vârstei, cu blana lucioasă şi îndesită la apropierea iernii. Helen bănuia că are trei sau patru ani şi cam patruzeci de kilograme. Ochii îi străluceau galben-verzui în soare.

— E OK, puiule, o alintă Helen. E OK. Nu-ţi facem rău. Doar te aţipim un pic.

Cu aceeaşi voce blândă, îi ceru lui Luke să meargă încet în partea cealaltă şi aşa cum sperase, lupoaica se

întoarse suspicioasă, luptându-se cu greutatea capcanei, să-l supravegheze. Helen avu astfel şansa să se întindă ca un matador şi să înfigă ţepuşa în spatele lupoaicei.

De îndată ce acul îi atinse blana, animalul mârâi şi vru s-o prindă în fălci. Dar Helen era pregătită şi ţinu strâns ţepuşa până când seringa se descarcă. Apoi se îndepărtară şi priviră de la distanţă cum ochii lupoaicei se înceţoşează şi membrele i se înmoaie până când căzu deodată, ca un beţiv ajuns în pragul casei.

După o jumătate de oră, erau aproape gata. O legaseră la ochi, o cântăriseră, o măsuraseră, luaseră probe de sânge şi fecale şi o examinaseră până în vârful cozii. Nu avea păduchi şi părea perfect sănătoasă. Capcana îi făcuse o mică rană la picior, dar nu avea niciun os rupt. Helen o unse cu un antibiotic şi-i făcu şi o injecţie pentru siguranţă. Nu mai rămânea decât să-i capseze o plăcuţă de identificare pe ureche şi să-i pună zgarda cu emiţător.

Luke îngenunchease lângă ea, trecându-şi mâna prin blana argintie. Fusese un asistent excelent, luând notiţe şi etichetând probele şi dându-i toate obiectele necesare din trusa în care-şi ţinea materialul de teren.

Helen stătea în picioare şi-l privea. El era total absorbit de lupoaică şi avea ochii atât de blânzi şi plini de o uimire încântată atât de inocentă, încât îi venea să-l mângâie şi ea pe el. Dar se mulţumi să comenteze:

— Vezi ce blană frumoasă are? Cu straturi diferite.

— Da, şi culorile. De la d-distanţă, arată albă. Dar acum văd toate culorile. Maro şi negru, chiar şi o nnuanţă de roşu.

O privi şi-i zâmbi, şi-i zâmbi şi ea şi simţi din nou o comunicare între ei, a cărei natură ar fi fost incapabilă s-o exprime. Întrerupse momentul, privind din nou lupoaica:

— Fata asta se va trezi în curând.

Îi puse plăcuţa, notându-şi numărul. Apoi îi potrivi zgarda ca să nu fie nici prea largă nici prea strâmtă, asigurându-se că emiţătorul funcţiona. Îi scoase banda de pe ochi, făcu fotografii şi când terminară de împachetat, lupoaica începuse să se mişte.

— Hai, spuse Helen. Ar fi bine să-i lăsăm un spaţiu mai larg.

Luke stătea lângă lupoaică, privind-o. Crezu că poate nu auzise.

— Luke?

El se întoarse şi dădu din cap, dar în ochi i se citea tristeţea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Să ştii că zgarda îi poate salva viaţa.

— Poate, ridică el din umeri.

O mutară în poiană, lângă potecă, aproape de locul unde căzuse în capcană. Apoi luară bagajele în spate şi porniră de-a curmezişul poienii. Un coiot gonea corbii adunaţi la stârvul cerbului mai jos, lângă pârâu. Văzându-i pe Luke şi Helen, se îndepărtă posomorât spre desiş.

Dintre copacii aflaţi la celălalt capăt al poienii, o văzură pe lupoaică ridicându-se ameţită. Făcu doi paşi împleticiţi, apoi se opri şi se aplecă să-şi lingă laba din faţă. Apoi îşi ridică botul adulmecând delicat aerul şi le prinse mirosul. Se întoarse, privindu-i fix. Helen îi făcu veselă cu mâna:

— Ne mai vedem, mamă.

Atunci, cu tot dispreţul unei vedete de cinema bruscate, lupoaica întoarse spatele, ridică mândră coada şi porni în trap spre vârf.

OPTSPREZECE

a-şi putea lua ochii de la ea.

Cobora pe malul pârâului, vorbind la telefonul

celular, îşi scosese cizmele de munte şi şosetele şi călca pe pietre ca o balerină. Şi Ochi-de-Lună era pe mal, păscând iarba grasă de lângă apă şi ea – şi trecu uşor mâna pe greabănul lui, în mers. Luke se întrebă dacă ştia cât de frumoasă era.

Stătea pe pământ în faţa cabanei, unde mâncaseră ca la picnic. Când se întorseseră de la capcane, Helen întinsese pe iarbă o pătură veche albastră şi adusese brânză, fructe, nuci, fursecuri şi ciocolată şi mâncaseră la soare, vorbind cu însufleţire despre întâmplările zilei.

Soarele ajunsese în spatele cabanei şi umbra acoperişului creştea pe pătură, înghiţind treptat trupul lui Luke, picioarele şi în cele din urmă şi cizmele. Lângă el, Buzz stătea cu burta în sus, în al nouălea cer, scărpinat pe burtă, dar privind-o şi pe Helen. Vorbea cu şeful ei care o tachina, după răspunsuri.

— Cum adică *noroc*? spunea ea. Noroc cum sunt eu popă. E ştiinţă, Prior, ştiinţă pură şi inteligenţă. De câte ori ai prins tu doi lupi dintr-o lovitură?

Se întâmplase chiar după. ce femela alfa se îndepărtase în trap. Scanând din nou frecvenţele, auziseră alt semnal şi găsiseră al doilea lup, un mascul tânăr, într-o capcană aflată la câteva sute de metri mai încolo.

— Să ştii, Dan, că pârâul Wrong e un fel de stat al lupilor sau aşa ceva.

Luke auzi larma gâştelor şi privi spre cer cu ochii micşoraţi. Sus pe cer, două săgeţi filigranate de păsări urmau linia munţilor spre sud. Se uită la Helen şi văzu că le privea şi ea. Îl surprinsese privind-o de mai multe ori. Nu se putea opri. Dar pe ea nu părea s-o deranjeze, îi zâmbea doar, de parcă ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

La început, prezenţa ei îl făcuse nervos şi să se bâlbâie rău. Dar ea nu păruse să observe şi atunci reuşise

să se relaxeze. Te simţeai în largul tău cu ea. Vorbea mult, repede şi spumos şi uneori când râdea, îşi dădea capul pe spate şi îşi vâra degetele în păr, făcându-l numai şuviţe.

Lucrul care-i plăcea cel mai mult era modul cum îl atingea uneori când îi spunea ceva, îi punea mâna pe braţ sau pe umăr, cu un gest foarte natural. Când auziseră al doilea semnal, anunţându-i că au prins încă un lup, îl îmbrăţişase cu putere. Luke fusese gata să moară de stânjeneală, îi căzuse pălăria şi începuse să se înroşească prosteşte. Şi chiar era un prost, pentru că ea era o femeie în toată firea şi el, un puşti costeliv şi bâlbâit.

Ochi-de-Lună se opri deodată din păscut şi îşi ridică fruntea, privind peste lac şi ciulind urechile. În secunda următoare, Buzz era în picioare şi cobora panta lătrând. Dintre copaci ieşeau doi călăreţi şi lui Luke i se opri inir ma văzându-i.

Se înţelesese cu Helen să nu dezvăluie nimic despre rolul lui în problema capcanelor. Nu-i pomenise despre asta nici lui Dan Prior. Şi acum, totul se stricase. O privi şi îşi dădu seama că şi ea gândea la fel. Îşi încheie convorbirea. Luke se ridică, aşteptând ca tatăl lui şi Clyde să-şi strunească bidiviii la marginea apei şi să urce spre ei, în lătrăturile lui Buzz.

— ’neaţa, spuse vioaie Helen, cerându-i lui Buzz să tacă.

Tatăl lui Luke îşi atinse pălăria şi-i oferi unul din zâmbetele acelea ale lui care arătau că interlocutorul era încolţit:

— Doamnă…

Clyde nu spuse nimic, îl privea doar pe Luke în timp ce îşi înfrânau caii în faţa cabanei. Văzu ochii tatălui lui mutându-se de la resturile picnicului la picioarele goale ale lui Helen şi apoi la faţa ei:

— Ce viaţă frumoasă, în slujba agenţiei SUA pentru

protecţia animalelor sălbatice.

— Într-adevăr, spuse Helen. Bate oricând o vacanţă.

— Picnicuri la lac, şeful nu te controlează…

— Aţi prins ideea. Te scoli pe la prânz, stai puţin la soare…

— Pare o afacere destul de bună.

— Şi să vedeţi ce salarii pe cinste avem.

Luke era impresionat de tupeul ei, dar în acelaşi timp ar fi vrut s-o avertizeze cât de periculos era să glumească astfel. Vedea doar şi ea că în zâmbetul lui nu era niciun pic de umor şi că juca jocul pisicii care a prins o păsărică.

Până atunci, nu-i aruncase lui Luke nici măcar o privire, îi plăcea să-l lase să aştepte înainte de a-l răni. Dar acum întoarse capul şi-l fixă rece şi critic cu ochii lui cenuşii:

— Sunt bucuros că te-am găsit până la urmă, fiule, începusem să cred că ţi-a venit de hac lupul ăla bătrân.

— Nu, d-domnule, eu…

— Să ştii că în dimineaţa asta trebuia să-i ajutăm pe vecinii Harding să-şi strângă cireada. Cum îţi spuneam, eu şi Clyde am urcat la păşune să te găsim şi nu erai acolo.

Luke uitase complet:

— Am f-f-fost acolo. C-cred că n-ai…

— A, ai fost?

— D-da, domnule.

— Atunci cum se face că Abe te-a văzut cu doamna în maşină, urcând spre pârâul Wrong?

— Eu am f-f-i…

Limba lui Luke era ţintuită de cerul gurii, ceea ce era bine într-un fel, pentru că oricum nu ştia ce să spună. Pieptul îl durea de parcă ar fi fost strâns într-o menghină şi obrajii începeau să-i ardă. Cu câteva minute în urmă, cu Helen, se simţise şi el o dată aproape bărbat. Acum era din nou un puşti prost, cu limba legată.

Îi aruncă o privire, ca să-şi confirme că acum şi ea îl vedea în această lumină. Dar ea îi interpretă privirea ca pe un strigăt de ajutor.

— A fost cu mine pentru că l-am rugat să mă ajute, zise. Tatăl lui Luke se întoarse din nou spre ea. Încă mai zâmbea, dar avea ochii ca de piatră.

— Şi datorită lui, cred că vă veţi bucura să aflaţi că în dimineaţa asta am-prins şi am marcat doi lupi.

Tatăl lui îşi înclină puţin capul şi îşi ridică sprâncenele:

— Aţi prins doi lupi?

— Exact. Datorită lui Luke. M-a ajutat să-i găsesc. Tatăl lui Luke tăcu un moment, chibzuind. Clyde îl urmărea atent, ca să-şi dea seama cum trebuia să reacţioneze. Calul tatălui bătu pământul de câteva ori.

— Şi unde sunt?

— După cum v-am spus, le-am pus zgărzi cu emiţător.

— Şi pe urmă. Helen se încruntă:

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

El râse scurt şi sec şi se uită la Clyde:

— Păi, i-aţi trimis departe de aici sau…

— Domnule Calder, cred că ştiţi ce se intenţionează. Am…

— Le-aţi dat iar drumul.

— Da, dar…

— Lasă-mă să vorbesc pe şleau, tânără doamnă. Tocmai vin de la un bun vecin şi prieten, Abe Harding, pe care l-am ajutat să-şi strângă cireada. Şi omul ăsta care, spre deosebire de şefii dumitale din Washington DC, nu are un butoi fără fund de bani de aruncat pe gârlă, a găsit lipsă şase viţei. Asta înseamnă pentru Abe o pierdere de trei mii de dolari, nu? Şi dumneata îmi spui că ai găsit două dintre fiarele responsabile de asta şi le-ai dat drumul? Iar eu trebuie să mă *bucur*?

Luke vedea că Helen era supărată. Dar şi speriată. De fapt, nu exista nicio persoană pe care tatăl lui să nu poată s-o sperie. Luke o văzu înghiţind în sec:

— Domnule Calder, ideea este…

— Ideea este, după cum ne-aţi spus dumneata îşi domnul Prior, că aveam aici un lup singuratic. Cum i-aţi spus, „răzleţ”, nu? Şi acum se dovedeşte că sunt – câţi?

Helen ezită.

— Nu vrei să-mi spui?

— Cred că este o haită.

— A, deci e o haită. Câţi sunt exact?

— Poate nouă. Dar cinci sunt abia pui şi…

— *Nouă*? Şi aţi prins doi şi le-aţi dat drumul? Ca să ne omoare mai departe vitele şi să-i ruineze pe oamenii cumsecade ca Abe Harding?

— Domnule Calder…

— Mulţumesc, doamnă. Am auzit destul.

Strânse frâul în pumn şi ridică scurt capul calului, întorcându-l în faţa lor şi adăugând peste umăr:

— Luke?

— D-da?

— Când termini ce crezi că ai de făcut aici, ţi-aş fi recunoscător dacă ai veni acasă. Trebuie să lămurim câteva lucruri.

Luke dădu din cap. Tatăl lui îşi atinse din nou pălăria:

— Bună ziua, dră Ross.

Înfipse călcâiele în coastele calului şi galopă către lac, cu Clyde în spate. Luke se apucă să-şi strângă lucrurile. Se simţea prea mic şi ruşinat pentru a o privi pe Helen. Când îşi luă geanta, ea îi puse o mână pe umăr:

— Luke?

El se îndreptă, dar tot n-o putea privi în ochi.

— E vina mea. Îmi pare foarte rău. N-ar fi trebuit să te rog să mă ajuţi.

— Nu e m-mare lucru.

Când îşi strânse tot, fără niciun cuvânt, se duse la Ochi-de-Lună şi încalecă. Şi coborî panta fără să arunce nicio privire înapoi, dar simţindu-i tot timpul ochii aţintiţi asupra lui.

Helen îşi petrecu restul după-amiezii interceptând semnalele transmise de cei doi lupi marcaţi. Din fericire, acestea rămâneau sus în canion şi foarte departe de vite.

Se întoarse în jurul orei şapte şi făcu un duş. Acum, că toamna se instala în drepturi, apa era atât de rece încât îi dădea dureri de cap. În curând prevedea că se va spăla înăuntru.

Se pomeni privind pe deasupra uşii duşului, sperând să vadă calul lui Luke de partea cealaltă a lacului. Dar ştia că nu va veni, după cele întâmplate dimineaţa. Ar fi vrut să sărbătorească succesul, dar nu-l avea decât pe Buzz şi oricât de deştepţi ar fi ei, câinii nu prea pricep cum e cu sărbătorirele.

Alergând înfrigurată la cabană, se şterse şi se îmbrăcă repede. Apoi, după ce-şi verifică mesajele (nici unul), aprinse o ţigară sărbătorească (prima în trei zile) şi dădu drumul unui CD cu Sheryl Crow. Dar făcu greşeala de a asculta şi cuvintele şi când Sheryl se apucă să cânte că era o străină în propria ei viaţă, se întinse după butonul de oprire. Ce Dumnezeu, voia să sărbătorească, nu să-şi spintece venele.

Se gândi să-i scrie lui Joel. Altă idee proastă. De ce naiba i-ar scrie? Era rândul *lui*. Apoi, pentru că avea şi ea o dată semnal bun la telefonul celular, se hotărî s-o sune pe mama ei la Chicago. Dar nu-i răspunse decât robotul telefonic. La fel se întâmplă şi cu Celia, la Boston. Şi cu Dan Prior. Unde dracu’ erau toţi?

Ca pentru a-i răspunde, telefonul îi sună în mână.

Era Bill Rimmer. O felicită pentru lupi şi-i spuse că,

după cum se părea, câştigase pariul lor, prinzând prima unul. Îi spuse că se ducea la ferma Harding să vorbească despre viţeii lipsă şi o întrebă dacă nu voia să vină şi ea.

— Mulţumesc, Bill, dar mi-ar trebui o armură.

— Atunci, ştii ce? Când termin, dau de băut în oraş.

Stabiliră să se întâlnească peste o oră, la „Ultima Resursă”. Helen se gândea că ar fi o mişcare utilă să-şi facă apariţia pe acolo acum, când era sigur că zvonurile despre pierderea suferită de Harding circulau ca vântul.

Era aproape întuneric când coborî la Hope şi văzu firma de neon roşu de la „Ultima Resursă” lucind la jumătatea străzii principale. Conduse încet până acolo, uitându-se după maşina lui Bill Rimmer în parcare. Nu era.

Nu prea-i surâdea ideea de a-l aştepta înăuntru, aşa că mai conduse pe stradă, parcând lângă spălătoria automată, înăuntru se aflau doi cow-boy tineri, hârjonindu-se în timp ce puneau nişte rufe la uscat. Helen fusese şi ea acolo de două ori, o dată ca să spele rufe şi o dată, excremente de lup.

Era o metodă pe care i-o arătase Dan în Minnesota, utilă pentru a vedea ce mâncase un lup. Legai fiecare excrement într-un ciorap etichetat pe care-l înnodai la ambele capete. Apoi îl puneai la spălat. Ieşeau de acolo numai cu fire de blană şi fragmente de os. Ceilalţi utilizatori ai maşinilor de spălat nu prea agreează procesul, aşa că trebuie să fii puţin discret. Urmele de păr găsite de Helen în excrementele spălate erau amestecate: de cerb, de elan, dar şi mult păr de vită, ceea ce nu însemna că lupii chiar le-au ucis. Poate găsiseră un leş şi se hrăniseră din el.

După cincisprezece minute, Bill Rimmer încă nu sosise. Helen se simţea stânjenită de privirile celor care treceau pe lângă ea în maşini şi în special de cele ale cow-boylor din spălătorie. Se gândi că poate Rimmer parcase în

altă parte. Sau poate îi lăsase un mesaj la bar. Ieşi din maşină şi traversă.

Regretă ce făcuse de cum păşi pe uşă. De sub coarnele trofeelor agăţate pe pereţi, o duzină de perechi de ochi se încrucişară cu ai ei, nici unii prietenoşi şi nici unii ai lui Bill Rimmer.

Era gata să se întoarcă şi să fugă înapoi la maşină. Dar fibra ei încăpăţânată, care o vâra totdeauna în bucluc, îi spuse că de fapt, de ce n-ar intra să bea ceva? Aşa că trase aer în piept şi merse drept la bar.

Comandă o mărgărita, se aşeză pe un taburet şi îşi aprinse o ţigară.

În afară de fata care servea, era singura femeie din local. Era aglomerat, dar nu-i recunoştea decât pe Ethan Harding şi pe cei doi tăietori de lemne pe care ea şi Luke îi întâlniseră la pârâul Wrong. Bănuia că erau cei despre care-i pomenise Doug Miliward. Vorbeau toţi trei la capătul opus al barului. Din când în când o priveau, dar Helen nu mai avea de gând să le zâmbească şi să le dea ocazia s-o ignore, aşa că nu-i băgă în seamă, cum nu-i băgă nici pe ceilalţi necunoscuţi care o priveau chiorâş.

Se simţea ca o exclusă scandaloasă sau ca o străină care intră în bar într-un western răsuflat. Ar fi vrut să o ia la goană, dar nu dorea să le dea satisfacţia de a crede că o alungaseră. Îşi imagină hohotele de râs care ar fi izbucnit după plecarea ei.

Îşi termină băutura şi comandă alta, prefăcându-se interesată de meciul de baschet de la televizor şi întrebându-se cum putuse face gogomănia de a-şi imagina că venirea în cloaca asta era utilă pentru relaţiile publice. Bău prea repede cea de-a doua mărgărita. Era tare şi îşi dori să fi mâncat ceva înainte.

Apoi, în oglinda de pe peretele barului, îl văzu pe Buck Calder intrând pe uşă. Era exact ce-i lipsea.

El îşi făcu drum spre bar, înaintând prin mulţime ca un politician avid de voturi. Helen îi privea avansul în oglindă şi nu putea ascunde faptul că era impresionată. Se întreba ce gândeau despre el cei cărora le strângea mâna sau pe care îi bătea pe umeri. Păreau fascinaţi de zâmbetul şi replicile lui, de felul cum le amesteca numele printre saluturi. Îl văzu observând-o şi surprinzându-i privirea şi deşi se uită imediat în altă parte, îşi dădu seama, cu o uşoară panică, de faptul că venea spre ea.

— Nu pot să-mi închipui ce i-a apucat pe oamenii ăştia, să lase o tânără drăguţă singură la un pahar.

Helen râse cu un sunet aproape isteric. Stătea chiar lângă ea, privindu-i imaginea din oglindă:

— De obicei, băieţii de pe aici nu se remarcă prin sfială, continuă Buck.

Helen nu găsi nicio replică. Tequila părea să-i fi amorţit spiritul. Îşi văzu în oglindă zâmbetul inept şi încercă să-l schimbe. Buck profită de mişcarea unui bărbat care venise la bar să ia un rând de băuturi şi când acesta plecă, se apropie şi mai mult de ea, astfel încât picioarele li se atingeau uşor. Îi simţea apa de colonie cu miros de lămâie, care o descumpănea. Era acelaşi parfum folosit în ultima vreme de tatăl ei.

— Pot să le repar eu lipsa de politeţe şi să fac cinste?

— Mulţumesc, dar eu de fapt trebuia să mă întâlnesc aici cu cineva. Cred că…

— Ce ai acolo, mărgărita?

— Nu, zău, cred că mai bine… El se aplecă peste bar:

— Lori? Ne dai aici o bere şi încă o mărgărita? Mulţumesc, scumpo.

Întoarse capul spre Helen şi-i zâmbi:

— Vreau doar să-ţi arăt că nu sunt supărat pentru azi-dimineaţă.

Helen se încruntă, ca şi cum n-ar fi înţeles la ce se

referea.

— Înţeleg şi apreciez munca pe care o faci. Poate am fost cam aspru.

— A, eu m-am născut cu pielea tăbăcită şi spatele tare.

— Din poziţia asta, Helen, aş zice că ai totul cum trebuie. Ea zâmbi. Capul i se învârtea. Pe sfinţii din cer, ce era asta, îi făcea *avansuri*?

— Cred că Luke a fost mai necăjit decât mine.

— Aşa e el uneori. Seamănă cu mama lui.

Helen dădu încet din cap, încercând să câştige timp. Pătrunsese pe un teritoriu care părea periculos.

— Vrei să spui că e sensibil.

— Da, cred că se poate folosi şi cuvântul ăsta.

— Nu e rău să fii sensibil, nu?

— N-am zis că e.

Se lăsă o tăcere care ar fi devenit stânjenitoare dacă fata de la bar n-ar fi venit la Helen ca s-o cheme la telefon. Se scuză şi se îndreptă prin aglomeraţie către colţul cu telefonul. Era Bill Rimmer, numai scuze. Îi spuse că avusese probleme cu Abe Harding.

— Mai ai mâini şi picioare? întrebă Helen.

— Încă nu le-am numărat. Ce mai câini are!

— Ce se aude cu viţeii?

— N-a găsit sus nici măcar un os, dar spune că ştie el că lupii i-au luat. Zice că i-a văzut şi i-a auzit.

— Şi tu ce i-ai spus?

— I-am spus că nu are dreptul la compensaţie dacă nu are dovezi că lupii i-au cauzat pierderile.

— Şi-mi imaginez că asta i-a plăcut foarte mult.

— Mda, a fost încântat. Oricum, am vorbit cu Dan şi spunea că poate ar trebui să zburăm mâine noi doi, să vezi dacă poţi localiza haita.

— Sigur, e o idee bună.

Rimmer se scuză din nou că nu venise, dar îi spuse că se gândea că se descurca mai bine pe cont propriu, ameţindu-i cu vorbe dulci pe fermierii supăraţi. Helen îi spuse cu glas scăzut că tocmai bea un pahar cu Buck Calder.

— Păi, vezi, Helen? El e omul tău de bază!

— Mulţumesc, Bill.

Când se întoarse la bar, Calder vorbea cu altcineva şi se gândi că ar fi fost şansa ei să plece. Dar el îşi concentra imediat atenţia din nou asupra ei. Îşi ridică paharul şi-l ciocni de al ei:

— Totuşi, felicitări că i-ai prins.

— Deşi le-am dat iar drumul.

El zâmbi şi băură amândoi, apoi Buck se şterse de spumă:

— După cum spuneam, ai o slujbă de făcut şi înţeleg asta, deşi pot să nu fiu de acord. Eram doar supărat pe Luke că a lăsat cireada, mai ales după ce am văzut câţi viţei a pierdut bătrânul Abe. Îmi pare rău dacă am fost… necioplit.

— Nu-i nimic.

Helen scoase o ţigară şi el i-o aprinse. Îi mulţumi şi o vreme nu mai spuseră nimic.

— Luke ştie bine munţii, rupse ea tăcerea.

— Mda, aşa se pare.

— Şi are o chemare specială pentru munca mea.

— Mda, e un pupător de iepuri înnăscut. Râseră amândoi.

— Şi asta o moşteneşte tot de la mama lui? întrebă Helen.

— Cred că da. Oricum, ea a crescut la oraş.

— Unde creştem noi toţi, ăştia, pupătorii de iepuri.

— Aşa se pare.

Îi zâmbi şi îşi ridică paharul, privind-o tot timpul

peste marginea lui. Şi deodată, în ciuda raţiunii, Helen înţelese de ce femeile îl găseau pe Buck Calder atrăgător. Nu datorită înfăţişării, care nu era rea pentru un tip de vârsta lui, trebuia să recunoască. Era un farmec oferit de încrederea în sine care emana din el. Felul cum se concentra asupra cuiva era neruşinat, hilar chiar, dacă te gândeai puţin. Dar probabil că multor femei le plăcea pur şi simplu să se încălzească la privirea lui.

Fără s-o întrebe, mai comandă câte o băutură şi schimbă subiectul. O făcu să vorbească despre ea, despre Chicago şi Minnesota, despre familie şi chiar despre tatăl ei care se recăsătorea. Şi deşi era evident că asta făcea parte din tehnica lui de a aborda femeile, o asculta cu atâta uşurinţă şi înţelegere măsurată, încât Helen trebui să se abţină să nu-i dezvăluie secrete pe care le-ar fi regretat a doua zi, limpede la minte.

— Te deranjează că e mult mai tânără?

— Decât tata sau decât mine?

— Păi, decât amândoi. Helen se gândi puţin:

— Decât mine, nu. Oricum, nu cred. Dar decât el... fir-ar să fie, da. Da, dacă sunt cinstită. Nu ştiu de ce, dar mă deranjează.

— Un bărbat nu se poate lupta cu iubirea.

— Mda, dar de ce nu-şi găseşte pe cineva de vârsta lui? El râse:

— Adică mai în vârstă.

— Exact.

— Mama mea spunea că bărbaţii nu cresc niciodată, doar devin mai morocănoşi. În fiecare dintre noi se ascunde un băieţel şi stă acolo până murim, ţipând cât îl ţine gura: „Vreau asta, vreau aia”.

— Şi femeile nu vor?

— Sunt sigură că vor, dar ele se împacă mai repede dacă nu capătă nimic.

— Chiar aşa?

— Da, Helen, cred că aşa e. Cred că femeile văd unele lucruri mai clar decât bărbaţii.

— Ca de exemplu?

— De exemplu că să vrei ceva poate fi mai bine decât să obţii.

Se priviră în ochi. O surprinse să descopere în el un filosof, deşi ca totdeauna, vorbele lui păreau să aibă un înţeles care-i scăpa.

Ethan Harding şi amicii lui cu figuri dubioase trecură spre uşă. Ethan îl salută din cap pe Calder, dar niciunul din ei nu se uită la Helen.

Privind în jur, ea îşi dădu seama cât se golise localul. Vorbeau de aproape o oră. Spuse că era timpul să se ducă acasă şi rezistă eforturilor lui de a o convinge să mai bea ceva. Băuse deja prea mult, îşi dădea seama după balansul pereţilor când se ridică în picioare.

— Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă, zise el.

— Şi mie.

— Poţi să conduci? Te duc eu…

— E în regulă, îl întrerupse ea cam repede.

— Te conduc la maşină.

— Nu, nu, mulţumesc, mă simt bine.

Era suficient de trează ca să-şi dea seama că n-ar fi fost o idee bună să fie văzută plecând cu el din bar. Şi aşa o să umble multe zvonuri.

Strada era pustie şi răcoarea serii, încântătoare. Îşi căută cheile maşinii în geantă şi după ce o goli pe capotă, le găsi în buzunarul jachetei. Reuşi să întoarcă fără să lovească nimic şi conduse cu multă atenţie spre ieşirea din oraş. Era conştientă că se purtase prosteşte, dar prea beată ca să-i pese. Ruşinea şi dispreţul de sine, ştia, veneau numai odată cu mahmureala.

Străduindu-se din greu să urmeze meandrele

luminate de faruri, îşi aminti că a doua zi urma să zboare cu Dan şi că mahmureala şi avioanele mici nu prea se împacă bine.

Vedea în faţă şirul de cutii poştale. Nu şi-o mai verificase pe a ei de trei zile. Mai devreme, când plecase în oraş, se gândise să nu-şi strice dispoziţia verificând, lăsând această acţiune pentru întoarcere. Acum era suficient de beată ca s-o facă.

Apropiindu-se, văzu ceva alb pe şosea şi dându-şi seama ce era, opri. Cu farurile aprinse luminând obiectul, coborî.

Era cutia ei poştală. Suportul de metal fusese doborât la pământ şi cutia turtită. Părea că cineva o izbise şi apoi o călcase cu maşina. Celelalte cutii erau neatinse.

Helen stătea luminată dintr-o parte de faruri şi se uita încruntată la epavă, clătinându-se uşor, dar tot mai trează cu fiecare secundă. Motorul maşinii tuşi şi se opri şi auzi pentru prima dată geamătul vântului. Îşi schimbase direcţia şi bătea rece dinspre nord.

Undeva în pădure, un coiot începu să urle apoi se întrerupse, de parcă ar fi fost certat. Se uită la umbra ei care se întindea pe pietriş şi se pierdea în smoala nopţii. Un moment, i se păru că zăreşte o licărire palidă în întuneric, dar apoi dispăru.

Se întoarse şi urcă încet în maşină. Atunci scrisoarea se ridică din nou, nevăzută. Apoi se învârti şi fu luată de vânt.

NOUĂSPREZECE

Dan Prior nu era un om religios. În momentele cele mai tolerante, considera credinţa un obstacol în calea înţelegerii, o scuză pentru a amâna rezolvările momentului prezent. Mai practic vorbind, dacă ceva trebuia aranjat, era bine să încerci să aranjezi singur, nu să laşi totul în seama cuiva necunoscut, care putea nici să nu apară.

Totuşi, existau două ocazii excepţionale când Dan apela la rugăciuni. Prima era orice seară de sâmbătă când fiica lui plecată în oraş întârzia şi nu telefona (lucrul acesta se întâmpla atât de des în ultimul timp, încât risca să devină un adept convins al lui Dumnezeu). A doua ocazie era ori de câte ori urca în avion. Era foarte logic. La sute de metri înălţime, nu prea te poţi ajuta singur şi dacă e Cineva acolo sus, măcar eşti bine plasat ca să te audă.

Însă astăzi, încercând să ţină aparatul Cessna stabil în vântul muşcător de nord, Dan nu se rugă pentru siguranţa lui şi a lui Helen. Privind în jos către fermele dinspre munte din Hope, îşi dădea seama că vestea despre pieirea viţeilor lui Abe Harding se răspândise. Cirezile erau strânse pe înălţimi şi coborâte de la păşunile de vară. Aşa că Dan îşi extinse practica religioasă, rugându-l pe Domnul ca toţi fermierii aceia pe care-i vedea mici, călare pe cai la fel de mici, să-şi găsească toate vitele în siguranţă.

Umbra avionului depăşi păşunile şi Dan privi curbura munţilor spre nord, ca o coloană vertebrală fosilizată, cu vertebrele presărate de prima zăpadă. Vântul spulberase din aer amintirea verii. Cerul era atât de limpede şi albastru încât îţi dădea senzaţia că poţi zbura până la lună şi înapoi dacă ai destul combustibil.

Îşi păstră gândurile poetice pentru el, căci lui Helen, în starea ei, i le-ar fi împărtăşit degeaba. Stătea cocoşată pe locul de lângă el, scanând frecvenţele radio şi ascunzându-şi mahmureala sub o pereche de ochelari de soare şi o şapcă decolorată a unei echipe din Minnesota. De câte ori îi arunca câte o privire, o vedea tot mai pământie la faţă.

Ajunsese la aerodromul din Helena cu o cafea mare pe care şi-o luase de pe drum şi-l avertizase imediat că nu e în toane bune. Era atât de şubrezită încât prinzând

primul semnal, la doi kilometri sud-vest de Hope, tresări şi puse mâna pe buton să reducă volumul.

Semnalul era al masculului tânăr şi scanând în continuare, Helen o găsi şi pe mamă. Semnalele se auzeau mai tare în apropiere de pârâul Wrong, ceea ce era bine, pentru că se aflau departe de vite. Păreau să fie undeva pe versantul nordic al canionului, odihnindu-se poate, cam la un kilometru distanţă de locul unde fusese prins lupul. Dar încă nu reuşiseră să-i zărească în cele trei survolări de până atunci.

În afară de câteva poieniţe, canionul era împădurit masiv şi deşi vântul scutura frunzele galbene ale arborilor, verdele pinilor şi brazilor rămânea impenetrabil. Chiar şi fără copaci, erau multe zone stâncoase unde un lup se putea ascunde uşor.

Ajunseră din nou la capătul canionului şi Dan urcă spre soare, pregătindu-se de un nou tur. Vântul îi prinse imediat şi avionul se zgudui şi săltă ca o maşină prin hârtoape, făcându-l pe Dan să nu regrete că nu mâncase de dimineaţă.

— Doamne păzeşte, Prior!

— Scuze.

— Văd că n-ai învăţat să zbori mai bine.

— Văd că nici mahmureala ta nu merge mai bine. De data asta zburăm mai jos, peste marginea de sud a canionului şi înclinând aparatul, pentru a-i da lui Helen şansa să vadă mai bine. Semnalele antenei de la bord deveneau tot mai puternice şi deodată Helen îl strigă, arătându-i:

— Uite-o.

— Alfa?

— Dacă nu cumva mai e şi alta albă. Şi mai sunt şi alţii – patru, nu, cinci.

Dan se aplecă, dar nu-i zări:

— Unde?

— Vezi pragul ăla se stâncă între pereţi? Helen îl privea cu binoclul:

— Da, ea este, are zgardă. Şi e şi masculul cu zgardă. Nu e grozav?

— Zici că băiatul lui Calder crede că sunt nouă cu toţii?

— Patru adulţi şi cinci pui.

— Se vede vreun semn de-al masculului alfa jos?

— Nu. Toţi sunt prea mici şi deschişi la culoare. Cred că sunt patru pui şi cei doi capturaţi.

Helen îşi pregăti aparatul de fotografiat şi Dan zbură în cerc, pentru ca ea să poată face nişte instantanee cu obiectivul de distanţă. Lupii stăteau întinşi la soare şi nu părură deranjaţi de avion până la a treia survolare, când mama îi atenţiona şi-i conduse în pădure.

Mai zburară o dată deaspra canionului şi a ariei înconjurătoare, sperând să-i vadă şi pe ceilalţi trei, dar nu se zărea niciun semn. Pe drumul de întoarcere la aerodrom, Helen luă notiţe, consemnând ora şi locul pe hartă. Arăta mai puţin colorată în obraji.

— Te simţi mai bine? o întrebă Dan când termină.

— Mda. Scuze că sunt aşa ursuză.

Dan zâmbi şi nu mai schimbară nicio vorbă până la sfârşitul zborului. Se întreba dacă o mai supăra şi altceva în afară de mahmureală. Părea puţin tristă şi distrată.

Aterizară şi se întoarseră la birou, fiecare la volanul lui. Era prima dată când Helen călca acolo după venire şi Donna o întâmpină ca pe o prietenă veche, felicitând-o pentru prinderea lupilor. Dan îi sugeră lui Helen să ducă filmul foto la un magazin de procesare rapidă şi până era gata, să mănânce ceva.

Coborâră strada până la centrul de developare foto şi apoi, la mică distanţă, se opriră la o cafenea unde se

făceau sandvişuri bune cu curcan şi shake din lapte. Mâncând, vorbiră despre ceea ce văzuseră.

— Aş fi mult mai fericit dacă l-aş fi văzut şi pe masculul alfa acolo cu ei, spuse Dan.

— Poate că era şi nu l-am văzut.

— Poate. Eu aş zice că-i place să stea mai jos, pe lângă juncanele alea gustoase.

— Fii serios, Dan. Doar nu crezi că pe viţeii lui Abe Harding i-au mâncat lupii, nu?

— Cine ştie?

— Hei, nu vorbim despre cel mai mare fermier din lume. Pun pariu că pierde la fel de multe vite în fiecare vară. Poate că nici nu ştie exact câte a avut sus.

— Să ştii că dacă lupii ăştia ucid vite va trebui să-i eliminăm.

— Ce?

— Nu fi aşa surprinsă. Helen, avem nişte reguli, nu le facem noi pe parcurs. Lupii care omoară vite pun în pericol tot programul de regenare a speciei.

— Cum adică „să-i eliminăm”? Le căutăm o locaţie nouă?

— Pe vremuri poate, dar nu acum. Nu avem unde să-i mai ducem. Eu vorbeam de control letal.

— Să-i împuşcăm.

— Mda.

Helen clătină din cap şi îşi feri privirea.

— Trezeşte-te, Helen. Suntem în lumea reală. Citeşte Planul de Control.

Îşi terminară sandvişurile în tăcere.

Luară fotografiile şi se uitară la ele pe drum, întorcându-se la birou. Unele erau foarte bune. Helen spuse că nu mai intra, pentru că-l lăsase pe Buzz închis în cabană şi trebuia să verifice şi liniile de capcane. Într-o încercare zadarnică de a risipi tensiunea, Dan sugeră că

poate-i prinsese pe ceilalţi trei, pe care nu-i văzuseră din avion. Ea nici măcar nu zâmbi.

O conduse la maşină. Aşteptase cu nerăbdare s-o revadă, dar totul mersese rău. Se simţi prost pentru ceea ce tocmai îi spusese. Fusese aspru cu ea şi asta probabil pentru că îl respinsese. Prosteşte, sperase că între ei se va întâmpla ceva dacă venea şi ea în Montana. Dar nu se întrevedea nimic şi era bine să se obişnuiască de acum cu ideea.

Helen se urcă în maşină şi porni motorul. El stătea lângă portiera deschisă:

— Chestia asta merge bine?

— E un dezastru.

— Încerc să-ţi găsesc ceva mai bun.

— Merge şi asta.

— Dar tu? Eşti OK?

— Eu? Da, simt bine.

Văzu că nu-l convinsese şi se înmuie puţin, zâmbindu-i:

— Sigur, sunt OK. Mulţumesc că ai întrebat.

— Nu-i mare lucru. Ce-i aia? o întrebă, observând ceva pe locul de lângă ea.

— Fosta mea cutie poştală. Trebuie să-mi iau una nouă. Şi-i povesti ce se întâmplase.

— Nu e bine, Helen. Ai idee cine a făcut-o?

— Nu, ridică ea din umeri. Dan tăcu un moment, încruntat:

— Ascultă, ai grijă acolo sus, bine? Promite-mi că mă suni dacă se mai întâmplă ceva asemănător. La orice oră.

— Probabil că a fost doar un accident, Dan. Vreun fermier beat care se întorcea acasă.

— Promite-mi că mă suni.

— Îţi promit, tăticule.

— Îngerii pe cutia ta poştală.

Ea zâmbi. Măcar o făcuse să zâmbească.

Închise portiera şi-i trimise o bezea înainte de a demara. Se uită după maşină până când aceasta se încadra în trafic, dispărând după deal. Apoi se întoarse şi urcă la birou.

Intrând, îşi dădu seama că se întâmplase ceva după faţa Donnei.

— Am vorbit cu presa, îi spuse ea. Şi cu reportera aceea de la TV. Zicea că sunt la Hope nişte fermieri care scuipă foc pe nări. Susţin că şi-au pierdut o grămadă de vite şi dau vina pe lupi.

— Câte?

— Până acum, patruzeci şi trei.

— Câte? Au spus despre ce fermieri e vorba?

— Mda. Unul dintre ei e Buck Calder.

DOUĂZECI

Întrunirea urma să înceapă abia peste o jumătate de oră, dar în oraş intra deja o procesiune constantă de maşini. Se întuneca şi majoritatea avea farurile aprinse. Unii trăgeau în faţa cantinei lui Nelly, dar cea mai populară destinaţie era „Ultima Resursă”, care nu prea era pregătită pentru atâţia oaspeţi. Helen tocmai vedea o decapotabilă murdară de nori din care ieşiră doi cow-boy cu cizme şi pălării şi intrară în bar. Unul dintre ei spuse ceva şi celălalt râse, ridicându-şi gulerul hainei ca să se apere de vânt. Începea şi ploaia.

Helen spiona de la magazinul de cadouri al lui Ruth Michaels, sorbind cel de-al treilea espresso dublu, o idee proastă, pentru că şi aşa era destul de nervoasă. În realitate, ar fi vrut o ţigară. Ruth pusese muzică, dar aceasta nu făcea decât să sporească anticipaţia evenimentului pentru Helen.

Pe uşa de sticlă era lipit unul dintre posterele galbene de care era plin oraşul.

LUPUL UCIDE! ÎNTRUNIRE PUBLICĂ SALA PRIMĂRIEI HOPE JOI, ORA 19

Trecuseră două zile de când Buck Calder şi vecinii lui îşi adunaseră cirezile şi spiritele erau încinse. Helen îşi petrecuse aproape toate momentele de veghe încercând să restabilească liniştea. Îi vizitase pe toţi fermierii care pretindeau că pierduseră vite – şi toţi o expediaseră din câteva vorbe.

Dan sperase că aceste vizite personale vor contribui la evitarea unei întruniri publice care putea fi exploatată de scandalagii. Dar Buck Calder îi determinase s-o facă. Anunţase întrunirea la televizor cu două seri în urmă, spunând că „oficialii aceştia guvernamentali care au lăsat toţi lupii în libertate” ar putea să vină şi să se explice în faţa celor care le plăteau salariile.

Echipa de la televiziune îşi punea deja la punct luminile în sală. Văzându-i, Dan mormăi pentru că era aceeaşi reporteră care-l flatase pe Buck Calder când fusese omorât câinele. În afară de acest gest, Dan şi Bill Rimmer păreau remarcabil de calmi. Stăteau amândoi la micul bar din spatele magazinului, sporovăind cu Ruth de parcă nu aveau nicio grijă pe lume.

Când se duse spre ei, Rimmer îi surâse:

— Helen, o ştii pe aia cu un cal care intră într-un bar şi barmanul zice…

— „Hei, de ce ai faţa aşa de lungă?” Da, o ştiu. Vrei să spui că arăt ca un cal?

— Nu, dar parcă te-ai duce la o înmormântare.

— Mda. A mea.

— Zău, Helen, o linişti Dan. O să fie bine.

— Mulţumesc, Prior. M-aş simţi în siguranţă dacă nu mi-ai fi povestit ce s-a întâmplat ultima oară când s-a ţinut aici o întrunire pe tema lupilor.

— Eu nu eram aici, observă Ruth. Ce s-a întâmplat?

— A, doar nişte tipi cu puşti şi cu găleţi de sânge pe care le-au turnat pe maşini, o informă Helen. Nu mare lucru.

— Asta a fost acum nu ştiu câţi ani, zise Dan.

— Da, când mai aveau lupi. Ruth, te deranjează dacă fumez o ţigară? Da, fumez, OK? accentua văzând surpriza lui Dan.

— Nicio problemă, spuse Ruth.

Îşi petrecură următoarele cincisprezece minute repetând ce urma să spună Helen. Încercase să-l pună pe Dan să confrunte adunarea, dar el insistase s-o facă ea. Nu toată audienţa era de aşteptat să fie ostilă. Conform ştirilor de la radio, un grup militant de apărători ai mediului, pe nume Lupii Pământului (LP, mai pe scurt) anunţase că va fi prezent.

Dan îşi luase şi măsuri de precauţie pentru cazul în care lucrurile scăpau de sub control.

Şeriful adjunct din Hope era localnic. Îl chema Craig Rawlinson şi Helen dăduse de vreo două ori ochii cu el până atunci. Nu aveai cum să faci greşeala de a-l socoti un iubitor de lupi. Era fiu de fermier, căsătorit cu fiica altui fermier, aflat printre cei care reclamau că pierduseră viţei. Prin urmare, Dan ceruse ca forţe suplimentare de poliţie să patruleze discret în zonă, alături de cei doi a-genţi de la Serviciul pentru Protecţia Animalelor Sălbatice îmbrăcaţi în civil, care intraseră la „Ultima Resursă” pentru a-i depista pe potenţialii căutători de harţă. De asemenea, aşezase lângă sala primăriei o tăbliţă pe care scria: ÎNTRUNIRE PUBLICĂ. FĂRĂ ALCOOL. FĂRĂ PANCARTE. FĂRĂ ARME. Cineva adăugase deja pe ea: FĂRĂ LUPI.

Acum strada se umpluse de vocile participanţilor. Nervii lui Helen zbârnâiau din cauza cofeinei şi a nicotinei. Dan se ridică şi plăti ce băuseră:

— Bun, cred că ar fi bine să ne îndreptăm spre sală.

Apoi îşi puse braţul pe umerii lui Helen:

— Vreau să ştii că dacă scoate cineva pistolul, eu sunt în spatele tău.

— Mulţumesc, Dan. O să ţin minte să mă aplec.

După o oră, gluma lui Dan cu pistolul părea şi mai puţin amuzantă.

Helen stătea în picioare de douăzeci de minute, încercând să lege un discurs care ar fi trebuit să ţină numai zece minute. Atmosfera începea s-o doboare.

Sala era ticsită. Erau locuri cam pentru o sută de oameni, dar cel puţin încă o dată pe atâţia stăteau în picioare în spate şi de acolo se auzea cea mai mare gălăgie. Dincolo de luminile orbitoare ale reflectoarelor televiziunii, vedea uşile sălii deschise şi pe mulţi stând chiar afară, în ploaie. În ciuda uşilor deschise, căldura dinăuntru era insuportabilă, pentru că funcţionau toate caloriferele şi nimeni nu părea capabil să le oprească. Pe măsură ce gradele şi gândurile se aglomerau, unii participanţi îşi descheiaseră hainele sau îşi făceau vânt cu pliantele care li se înmânaseră la intrare.

Helen stătea la un capăt al mesei lungi care fusese plasată la tribuna din faţa sălii. Dan şi Bill Rimmer stăteau înghesuiţi lângă ea ca doi criminali de război. La celălalt capăt, lăsându-se pe spătarul scaunului şi contemplând regal mulţimea, stătea Buck Calder. Era în elementul lui.

O dungă de sudoare îi luce a pe frunte, sub marginea pălăriei. Cămaşa trandafirie, altfel imaculată, avea pete umede sub braţe. Arăta de-a dreptul strălucitor. Ţinuse un discurs de deschidere magistral. De dragul celor care nu mai auziseră lucrul acela de încă zece ori, începuse prin relatarea modului cum nepotul lui a fost smuls din ghearele morţii. Apoi, exact ca un procuror, înşirase toate pierderile teribile pe care el şi vecinii lui le suferiseră de atunci. Singurul lucru surprinzător a fost că el fusese

hărţuit cel dintâi.

Începu spre finalul discursului şi venea de la un mic grup de întârziaţi pe care Helen nu-i observase până atunci. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama de partea cui erau după numărul de bărbi şi de haine de teren purtate de ei. Erau oamenii de la LP. Erau cam şase şi la început, Helen se simţi întărită de prezenţa lor, dar apoi îşi dădu seama că bruiajul lor îi întârâta pe ceilalţi.

Calder se descurcase bine cu ei. O femeie cu ochelari cu rame metalice şi un pulover albastru la fel ca al lui Helen îi strigase:

— Lupii au dreptul să fie aici mai mult decât vacile voastre! Fără vaci!

Se auzi o rumoare mânioasă şi Buck aşteptă zâmbind calm să se domolească, apoi zise:

— Văd că avem printre noi şi nişte orăşeni ageamii. Publicul aprobă zgomotos.

Buck Calder îşi păstră poanta şi când îi dădu cuvântul lui Helen:

— D-ra Ross vine din Chicago, oraşul vânturilor, dacă ţin minte bine, nu?

Helen zâmbise posomorâtă:

— Da. Pentru păcatele mele, de acolo vin.

— Ei, scumpo, simte-te liberă să te căieşti pentru ele aici. Luând locul hărţuitorilor din tabăra prolupi, un grup din spate o agasase tot timpul cât vorbise. Printre cei mai zgomotoşi erau tăietorii ei de lemne favoriţi şi Wes şi Ethan Harding. Abe Harding, slavă Domnului, nu părea să fie de faţă. Şi nici Luke.

Helen îi căutase zadarnic chipul în mulţime înainte de începerea întrunirii. Nu-l mai văzuse din ziua în care prinseseră lupii. Nu venise la cabană şi nu se afla prin preajmă când fusese la ei la fermă să fie certată de tatăl lui în legătură cu viţeii dispăruţi. Era îngrijorată pentru el şi

uimită cât de mult îi lipsea compania lui.

Acum se apropia de finalul cuvântării şi spera că-l va atinge înainte de a ajunge la capătul puterilor. Vorbise despre datele cunoscute în legătură cu lupii, nu prea multe, cu excepţia faptului că erau nouă şi că testele preliminare de ADN pe mostrele recoltate nu arătau nicio relaţie între aceştia şi lupii lăsaţi în libertate în Yellowstone sau Idaho. Apoi spusese câteva cuvinte despre schema Apărătorii Vieţii Sălbatice, care-i despăgubea pe fermieri pentru orice pierdere verificată cauzată de lupi. În final, aşteptau întrebări.

— Deci, ca să recapitulez, avem doi dintre lupi cu zgărzi şi-i vom supraveghea îndeaproape. Toţi cei dovediţi că ucid vite vor fi îndepărtaţi sau eliminaţi. Asta este foarte clar.

Îi aruncă o privire lui Dan, care confirmă. Apoi reluă:

— Înţelegem sentimentele unora dintre dumneavoastră. Nu vă cerem decât să ne daţi puţin timp…

— Ce dovezi mai vreţi? Lupii omoară vite şi gata.

— Domnule, cu tot respectul, există destule mărturii, atât din cercetările mele din Minnesota cât şi aici în Montana, în valea Ninemile de la nord de Missoula, că lupii *pot* trăi foarte aproape de turme de vite fără să le atace…

— Hei, până şi blestemaţii de lupi sunt liberali în Missoula!

Se stârni un hohot de râs şi Helen aşteptă să treacă, încercând să-şi păstreze zâmbetul. Acesta arăta însă mai mult a grimasă.

— Se poate, dar un biolog de acolo a făcut nişte cercetări destul de interesante. A pus zgărzi cu emiţătoare nu numai la lupi, dar şi la vite şi a descoperit că lupii se amestecau tot timpul cu cirezile fără să…

— Rahat!

— De ce dracu’ n-o laşi să vorbească? strigă un membru LR

— Tu de ce dracu’ nu pleci la tine acasă să-ţi vezi de treburile tale?

Buck Calder se ridică în picioare, cu mâna sus:

— Prietenul nostru orăşean de acolo din spate are dreptate. Noi am rugat-o pe d-ra Ross să vină aici în seara asta şi ar trebui s-o lăsăm să vorbească.

Helen dădu din cap:

— Mulţumesc. Este un fapt că lupii preferă să atace animalele sălbatice şi nu domestice. De-a lungul a şase ani, au omorât în Ninemile doar trei juncani şi un viţel…

— Atunci cum se face că aici au omorât patruş’trei în două luni? o interpelă Ethan Harding, sprijinit zgomotos de mulţime.

— Încercăm să verificăm pentru a preciza numărul exact din acestea care au fost ucise de lupi.

— Ne faci mincinoşi?

— Nu, bineînţeles că nu.

Buck se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ne poţi spune, Helen, câţi dintre viţeii examinaţi prezintă dovezi că au fost ucişi de lupi?

Helen ezită. Îi fusese groază de întrebarea asta. Numai cinci carcase dintre cele 43 de pierderi reclamate fuseseră găsite şi niciuna din ele nu era suficient de recentă pentru a se putea stabili cauza morţii.

— Dră Ross?

— Mai avem de lucru la asta. După cum ştiţi, dovezile sunt destul de puţine pe teren…

— Dar până acum, câţi puteţi spune că au fost sigur ucişi de lupi?

Helen se întoarse spre Dan, după ajutor. Acesta îşi drese vocea, dar Calder interveni:

— Cred că vrem să aflăm asta de la d-ra Ross. Câţi?

— După cum vă spuneam, domnule, încă mai…

— Totuşi, până acum, câţi sunt?

Se făcu tăcere, toţi aşteptându-i răspunsul. Helen înghiţi în sec:

— Bun, până acum, nici unul.

Tăcerea se risipi şi toată lumea începu să strige. Câţiva dintre cei cu locuri se ridicară în picioare. În spatele lor, cea mai înverşunată membră LP se trezi nas în nas cu Ethan Harding.

— Lupul e o specie pe cale de dispariţie, netotule! zbieră ea.

— Nu, doamnă, *dumneata* o să dispari!

Calder ridică mâinile cerând tăcere, dar fără prea mare efect. Helen clătină din cap şi luă un pahar cu apă. Bând, se uită la Dan, care ridică vinovat din umeri. Bill Rimmer îşi întindea gâtul să vadă în spatele sălii. Se întâmpla ceva acolo. Operatorul de televiziune se întorsese într-acolo şi se urca pe un scaun ca să prindă mai bine scena.

Helen văzu o camionetă care parcă la intrare, proiectându-şi lumina farurilor asupra sălii. Cineva se dăduse jos din ea şi mergea către ei, pe fundalul stropilor de ploaie luminaţi. Îşi croi drum prin mulţime şi oamenii se dădură încet la o parte, lăsându-i loc de trecere printre ei. Ajunse în sală, făcându-şi loc cu coatele printre zurbagii şi când îl văzură, aceştia încetară cu ţipetele şi se dădură înapoi. Era Abe Harding.

Ducea ceva pe umăr, un fel de pachet. Helen îi aruncă o privire lui Dan şi se încruntară amândoi.

— Ce naiba are acolo?

— Parcă ar fi o carpetă sau aşa ceva.

Harding scăpase de zurbagii şi mergea pe culoarul dintre rândurile de scaune, urmărit de spectatorii care se ridicaseră în picioare. Purta un impermeabil galben şi

lung, lucios de ploaie şi foşnindu-i la fiecare mişcare. Nu avea pălărie şi părul cărunt îi era cu totul răvăşit.

Mulţimea tăcuse şi toţi ochii erau acum aţintiţi asupra lui. Pintenii îi sunau la fiecare pas făcut spre tribună. O privea pe Helen cu o intensitate dementă care ar fi fost comică dacă n-ar fi stârnit atâta spaimă. Ea spera că agenţii speciali ai lui Dan au pistoalele la îndemână.

Numai când Harding ajunse în faţa ei observă Helen sângele care-i şiroia pe impermeabil şi îşi dădu în sfârşit seama ce era pachetul de blană neagră pe care-l aducea pe umăr.

— Uite-ţi blestemata de verificare, zise Harding.

Şi săltându-şi lupul mort de pe umăr, îl aruncă drept pe masă.

*

Când Helen şi Bill Rimmer reuşiră să iasă din sala primăriei, strada principală arăta ca o zonă de război. Era blocată de patru maşini de poliţie şi o a cincea încerca să-şi facă loc prin mulţime, cu sirena urlând. Luminile roşii pâlpâiau în vitrinele magazinelor, însângerând parcă bălţile de pe trotuare. Turna cu găleata. În câteva secunde, Helen fu udă până la piele.

Un poliţist cu megafon le cerea oamenilor să se împrăştie şi majoritatea se supuneau, ocolind bălţile ca să ajungă la maşini. Pe partea opusă a străzii îl zări pe Dan. El şi cei doi agenţi speciali discutau cu unul dintre poliţiştii care-l arestaseră pe Abe Harding.

Îl vedea şi pe Harding, cu impermeabilul lui galben şi mâinile prinse în cătuşe la spate, cum era împins într-o maşină a poliţiei. Fiii lui zbierau la doi poliţişti care-i împiedicau să ajungă la el. Puţin mai departe, adăpostindu-se în pragul băcăniei lui Iverson, Buck Calder dădea un interviu reporterei de televiziune.

— Te simţi bine? o privi Bill Rimmer.

— Cred că da.

După ce Harding lăsase jos lupul se stârnise un iad în sală. Un membru LP se luase la bătaie cu cei doi tăietori de lemne, dar fuseseră despărţiţi înainte de a se întâmpla ceva grav. În haosul general, Helen fusese împinsă în perete şi un fermier o călcase din greşeală pe picior. În afară de asta, era doar puţin zguduită.

— Dan pare să aibă probleme acolo, spuse Rimmer. Cu umerii aduşi împotriva ploii, traversă şi Helen se luă după el.

— Nu trebuie să faceţi asta! îi spunea Dan poliţistului.

— Omul a agresat un ofiţer de poliţie. Doar dumneata ai fost cel care ai cerut sprijinul poliţiei.

— Da, dar de ce să-l arestaţi? Nu pleacă nicăieri dacă-l lăsaţi. În felul ăsta, facem din el un martir, exact ce vrea, pentru Dumnezeu!

Era oricum prea târziu. Maşina în care fusese băgat Abe înainta deja, cu sirena în funcţiune pentru a împrăştia mulţimea.

În lumina farurilor, Helen îl văzu deodată pe Luke. Cobora pe stradă, dar n-o văzuse. Părea să caute pe cineva.

— Luke!

El se întoarse şi o văzu. Purta un impermeabil cerat cafeniu, cu gulerul ridicat. Arăta foarte palid şi foarte trist. Ajungând lângă ea, încercă să zâmbească şi înclină uşor capul, vărsând astfel apa adunată în borul pălăriei:

— T-t-te căutam.

— Şi eu. Acolo, înăuntru. Ai văzut ce s-a întâmplat? El dădu din cap şi aruncă o privire spre locul unde tatăl lui dădea interviul:

— Nu p-pot să stau.

Căută ceva în buzunarul impermeabilului şi i-l dădu:

— Am g-găsit asta pe marginea şoselei.

Helen luă plicul şi se uită la el. Era o scrisoare. Cerneala se ştersese din cauza apei, dar totuşi recunoscu scrisul lui Joel şi inima îi zvâcni.

— Acum m-mă duc.

— OK. Mulţumesc.

El dădu din cap şi se întoarse să plece.

— Luke? îl strigă.

El se întoarse şi o privi şi ea – şi dădu deodată seama ce simţea în legătură cu moartea lupului.

— Mai vii pe la mine?

— Nu p-pot, clătină el din cap.

Şi porni prin ploaie, dispărând în mulţime.

DOUĂZECI ŞI UNU

Spitalul Mwanda Kagambali 16 sept.

Draga mea Helen, l-ai prins? Nu? OK, uite cum faci: iei o găleată de metal, da MARE, da? Una de vreo doi metri adâncime şi largă tot cam aşa ar fi bună. Legi peste ea o prăjină lungă şi la mijloc agăţi o tobă care se răstoarnă şi priponeşti pe ea: UN CERB MORT. Metoda asta a fost aprobată de Latimer şi se foloseşte de câteva secole în Carolina de Nord, ceea ce explică de ce sunt atât de puţini lupi acolo. Să-mi scrii cum a mers, OK?

Cabana pare pe cinste. Casa bunicii mele avea o pivniţă exact ca aia, plină de păianjeni şi de chestii. Mă ascundeam şi ţâşneam de acolo ca un hopa-Mitică să-mi sperii surorile (mda, îmi pare rău, am fost un copil de felul ăsta. N-ai fi ghicit, nu?)

Helen râse tare. Stătea în pat şi citea cu lampasul pe frunte. După ce i-o dăduse Luke, se despărţise cu prima ocazie de Dan şi de Bill Rimmer, lăsându-i în harababura de pe strada principală, şi pornise spre cabană, cu inima cântând. În sfârşit îi scrisese.

Amânase mult s-o deschidă, bucurându-se în

anticipaţie, ca un copil care-şi cântăreşte din ochi cadourile de sub pomul de Crăciun. O pusese pe pernă şi îşi terminase ritualul de culcare. Îl dăduse pe Buzz afară să facă pipi în ploaie, se spălase pe dinţi şi îşi făcuse ceai. Apoi se dezbrăcase, îşi trăsese pe cap tricoul mare în care dormea, stinsese lampa şi se băgase în pat cu scrisoarea, ceaiul şi lampasul. Se gândise o clipă să pună şi un CD cu muzica lui Joel, *Tosca* poate, dar era mai bine să nu-şi forţeze norocul.

Întinse mâna după cană şi sorbi din ceai, privindu-l pe Buzz ghemuit lângă sobă, deja adormit. Înfăşurată în sacul de dormit, cu spatele rezemat de perete şi scrisoarea pe genunchi, Helen se opri o clipă, ascultând ploaia care bătea pe acoperiş şi simţind ceva asemănător unei binecuvântări.

Pe aici e o nebunie şi lucrurile o iau razna şi mai mult. Extremiştii au început o nouă rundă de purificare etnică pe la vreo *optzeci de kilometri nord de aici şi primim în fiecare zi cam o mie de refugiaţi noi, toţi în stare proastă. Avem tifoidă, malarie şi cam toate varietăţile de orori tropicale de care ai auzit, deşi, din fericire, holeră încă nu.*

Şi bineînţeles, medicamentele şi mâncarea nu sunt nici pe departe suficiente. Unii dintre copiii care ajung aici (sute, poate mii nu reuşesc să supravieţuiască atât) n-au mai mâncat de săptămâni în şir. Sunt plini de muşte şi au mâinile şi picioarele ca nişte beţe. E jalnic. Şi faptul uimitor e că unii dintre ei mai ştiu să zâmbească.

Aseară a fost o mare dramă în bătrâna curte a spitalului, unde trăieşte majoritatea voluntarilor. Cazarea e, ca să fim generoşi, absolut elementară, adică barăci fără uşi şi ferestre, paturi de campanie şi o plasă de ţânţari cu numai câteva găuri (dacă ai noroc). Oricum, tipul ăsta tânăr din Germania, Hans-Herbert, se simţea obosit şi s-a

*dus devreme la culcare, după masa de seară. După vreo două ore, când s-au dus şi colegii lui de cameră, l-au găsit adormit cu mâna atâr*mând *peste marginea patului şi (sper că eşti gata să afli, Helen) un boa constrictor lung de patru metri se apucase s-o înghită. Ajunsese mai sus de cot şi sărmanul Hans-Herbert dormea ca un pruncii*

Au încercat să-l trezească uşurel, dar, bineînţeles, a tras o spaimă grozavă, l-au dat lui – şi şarpelui! – o doză de sedativ şi incredibil, au reuşit să-i scoată braţul. Sucurile digestive lucraseră deja pe mână şi degete şi o să aibă poate nevoie de un transplant de piele, dar în general e bine. Şarpele, mai puţin, i-au dat drumul (fără plăcuţă şi zgardă cu emiţător) la râu, dar nişte copii dintr-o tabără de refugiaţi l-au prins şi l-au gătit de dimineaţă la micul dejun.

Bate povestea cu pitonul de sub casa cuplului din Georgia? Eu cred că da.

O mulţime de mâncare şi medicamente care ar trebui să ni se trimită nu ajunge aici. Ori sunt furate de funcţionarii corupţi de la aeroport, ori convoaiele sunt interceptate de extremişti pe traseu. În general, îşi păstrează proviziile pentru ei, dar uneori încearcă să ni le vândă înapoi şi nu avem de ales, le cumpărăm.

Ultimul grup care a venit să negocieze era format doar din copii de doisprezece – treisprezece ani, în haine de luptă, cu muniţia la centură. Unul din ei, un băiat firav care nu putea să aibă mai mult de zece ani, căra o mitralieră MI6 şi aproape cădea în genunchi de greutate. Ochii sunt cel mai rău lucru. Te întrebi prin ce grozăvii au trecut sau au văzut de le arată ochii în asemenea hal.

Aşa că, hei! Pe aici avem baluri!

De fapt, nu e chiar aşa de rău. Asta mai ales datorită oamenilor incredibili cu care lucrez. Şi Helen, acesta e de fapt scopul principal al scrisorii mele. Nu e uşor de spus…

Helen simţi ceva răsucindu-i-se în piept. Ţinea cana în mână şi de frică să n-o verse, o puse pe podea. *Oh, Joel*, se rugă în minte. *Te rog. Te rog, nu zice asta*. Inima îi bătea tare şi mâinile îi tremurau pe când se forţa să citească mai departe.

Marie-Christine e aici de şase luni. E belgiană, dar trăieşte la Paris. Are pregătire de pediatru, deşi aici ajungi să faci de toate. Nu ne-am cunoscut imediat pentru că…

Helen aruncă scrisoarea pe jos. De ce trebuia să citească rahatul ăsta? Cum *îndrăznea* să creadă că-i poate spune ei asta, să-i dea lovitură după lovitură – ah, fără îndoială, frumuşica Marie-Christine era grozavă în toate privinţele, zeiţă a sexului şi maică Tereza într-un ambalaj parizian şic, nu? Cum *îndrăzneai*

Se uită o vreme în gol, spre cercul de lumină făcut de lampas pe uşă. Respiraţia ei îl făcea să se ridice şi să coboare ridicol. Întinse mâna după scrisoare – nu se putea abţine – şi citi mai departe.

…pentru că îşi luase o vacanţă de câteva zile. Dar când ne-am *întâlnit – Doamne, Helen, e aşa de greu să-ţi spun – a fost ca şi când ne cunoşteam deja*.

Sună familiar, se gândi Helen. Îşi aruncă ochii mai jos, căutând „suflete-pereche”, dar nu găsi expresia, ceea ce era mai bine, fiindcă probabil ar fi ţipat şi ar fi dat cu pumnul în perete.

Până la urmă, am ajuns să lucrăm împreună în această unitate mobilă care face vizite în toate taberele de refugiaţi şi am văzut cât de uimitor se poartă cu aceşti copii. Ei o adoră, pur şi simplu. Poate n-ar trebui să-ţi spun toate astea, dar vreau să-ţi spun şi simt că pot, Helen, pentru că am fost atât de apropiaţi şi am împărţit atâtea clipe frumoase.

Concluzia e că peste două săptămâni, Marie-Christine şi cu mine…

„Nu”, suspină Helen. „Nu, Joel. Nu spune asta.”… *ne căsătorim*.

Hélène strânse scrisoarea în pumn şi o aruncă într-un colţ al camerei:

— Ticălos nenorocit!

Îşi aruncă sacul de dormit şi se ridică în picioare, apăsându-şi mâinile pe faţă. Buzz era şi el în picioare şi începu să latre.

— Taci, animal prost!

Îşi smulse lampasul şi-l aruncă în el. Câinele scânci şi se ascunse, iar ea se împletici prin întuneric spre uşa cabanei, bâjbâind după clanţă. Trânti uşa de perete şi fugi oarbă în ploaie.

Picioarele goale îi alunecau pe noroi şi căzu ca un sac, rămânând acolo mult timp, cu faţa pe pământul ud, gâfâind şi blestemându-l pe el şi pe ea şi ziua când se născuse.

Apoi se ridică în capul oaselor, cu genunchii la gură şi cu mâinile pline de noroi pe faţă, plânse în ploaia care-i cădea pe trup şiroaie.

Una peste alta, reflectă Buck, fusese o treabă bună.

Se uşura în toaleta de la „Ultima Resursă”, cu un trabuc între dinţi şi rezemându-se de un perete pe care un istoric viteaz scrijelise deja *Abe Harding Preşedinte*.

Stătea de o oră la barul unde se strânseseră toţi după ce distracţia de afară se terminase. Nu văzuse niciodată localul atât de plin sau animat. Chiar şi capetele de cerb împăiate de pe pereţi păreau să se simtă bine.

Întrunirea decursese mai bine chiar decât în visurile lui. Îl făcuse nostalgic după zilele când era om politic. Nu se aşteptase să vină şi hippioţii ecologişti, dar aceştia se făcuseră de râs, aşa că era bucuros că apăruseră.

Şi bătrânul Abe, făcând figura cu lupul. Drace, ce spectacol! Cu bani nu poţi să-ţi faci o astfel de publicitate.

Buck nu avea să uite niciodată expresia de pe mu-trişoara drăguţă a lui Helen Ross când lupul aterizase în faţa ei. Ce mai seară, frăţioare!

Îşi trase fermoarul şi se întoarse în aglomeraţie. Îi dădu lui Lori, fata de la bar, cincizeci de dolari să le mai dea tuturor de băut, apoi îşi luă la revedere, promiţându-le băieţilor Harding că o să dea nişte telefoane şi o să-l aducă pe tatăl lor acasă cât mai curând posibil. Bietul Abe probabil că acum împărţea o celulă cu o adunătură de toxicomani bolnavi de SIDA din Helena.

Totuşi, mai întâi Buck avea alte treburi de făcut.

O văzuse pe Ruth la întrunire, dar stătea prea aproape de Eleanor şi Kathy ca să poată schimba o vorbă cu ea. Ideea nebunească a lui Eleanor de a intra în afaceri cu ea începea să-i strâmtoreze puţin viaţa amoroasă. Dumnezeule, trecuseră mai mult de două săptămâni de când el şi Ruth nu mai furaseră nici măcar un sărut. Întotdeauna găsea o scuză să nu-l vadă şi de cele mai multe ori, asta avea de-a face cu Eleanor, revedeau contabilitatea sau altceva.

Ploaia se mai rărise. Trecu pe lângă magazinul de cadouri, având plăcerea să constate că se închisese. Însemna că era acasă, poate sperând că va veni şi el. Îl aştepta goală sub halatul ei negru. Gândul îi aprinse sângele.

Urmă meandrele pietrişului umed spre ieşirea din oraş şi în curând, văzu în faţă luminile casei lui Ruth. O s-o ia lipită de peretele din hol, imediat cum îi răspundea la uşă, aşa cum făcuse şi data trecută. Apropiindu-se, văzu perdelele trase în lături şi virând pe alee, parcă la locul lui obişnuit. Probabil că-l auzise, căci deschise uşa când cobora din maşină. Era clar, îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el pe ea.

— Buck, trebuie să pleci.

— Poftim?

— Eleanor vine aici. E pe drum.

— Poftim?

— Nu sta aşa cu gura căscată. Trebuie să ajungă.

— Ce dracu’ vine aşa noaptea?

— Mâine avem o întâlnire cu contabilii şi trebuie să revedem cifrele. Hai, pleacă!

— Iisuse.

Posomorât, porni cu paşi mari spre maşină şi auzi uşa închizându-se în spate. Nici măcar noapte bună nu-i spusese! începuse din nou să plouă tare. Buck îşi vârî între dinţi trabucul pe jumătate fumat. Era ud şi se stinsese, aşa că îl azvârli supărat peste alee, intră în maşină şi trânti portiera.

Întoarse făcând roţile să spulbere pietrişul şi ieşi în viteză pe şosea. Ca să nu se lovească de Eleanor, se opri la capătul şoselei şi aşteptă acolo cu luminile stinse până văzu farurile ei pe aleea lui Ruth.

Iisuse, clătină Buck din cap. Ce ajunsese lumea! Nu mai putea omul să se culce cu amanta fiindcă venea nevastă-sa la ea! încruntat şi întunecat, porni spre casă prin ploaia ce-i lovea parbrizul.

Când ajunse, locuinţa era tăcută ca o morgă. Îşi închipui că Luke se culcase deja. Foamea i se transferase de la sex la mâncare şi se duse la frigider, sperând să mai găsească un rest de cină. Dar nu găsi. Atunci îşi deschise o bere şi merse cu ea în sufragerie fără să aprindă lumina. Se aşeză greu pe canapea şi apăsă butonul telecomenzii. La televizor, Jay Leno glumea cu un tânăr actor sau cântăreţ sau ce-o fi fost, nebărbierit şi care arăta de parcă tocmai se dăduse jos din pat. Amândoi arătau cam prea mulţumiţi de sine pentru proasta dispoziţie a lui Buck.

Abia se instalase că sună telefonul. Reduse sonorul televizorului şi se aplecă să ridice receptorul.

— Calder?

Nu recunoştea vocea de bărbat de la celălalt capăt al firului. Părea că sună dintr-un bar.

— Aici Buck Calder. Cine-i acolo?

— Nu contează cine e. Gunoaiele ca tine merită să moară.

— Nu eşti destul de bărbat ca să-ţi dai numele?

— Sunt destul de bărbat ca să şterg gunoaiele ca ţine de pe faţa pământului.

— Ai fost la întrunire, nu?

— Te-am văzut la nenorocitul de televizor şi-am văzut ce i-a făcut amicul tău psihopat lupului. Şi vrem să ştii…

— A, deci sunteţi mai mulţi?

— O să-ţi omorâm vacile.

— Numai vacile?

— Ba şi porcii. Porcii ca tine.

— Şi bănuiesc că veţi face asta în numele lupului, cel mai mare ucigaş dintre toţi.

— Exact. Ai fost avertizat.

Se auzi un clic şi legătura se întrerupse. Buck se ridică şi puse jos receptorul. Robotul telefonic era lângă el şi observă că avea patru mesaje. Apăsă butonul de derulare. „Deci ţi-au omorât lupii viţeii, nu? Vai de mine!” Era vocea unei femei. „Înainte să ai *tu* şansa să-i omori. Ce nedrept! Eşti o specie pe cale de dispariţie, amice, şi cu cât dispari mai repede, cu atât e mai bine”.

Buck auzi un zgomot şi ridicând capul, îl văzu pe Luke în capul scărilor. Nu era în pijama.

— Ai auzit astea? Luke dădu din cap.

— Şi celelalte? Toate simt aşa?

— Da.

— Iisuse.

Dădu banda înainte, până la următorul mesaj. Acesta începea cu un urlet: „Aici Lupul. Am un mesaj pentru Buck

Calder. Eşti gata mort”. Urmau o înjurătură cumplită şi un urlet.

Următorul părea să fie acelaşi bărbat cu care vorbise mai devreme şi ultimul mesaj era lăsat de o femeie care zbiera o tiradă pe care nu putu s-o înţeleagă în întregime. Buck luă un gât de bere:

— Te-ai uitat la televizor? Luke dădu din cap.

— Vorbeşte, Luke, vorbeşte.

— D-d-da

— L-au arătat pe Abe aducând lupul?

— Da. T-tot… ce-a fost.

— Merg drept la ţintă. Au spus ce-o să se întâmple cu el?

— E la îne-cchisoare, în Helena.

— Mai bine aş începe să dau telefoane. Are nevoie să-i plătească cineva cauţiunea. Doamne, ce seară. Cine dracu’ sunt toţi nebunii ăştia care mă sună?

— N-n-nu ştiu. M-m-mă duc la culcare.

— Vrei o bere?

— N-n-nu, domnule.

— OK, Luke, oftă Buck. Noapte bună.

— N-noapte bună.

Era un lucru trist că propriul lui băiat nu bea o bere cu el. Buck opri televizorul şi se duse să caute cartea de telefon. Se lăsă pe canapea cu ea, răsfoind paginile ca să găsească numărul închisorii din Helena.

Parcă nu fusese totuşi o seară atât de grozavă. Figura lui Abe cu lupul păruse foarte bună pe moment, dar Buck vedea acum că nu fusese o mişcare inteligentă. Omul ar fi trebuit să procedeze după vechea regulă: împuşcă, îngroapă şi taci din gură. Ei bine, n-o făcuse şi acum se aflau pe picior de război.

Pe legea lui, Buck n-avea de gând să se lase speriat de o adunătură de pupători de iepuri ahtiaţi după

marijuana, care-l amenințau la telefon. Dar îl făceau să-şi pună întrebări.

Poate nu juca aşa cum trebuia în afacerea asta cu lupii.

La început, crezuse că transformarea ei într-o problemă publică era cea mai bună cale de urmat. Aceasta fusese de fapt toată ideea întrunirii. Ce naiba, chiar era bun la chestiile astea publicitare. Şi fusese sigur că dacă le face viaţa destul de grea lui Dan Prior şi celor din gaşca lui, vor fi forţaţi să acţioneze.

Dar acum îşi dădea seama că uciderea lupului de către Abe va avea probabil efectul opus. Aveau să rămână împotmoliţi. Şi dacă ori de câte ori dădea un interviu urma să primească un potop de telefoane abuzive, poate că era bine să se mai gândească.

Decât să aţâţe un război public, mai bine lupta mai strâns. Trebuia să găsească nişte stratageme mai subtile, să combată pe mai multe fronturi, ca într-un război adevărat.

Se hotărî să chibzuiască pe îndelete asupra tuturor întâmplărilor şi să-şi schimbe strategia.

Poteca din pădure era îngheţată şi Ochi-de-Lună aluneca pe porţiunile abrupte, se oprea şi căuta un drum mai sigur printre pietre. Ploaia se oprise la scurtă vreme după miezul nopţii şi cerul se limpezise, îmbrăcând pământul cu prima brumă a toamnei. Venise pe neaşteptate, îmbrăcând picăturile de ploaie scurse din copaci cu milioane de ţurţuri miniaturali care sclipeau şi se topeau în curcubeie în lumina zorilor.

Luke ajunse la pârâu şi urcă pe mal către lac, trecând de locul unde-l lăsa să pască pe Ochi-de-Lună înainte de a o cunoaşte pe Helen. Iarba înţepenise de ger şi copitele calului o striveau, imprimându-se în ea. La marginea pârâului, unde apa zăbovea şi undea, se ridicau din ea

fuioare de aburi, răsucindu-se în aerul nemişcat.

Pe tot parcursul drumului de la fermă până aici, Luke încercase să înţeleagă ce-i spusese tatăl lui la micul dejun. După tot ce se întâmplase cu o seară înainte şi toate telefoanele acelea ameninţătoare, păruse neverosimil şi la început Luke crezuse că era un alt mod bolnav de a glumi:

— M-am mai gândit la afacerea asta cu lupii, zisese tatăl cu gura plină de pâine şi şuncă. Şi socot că poate am fost cam duri cu tipii ăştia de la Protecţia Animalelor. Tu ce crezi, Luke?

Luke ridicase din umeri:

— N-nu ştiu.

— De fapt, ei îşi fac meseria. Poate că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă am coopera puţin mai mult. Să-i ajutăm să rezolve problema asta cu lupii. Adică să-i găsească, să stea cu ochii pe ei şi celelalte.

Luke nu spuse nimic. Era întotdeauna precaut când tatăl lui discuta rezonabil cu el. Uneori o făcea doar ca să-i întindă o capcană, tentându-l să se relaxeze şi să cadă drept în ea şi pe urmă haţ! îl lua de gât. Luă o lingură de cereale şi se uită la mama lui, care asculta la fel de reticentă.

— Ştii ce zicea Helen Ross aia alaltăieri? Că ai ajutat-o foarte mult să prindă lupul. Ba te şi lăuda, spunea că ai chemare pentru munca asta.

Făcu o pauză, aşteptând o reacţie care nu veni.

— Şi m-am gândit că dacă tot ne-am coborât vitele de la păşune, poate-i mai dai o mână de ajutor.

Şi râse cu poftă:

— Dar vezi să nu pui emiţătoare la vaci!

Luke se uită din nou la mama lui, care-şi ridicase surprinsă sprâncenele.

— Oricum, nu cred c-o să te plătească mult. Dar serios, dacă vrei s-o mai ajuţi, e OK din partea mea.

Luke abia aştepta să-i dea vestea lui Helen. Ieşise imediat şi înşeuase calul. Dar deşi răsucise lucrurile pe toate părţile în minte, tot nu reuşea să înţeleagă de ce-i dăduse voie tatăl lui. Poate că-l speriaseră cu adevărat telefoanele acelea. Era posibil, dar Luke se îndoia. Probabil că avea alt motiv, mai ascuns. Dar n-avea de gând să-l aştepte să se răzgândească.

Ajunse la locul unde terenul se nivela şi-l auzi pe Buzz lătrând. Îl mână pe Ochi-de-Lună către lacul încremenit ca oglinda, din care suiau aburi, ca şi la pârâu. Pe panta care urca la cabană soarele desena deja petice verzi de iarbă în stratul de brumă. Uşa cabanei era deschisă şi Buzz stătea în prag uitându-se la ceva dinăuntru şi lătrând nesigur.

Maşina lui Helen era afară cu parbrizul complet îngheţat. Crezuse că poate plecase deja să verifice capcanele. Buzz se întoarse şi-i văzu şi coborî în salturi panta ca să-i întâmpine pe el şi pe Ochi-de-Lună.

— Hei, Buzz! Ce faci, căţel?

Câinele se gudură şi le dădu târcoale, apoi porni înaintea lor, pe lângă pârâu. Luke văzu urme proaspete de căprioară. Animalele veniseră să se adape mai devreme. Se aştepta s-o vadă pe Helen ieşind din cabină, dar ea nu apărea. Se dădu jos de pe cal şi se duse spre uşă:

— Helen?

Nu-i răspunse nimeni. Poate era în anexa din spatele casei. Aşteptă câteva momente la uşă, apoi o strigă din nou. Dar nu primi din nou niciun răspuns. Aşa că bătu uşor la uşa deschisă:

— Helen? Bună, eşti acolo?

De lângă el, Buzz latră, i se frecă de picioare şi fugi înăuntru. Luke îşi scoase pălăria şi-l urmă. Înăuntru era întuneric şi ochii nu i se obişnuiră imediat, dar o desluşi pe Helen zăcând pe pat.

Nu ştia ce să facă. Poate ar trebui s-o lase să doarmă şi să vină mai târziu. Dar modul cum stătea îl făcu să rămână, îi atârna un braţ, cu degetele puţin îndoite şi atingând podeaua. Tot pe jos stătea şi o cană cu lichidul din ea vărsat în jur. Mai era şi un flacon de medicamente, desfăcut. Ea era complet nemişcată, deşi Buzz o adulmeca şi scâncea. Luke îşi puse pălăria pe masă şi făcu un pas prudent spre ea, spunându-i lui Buzz să iasă afară.

— Helen? o chemă încet.

Apropiindu-se, văzu că avea noroi pe mână şi pe braţ şi genunchiul care îi ieşea din sacul de dormit era de asemenea murdar de noroi amestecat cu fire de iarbă. Mai făcu un pas şi văzu că şi faţa îi era la fel. Dar nu dormea.

Avea ochii deschişi şi privea ţintă în gol.

— Helen? Helen?

În ochii ei licări ceva, ca şi cum viaţa ar fi fost din nou declanşată. Se uită la el fără să-şi mişte capul. Îl apucă spaima:

— Helen, ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

Ea clipi. Se gândi că poate e bolnavă, are febră. Mai făcu un pas timid şi întinse mâna să-i atingă fruntea. Avea pielea rece, ca de piatră. Ridică marginea sacului de dormit şi văzu că avea tricoul murdar şi ud leoarcă.

— Helen, ce este?

Ea începu să plângă în tăcere. Lacrimile îi lăsau dâre pe faţa murdară. Nu putu suporta să vadă atâta nefericire. Se aşeză lângă ea pe pat, o ridică şi o luă în braţe. Era atât de rece şi udă şi se strădui s-o legene şi s-o încălzească şi o lăsă să plângă, spunându-i că e OK, că e el acolo şi totul e OK.

N-ar fi putut spune cât statură aşa. Simţea că viaţa din ea era ca o flăcăruie care s-ar fi stins dacă ar fi lăsat-o. Plânsul păru c-o încălzeşte, puţin şi când se opri în cele din urmă, găsi o pătură uscată şi o înfăşură în ea şi apoi se

duse să aprindă soba.

Când închise uşa, văzu după ea o bucată de hârtie cocoloşită. Era de un albastru deschis ca plicul pe care îl găsise el şi i-l dăduse cu o seară înainte. O luă şi o puse pe masă, apoi făcu focul la aragaz şi puse nişte apă la încălzit, pentru ceai. Ea stătea strângându-şi genunchii cu braţele, tremurând în pătură şi privind mai departe în gol.

Găsi o cârpă curată şi o înmuie în apă caldă. Se aşeză din nou lângă ea şi fără s-o mai întrebe, îi curăţă de noroi faţa şi braţele. Ea îl lăsă fără să spună nimic. Pe urmă o şterse cu un prosop.

Puloverul ei albastru şi cămaşa cu mâneci lungi atârnau pe sârmă şi le luă de acolo şi-i spuse că ar fi fost bine să le îmbrace în locul tricoului ud, dar ea nu păru să-l audă. Nu ştia ce să facă, dar trebuia să se schimbe, aşa că luă pătura de pe ea, o întoarse cu blândeţe şi se aşeză în spate, ca să nu-i vadă sânii. Apoi trase de pe ea tricoul ud.

Sub dunga aurie bronzată de deasupra tricoului, pielea ei era albă şi netedă. Îi observă nodurile mici de pe coloana vertebrală şi arcurile coastelor care o făceau să pară fragilă, ca o pasăre rănită. Fu nevoit să-i ridice fiecare braţ şi s-o îmbrace ca pe o păpuşă. După ce-i îndreptă cămaşa pe corp, o îmbrăcă la fel şi cu puloverul.

Pregăti ceaiul şi o făcu să bea, ajutând-o să ţină cana şi ducându-i-o la buze. Apoi se aşeză lângă ea şi o ţinu în braţe mult timp.

Poate că trecuse o oră când vorbi în sfârşit. Îşi ţinea capul pe pieptul lui şi vocea i se auzi mică şi slabă, ca şi cum ar fi venit de foarte departe:

— Îmi pare rău, îi spuse. Nu merit efortul.

Ştia prea bine că nu trebuia s-o întrebe nimic. Poate că era ceva legat de scrisoare. Poate îi murise cineva.

În clipa aceea, tot ce ştia era că o iubea şi nu-i păsa de nimic altceva.

DOUĂZECI ŞI DOI

Cele două săptămâni de după arestarea lui Abe Harding fură cele mai dificile din toată cariera lui Dan Prior şi de departe cele mai bizare. De parcă s-ar fi răzbunat pentru uciderea masculului alfa din Hope, haitele de lupi din toată regiunea dădură semnalul prăpădului.

Un păstor de la nord de Yellowstone îşi pierdu treizeci şi unu de miei într-o singură noapte din cauza lupilor care scăpaseră din parc. Nu mâncau animalele, le ucideau şi le lăsau acolo. Altă haită omorî o pereche de mânji de rasă la est de Glacier. Şi un răzleţ dintr-o haită din Idaho atacă şi ucise trei viţei lângă râul Salmon şi pe alţi patru îi schilodi atât de rău, încât trebuiră sacrificaţi.

Bill Rimmer aproape nu mai cobora din elicopter. În zece zile, împuşcă şi ucise nouă lupi şi anestezie alţi cincisprezece, în principal pui, care fură mutaţi în locuri unde se spera că nu vor mai crea probleme. Dan fu cel care semnă certificatele de deces şi o făcu de fiecare dată cu sentimentul unei ratări personale. Datoria lui era să regenereze populaţia de lupi, nu s-o extermine. Totuşi, nu prea avea de ales. Planul conţinea prevederi ferme în legătură cu „controlul letal”, altfel nu ar fi fost aprobată niciodată punerea lui în aplicare. Şi din cauza întâmplărilor de la Hope, presa îi urmărea fiecare mişcare.

Reporterii sunau toată ziua. Acasă lăsa telefonul comutat pe robot, cu excepţia serilor când venea Ginny pe la el şi răspundea ea, pretinzând că e de la un restaurant chinezesc cu serviciu de comenzi sau de la un azil pentru delincvenţii cu probleme psihice, lucru nu prea departe de adevăr. Donna se descurca la birou cu majoritatea apelurilor din partea presei şi el vorbea doar cu cei pe care-i cunoştea sau cu cei mai importanţi.

Interesul pentru lupi nu se stârnise numai în presa locală, ci şi în cea naţională şi chiar internaţională. Îl sună

un reporter german de televiziune care vorbea despre Nietzsche şi-i tot punea întrebări filosofice pe care Dan nici nu le înţelegea, darămite să le răspundă! Tipul de la revista *Time* fu şi mai suprarealist, când îi spuse că voiau să facă un editorial şi o copertă cu Abe Harding.

— E o glumă? întrebă Dan.

— Nu, bineînţeles, păru reporterul jignit. Nu stă el, într-un fel, pe ultimul bastion al valorilor tradiţionale ale Vestului sălbatic? Nu-l vedeţi aşa, ca pe un pionier asediat?

— Vă pot răspunde fără să se consemneze?

— Desigur. Spuneţi.

— Îl văd mai mult ca pe un dobitoc asediat.

Ideea cu „Abe Harding, ultimul pionier al Vestului" pe coperta revistei *Time* îl făcu pe Dan să chicotească scuturând din cap, câteva zile. Slavă Domnului, materialul era încă în pregătire, probabil pentru că era nevoie şi de cooperarea modică a lui Abe; şi în ierarhia preferinţelor lui Abe, reporterii se aflau numai cu o fracţiune mai sus decât lupii.

După ce petrecuse o noapte în închisoare, Abe fusese acuzat de uciderea unui animal pe cale de dispariţie, mai exact un lup şi de posesiunea şi transportarea rămăşiţelor acestuia. Se renunţă la acuzaţia de agresare a unui ofiţer de poliţie şi magistratul îl eliberă fără cauţiune.

Schumacher şi Lipsky, cei doi agenţi speciali de la Protecţia Animalelor care participaseră la întrunire, descinseră la ferma Harding cu un mandat de percheziţie, însoţiţi, la propria lui insistenţă, de şeriful adjunct din Hope, care se dovedea tot mai necooperant. Craig Rawlinson le crease probleme luând partea fiilor lui Harding care se purtaseră ostil şi agresiv. Agenţii reuşiră să-şi păstreze calmul şi găsiră puşca Ruger M-77 încărcată, cu care Abe mărturisise că doborâse lupul. Arma fu confiscată imediat.

Lupul îşi petrecu o noapte băgat în congelatorul din garaj al lui Dan, peste o cutie veche de pizza. A doua zi fu expediat la Serviciul pentru Protecţia Animalelor, la laboratorul din Ashland, Oregon şi necropsia arătă că inima şi plămânii animalului fuseseră complet distruse. Glonţul nu se găsi, dar în cadavru rămăseseră fragmente care demonstrau că se folosise un calibru de 7 mm.

Testele ADN efectuate de specialiştii din Ashland arătară că lupul nu avea nicio legătură cu cei eliberaţi în Yellowstone sau Idaho. Descoperiră într-o ureche o plăcuţă care dovedea că venise dintr-un colţ îndepărtat al Columbiei engleze, aflat la peste două sute de kilometri distanţă. De asemenea, descoperiră că-i lipsea un deget de la o labă din faţă şi avea o cicatrice care sugera că fusese prins într-o capcană şi se eliberase cu preţul rănii. Era posibil ca faptul acesta să-i fi afectat abilitatea de a vâna cerbi sau elani şi să-l fi determinat să atace vitele.

La început, Abe pretinse că împuşcase lupul când îl găsise atacând un viţel pe o păşune aflată la numai două sute de metri de casa lui. Mai târziu recunoscu faptul că animalul nu ataca, dar el ştia că avea de gând s-o facă. Mai spuse că era încă un lup acolo şi că-i părea rău că nu-l împuşcase şi pe acela. Spuse că nu era vinovat şi că o să dovedească asta chiar şi la Tribunalul Suprem. Refuză orice apărare legală, pe motivul că avocaţii sunt lupi în costume elegante.

Între timp, sprijiniţi de echipa de la *Time*, băieţii Harding îşi aduceau contribuţia la transformarea tatălui lor într-un erou folcloric.

Imprimară chipul lugubru al lui Abe pe două sute de tricouri, pe faţă, iar pe spate inventară emblema EILI (Echipa împuşcă lupii întotdeauna) şi adăugară după ea „MEMBRU OFICIAL”. Le scoaseră la vânzare la „Ultima Resursă” pentru cincisprezece dolari bucata şi în două zile

nu mai rămase niciunul. Un nou stoc de cinci sute era aproape epuizat, doar cănile cu ABE HARDING – EROUL DIN HOPE nu erau prea solicitate. Bill Rimmer îi cumpărase lui Dan câte un articol din fiecare şi deşi tricoul nu-l purtase încă, în fiecare dimineaţă îşi bea cafeaua din cana respectivă.

În contrast cu fraţii lor din alte state, lupii din Hope ţineau capul la cutie şi Dan le era recunoscător pentru asta. Pentru nimic în lume n-ar fi făcut jocul lui Buck Calder omorând lupii dacă nu se dovedea că ei erau responsabili de pierderea vitelor. Îi ajungea câte avea deja pe cap.

La fiecare telefon de la un fermier supărat acuzându-l că e prea moale, primea altul de la un activist pentru drepturile animalelor, care-l făcea criminal pentru că aprobase condamnările celor nouă lupi. Fuseseră instigate şi patru procese, două de către asociaţii ale crescătorilor de vite, cerând oprirea programului de regenerare a populaţiei de lupi pentru că viola Constituţia şi două ale unor grupuri pentru protecţia mediului, pretinzând stoparea „oricăror acţiuni ilegale de control letal”.

A doua zi după întrunire, Lupii Pământului îşi trimiseseră o echipă la Hope pentru a face un sondaj din casă în casă. Dan primi tot felul de apeluri telefonice furioase. Un fermier îl avertiză că dacă activiştii îi mai băteau la uşă, îi va împuşca. Îi numi „o adunătură de terorişti comunişti pletoşi” şi când Dan veni să se întâlnească şi el cu ei, i se păru că omul avea ceva dreptate. Îi sugeră cu tact coordonatorului regional al grupului din Missoula că în Hope era şi aşa destulă agitaţie pe tema asta şi că lupii aveau o şansă mai bună de supravieţuire dacă nu mai erau scoşi în primul rând de toată lumea.

Scandal în Hope era ultimul lucru care-i mai trebuia

lui Dan. În taină, credea că poate Abe le făcuse tuturor o favoare omorând lupul care putea provoca cele mai mari necazuri. Fapta lui mai atenuase mânia fermierilor în legătură cu vitele pierdute şi-i dăduse lui Helen puţin răgaz. Cu noroc, putea acum să marcheze restul membrilor haitei, evitând alte încurcături.

N-o mai văzuse din seara întrunirii şi era puţin îngrijorat din pricina ei. Trei zile la rând nici nu-i telefonase, nici nu răspunsese la mesajele lăsate de el. Era pe punctul de a urca la ea când îl sunase să-i spună că avusese gripă, dar acum se simţea bine. Părea cam posomorâtă, dar se gândi că încă îşi revenea după boală. Îi mai zise că Luke, fiul lui Calder, avusese grijă de ea şi fusese foarte drăguţ.

Dan nu se putuse împiedica să nu simtă un ghimpe de gelozie.

Nu era sigur dacă ideea ca Luke s-o ajute cu lupii şi capcanele era cea mai bună. După ostilitatea de la întrunire şi incidentul cu cutia ei poştală, era bine să nu stea singură pe munte. Dar faptul că cel care o ajuta era fiul lui Buck Calder sima cam riscant. Îi spusese asta lui Helen când aflase de Luke:

— Nu seamănă asta cu „a sta în pat cu duşmanul”?

— Nu stau în pat cu nimeni, dacă nu te deranjează.

— Helen, n-am vrut să spun literal asta…

— Mă ajută doar. Ar trebui să fii foarte mulţumit.

— Dar dacă-i spune lui Calder unde sunt capcanele sau…

— Of, las-o baltă, Dan. E ridicol.

Urmă o tăcere stânjenitoare. De când fusese bolnavă se purta altfel, era iritabilă sau distantă ori de câte ori vorbeau.

— Iartă-mă, îi zise. E o idee bună.

Ea nu răspunse. Şi-o imagină stând singură acolo în

cabană, înconjurată doar de pădure şi întuneric.

— Te simţi bine, Helen?

— Foarte bine, îi răspunse repede. De ce?

— Nu, nimic. Doar că după voce nu pari prea veselă.

— E obligatoriu? Se cere la slujbă? „Biologii guvernamentali temporari vor fi tot timpul bine dispuşi”?

— Absolut.

I se păru că aude un început de râs. Urmă o altă pauză, apoi îi spuse mai blândă:

— Iartă-mă, Dan. Cred că am cam rămas în pană de îngeri.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Ştiu. Mulţumesc.

— OK. Ascultă, ţi-am găsit un snowmobil.

— Tot acolo unde mi-ai găsit şi maşina?

— Nu, ăsta e nou. Mă rog, aproape. O să ai nevoie de el curând, mă gândeam să ţi-l aduc sus în weekend.

— Sigur.

Îi spuse să aibă grijă de ea şi după ce închise, rămase o vreme gândindu-se, cu eroul din Hope, Abe Harding, încruntându-se la el de pe cana de cafea.

O s-o invite iar la cină, într-un loc mai frumos. Nu se mai întâlnise cu nicio femeie de la masa lor de la cantina lui Nelly. Îşi adunase tot curajul şi o invitase din nou în oraş pe Sally Peters, dar fusese nevoit să contramandeze totul, ca şi prima dată. A doua zi, când îşi ceruse scuze, ea îi spusese că era un tip trist şi jalnic şi că ar fi trebuit să-şi facă şi el o viaţă.

Dan era nevoit să admită că era o afirmaţie destul de corectă.

Kathy îi desfăcu lui Buck Junior centura de la scaunul din maşină şi-l ridică în braţe. Mai încolo pe stradă, Ned Wainwright, cel mai bătrân locuitor din Hope, era intervievat de altă martie-n post de echipă de televiziune.

Oraşul mişuna de ei de două săptămâni şi oamenii, printre care şi Kathy, începuseră să se sature de publicitate.

Îndreptându-se spre Paragon, îl auzea pe Ned explicând de ce le plăceau lupii oficialilor:

— E cât se poate de limpede. Vor să cureţe toţi cerbii şi elanii, ca să nu ne mai rămână nimic de vânat. Pe urmă o să spună că dacă nu e vânat, nu ne mai trebuie puşti şi o să interzică armele. Despre asta e vorba, vor să ne ia puştile.

Kathy nu auzise prostie mai mare în viaţa ei, dar reporterul TV dădea din cap de parcă asculta predica la biserică. Trecând pe lângă ei, un membru al echipei de filmare îi zâmbi, dar ea nu-i întoarse zâmbetul:

— Ce, nu mai aveţi nicio ştire importantă? îi întrebă şi înainte de a primi vreun răspuns, intră în magazinul de cadouri.

Mama ei îi tot lăudase noutăţile pe care le adusese Ruth în vederea Crăciunului şi Kathy hotărâse, din loialitate, să cumpere cât mai multe cadouri de acolo. Era cam devreme pentru asta, dar ei îi plăcea să se organizeze. Alesese ziua aceea pentru că era ziua de cumpărături în Helena a mamei.

Ruth o salută călduros şi insistă să ţină ea bebeluşul cât se uita la obiectele expuse.

— Nu te înnebunesc toţi oamenii ăştia de la televiziune? o întrebă Kathy.

— Absolut deloc. Cumpără orice, numai să fie şi un lup desenat acolo.

— Nu mă gândisem la asta. Deci e şi ceva bun în lucrul ăsta.

Găsi aproape imediat ce să cumpere. Lui Clyde îi luă o vestă de piele arătoasă, o cutie de trabucuri din lemn cu alamă pentru tatăl ei şi două coliere drăguţe din argint pentru mama ei şi Lane. Lui Bob, soţul lui Lane, îi luă o

carte despre arta indiană şi lui Luke o bandă împletită din păr de cal pentru pălărie.

Ruth vru să-i facă reducere, dar Kathy nici nu vru să audă. Acceptă însă o cafea pe gratis şi se aşeză la bar cu Buck junior pe genunchi, aşteptând să fie preparată.

— Ştii, toate articolele cu lupi pe care le-am vândut au fost o idee a mamei tale.

— Adevărat?

— Aha. E deşteaptă.

— Cu siguranţă. Aşa a fost mereu.

— Pur şi simplu o ador.

Vorbiră puţin despre mama lui Kathy şi ajunseră şi la părinţii lui Ruth. Îi spuse că tatăl ei murise demult. Mama ei se căsătorise şi trăia în vâltoarea unei vieţi sociale intense la New Jersey.

— E exact opusul lui Eleanor, zise Ruth. Mama ta pare întotdeauna calmă şi chibzuită. A mea e ca o tornadă. Mi-aduc aminte că odată, după o ceartă teribilă, a fugit şi s-a încuiat în baie şi a trebuit s-o conving să iasă de acolo. Aveam vreo cincisprezece ani. Şi pe când îi vorbeam, mă gândeam, ia stai puţin, parcă eu sunt adolescenta aici.

Când veni timpul să plece, Buck Junior se întinse spre Ruth şi ea îl luă din nou în braţe. Era cam neastâmpărat şi voia s-o tragă de păr.

— Îi plac femeile, zise Kathy.

— Aşa se pare, râse Ruth.

— Nu crezi că seamănă cu bunicul lui?

— Vrei să spui…

— Adică, la figură.

— A! râse Ruth. Apoi se încruntă, examinându-l:

— Ştii ceva? Aş zice că seamănă mai mult cu mama ta.

Buck Calder se instala la capătul uneia dintre băncile lungi din spatele sălii de licitaţie şi privi peste şirurile de

pălării albe ale spectatorilor la arena unde un cârd de juncani din rasa Black Angus tocmai fuseseră vânduţi pentru un preţ absurd de mare, dar refuzau să plece din loc.

Aveau oasele mari şi erau deşiraţi şi Buck nu înţelegea de ce ar fi vrut un om cu mintea întreagă să-i cumpere, într-adevăr, mărimea e importantă pentru unele lucruri în viaţă, dar vacile nu fac parte dintre acestea. Nu merită să plăteşti pentru oase. Era uluitor că unii oameni încă nu înţeleseseră asta. Atâta vreme cât un animal era mare şi negru (culoarea la modă la vaci, ca şi la orice altceva în vremurile noastre), aveau impresia că au pus mâna pe un lucru de calitate.

Tânărul fermier de pe locul de alături îmbrăcat în hainele cele mai bune zâmbea larg şi Buck presupuse că gândea la fel.

— Slavă Domnului că există proşti, comentă.

— Poftim?

— Care plătesc bani pe saci de oase ca ăia.

— Eu i-am crescut.

— Aa…

Încercă să găsească ceva de spus, dar omul ra deja în picioare, făcându-şi loc să treacă. La naiba, asta e, gândi Buck şi privi din nou spre arenă.

Era împrejmuită cu balustrade albe înalte şi aşternută cu nisip de-a lungul celor aproximativ şase metri pătraţi. Doi cow-boy alergau acum în jurul juncanilor care arătau, în lumina reflectoarelor, ca nişte actori care şi-au uitat rolurile. Cow-boy-i aveau nişte beţe lungi cu steguleţe portocalii la capăt şi le foloseau pentru a-i mâna şi a-i îmboldi pe viţei. Totuşi, singura evacuare pe care o izbuteau era cea a conţinutului din intestinele animalelor. Unul din cow-boy alunecă în produsul respectiv şi căzu cu faţa în jos, în rumoarea satisfăcută a publicului.

În minuscula cabină din spatele arenei, licitatorul, un tânăr suav cu mustaţă şi cămaşă purpurie, se aplecă spre microfon:

— Să nu spuneţi că nu vă oferim un spectacol pe cinste, oameni buni.

Buck venea la licitaţiile din Billings doar de trei sau patru ori pe an, dar se simţea întotdeauna bine acolo. Era un drum lung, făcea trei sau patru ore pe şosea şi preţurile nu erau mai bune decât cele din târgurile apropiate de casă. Dar îi făcea bine să iasă, să vadă preţurile şi să-şi păstreze relaţiile. Relaţia cea mai plăcută din oraş era fosta logopedă a lui Luke, Lorna Drewitt.

De obicei, luau masa şi închiriau o cameră de motel pentru câteva ore şi aşa urmau să facă şi azi. Buck aruncă o privire la ceas. Era trecut puţin de ora douăsprezece, ceea ce era bine, pentru că urmau cei doi tăuraşi pe care-i adusese cu el. Rămăseseră nevânduţi la târgul fermei lor din primăvară pentru că erau prea tineri.

Juncanii plecaseră în sfârşit şi la coadă apăruse primul dintre taurii lui Buck. Intră atât de furtunos, încât bietul coW-boy murdar de balegă fu nevoit să se ascundă sub una dintre apărătoarele metalice special amenajate. Capul animalului se lovi răsunător de metal. Mai lipsea să-i iasă aburi pe nări. Buck simţi nevoia să strige *olel*

După patruzeci de minute, îşi readucea mândru camionul pe autostradă, sub semnul mare şi galben pe care scria BINE AŢI VENIT LA CEL MAI MARE TÂRG DIN NORD-VEST. Alături de scris, era desenat un bărbat fluturându-şi pălăria şi Buck era atât de mulţumit de el şi de preţul pe care-l luase pentru tăuraşi, încât fu gata să şi-o fluture şi el pe-a lui.

Motelul unde se întâlnea cu Lorna Drewitt era pe şoseaua interstatală 90 la numai cinci minute de acolo. Parcă remorca într-un colţ mai discret, pentru cazul puţin

probabil în care ar fi trecut pe şosea vreun cunoscut şi se îndreptă spre motel.

Lorna era deja acolo, aşteptând drăguţă şi dichisită în hol, cu ziarul *Billings Gazette*. Se mutase în oraş de şase ani, după nefericitul incident când Luke îi prinsese în cabinet (deşi băiatul era prea crud ca să-şi dea seama de ce se petrecea). Acum Loma se apropia de treizeci de ani şi arăta mai sexy ca oricând.

Îl văzu şi se ridică, zâmbind şi împăturind ziarul. Se îndreptă spre ea şi-o luă în braţe şi ea – şi ridică faţa, lăsându-l s-o sărute pe gât.

— Doamne, ce bine miroşi, îi zise.

— Tu miroşi a vaci.

— A tauri, scumpo. Tauri Calder pursânge.

Restaurantul motelului nu era prea rău. Mâncară friptură cu o sticlă de merlot Napa Valley, mângâindu-se tot timpul şi atingându-şi genunchii pe sub masă până când Buck nu mai putu rezista. Fără să mai ceară nota, lăsă pe masă o bancnotă de o sută de dolari şi o conduse spre camera a cărei cheie o avea deja la el.

Mai târziu, întinşi pe ceea ce mai rămăsese din lenjeria patului, Lorna îi spuse că era ultima oară când se mai putea întâlni cu el. Buck se ridică într-un cot, încruntat:

— Poftim?

— Mă mărit.

— Poftim? Când?

— Luna viitoare.

— Iisuse! Cu ăla, cum îl chemă?

— Ştii cum îl cheamă, Buck.

Ştia. Îl chema Phil şi era cu el de patru ani.

— Şi de ce ar trebui să schimbe căsătoria ta lucrurile?

— Buck, drept cine mă iei, ce dracu7?

Buck era sigur că exista un răspuns la întrebarea ei, dar pe moment nu-l găsi.

Se îmbrăcară şi se sărutară de rămas bun în parcarea întunecată.

— Să nu mă mai suni, OK? zise ea.

— Zău, scumpo. Lasă-mă măcar să te sun.

— Nu.

Porni înapoi pe şoseaua interstatală, fiindu-i tot mai milă de el însuşi. Nori de ploaie de culoarea granitului se îngrămădeau în faţa parbrizului şi camionul se zgâlţâia în bătaia vântului rece din nord.

În ultima vreme, totul părea să meargă prost.

La început, Ruth, care intrase în afaceri cu Eleanor şi începuse să aibă mustrări de conştiinţă, şi acum şi Loma. Apoi mai erau şi toţi ţăcăniţii care îl sunau din cauza chestiei cu lupii. De fapt, dacă stătea şi se gândea, totul mersese strună până când apăruseră blestemaţii de lupi.

Ei, sosise timpul să treacă la treabă serios şi să scape de ei.

Prima parte a planului fusese deja pusă în aplicare: Luke lucra pentru Helen Ross. Şi deşi Buck nu reuşise încă să smulgă vreo informaţie de la băiat cu privire la locul unde erau fiarele, era doar o chestiune de timp. Şi când va afla, va avea nevoie de cineva care să poată să acţioneze.

În afară de vânzarea tăuraşilor şi întâlnirea cu Lorna, aceasta era a treia treabă pentru care venise.

Ţesând planuri în minte, îşi amintise de un prinzător bătrân care trăise cândva pe râul Hope. Unul din indivizii aceia legendari, cum nu mai găseşti în zilele noastre. Tatăl lui Buck îl angaja ori de câte ori aveau probleme cu fiarele, cu coioţii mai ales, dar şi cu câte o pumă sau un grizzly aciuaţi prin zonă.

Buck îşi adusese aminte că tipul avea un fiu care se ocupa de aceleaşi afaceri. Dar oricât încercase, nu-şi

amintise numele lui.

Pe urmă, cu două seri înainte, la o bere la „Ultima Resursă”, îl întrebase în treacăt pe bătrânul Ned Wainwright, care avea sigur nouăzeci de ani, dacă el îl ţinea minte.

— Lovelace. Josh Lovelace. S-a prăpădit, drace, de vreo douăzeci, treizeci de ani.

— Dar avea şi un fiu, nu?

— Aha. J.J. S-a mutat spre Big Timber. Bătrânul Josh pleca şi el acolo la bătrâneţe, când nu mai rezista. L-au şi îngropat acolo.

— Fiul lui mai stă în localitate?

— N-am idee.

— Cred că şi el e cam rablagit.

— Ce tot spui acolo, Buck Calder? Are cu douăzeci de ani mai puţin decât mine. Abia a ieşit din scutece.

Bătrânul râsese hârâit şi începuse să tuşească. Buck îi mai luase o bere, apoi îl condusese acasă.

Găsise în cartea de telefon un J.J. Lovelace şi sunase de mai multe ori. Niciodată nu i se răspunsese. Aşa că băgase adresa în buzunar, hotărât să-l caute la întoarcerea din Billings.

Conducând prost dispus spre zarea înnorată, văzu în faţă indicatorul pentru Big Timber. Arăta la dreapta, ceea ce însemna că trebuia să iasă de pe şosea.

Se opri la o benzinărie şi-l întrebă pe puştiul de acolo pe tinde s-o ia... După zece minute, camionul lui cu remorcă se hurduca printre brazdele unui drum şerpuitor, neasfaltat.

Se întunecase şi ploaia bătea în parbriz. După vreo trei kilometri, drumul trecea printr-un pâlc de plopi de munte, ale căror ultime frunze zbârnâiau galbene în vânt. Dincolo de copaci, descoperi cu farurile o cutie poştală verde şi ruginită pe care scria „Lovelace”.

Aleea părea prea accidentată pentru camion, aşa că parcă şi cu gulerul ridicat apărându-l de ploaie şi de vânt, o luă pe jos.

Poteca sălbatică urca abrupt pe marginea unei albii a cărei apă se putea doar auzi, fiind mascată de un hăţiş de sălcii. După vreo jumătate de kilometru, văzu o casă joasă din lemn, răsărind printre copaci pe un umăr de deal. Înăuntru, o lumină era aprinsă. Sub copaci era parcat un camion din acela în care puteai să şi locuieşti.

Era argintiu şi cu muchiile rotunjite, cumva sinistru; ca o navă spaţială extraterestră.

Se aştepta să audă câini lătrând. Dar singurele sunete erau cele scoase de vânt şi ploaia care-i bătea în pălărie.

La ferestre nu erau perdele şi Buck văzu că lumina venea de la un singur bec care atârna de tavanul bucătăriei. Nici în casă, nici în camion nu se simţeau semne de viaţă. Ciocăni la uşa bucătăriei. Aşteptând să primească un răspuns, se răsuci firesc şi… fu gata să facă un atac la inimă.*

Avea sub nas o puşcă din cele cu douăsprezece gloanţe în ţeava.

— Iisuse!

Bărbatul care ţinea arma purta un impermeabil dintr-o foaie de cort, lung, negru şi cu glugă. În umbra acesteia, distinse o faţă osoasă, cu barba căruntă şi ochi negri, ostili. Ca să lămurească orice dubii cu privire la identitatea lui, nu-i mai rămânea decât să-şi schimbe puşca pentru o secure.

— Domnul Lovelace?

Omul nici nu afirmă nici nu negă, lăsându-l pe Buck să stea în ploaie.

— Hei, îmi pare rău că am venit aşa neanunţat, dar îmi făceam griji că nu-mi încape camionul pe alee.

— Aici blochezi intrarea.

— Da? îmi pare rău. Mă duc să-l mut.

— Nu te duci nicăieri.

— Domnule Lovelace, mă numesc Buck Calder, sunt din Hope.

Se gândi să-i dea mâna, dar hotărî să nu încerce. Apariţia aceea de călugăr nebun ar fi putut crede că voia să scoată pistolul.

— Tatăl dumitale, Joshua, lucra din când în când pentru tatăl meu, când eram copil. De fapt, simt sigur că ne-am mai întâlnit, dar cu mult timp în urmă.

— Eşti băiatul lui Henry Calder?

— Da, domnule, eu sunt.

Faptul acesta păru să producă o oarecare impresie. Lovelace, dacă el era, coborî puţin puşca. Acum avea ţeava îndreptată spre şoldurile lui Buck.

— Tatăl dumitale e ca o legendă prin părţile noastre, urmă acesta.

— Ce cauţi aici?

— Păi, am înţeles că te ocupi cu acelaşi gen de afaceri ca şi tatăl dumitale. Sau te ocupai.

Lovelace nu spuse nimic.

— Şi… aruncă Buck o privire spre puşcă. Domnule Lovelace, n-ai vrea să-ţi modifici puţin linia de ochire?

Cel din faţa lui îl cântări din ochi, de parcă s-ar fi întrebat dacă Buck merita să strice pe el un cartuş. Apoi ridică ţeava în aer, trase piedica şi intră în casă cu paşi mari. Lăsă uşa întredeschisă şi Buck rămase un moment afară, întrebându-se dacă asta echivala cu o invitaţie înăuntru.

Decise că da şi-l urmă.

Lovelace puse puşca pe masă şi îşi lăsă gluga jos. Era frig, aşa că rămase cu haina pe el. De când murise Winnie, nu se deranja niciodată să aprindă focul în sufragerie. Se

îndreptă spre atelierul lui şi-l auzi pe Calder venind după el.

Atelierul nu era de fapt decât un garaj, dar asta era încăperea unde-şi petrecea acum aproape tot timpul. Aranjase un calorifer electric şi dormea şi noaptea aici, pe o saltea pe care o luase din camion. Nici măcar nu dormea cine ştie ce. Mai degrabă zăcea acolo, aşteptând zorile. Ştia că era o nebunie şi că trebuia să se obişnuiască din nou cu dormitorul, fără Winnie, dar nu reuşea încă s-o facă.

Dormitorul, bucătăria, toată casa erau goale fără ea şi totuşi umplute parcă de prezenţa ei. Încercase să-i ascundă lucrurile, dar nu avea rost. Totul, chiar şi spaţiile rămase pustii, îi aminteau de ea. Era mai sigur să stea aici în camera din spate, care fusese întotdeauna teritoriul lui şi nu al ei. Ea refuza să intre, zicea că miroase îngrozitor, a momeală şi animale moarte şi probabil că aşa era, dar el nu simţea mirosul. Totuşi, observă că tipul ăsta, Calder, îl simţea şi încerca să nu pară deranjat.

Lovelace se aşeză pe scăunelul de campanie de lângă calorifer, trase între picioare găleata de plastic cu capul de căprioară şi se apucă de lucru. Îl jupuise pe jumătate când auzise camionul lui Calder încetinind şi oprind afară. N-avea un auz prea rău pentru un boşorog de şaizeci şi nouă de ani, se gândi.

În vreme ce-şi vedea de capul de căprioară, Calder îi povesti ce necazuri aveau cu lupii la Hope. Nu mai erau scaune, aşa că-şi proptise spatele de banca de lucru aşezată de-a lungul unui perete. Tot timpul cât vorbi, ochii îi treceau de la pereţi la grinzile de lemn ale tavanului, pline de capcane, sârme şi curse, piei şi cranii de animale.

Lovelace îşi amintea de Henry Calder, tatăl acestuia. Tatăl lui îi zicea „regele Henry” şi glumea cât de mare şi tare era. Lovelace îşi aducea aminte că ajutase şi el la

ferma Calder într-o vară de prin anii cincizeci, când nu se făcuse zmeura sălbatică şi urşii grizzly coborâseră printre turme. Prinsese cu tatăl lui trei adulţi şi împuşcaseră vreo patru sau cinci pui.

Nu-şi amintea să-l mai fi văzut pe omul ăsta care-l bătea acum la cap, dar în anii cincizeci, Buck Calder era desigur doar un copil şi pe atunci Lovelace lucra oricum mai mult departe de casă, în Mexic şi Canada. În cincizeci şi şase se însurase cu Winnie şi se mutase la Big Timber şi după aceea nu mai trecuse decât arareori prin Hope.

— Ce părere ai?

— E împotriva legii să omori lupi.

Calder zâmbi cu subînţeles şi se rezemă mai bine, încrucişându-şi braţele. Avea un aer satisfăcut de sine care nu-l impresiona pe Lovelace.

— Cine o să afle?

— Îi vor supraveghea vultureşte.

— Adevărat, clipi Calder surâzător. Dar dumneata o să ai informaţii exacte.

Aşteptă o reacţie, dar lui Lovelace nu-i plăceau jocurile şi aştepta să i se spună.

— Băiatul meu o ajută pe bioloaga aia. Ştie unde simt lupii, tot ce fac.

— Păi atunci n-ai nevoie de ajutor.

— Nu, doar că băiatul pare să vadă lucrurile mai mult ca ei decât ca mine.

— Şi atunci cum se face c-o să-ţi dea informaţii?

— A, găsesc eu o cale să le aflu.

Căprioara era aproape gata. Lovelace puse jos cuţitul şi trase grijuliu pielea ca pe o mască de pe carnea trandafirie.

— Văd că te ocupi şi de îmbălsămare, zise Calder. Vânăm şi noi câteodată. Faci asta şi pentru alţii?

— Numai pentru prieteni.

Nu era adevărat. Nu avusese niciodată prieteni, erau doar ai lui Winnie. Nu-l mai sunase nici unul de luni de zile. Dar nici că-i păsa.

— Ei, domnule Lovelace, ce spui?

— În legătură cu ce?

— Ne ajuţi? Dumneata spui preţul.

Lovelace se ridică în picioare şi luă găleata. O duse la chiuveta de inox de la capătul băncii de lucru şi răsturnă sângele. Apoi se apucă să spele cuţitele, chibzuind.

Erau trei ani de când făcuse ultima slujbă la negru, omorând lupi ilegal. Acum doi ani omorâse lupi legal, la Alberta. După ce-l bătuse ani de zile la cap să se pensioneze, Winnie reuşise până la urmă să-l convingă. Şi pe urmă, tocmai când se obişnuise şi începuse să-i placă viaţa aşa, acum şase luni ea aflase că are cancer. Trupul ei mititel era cuprins de el. Murise în trei săptămâni.

Adevărul era că avea nevoie să fie ocupat. Era prima ofertă de lucru pe care o primea de la înmormântare. Capcanele atârnate în grinzi erau acoperite de rugină. Dar se putea rezolva repede.

Şterse cuţitele şi spălă sângele de pe marginea chiuvetei.

— Ce-i sârma aia de acolo cu toate bucăţile de metal de pe ea? spuse curios Calder. Sper că nu te superi că întreb.

Arăta spre peretele îndepărtat, deasupra lăzii frigorifice, unde erau atârnate lanţurile, cârligele şi colacii de sârmă oţelită.

— E pentru puii de lup, îl lămuri el. Ideea bătrânului. El îi spunea Laţul.

DOUĂZECI ŞI TREI

Puii orfani de tată din Hope aveau aproape cinci luni. Slabi şi deşiraţi, cu blana crescută pentru iarnă, erau numai cu puţin mai mici decât ceilalţi trei lupi mai mari.

Majoritatea îşi pierduseră dinţii de lapte şi deşi rămâneau mai departe în spate la vânătoare şi aveau încă multe de învăţat despre căile sălbăticiei, fiecare zi le sporea îndrăzneala şi şiretenia.

Fiecare avea deja rangul lui în haită şi în joacă sau în serios, la odihnă sau la mâncare, cel mai slab ştia că trebuie să cedeze. Învinşii îşi dădeau urechile pe spate, băgau coada între picioare şi se retrăgeau, lingându-i pe puii mai puternici care-i priveau dominatori, cu coada zbârlită.

Deoarece tatăl lor, ucigaşul vitelor, murise, toţi priveau acum spre mama lor pentru a-i conduce. Fără să bage în seamă zgarda pe care o avea la gât, aceasta îi trezea din somnul leneş de după-amiază şi-i îndemna la vânătoare. Ea îi îndruma în şir indian pe covorul de toamnă al pădurii, se oprea să adulmece în aerul rece mirosul prăzii şi alegea ce viaţă să lase şi pe care s-o ia.

Numai femela cea tânără îşi însoţise tatăl la uciderea viţeilor, deşi se înfruptaseră şi ceilalţi uneori din carnea lor. Era cu el în seara când glonţul îi sfâşiase inima.

Scăpase terorizată şi acum părea mulţumită să asculte de mamă.

Iar mama alegea, de spaimă sau din instinct, să se ţină departe de locurile unde oamenii îşi păşteau dobitoacele slabe de minte şi să alerge în schimb după căprioarele şi elanii care coborau spre taberele lor de iarnă, ameţite de sezonul împerecherii. Elanii masculi se războiau în forţă pentru haremurile lor şi munţii răsunau de mugetele lor şi de zgomotul coarnelor ciocnite.

Totuşi, lupii nu erau singuri la vânătoare. Şi prădătorii umani ieşiseră în larg. Bărbaţi în haine verzi cu pete maronii şi cu feţele mânjite de noroi băteau de o lună canioanele cu arcuri şi săgeţi ascuţite. Lăsau grămezi de maţe pe care le mâncau şi lupii câteodată, când nu reu1

şeau, aşa cum se întâmpla adesea, să vâneze singuri.

În curând veniră şi mai mulţi oameni, îmbrăcaţi în haine de un portocaliu intens. Unii umblau prin pădure în maşini, împuşcând pe geam toate animalele din raza de ochire. Cei mai romantici se ungeau cu aromă de glande de căprioară sau, ca sirenele, imitau strigătele de împerechere ca să-i ademenească pe doritorii de plăceri în cătarea armei.

Timp de o lună, lumea avea să fie un vârtej al uciderii şi împerecherii iar viaţa, sădită în abandon fierbinte şi secerată cu sânge rece.

Cei doi vânători urcau poteca. Nu vorbeau şi nu se auzea decât plescăitul cizmelor lor de cauciuc în noroi. Deasupra lor, vârfurile înalte ale brazilor Douglas dispăreau în pătura de ceaţă udă a toamnei care acoperise canionul încă din zori.

Purtau costume de luptă şi aveau pistoale automate şi cuţite lungi la centură. Amândoi aveau poveri în spate şi puşti Magnum atârnate pe umăr. Sezonul de vânătoare începea a doua zi şi era clar că cei doi nu voiau să piardă niciun minut din el. Probabil că voiau să-şi aşeze tabăra peste noapte şi să plece la prima oră în ziua următoare.

Helen stătea în Toyota lângă şofer, mângâindu-l alene pe Buzz care-i dormea cu capul în poală şi privind vânătorii în oglinda laterală.

Ea şi Luke mai văzuseră şi alţii ca ei, mai devreme. Unul dintre ei, care nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani, îi întrebase ce capcane puneau şi când aflase, le ţinuse o tiradă cu ochii holbaţi, despre lupii care vor şterge de pe faţa pământului toate căprioarele şi elanii care erau de drept ai vânătorilor ca el. Ceva din ochii lui o făcu pe Helen să se gândească la soldaţii tineri descrişi în scrisoarea lui Joel.

Îl văzu pe Luke ducând capcanele pe umăr şi

coborând poteca printre copaci. Trebuia să le strângă pe toate; n-ar fi fost bine dacă vreun vânător călca din întâmplare întruna, deşi văzându-i pe cei doi care se apropiau, lui Helen aproape că i-ar fi surâs ideea.

Luke ieşi din pădure tocmai când treceau vânătorii. Buzz îi auzi şi se trezi, lătrând şi mârâind. Helen îl linişti şi coborî geamul maşinii.

Vânătorii erau cu ochii pe capcanele pe care Luke le punea în portbagaj, lângă celelalte. Lui Helen i se păru că-l recunoaşte pe unul dintre ei de la întrunirea despre lupi. Când trecură pe lângă maşină, le zâmbi şi-i salută. Cel vizat schiţă un gest minim, rece. Mai încolo, celălalt murmură ceva şi primul se uită înapoi peste umăr. Apoi începură amândoi să râdă. Luke se urca la volan.

— Papagali. Rambo, zise ea. Luke zâmbi şi porni motorul.

— N-ai v-vânat niciodată?

— Nu. Dar cunosc o mulţime de biologi buni care o fac. Dan Prior e unul. Pe vremuri era mare vânător. Ne tot certam pe tema asta când lucram împreună în Minnesota.

Trecură cu maşina pe lângă vânători şi Helen le zâmbi dulce din nou. Buzz mârâi.

— Dan spunea că omul e un prădător şi nu trebuie să se rupă de asta. Zicea că problema noastră ca specie e că ne-am desprins de adevărata noastră natură. O jumătate din mine e de acord, OK, înghit asta, dar cealaltă jumătate zice că e doar o scuză a naibii de bună pentru o distracţie de băieţi. Ia să spunem: „Suntem ucigaşi înnăscuţi, aşa că, băieţi, hai să ucidem!” Adevărul e că ţintesc mizerabil.

Luke râse.

— Dar tu? îl întrebă ea. Vânezi?

— Am vânat o dată, când aveam t-treisprezece ani. După modul brusc în care i se schimbă expresia, Helen îşi dădu seama că atinsese o coardă sensibilă.

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti.

— Nu, e în r-regulă.

Ea îl ascultă povestindu-i despre elan, despre cum îl găsiseră rănit şi tatăl lui îl obligase să-l ajute să-l măcelărească. Vorbind, Luke se uita numai la drum şi Helen îl privea peste capul lui Buzz, imaginându-şi scena.

Din dimineaţa aceea în care o găsise zăcând udă şi murdară în cabană, era între ei o apropiere diferită de orice altă prietenie cu altcineva. Ştia că fără el n-ar fi supravieţuit.

În timp ce se străduia să iasă din prăpastie, căţărându-se puţin mai sus în fiecare zi, el avusese grijă să mănânce, să doarmă şi să-i fie cald. O părăsea seara târziu, stingând lumina şi aranjând soba şi venea a doua zi în zori, îi dădea drumul lui Buzz afară şi-i făcea cafea.

În primele zile, Helen abia putea să vorbească. Era într-un fel de comă trează. În loc să intre în panică sau s-o bombardeze cu întrebări, el o îngrijise în tăcere, ca pe un animal rănit. De parcă ar fi înţeles ce se întâmplase, deşi nu-i spusese nimeni.

Abia mai târziu menţionase că tatăl lui îi dăduse voie s-o ajute cu lupii, dacă dorea şi ea. Şi în timp ce zăcea în cabană sau afară, la soarele anemic, înfofolită în pături ca un invalid, el trecu la treabă, verificând capcanele şi urmărind semnalele lupilor marcaţi.

Serile, când venea la cabană, îi dădea însemnările lui şi în timp ce-i pregătea cina, îi povestea tot ce văzuse şi auzise. Deşi plutea încă în ceţurile nefericirii ei, îşi dăduse seama că era în elementul lui în munca de biolog.

Uneori nu se mai bâlbâia deloc; poticneala revenea doar când vorbea de tatăl lui sau era foarte emoţionat, ca în dimineaţa în care alergase să-i spună că prinseseră încă un lup.

— T-t-trebuie să vii.

— Luke, nu pot…

— T-t-trebuie. Eu n-n-nu ştiu ce să fac.

O pusese să se îmbrace şi să-şi ia ustensilele, apoi o urcase în maşină şi o dusese într-un defileu strâmt, aflat mult deasupra fermei Miliward, unde lupii îşi stabiliseră, se părea, tabăra. Conducea atât de repede pe drumurile forestiere, încât ea simţea nevoia să închidă ochii.

Se dovedi că lupul prins era unul dintre pui, o femelă. Luke făcu aproape totul, ascultând instrucţiunile lui

Helen, măsurând şi scriind şi lăsând-o pe ea doar să facă injecţiile şi să ia probele de sânge şi fecale. Puiul cântărea puţin peste treizeci de kilograme şi nu crescuse complet, aşa că-i puseră o zgardă de adult căptuşită cu gumă, ca să nu fie prea largă.

Ziua aceea fu un moment de cotitură pentru Helen. Entuziasmul lui Luke trezi în ea licărirea speranţei că viaţa ar putea deveni iarăşi suportabilă.

Încă mai plângea nopţile până adormea sau zăcea trează, imaginându-şi filme cu Joel ducând-o la altar pe imaculata lui mireasă belgiană. Îşi tot repeta că era o nebunie să simtă aşa când nimic nu se întâmplase. Între ea şi Joel se sfârşise totul din clipa în care el trimisese cererea pentru slujbă. Dar oricât ar fi încercat, nu putea evita concluzia că însurătoarea lui îi confirma ei lipsa de valoare.

Se pedepsise singură lăsându-se de fumat şi deşi fusese surprinsă de cât de uşor reuşise, uneori devenea agresivă, ca în seara în care adusese Dan snowmobilul.

Plănuise s-o invite la masă la un local arătos din Great Falls, dar ea spuse în ultimul moment că nu poate face faţă. El fusese ofensat şi încercase s-o convingă iar ea se apucase să zbiere la el. Probabil că era mai bine; poate că ar fi apucat-o plânsul la apetitiv sau s-ar fi îmbătat şi s-ar fi simţit prost amândoi.

În orice caz, toanele ei nu păreau să conteze pentru Luke. El părea s-o înţeleagă când era cuprinsă deodată de lacrimi sau de un acces de mânie. Pur şi simplu venea la ea şi-o lua în braţe aşa cum făcuse în prima dimineaţă îngheţată şi o ţinea aşa până-i trecea.

Acum, ascultând povestea elanului, se minima că fiul unui asemenea tată putea fi capabil de atâta tandreţe. Presupunea că trebuia s-o fi moştenit de la mama lui, o femeie a cărei atitudine rezervată, prietenoasă, dar formală, Helen nu reuşise niciodată s-o străpungă. Povestind, lui Luke îi revenise bâlbâială:

— T-t-tata s-a supărat rău. A v-v-vrut întotdeauna să f-fiu ca fratele meu. El a împuşcat unul m-mare când avea zece ani.

— Nu ştiam că ai un frate. Luke trase aer în piept:

— A m-murit. Sunt c-cam unsprezece ani.

— Vai, îmi pare rău.

— Într-un accident de m-maşină. Avea c-cincisprezece ani.

— Teribil.

— Aşa e.

Îi zâmbi uşor, trist şi înţelese că nu mai voia să vorbească despre asta. El făcu un semn spre receptorul radio de pe bord:

— D de ce nu încerci f-frecvenţele? Poate avem n-noroc.

— Tu eşti şeful.

Se întinse după receptor şi-l porni. Erau ultimele două capcane încă neridicate. Şansele de a se prinde un alt lup în ele erau slabe. Era păcat, pentru că Helen ar fi vrut să le pună zgărzi măcar la patru din haită – ideal, incluzând doi pui printre ei – înaintea începerii sezonului de vânătoare.

Majoritatea vânătorilor erau responsabili şi se

supuneau legii, dar existau întotdeauna câţiva care trăgeau în orice. Dacă orice-ul respectiv purta o zgardă cu emiţător, faptul acesta îi mai punea puţin pe gânduri.

Găsi frecvenţa de transmisie a primei capcane. Nu piuia. Dar a doua, da.

O aşezaseră la răscrucea unor poteci ale cerbilor, puţin mai departe de locul unde prinseseră femela pui. Poteca era mărginită pe ambele părţi de stânci abrupte înţesate de tufişuri şi brazi tineri. Judecând după toate urmele şi excrementele găsite acolo, punctul era o versiune pentru lupi a Gării Centrale. Se putea ajunge cu maşina, dar ca să evite încurcăturile, lăsară Toyota puţin mai jos şi urcară la pas.

Scâncetul se auzea de departe şi ajungând la ultima cotitură a potecii, văzură tufişurile mişcându-se în răscruce, îşi lăsară jos ustensilele şi pe când îşi pregătea ţepuşa, Helen deveni conştientă de un miros ciudat, ca al unui câine ud, dar mai tare. Şi scâncetul suna ciudat, nu semăna cu niciun sunet auzit de ea până atunci de la un lup prins într-o capcană. Scrutând precaută tufişurile, văzu de ce.

— Oho! spuse încet.

— Ce e?

— Luke, noi căutăm lupi. Tu ai prins un urs.

El veni lângă ea să se uite. Era un ursuleţ, un grizzly mascul de opt sau nouă luni. Helen aşează seringa pe ţepuşă şi scoase aerul dinăuntru.

— Vrei să-l adorm?

— Păi, trebuie să-i scoatem piciorul din capcană şi nu prea mai e un bebeluş, nu? Ai văzut ce dinţi şi gheare are? Nu e ca un iepuraş. Şi trebuie să ne grăbim. Simt şanse ca mama lui să fie pe aproape.

În încercarea lui de a scăpa, ursuleţul încurcase bine lanţul prin tufişuri, aşa că nu mai avea multă libertate de

mişcare. În timp ce Luke îl distrăgea, Helen reuşi să se strecoare în spatele lui şi-i înfipse ţepuşa în crupă. Puiul mormăi şi se întoarse la ea, dar nu înainte ca sedativul să-i fie injectat.

Se dădură înapoi şi aşteptară să-şi facă efectul. Helen ştia că ar fi trebuit să-l cântărească şi să-l măsoare, făcând toate testele pe care le făcea normal la lupi şi predând apoi datele celor care se ocupau de urşii grizzly la Serviciul pentru Protecţia Animalelor. Dar fiind aproape sigură că mama ursuleţului era prin apropiere, poate încercând să ghicească mai întâi care dintre ei avea gust mai bun şi apoi să-i atace, nu-i mai ardea de examinări.

— Îl c-controlăm?

— Dacă vrei… Eu am plecat după ce scoatem capcana. Mârâitul ursuleţului se potolise şi de cum adormi, îngenunche ară lângă el. Helen pufni:

— E clar că ar trebui să-şi schimbe deodorantul.

— Mda, mama zice că miros a gunoi.

Helen deschise capcana. Piciorul animalului sângera, din cauză că se zbătuse să scape. Luke ştia rutina şi-i dădu un tifon ca să cureţe rana şi apoi unguentul cu antibiotic.

— Ar fi bine să-i fac şi o injecţie.

Tocmai când Luke îi dădea seringa, în copacii de pe coastă trosni o creangă. Îngheţară amândoi, privind şi ascultând. Nu se mai auzea nimic.

— Acasă, făcu Helen din buze.

Încarcă repede seringa şi-i injecta antibiotic ursuleţului. Făcând-o, îşi aminti o glumă veche de-a lui Dan Prior:

— Ştii ce faci dacă eşti atacat de un urs?

— Ce?

— Plăteşti repede nota.

El surâse, dar îşi dădea seama că era la fel de nervos ca şi ea, deşi ea pretindea că e calmă.

Îi dădu seringa şi examina din nou rana. Nu mai sângera. Ridicând ochii spre Luke, văzu că expresia i se schimbase. Se uita fix la copaci şi se întoarse şi ea şi văzu un grizzly mare fixându-i doar de la vreo patruzeci de metri.

— Ăla nu e m-mama lui.

— Ai dreptate. E prea mare.

Stăteau complet încremeniţi, bolborosind ca doi ventriloci.

— Dacă lăsăm ursuleţul, îl om-moară.

Helen ştia că era adevărat. Masculii grizzly omoară orice pui mascul, chiar dacă e al lor. Ursul îşi ridică încet labele din faţă şi se ridică pe cele din spate. Putea să aibă doi metri şi jumătate-trei înălţime, dar părea de cinci. Cântărea probabil în jur de patru sute de kilograme. Avea blana de un caf eniu-gălbui deschis, mai închisă la culoare în jurul urechilor şi pe gât, unde era înspicat cu argintiu, îşi ridică în aer nasul rotund ca o farfurioară şi adulmecă.

Pulsul lui Helen galopa. Se gândi la spray-ul iute pe care i-l dăduse Dan exact pentru întâlniri ca aceasta. Se umplea de praf într-un colţ al cabanei:

— Luke, du-te şi adu maşina.

— Ddu-te tu. Eu s-stau cu ursuleţul.

— Ia ascultă, eu simt eroul aici. Du-te. Dar încet. Încet. El îi dădu înapoi ţepuşa.

— Mulţumesc. O să i-o dau să se scobească în dinţi.

Pe când Luke se retrăgea, Helen se uita la urs. Mai văzuse mulţi până atunci, dar niciodată un grizzly. Citise mult despre ei. Numele ştiinţific era *Ursus arctos horribilis* şi în clipa aceea părea să i se potrivească mănuşă. Avea ghearele cât nişte cuţite de bucătărie, alburii şi curbate. Nu-şi putea lua ochii de la ele.

În privinţa celei mai potrivite comportări când te afli faţă în faţă cu *horribilis*, pentru fiecare sfat exista altul

care-l contrazicea. Întinde-te pe jos şi fă pe mortul sau fă zgomot şi încearcă să-l sperii; stai pe loc sau strânge-te ghem sau dă-te încet înapoi, vorbind monoton; urcă-te într-un copac, nu te urca. Singurul lucru cu care biologii păreau să fie de acord era că fuga era o pierdere de timp. Un grizzly aleargă cu patruzeci de kilometri pe oră. Totuşi, Dan îi spusese că cel mai sigur era spray-ul iute. Pe care îl lăsase la cabană.

Încet şi cât de liniştită putea, urmărind tot timpul ursul cu coada ochiului, începu să-şi împacheteze trusa.

Animalul căzu din nou în patru labe şi se deplasă spre stânga lui, mergând încet şi rostogolit şi legănându-şi greoi capul într-o parte şi în alta, ca un marinar cu prea multe beri la bord. Se întoarse pe aceeaşi rută, uitându-se la Helen şi adulmecând apoi din nou aerul, de parcă încă n-ar fi reuşit să-i depisteze mirosul.

Îi vedea cocoaşa întunecată dintre umeri şi perii care începeau să se zbârlească pe ea şi priveliştea aceasta îi provocă primul fior de spaimă adevărată. Îi fu ruşine deodată de recentele ei momente de dezolare şi auto-compătimire şi de toate clipele când îşi dorise moartea. Poate că gândurile acelea conjuraseră acest zeu al răzbunării să vină şi s-o ia. Dar nu era pregătită. Îşi dădu seama cu o limpezime totală că dorea să trăiască.

Aruncă o privire la ursuleţul de la picioarele ei. Încă mai dormea. Se întrebă dacă Luke ajunsese la maşină şi mai ales de ce dracu' nu se dusese cu el. De ce-şi risca viaţa pentru capul unei fiinţe care i l-ar fi luat cu plăcere pe-al ei?

Auzi zgomotul îndepărtat al maşinii şi văzu ursul cel mare zărind-o şi el peste capul ei. Se opri din patrulare, dar nu păru speriat, ci doar uşor distras. Încercă să gândească ce era de făcut când venea Luke şi se hotărî că cel mai bine ar fi fost să se străduiască să ridice ursuleţul

în portbagaj. Şi să se roage ca marele grizzly să nu atace.

După zgomot, maşina se apropia. Îl auzea pe Buzz lătrând şi pe Luke spunându-i să tacă. Ursul înregistra totul şi după felul cum îşi ciulea urechile, probabil că îi vedea înceţoşat. Helen ştia că nu era un semn prea promiţător.

Întoarse încet capul şi-l văzu pe Luke dându-se jos cu grijă din maşină. Lăsase motorul pornit. Înăuntru, Buzz lătra de mama focului cu labele din faţă pe bord. Când Luke ajunse lângă ea, îşi petrecu bagajul peste umăr:

— Hai s-o urcăm pe bruta asta mică.

Îl luară pe ursuleţ de cap şi de picioare şi-l ridicară. Avea deja vreo treizeci de kilograme. Amândoi ţineau ochii pe ursul cel mare. Acesta scoase deodată un mormăit puternic şi apoi încă unul, legănându-şi rapid capul într-o parte şi în alta.

— Nu arată bine.

— Înseamnă că v-vrea să atace.

— Dacă o face, lăsăm jos puiul şi sus în maşină, OK?

— OK.

Deodată, ursul grizzly făcu un zgomot înspăimântător cu dinţii.

— V-v-vine!

Helen se întoarse şi văzu ursul coborând coasta spre ei. Din mişcare, pachetul de pe umăr îi alunecă şi încercând să-l ţină, scăpă jos ursuleţul.

— Fir-ar să fie!

Ţinu repede bagajul şi-l apucă din nou, privind peste umăr atacul. Coasta era plină de tufişuri şi puieţi, dar ursul înainta printre ei ca un plug mecanic.

Ajunseră la maşină şi Helen se întinse după mânerul portierei, gata-gata să scape din nou ursuleţul. Pe bancheta dinăuntru, Buzz îşi ieşea din minţi.

— N-ar fi mai bine să-l p-punem în spate?

— Nu. Aici, repede!

Înghesuiră puiul la picioare, lângă locul şoferului şi Helen îl împinse pe Buzz, sărind înăuntru. Marele grizzly cobora pe cărare, Ta doar douăzeci de metri distanţă, rostogolindu-se în salturi uriaşe.

Helen reuşi să se aşeze pe scaunul şoferului, cu Buzz înghesuit între ea şi geam şi lătrându-i ca un maniac în urechea stângă. Spre oroarea ei, uitându-se după Luke, văzu că acesta se întorcea după bagajul ei:

— Luke! Lasă-l, urcă-te!

Dar el aproape ajunsese. La fel şi ursul. Luke înşfacă pachetul, dar întorcându-se, alunecă pe noroi şi căzu.

— Luke!

Apăsă din răsputeri cu mâna pe claxon, dar ursul nici măcar nu tresări. Era doar la cinci metri de Luke, deja în picioare. Totuşi nu avea cum să ajungă la timp la maşină. Helen ţipă.

Deodată, ursul fu abătut într-o parte şi pe moment nu se văzu decât un vârtej de blană cafenie. Apoi Helen îşi dădu seama ce se întâmplase. Îl atacase un alt urs, probabil mama ursuleţului. Impactul îl rostogoli pe mascul în tufişuri, urmărit de femela care mormăia furioasă.

— Luke, hai odată!

Aproape ajunsese la maşină, dar marele grizzly nu se lăsa atât de uşor. O izbi pe mamă cât colo şi atacă din nou.

— Vine! Urcă repede!

Se aruncă pe banchetă, cu picioarele peste ursuleţ. Se întinse să închidă uşa, dar animalul îl scuti de efort, smulgând-o cu o singură lovitură de labă şi trimiţând-o rotindu-se în tufişuri.

— P-porneşte, Helen! Hai!

Helen împinse schimbătorul de viteze înapoi şi calcă ambreiajul, iar maşina porni în trombă la vale, aruncând pietre şi noroi în ursul grizzly care rămase pe loc, aparent

depăşit.

— Buzz, taci dracului din gură! ţipă Helen.

Se răsucise să se uite în spate, încercând în acelaşi timp să-l ţină pe Buzz lipit de geam.

— Vine după noi?

— Nu…

— Slavă Domnului.

— Ba da.

— La naiba.

— Amândoi v-vin. Şi ursuleţul se t-trezeşte.

— Grozav.

Helen îşi amintea că puţin mai jos poteca se lărgea destul cât să poată să întoarcă. Problema era dacă va reuşi s-o facă înainte să-i ajungă ursul. Nu îndrăznea să se uite înapoi, ca să nu iasă de pe drum.

— Tot mai vine?

— Mda. Se appropie.

Văzu spaţiul la care se gândise şi se hotărî să încerce, îi zise lui Luke să se ţină bine, apăsă frâna şi întoarse dintr-o mişcare. Maşina fu la un moment dat pe două roţi şi crezu că o să se răstoarne. Dar reveni cu o bufnitură şi se trezi faţă în faţă cu ursul grizzly. Acesta alunecă şi se izbi de portiera ei, crăpând geamul şi făcând maşina să se zgâlţâie. Buzz profită de moment ca să se strecoare pe sub braţul ei şi să se repeadă la ursuleţul ameţit.

Manevră schimbătorul de viteze. Ursul cel mare îşi lipise capul de geam, arătându-şi dantura.

— Scuze, băieţaş, nu mai e loc! zise Helen. Salut!

Şi cu Buzz şi ursuleţul străduindu-se să se omoare printre picioarele lui Luke, demară în viteză, lăsându-l pe grizzly să se descurce cu mama cea supărată.

Conducea cât de repede îndrăznea, cu o singură mână, pe cealaltă reuşind s-o bage în sfârşit sub zgarda lui

Buzz, în timp ce Luke se lupta cu ursuleţul care prindea puteri. La doi kilometri mai încolo, sfâşiase cu ghearele blugii lui Luke şi-i muşcase o bucată din cizmă.

Helen chibzui că erau destul de departe de adulţi pentru ca cel mic să aibă o şansă bună de supravieţuire. Era de dorit să-şi regăsească mama. Frână şi-l aruncară fără fasoane prin gaura unde fusese portiera. În timp ce Buzz, ancorat de volan, îşi urla încă dreptul la răzbunare. Luke şi Helen urmăriră cum ursuleţul dispărea buimac în tufişuri.

— Hei, pentru puţin! îi strigă Helen.

Puse o mână pe umărul lui Luke şi se rezemă de el, iar el clătină din cap şi-i surâse:

— Mai b-bine rămânem la lupi.

În seara aceea începu să ningă. Nefiind vânt care s-o împrăştie, zăpada cădea în fulgi mari, aşternându-se pe pervazurile cabanei, în timp ce înăuntru Helen şi Luke găteau, mâncau şi râdeau de întâmplările zilei.

După masă, înainte ca el să plece, se îmbrăcară bine şi urcară cu snowmobilul în pădure, cu fulgii scânteind în bătaia farului ca un roi de galaxii necunoscute. Luke stătea în spate şi-o ţinea în braţe, şi aşa cum mergeau, se simţea bine ţinută astfel. Urcară până la un loc unde credeau că pot fi lupii şi ajungând, chiar atunci ninsoarea se opri şi norii se despărţiră eliberând o fâşie de lună.

Helen opri motorul snowmobilului şi rămaseră un moment să asculte liniştea afânată a pădurii. Apoi luară lanterna şi receptorul radio şi merseră de-a lungul potecii, cu cizmele scârţâind pe zăpadă.

Captară imediat semnalele cristaline în aerul pur şi ştiură că lupii erau aproape. Urmele pe care le găsiră în lumina lanternei erau foarte recente, probabil de câteva minute.

Helen stinse lanterna şi ascultară nemişcaţi. Nu se

auzeau decât palele de zăpadă căzând din când în când din copaci cu un zgomot înfundat.

— Urlă, îi şopti ea.

O auzise făcând asta de mai multe ori, fără succes, dar el nu încercase niciodată. Clătină din cap.

— Încearcă, zise ea blând.

— Nu p-pot. M-m-aş…

Făcu un gest cu degetele spre gură şi ea îşi dădu seama că-i era teamă că vocea s-ar putea bloca, l-ar trăda aşa cum făcea adesea, lăsându-l mut şi stânjenit.

— Nu sunt decât eu, Luke.

El se uită intens la ea. Şi în ochii aceia trişti văzu ceea ce deja ştia că simţea pentru ea. Îşi scoase mănuşa, îi atinse faţa rece şi zâmbi. Îl simţi cutremurându-se uşor la atingerea ei. Lăsă mâna jos şi el îşi dădu capul pe spate şi urlă lung şi plângător în noapte.

Şi înainte ca ecoul să moară, de dincolo de copacii ninşi ai canionului, îi răspunseră lupii.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Prinzătorul de lupi se reîntoarse la Hope fără martori.

Camionul lui argintiu alunecă prin oraş ca o corabie fantomă în tăcerea de mormânt a nopţii de dinainte de Ziua Recunoştinţei, printre movilele fără cruci din cimitirul de zăpadă arată, întins de-o parte şi de alta a şoselei.

J.J. Lovelace stătea singur în cabina vechiului Chevrolet cenuşiu care trăgea remorca şi ajunând la intersecţia de lângă şcoală, stinse farurile şi opri.

Sub copacii de pe cealaltă parte a străzii se afla cimitirul unde era înmormântată mama pe care nu şi-o cunoscuse niciodată. Dar Lovelace nu se uită într-acolo şi nu se gândi la asta. În schimb scrută întunericul de pe strada principală şi observă satisfăcut că era pustie. Demară doar cu poziţiile aprinse, navigând tăcut prin oraş.

Rămăsese în mare parte aşa cum şi-l amintea. Cu excepţia maşinilor moderne de colo, cu parbrizele ascunse de chiciură. Unele nume de magazine se schimbaseră, benzinăria avea pompe noi şi un alt semafor se legăna pe un cablu deasupra străzii, pâlpâind inutil.

Lovelace nu era legat de Hope prin niciun fel de sentimente. La trecerea prin locul acesta pe care-l numise cândva „acasă” nu se răsuceau în el nici amintiri bune, nici rele. Era doar un alt oraş fără chip pentru el.

Buck Calder îi trimisese prin poştă o hartă indicându-i drumul până la ferma Hicks, unde urma să poposească, dar Lovelace nu avea nevoie de hartă. Îşi amintea ruta destul de bine. Trecea pe lângă vechea casă a tatălui lui de lângă râu. Îndreptându-se într-acolo, se întreba dacă va simţi ceva la vederea ei.

Îi spusese lui Calder că va sosi târziu şi nu era nevoie să-l aştepte nimeni. Cu astfel de slujbe, era mai bine să vii şi să stai nevăzut. De aceea aşteptase ca sezonul de vânătoare să se sfârşească şi munţii să se cureţe de amatori puşi pe iscodit.

Ieşind din oraş, aprinse din nou farurile, lăsând doar faza mică. Urmând şoseaua pietruită cu petice de zăpadă preţ de cinci kilometri, nu văzu decât o bufniţă, stând pe un par dintr-un gard şi privindu-l cu discurile galbene ale ochilor ei.

Poarta fostei case a tatălui lui era năpădită de ierburi şi împovărată de zăpadă. Lovelace opri camionul cu farurile îndreptate spre casă. Dacă ar fi oprit motorul şi ar fi coborât geamul, ar fi auzit zgomotul râului. Dar n-o făcu. Era o noapte senină şi foarte geroasă şi oasele îi erau prea bătrâne.

Vedea destul de bine casa printre ramurile desfrunzite ale plopilor canadieni şi îşi dădu seama imediat că era părăsită de mult. Uşa din sticlă a ceea ce fusese

cândva bucătăria era spartă în mai multe locuri şi în curte stătea o cuşcă dărăpănată, cu acoperişul căscat. Zăpada astupase ferestrele, ce păreau drapate de linţolii.

Lovelace ştia că asemenea momente trezesc nostalgia. Dar oricât ar fi încercat, lui nu-i stârneau nicio duioşie. Singurul lui sentiment era o uşoară surprindere deoarece casa nu fusese încă demolată de un orăşean bogat, ca să-şi construiască pe locul acela o vilă de vacanţă. Răsuci volanul şi îşi continuă drumul.

În fine, ajunse şi la poarta monumentală a lui Calder, cu craniul legendar acoperit de zăpadă şi părând să-i urmărească pe toţi cei care se apropiau. După încă un kilometru, văzu şi ferma. Avea lumina aprinsă în curte, unde erau parcate maşinile şi o pereche de câini ieşiră lătrând de după hambar şi se opriră când o luă la stânga, urcând mai departe spre terenul lui Hicks.

Ajungând, parcă aşa cum i se spusese, sub nişte copaci înalţi din spatele acareturilor, într-un loc despre care Calder îl asigurase că nu putea fi observat nici din elicopter. Singurii care mai ştiau că venise şi cu ce se ocupa erau Hicks şi nevasta lui.

Simţi iureşul aerului îngheţat de cum se dădu jos din camion. Erau mai bine de minus zece grade. Îşi trase peste urechi aripile căciulii îmblănite şi se întoarse la maşină, pe lângă snowmobilul din remorcă. Crusta de zăpadă scârţâia puternic sub cizme. Din casă se auzea lătratul unui câine bătrân.

Se opri la intrarea în remorcă, ridicând ochii spre cer. Era lăptos de stele, dar Lovelace nu le dădu atenţie. Ar fi vrut nori care să stea pavăză împotriva frigului, dar nu erau.

În remorcă, aprinse o lampă şi încălzi nişte lapte pe sobiţa cu gaz. Aşteptă pe patul de campanie, tremurând şi frecându-şi mâinile înmănuşate şi băgându-le la subsuori.

Îşi umplu apoi cana cu lapte şi se încălzi la ea, turnând apoi lichidul fierbinte fără niciun efect, înghiţitură cu înghiţitură, în peştera rece a trupului.

Avea şi o sobă cu lemne, dar nu avea destulă energie pentru a o pune în funcţiune. Remorca era un loc de muncă, nu de huzur. Părea o versiune redusă a atelierului lui de acasă, lungă de vreo şase metri, cu patul şi o cambuză în faţă şi o masă şi o bancă de lucru în spate. În loc să atârne la vedere, toate ustensilele erau expuse în dulapurile de lemn care căptuşeau pereţii remorcii.

Lovelace le întocmise singur şi doar el ştia secretul panourilor care ascundeau obiectele ce-i puteau trăda adevărata meserie: capcanele, cleştii, borcanele cu momeală şi puşca demontabilă nemţească, „de lunetist”, cu amortizor şi infraroşii, dispozitivul radiofonic cu care dădea de urma lupilor marcaţi şi bombele gazoase care le explodau în faţă, singura concesie pe care o făcuse unor mijloace pe care tatăl lui le-ar fi dezaprobat, îi luase aproape o lună să-şi repună totul în ordine.

Bău ultima înghiţitură de lapte şi-i fu la fel de frig ca înainte. Îşi urcă picioarele în patul de campanie şi se întinse, îmbrăcat complet, cu mănuşi, cizme şi căciulă, acoperindu-se cu vechile piei de lup şi cu pledul cel vechi pe care Winnie îl făcuse cândva pentru patul lor. Se întinse şi stinse lampa.

Stătu nemişcat, încercând să nu mai tremure şi să se gândească la ceea ce avea de făcut a doua zi. Nu mai lucrase de destul timp, dar era sigur că încă mai era capabil. Deşi îmbătrânea, era încă mai îndemânatic decât unii de două ori mai tineri. Poate că nu mai punea suflet aşa ca altă dată, dar sufletul e întotdeauna trădător. Măcar va fi ocupat, datorită muncii.

În vreme ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, observă ferestruica remorcii transformându-se într-un

ecran de argint, acoperit de gheaţă. Şi prinzătorul zăcea sub pieile lui de lup, privind la ecranul acela de parcă ar fi aşteptat ca în zori să înceapă un film.

— Ne dăm mâinile? întrebă Buck Calder.

Stăteau cu toţii la masa lungă din sufragerie. În mijlocul ei trona la loc de cinste, înconjurat de alte mâncăruri, un uriaş curcan auriu, aburind. Helen se întoarse spre Luke şi-i întinse mâna. El zâmbi şi i-o luă şi îşi plecară capetele, aşteptând ca tatăl să rostească rugăciunea. O clipă nu se mai auzi decât trosnetul buştenilor în vatră.

— Doamne sfinte, mulţumim că ne-ai călăuzit strămoşii pe acest pământ măreţ şi i-ai ajutat să îndure greutăţi şi pericole şi să facă din casa noastră un adăpost sigur. Fie ca spiritele şi curajul lor să ne îndrume şi să ne facă demni de aceste bucate ale iubirii Tale pentru noi. Amin.

— Amin.

Începură să vorbească apoi cu toţii şi ospăţul de Ziua Recunoştinţei fu declarat deschis.

Erau cincisprezece cu tot cu bebeluşul lui Kathy Hicks care stătea regeşte între părinţi, pe un scaun înalt, fixat de un capăt al mesei. Sora lui Luke, Lane, şi soţul ei, Bob, veniseră de la Bozeman. Lane era profesoară de liceu, semăna cu mama ei şi degaja aceeaşi demnitate blândă. Bob părea capabil să vorbească numai despre preţurile din domeniul imobiliar. Asta făcea şi acum, discutând cu Doug Miliward, are venise cu Hettie şi cei trei copii, în afară de Helen, singura „străină” era Ruth Michaels, care sosise târziu şi părea şi mai stânjenită decât ea.

Helen acceptase invitaţia doar pentru că Luke insistase. Avea rezerve gândindu-se la cum s-ar fi putut purta tatăl lui şi nu ştia dacă-şi revenise destul pentru a putea face faţă unei atitudini ostile. Dar n-ar fi trebuit să-şi

facă griji. Buck Calder fusese fermecător, la fel ca toţi ceilalţi.

Înainte de masă, Helen o ajutase pe Kathy să aşeze farfuriile şi avuseseră ocazia să stea de vorbă. Era impresionată de cât de inteligentă şi plăcută era tânăra femeie, deşi ce văzuse ea la Clyde rămânea încă un mister. Helen ştia din experienţă că o femeie nu-şi alege logic partenerul. Când se aşezară la masă, întărită de prezenţa tăcută a lui Luke alături, era bucuroasă că venise.

Era mişcător să ia parte la întrunirea unei familii adevărate, chiar dacă nu era a ei. Şi era masa cea mai bună de care avea parte de luni de zile. Îşi luă de trei ori friptură de curcan şi Doug Miliward, care stătea lângă ea în partea cealaltă, făcu mare haz, aducându-i tot timpul platouri ca să se servească.

Nu se pomeni de lupi decât când se golise şi ultima farfurie.

— Ia spune, Buck, începu Hettie Miliward, ai împuşcat vreun elan în sezonul ăsta?

— Nu, n-am împuşcat.

— Nu prea ţinteşte bine, îi şopti Doug Miliward lui Helen în gura mare.

Toată lumea râse. Apoi Clyde continuă subiectul:

— Vorbeam cu tipul ăla, Pete Neuberg, îl ştiţi? zicea că a fost unul din cele mai proaste sezoane de vânătoare din ultimii ani. Spunea că s-au rărit elanii şi căprioarele şi dădea vina pe lupi.

Kathy îşi ridică ochii în tavan exasperată:

— Lupii sunt de vină şi că e vremea proastă.

— Cum pot să fie lupii de vină pentru vreme? întrebă micul Charlie Miliward.

— A fost o glumă, prostule, îl înghionti Lucy, sora lui. Se lăsă o scurtă tăcere şi Helen văzu că Buck Calder se uita peste masă la ea:

— Ce crezi, Helen? o întrebă.

— Despre faptul că sunt de vină pentru vreme? Regretă imediat replica ei isteaţă pentru că râsul pe care-l stârni modifică zâmbetul lui Calder. Helen îşi dădu seama că Luke se foia neliniştit pe scaun şi se grăbi să continue:

— Desigur, omoară şi ei elani şi căprioare. Asta e hrana lor de bază, aşa că faptul că sunt în zonă are un efect, dar nu prea mare.

Clyde ricana încetişor, privit cu coada ochiului de soţie. Luke se aplecă în faţă şi îşi drese vocea:

— Am v-văzut mulţi elani şi c-căprioare în ultimele s-săptămâni.

— Aşa este, am văzut, întări Helen.

Nimeni nu mai vorbi şi Eleanor se ridică să strângă farfuriile:

— Nu ştiu, spuse ea, dar cel puţin acum nu mai mănâncă vite.

— Pe-ale mele nu le-au mâncat, interveni Doug Miliward.

Luke ridică din umeri:

— P-poate ale tale nu ssunt bune la g-gust. Râseră cu toţii, chiar şi tatăl lui Luke şi subiectul fu schimbat. Helen se întoarse spre Luke în primul moment când nu se uita nimeni la ei:

— Mulţumesc, colega.

Privirea aceea destinată numai lui şi atingerea mâinii ei mai devreme, în timpul rugăciunii de mulţumire, îl însoţiră multă vreme pe Luke.

Fusese atât de mândru că-l numise coleg. Stând astfel lângă ea, se simţise de parcă era aşa, ca prietenul ei. De obicei, când erau atâţia oameni la masă, ţinea gura închisă pentru a se feri de accidente provocate de bâlbâială. Dar cu Helen alături fusese atât de încrezător, încât vorbise fără să se gândească, apărând-o. La naiba,

făcuse până şi o glumă!

În cele două săptămâni care urmară, lui Luke i se păru că ei doi se apropiaseră şi mai mult. Totuşi, în visele lui se întâmpla contrariul. Acum, ori de câte ori o visa, şi o făcea des, era întotdeauna cu altcineva şi nu-l recunoştea sau râdea de el.

Dar visul din seara trecută fusese altfel.

Mergea cu ea chiar pe marginea oceanului, pe un arc de nisip alb, străjuit de palmieri şi neatins, aşa cum vezi doar în broşurile turistice. Ea purta o rochie galbenă, fără umeri. Valurile domoale înaintau pe nisip şi li se încolăceau în spumă subţire în jurul gleznelor goale. Apa era limpede şi caldă şi pe crestele valurilor, înainte de a se sparge, vedea bancuri mari de peşti. Erau peşti de multe feluri şi culori, dar se mişcau ca unul singur, ţâşnind şi întorcându-se la unison.

Era unul din visele despre care-ţi dădeai seama că nu simt reale chiar când le visai, un vis din acelea care-ţi alunecă printre degete când intervine raţiunea, oricât ai încerca să te agăţi de el. Totuşi, Luke descoperise că exista în astfel de vise un moment când conştientul şi inconştientul stau în cumpănă şi poţi dicta cursul evenimentelor. Aşa fusese visul acesta. Dorise ca Helen să se întoarcă spre el şi ea aşa făcuse. Şi în secunda de dinainte de trezire, ea – şi ridicase gura spre a lui şi aproape că-l sărutase.

Se gândi la vis în timp ce se bărbierea şi făcea duş şi ştiu că-l va retrăi toată ziua. Era limpede, fusese provocat de scrisoarea pe care o primise ieri Helen de la tatăl ei, cu un bilet de avion înăuntru şi o invitaţie în Barbados, la nunta lui. Pleca peste trei săptămâni, de Crăciun şi avea să lipsească mai mult de o săptămână.

Luke îşi termină toaleta şi coborî la micul dejun.

Era opt fără un sfert. În celelalte zile, la ora asta era

în picioare, sus pe munte, verificând semnalele cu Helen. Dar astăzi era miercuri, ziua logopediei. Auzise deja maşina mamei lui plecând. Se apropia Crăciunul şi o ajuta destul de mult pe Ruth la magazin, în perioada asta.

Biroul tatălui lui se deschidea direct către sufragerie, îşi lăsa întotdeauna uşa crăpată, ca să poată supraveghea mişcările din casă. Coborând scările, Luke îl văzu înăuntru, aşezat la computer cu un trabuc între dinţi.

— Luke?

— Da, domnule.

— ’neaţa.

— ’Nneaţa.

Tatăl lăsă jos trabucul şi îşi scoase ochelarii cu lentile mici, de citit, sprijinindu-se de spătarul scaunului mare din piele.

— Nu eşti cu Helen azi?

— Nu, domnule. E ziua mea de c-clinică.

— A, mda.

Se ridică şi veni şi el în sufragerie. Avea pe chip expresia aceea degajată şi amabilă care-l făcea pe Luke să fie suspicios la maxim.

— Mănânci ceva?

— Da, domnule.

— Stau şi eu la o cafea.

Intră în bucătărie înaintea fiului şi luă vasul din filtru, umplu două ceşti şi le puse pe masă. Luke nu bea cafea, dar tatăl lui uita tot timpul acest amănunt. Îşi luă nişte lapte cu fulgi de cereale şi se aşeză în faţa tatălui.

Ştia ce urma. Discuţiile astea lejere şi intime de la tată la fiu despre munca lui cu Helen se produceau des în ultimul timp. Zilele trecute, tatăl îi pusese tot felul de întrebări detaliate despre frecvenţele emiţătoarelor de la zgărzi. Era de-a dreptul comic. Poate că dacă ar fi arătat vreodată până atunci un cât de mic interes pentru viaţa lui

Luke, ar fi avut mai multe şanse.

— Cum merge logopedia?

— B-bine.

— Şi sărăcuţa Helen trebuie să se descurce singură, nu?

— Mda, zâmbi Luke.

Tatăl dădu din cap gânditor, sorbind din cafea.

— Cum a mers verificarea ieri?

— B-bine.

— Unde se adună lupii mai mult?

— A, t-tot timpul se p-plimbă.

— Da, dar ieri unde au stat?

Luke înghiţi în sec. Se descurca la replici evazive, dar când venea vorba de-a dreptul de minciună, era un caz disperat. Bâlbâială îl trăda întotdeauna. Tatăl nu-l scăpa deloc din ochi.

— Ieri s-s-au dus m-mult înapoi. Chiar s-sus, lângă r-râpă.

— Aşa?

— Mda. P-pe la zece kilometri la s-sud de p-peretele muntelui.

— Chiar aşa?

Văzu trăsăturile feţei tatălui înăsprindu-se şi se blestemă că ratase totul. N-ar fi prostit cu minciuna lui nici măcar un copilaş. Căută scăpare uitându-se la ceas:

— Ar fi b-b-bine să plec.

— Şoseaua e curată. A curăţat-o Clyde la prima oră. Luke se ridică şi îşi puse castronul în maşina de spălat vase. Îşi luă cheile maşinii, haina şi pălăria din cuierul de lângă uşă. Se simţea privit la fiecare mişcare.

— Ai grijă cum conduci, Luke.

Vocea sunase rece şi apatică. Tânărul îşi trase fermoarul:

— Da, domnule.

Şi se refugie pe uşa deschisă.

Şedinţa cu Joan se desfăşură bine.

Ea îi spuse despre o nouă tehnică terapeutică de care aflase: filmai vorbitorul bâlbâit, apoi scoteai prin montaj toate poticnelile şi-i puneai caseta, ca să se audă vorbind fluent. Joan spunea că metoda părea să dea rezultate excelente, dar n-avea de gând să arunce banii pentru el, pentru că nu se mai bâlbâise decât o dată în toată ora.

Când îşi luară la revedere, îi atinse braţul şi-i spuse că arăta fericit. Mergând spre maşină, se minimă că se vedea. Era adevărat. În viaţa lui nu mai fusese atât de fericit. Se simţea de parcă ar fi cântat pe dinăuntru.

De la clinică, merse la supermaket să cumpere ceva ce-l rugase Helen. Parcă jepp-ul printre movilitele de zăpadă proaspăt strânsă şi coborând din maşină, îi văzu pe Cheryl Snyder şi Jerry Kruger îndreptându-se spre el. Îl zăriseră deja, aşa că nu avea scăpare. Kruger o ţinea de mijloc grozăvindu-se, probabil ca să vadă toată lumea că el şi Cheryl formau acum un cuplu.

— Hei, Cozonăcel! Ce mai faci?

— Bună, Luke.

Statură de vorbă câteva minute sau mai degrabă Luke stătu şi-l ascultă. pe Kruger debitând glume la care Cheryl nici măcar nu zâmbea. Nu-şi putea imagina ce văzuse ea la individul ăsta, oricât şi-ar fi stors creierii. Până la urmă sugeră că trebuia să-şi continue treaba şi îşi luară la revedere. Tocmai se îndepărta când Kruger strigă după el:

— Hei, Cozonăcel! Felicitări! Luke se întoarse nedumerit.

— Am auzit că ai făcut-o şi tu în sfârşit.

— Poftim?

Luke o văzu pe Cheryl înghiontindu-l şi spunându-i să tacă. Dar Kruger nu-i dădu atenţie:

— Ei, hai, nu te mai ruşina. Tipa cu lupii! Ştie toată lumea.

Imită un urlet, la fel ca atunci la bâlci şi începu să râdă. Cherly se depărta de el:

— Nu-l băga în seamă, Luke, îi zise.

— D-d-doar o ajut. Asta-i tot.

— Mda, sigur, şarjă Kruger. Îi ungi capcanele, nu? Cheryl îl împinse supărată:

— Jerry, eşti vulgar. Nu taci odată?

Luke parcurse spaţiile dintre rafturile supermarketului într-o stare de şoc. Ştia că oamenii din Hope se delectau cu bârfe, ca în orice orăşel. Dar era prima dată când se trezea că e subiect pentru ele.

Şi se ruga doar ca Helen să nu le audă.

*

Eleanor aşeză steaua în vârful bradului din vitrină şi se dădu înapoi:

— Hai să ne uităm de afară, propuse Ruth. Eleanor o urmă pe trotuar. Un vânt îngheţat spulbera ghirlandele de beculeţe colorate atârnate de-a lungul străzii principale, izbindu-se de faţadele caselor. Cele două femei admirau opera lui Eleanor în vitrina de la Para-gon, apărându-şi părul de vânt cu mâinile.

— E frumos, declară Ruth. Eu, de câte ori mă apuc să împodobesc un brad de Crăciun, sfârşesc prin a-l face să arate ca unul evreiesc.

Eleanor râse:

— Cum poate un brad să arate evreiesc? Ruth ridică din umeri:

— Nu ştiu. Dar aşa arată. Eşti catolică, nu?

— Născută, crescută şi uitată.

— Se vede. Partea cu „născută şi crescută”, vreau să zic. Catolicii fac brazi frumoşi.

Eleanor râse din nou:

— Ruth, am îngheţat de tot aici.

Intrară şi în timp ce Ruth se ocupa de nişte clienţi care nu mai terminau cu privitul, Eleanor decora şi restul spaţiului.

Adusese verdeaţă şi o scară de la fermă, de dimineaţă. Acasă nu mai decoraseră interiorul de ani de zile pentru Crăciun. Nu se mai deranjau şi făcând-o acum, simţi o plăcere nostalgică, aproape copilărească. Afară se întuneca şi luminiţele din brad luceau prietenoase.

După ce plecară clienţii, Ruth veni s-o ajute să agaţe o ghirlandă mare aurie de peretele din spate. Apucă un capăt şi Eleanor se urcă pe scară să-l prindă pe celălalt sub un tablou.

— Luke tot o mai ajută pe Helen Ross cu lupii?

— Da, nici nu prea-l mai vedem pe-acasă.

— Îmi place de ea.

— Şi mie. Cred că Luke s-a îndrăgostit puţin de ea.

— Câţi ani are el?

— Optsprezece, răspunse Eleanor prinzând ghirlanda.

— E aşa de frumos! îmi pare rău că nu sunt cu câţiva ani mai tânără.

Eleanor o privi şi Ruth se simţi deodată stânjenită, dar ea zâmbi:

— O punem şi la capătul celălalt?

— Sigur.

Mutară scara în colţul alăturat şi Eleanor se urcă din nou. Nu mai vorbiră un timp, apoi Ruth îşi aminti:

— Cum adică „uitată”, dacă nu te superi? Eleanor nu răspunse imediat, nu pentru că ar fi avut ceva împotrivă, ci pentru că n-o mai întrebase nimeni. Unul din lucrurile care-i plăceau la Ruth era maniera ei directă de a se purta. Luă din buzunar un cuişor pentru fixat.

— Poate nu ştii, dar fiul nostru cel mare a murit într-

un accident de maşină.

— Ba ştiu.

— Ei bine, toată viaţa fusesem regulat la biserică. Mergeam la mesă şi la spovedanie şi să ştii că nu era uşor să vin de la fermă pe vremea asta a anului. Buck mă tachina pe tema asta. Ce tot oi avea de mărturisit? spunea el. Când făceam toate păcatele alea? Şi să-i spun şi lui când, ca să stea pe aproape. Dar Buck nu e catolic şi n-a înţeles niciodată.

O privi pe Ruth şi-i zâmbi, apoi fixă capătul ghirlandei:

— Aşa.

Coborî de pe scară şi se uitară amândouă:

— Arată bine, zise Ruth.

— Mmm. Pe cealaltă unde o punem?

— Aici?

Mutară scara şi repetară procesul, în timp ce Eleanor îşi continua povestirea:

— Aşa… După ce a murit Henry, mă duceam mai mult decât oricând. Nu scăpăm nicio slujbă. Cred că mulţi oameni fac aşa când li se întâmplă ceva îngrozitor. Ştii, cred că eşti în căutarea unui motiv pentru a explica totul sau aştepţi un semn sau ceva ca să fii sigur că cel pe care l-ai pierdut e fericit în altă parte. Şi apoi, într-o zi, mi-am dat seama pur şi simplu că… nu era acolo.

Ruth încerca să înţeleagă:

— Fiul tău?

— A, nu. El e acolo şi îi e bine, ştiu asta. Mă gândeam la El, cu „e” mare.

— Vrei să spui că în ceruri crezi, dar nu în Dumnezeu?

— Exact.

Potriviseră şi cea de-a doua ghirlandă. Eleanor coborî de pe scară s-o inspecteze:

— Ce zici?

Se uită la Ruth, dar aceasta o privea pe ea şi nu ghirlanda:

— Eşti cineva, Eleanor, ştiai?

— Nu fi prostuţă.

— Vorbesc serios.

— Ei, mi se pare că şi tu eşti tot aşa. Ruth îi făcu o reverenţă glumeaţă:

— Săru' mâna.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? întrebă Eleanor cu vioiciune, strângând scara.

Ştia că nu era drept să întrebe lucrul acela şi se simţea puţin meschină făcând-o. Dar sunt în viaţă momente de care trebuie să profiţi.

— Bineînţeles, spuse Ruth.

— De când te culci cu soţul meu?

DOUĂZECI ŞI CINCI

Bebeluşul Buck Hicks strângea sânul mamei lui de parcă mânca pentru ultima oară în viaţă. Clyde o sâcâia pe Kathy de câteva săptămâni că ar fi trebuit să-l înveţe să bea din sticlă. Citise într-o revistă că silueta unei femei are de suferit dacă-şi alăptează prea mult copilul. Dar Kathy nu se grăbea. Se bucura de momentele acelea la fel de mult ca micul Buck. Şi, pentru Dumnezeu, nu avea decât un an.

Clyde era gelos şi Kathy nu putea să-şi închipuie ce treabă avea el să citească asemenea articole. Probabil că văzuse ceva într-o revistă despre vaci şi le amestecase în capul lui.

Se trezise de mult, dar era tot în halatul ei gros, trandafiriu, stând pe canapea în sufragerie şi răsfoind alene paginile revistei *People*, în timp ce copilul sugea.

Erau şi trei pagini cu Jordan Townsend şi Krissi Maxton, fotografiaţi în haine de cow-boy şi pozând în faţa

unui bizon la „ferma de vis” din Hope, Montana. Krissi era citată zicând că era singurul loc unde se simţise vreodată „centrată”. Dar totuşi, în poză nu părea să se simtă prea în largul ei lângă bizon. Mai erau şi alte poze cu ei îmbrăcaţi la patru ace, la premiera noului film al lui

Krissi, *Omor Spaţial III*. Krissi purta o rochiţă argintie care arăta cam tot ce avea de oferit. Jordan părea să-şi fi făcut un lifting, dar operaţia îi dădea un aer de parcă ar fi avut o sută cinci ani.

Kathy căscă şi îşi mută copilul la sânul celălalt.

Noaptea ninsese din nou. Clyde ieşise cu plugul de zăpadă, să cureţe şoseaua. Soarele de dimineaţă intra prin fereastra de la bucătărie, ajungând până la degetele ei sensibile, îmbrăcate în botine din piele de miel. La radio se transmitea iar cântecul despre tipul care îşi pierduse iubita şi îşi petrecea Crăciunul singur cu calul.

Deodată, Kathy văzu cu coada ochiului o umbră trecând peste podeaua luminată. Apoi auzi paşi pe trepte şi două bătăi la uşa bucătăriei. Se ridică şi îşi aranja halatul şi bebeluşul începu imediat să plângă. Îl puse pe umăr şi-l bătu pe spate, în timp ce traversa bucătăria.

Chipul pe care-l văzu când deschise uşa o şocă atât de tare, că fu gata să scape copilul. Era cenuşiu din cap până în picioare, cu căciulă gri de blană şi barba cu vârfurile îngheţate. Chiar şi pielea întinsă şi lucioasă de pe pometii proeminenţi avea o nuanţă cenuşie. Tot, în afară de ochi, care o priveau scânteind ca doi bondari negri, supăraţi.

Era prima dată când îl vedea pe prinzător, deşi era acolo de mai bine de două săptămâni. Niciodată nu ieşise la lumină. Din când în când îl mai zărea urcând cu snowmobilul spre pădure, pe pajiştea de sus. Odată îi făcuse semn, dar ori n-o văzuse, ori alesese s-o ignore. Clyde şi Buck se duseseră de două ori să vorbească la

remorca lui cu el şi întorcându-se, Clyde îi spusese că era ciudat şi posac şi să nu se ducă să-l deranjeze.

Micul Buck îi ţipa în ureche şi prinzătorul se uita la el de parcă nu mai văzuse niciodată un bebeluş. Apoi păru să-şi amintească de Kathy şi duse mâna la căciulă:

— Doamnă…

— Eşti domnul Lovelace.

— Da, doamnă. Soţul dumitale a zis…

— Intră. Mă bucur să te cunosc.

Îi întinse mâna şi el o privi de parcă n-ar fi înţeles ce voia. Apoi îşi scoase încet mănuşa îmblănită şi alta mai subţire de dedesubt şi când fu gata în sfârşit să dea mâna cu ea, Kathy era jenată şi îşi dorea să nu fi făcut gestul. Avea mâna rece şi noduroasă ca o ramură de copac îngheţat.

— Soţul dumitale a zis…

— Domnule Lovelace, nu vrei să intri? Nu vreau să răcească monstrul ăsta mic.

El ezită şi văzu că ar fi preferat să rămână pe loc. Dar ea îl poftea, aşa că păşi fără voia lui în bucătărie, cu ochii fixaţi din nou asupra bebeluşului.

— Pot să-ţi ofer o cafea sau altceva?

— E al tău?

Kathy râse. Era cu siguranţă un bătrân ciudat. Al cui altcuiva putea să fie bebeluşul?

— Exact. Doar că atunci când face aşa, îmi vine să-l dau.

— De ce urlă aşa?

— Îi e foame. Tocmai îl hrăneam.

— Câţi ani are?

— Împlineşte un an la sfârşitul lui ianuarie. Lovelace dădu din cap, chibzuind. Apoi îşi luă ochii de cărăbuş de la copil şi-o fixă pe Kathy:

— Soţul dumitale a zis că pot să împrumut ferăstrăul

mecanic, să-mi tai nişte lemne.

— A, bineînţeles.

— A zis că e în hambar, dar nu e.

Şi se uită în jos. Ferăstrăul era pe podea, chiar lângă uşă, printre cizme. Cu o seară înainte, Clyde îl luase să ungă lanţul, ţinându-i iar lui Kathy a nu ştiu câta predică despre secretul ce trebuia păstrat cu privire la persoana prinzătorului…

— Pot să-l iau?

— A, da. Te rog.

Lovelace se aplecă şi luă ferăstrăul, apoi deschise uşa:

— N-o să te mai deranjez.

Şi înainte ca ea să apuce să-i spună că nu era niciun deranj şi să-i ofere încă o dată cafea, bătrânul dispăru.

Lovelace căuta lupii de cincisprezece zile, periind canioanele şi pădurea după urme şi scanând frecvenţele radio după semnale. Dar nu găsise niciun semn şi nu auzise nici măcar un urlet.

Începuse de la nord, unde bănuia Calder că se aflau, şi lucrase spre sud, de-a lungul coastei muntoase, cercetând metodic fiecare potecă, râpă şi pârâu de pe hartă. Ştia că bioloaga şi băiatul lui Calder interceptau şi ei prin radio, aşa că-i evita, alegând întotdeauna traseele pe care era cel mai puţin probabil ca ei să le folosească, ocolind pe înălţimi sau mergând în adâncimea văilor dinspre vest.

Vremea era un blestem. Din ziua în care sosise, ninsese aproape în fiecare zi, ca şi cum Dumnezeu ar fi fost de partea lupilor, încercând să le ascundă urmele. Şi era genul de zăpadă care îngreuna şi încetinea deplasarea. Trecuse ceva timp de când mai muncise pe o vreme atât de rea şi într-un ţinut atât de vast şi uitase cât era de istovitor.

Snowmobilul era prea zgomotos, aşa că nu-l putea folosi tot timpul. Îi plăcea să audă, nu să fie auzit. Aşa că urca sus pe munte cu el şi pe urmă îl lăsa într-un loc sigur şi umbla pe schiuri sau în bocanci, în funcţie de pantă şi de consistenţa zăpezii.

Îşi redusese bagajul la strictul necesar, dar tot trebuia să ia cortul, mâncare, puşca şi scanner-ul radio, aşa că-l simţea atârnându-i ca un cadavru în spate şi în astfel de momente, după o zi de vânzoleală, abia mai avea energia să instaleze cortul şi să se târască înăuntru.

Acum zăcea în sacul de dormit, examinând harta cu lanterna, gândindu-se încotro să se îndrepte după ce mânca, se odihnea puţin şi se potolea viscolul de afară, îl mirosise încă dinainte de a apune soarele, după orizontul apăsător şi galben. Erau mai mult de minus douăzeci de grade şi după ce înfipsese ţăruşii cortului, mâinile îi înţepeniseră, complet inutile. Pornise aragazul Coleman şi topise nişte zăpadă pe el, în timp ce degetele îl înţepau şi-l dureau, revenindu-i circulaţia sângelui.

Pe hartă văzu că se afla deasupra pârâului Wrong. Îşi amintea denumirea de când era copilandru. Era şi o istorioară despre felul cum ajunsese pârâul să fie botezat astfel, dar nu şi-o amintea. Mult deasupra pârâului, recunoscu simbolul unei mine, târnăcopul. Fără îndoială, era dezafectată şi îşi puse în minte s-o verifice. Putea fi un loc bun de aruncat lupii. Asta dacă-i prindea vreodată.

Băgă mâna în rucsac şi scoase scanner-ul. Afurisitul cântărea o tonă şi nu era bun oricum de nimic. Fără nicio indicaţie cu privire la frecvenţele pe care le emiteau zgărzile, era ca şi cum ar fi căutat un purice în blana unui dulău. Şi chiar dacă avea destul noroc să capteze un semnal, nu avea de unde şti că era al unui lup. Sigur se mai aflau primprejur şi alte animale monitorizate de biologi. Putea fi un urs, pumă, chiar coiot sau cerb.

Porni scanner-ul şi controla scala a zecea oară în ziua aceea. Îi luă o jumătate de oră şi, previzibil, nu găsi nimic în afară de foşnetul neghiob al paraziţilor. Îl opri şi-l împinse mai încolo. Când va merge data viitoare la remorcă după provizii, o să scape de afurisit.

Se sili să mănânce nişte came de căprioară şi topi nişte zăpadă şi-o bău. Apoi stinse lanterna şi se întinse pe spate, privind în gol la pânza cortului până distinse o uşoară lumină galbenă din înserare.

Se gândise toată ziua la bebeluşul femeii lui Hicks. Nu avea nici măcar un an. Îi venise greu să-şi ia ochii de la creatura cea mică. Mânuţele alea trandafirii şi feţişoara strâmbată toată şi zbierând după ţâţa mamei. Zgomotul, energia, viaţa pură şi explozivă din mica făptură îl zguduiseră.

Cunoscuse puii multor specii, cum miroseau şi cum erau la atingere şi ce zgomote făceau, în viaţă sau în chinurile morţii. Dar nu cunoscuse niciodată un pui de om. La anii lui, nu ţinuse niciodată unul în braţe sau să-l atingă. Şi nici nu simţise mirosul acela cald de căţeluş pe care-l adulmecase în dimineaţa aceea.

Pe la începutul căsătoriei lor, el şi Winnie descoperiseră că nu puteau să aibă copii. Ea vrusese să adopte, dar lui nu-i plăcuse ideea de a creşte progenitura altuia, aşa că n-o făcuseră.

Pe cât posibil, evitase întotdeauna contactul cu copiii şi se ferise de bebeluşi. Poate că-i fusese teamă să nu-i fie atins un punct sensibil. Winnie fusese singură la părinţi ca şi el, aşa că nu avuseseră nepoţi şi nepoate care să-i viziteze cu copiii.

Dintr-odată şi fără niciun motiv de înţeles, Lovelace se gândi la ultima seară petrecută cu Winnie la spital.

Afară, pe coridor, doctorii îi spuseseră cu glas scăzut că era pe ducă. Şi când intră şi se aşeză lângă pat, crezu

că deja se dusese. Avea ochii închişi şi părea că nu respiră. Arăta aşa fragilă şi palidă, cu vânătăi de la toate tuburile şi aparatele pe care le băgaseră în ea. Dar chipul îi era senin şi după ce stătuse o vreme acolo, deschise ochii, îl văzu şi-i zâmbi.

Începu să vorbească, aşa de încet că trebui să se aplece foarte aproape ca s-o audă; era de parcă îşi continua o discuţie care începuse deja în capul ei. Bănuia că se datora medicamentelor dar, ca şi cum, deja la jumătatea drumului spre ceruri, se odihnea puţin, privind în urmă la viaţa ei înainte de a o părăsi definitiv.

— Ştii, Joseph, mă gândeam la toate animalele alea. Încercam să socotesc câte au fost. Câte crezi că au fost?

— Winnie, eu…

Îi luase mâna într-ale lui. Habar nu avea ce spunea ea acolo. Parcă era un copil care visa.

— Câte? Trebuie să fie mii, zeci de mii, poate. Sute de mii. Crezi că au fost atât de multe, Joseph?

— Winnie, îngăimă el. Ce animale, dragă?

— Să fie un milion? Nu. Nu, nu un milion. Nu aşa de multe.

Îi zâmbi şi el o întrebă din nou, ce animale?

— Păi alea pe care le-ai omorât tu, prostuţule. În toţi anii ăştia. Încercam să le socotesc. Sunt aşa de multe, Joseph. Toate vieţile astea, fiecare o viaţă anume.

— N-ar trebui să te agiţi cu lucruri din astea.

— A, nu mă agit. Mă întrebam doar.

— Te întrebai?

— Da.

Deodată se încruntase, privindu-l intens:

— Crezi că viaţa lor e la fel cu a noastră, Joseph? Vreau să spun dacă e făcută la fel, licărirea aia de dinăuntru sau ce-o fi. Crezi că e la fel cu ce avem noi?

— Nu, draga mea, sigur că nu. Cum ar putea?

Nedumerirea părea s-o fi secătuit, căci închise ochii, lăsându-se pe pernă cu un zâmbet slab, mulţumit: – Ai dreptate, oftă. Ce proastă sunt! Cum ar putea să fie?

Viscolul dura de două ore. Venea dinspre nord-est, de peste lac. Helen îl asculta văitându-se în jurul cabanei ca un cor al celor nemântuiţi. Era bucuroasă că-şi o-priseră la timp verificarea de seară. Deschise uşiţa sobei şi vârî încă un lemn, stârnind un mic vulcan de scântei. Zgomotul îl trezi pe Buzz care dormea cu botul pe labe pe podea, răsfăţându-se la căldură. O privi dezaprobator pe Helen şi ea îngenunche şi-i ciufuli blana de pe cap:

— Vai, scuză-mă! Te rog să mă ierţi!

Câinele se rostogoli pe spate, ca să-l frece pe burtă.

— Mai e pe lume vreun urât aşa de răsfăţat ca tine? Luke stătea la masă, cu spatele la ea, introducând în computer ultimele date de supraveghere. Se întoarse şi zâmbi, apoi îşi văzu din nou de lucru.

Învăţase să mânuiască programul la fel de bine ca ea. Putea crea hărţi noi sau le combina în moduri la care ea nici nu se gândise, pentru a înţelege de ce lupii foloseau un anumit traseu sau de ce poposeau într-un loc anume. Helen nu cunoscuse pe nimeni care să înveţe atât de repede. Povestea se repeta şi ziua, când urmăreau semnalele. Era un biolog înnăscut.

Rutina lor acum, după căderea zăpezii, era să meargă cu maşina sau snowmobilul până găseau un semnal bun, apoi să-şi pună schiurile şi să caute urme. Când le găseau, le urmau kilometri întregi, până dădeau de locul unde uciseseră lupii. Putea fi un spectacol atroce pe zăpadă şi ştiind de la Luke povestea cu elanul, îşi făcuse griji că l-ar putea tulbura.

Mergând pe urme, găsiseră un cerb, mascul de antilopă tânăr, pe care lupii îl omorâseră doar de câteva ore. Îl târâseră într-un luminiş, umplând zăpada de sânge.

Apucându-se de lucru, măsurând şi luând probe, Helen îl privise cu coada ochiului pe Luke şi fusese surprinsă de calmul lui.

Seara, la cabană, vorbiseră despre asta la masă şi Luke îi explicase, fără să se bâlbâie deloc, că era ceva diferit. Când împuşcase elanul, n-o făcuse ca să supravieţuiască. Sigur, fusese presat de nevoia de a-i face pe plac tatălui, dar, până la urmă, alesese să omoare. Luase o viaţă fără să aibă nevoie de ea. Lupii, ca şi indienii Picioare-Negre care vânau cândva pe aici, nu aveau de ales. Pentru ei, era o problemă de a ucide sau de a muri.

Mângâindu-l pe Buzz în aura de căldură a sobei, Helen se uită la Luke. Preţuia serile lor împreună. Se întorceau întotdeauna pe întuneric de la urme. Îşi băteau cizmele la intrare şi se scuturau unul pe altul de zăpadă. Apoi unul aducea înăuntru schiurile şi bagajul de la snowmobil, în timp ce aprindea celălalt lumina şi făcea focul. Stăteau îmbrăcaţi până se făcea cald în cabană şi din haine le ieşeau aburi. Dacă-i mergea telefonul celular, Helen îşi verifica mesageria vocală şi dădea telefoane, apoi unul pregătea masa şi celălalt introducea în computer datele de supraveghere.

În seara asta mâncaseră macaroane cu brânză făcute de Helen, un meniu despre care Luke insista că-i place la nebunie, deşi se repeta de trei ori pe săptămână. Peste puţin timp, după ceva termina de introdus datele, va pleca acasă iar Helen va simţi obişnuitul pustiu interior al singurătăţii. Şi dacă nu-şi va găsi imediat o ocupaţie, va aluneca inexorabil, aproape din obişnuinţă, într-o prăpastie de autodispreţ şi reproşuri la adresa lui Joel.

Soba mocnea şi viscolul de afară părea că s-a potolit. Luke apăsă pe butonul de salvare şi se lăsă uşor pe spate.

— Gata?

— Aha. Hai să vezi.

Helen se ridică şi se duse în spatele lui, urmărind ce-i arăta pe ecran.

Stabilise o secvenţă de hărţi noi, cu toate locaţiile unde el şi Helen găsiseră „posturi de miros” – locuri unde lupii urinau regulat, marcându-şi limitele teritoriului pentru a-i avertiza pe intruşi. Erau greu de depistat în alte anotimpuri, dar pe zăpadă se vedeau uşor şi găseau noi „posturi” în fiecare zi.

Hărţile lui Luke arătau că lupii îşi stabiliseră un teritoriu clar de două sute de kilometri pătraţi, pe care-l străbăteau la intervale regulate. Punctul cel mai nordic era valea pârâului Wrong şi de acolo se întindea către sud şi est, până la marginea vestică a fermei lui Jordan Townsend.

Luke deschise o nouă hartă:

— Ia uite, e caraghios. Pare că în fiecare zi coboară la Townsend.

— Bineînţeles, se duc la film la el.

Luke râse şi ea – şi dădu seama că-şi ţinuse tot timpul mâinile pe umerii lui.

— Poate că le pune un film cu p-prietena lui.

— Da, şi-i serveşte cu chifteluţe de bizon.

— Bizonii ăia simt foarte răi. Dacă aş fi lup, m-aş mulţumi cu cerbii.

Helen îl bătu uşor pe umeri.

— Bine. Bine lucrat, profesore.

El îşi dădu capul pe spate şi-i zâmbi şi brusc, simţi că-i vine să se aplece şi să-l sărute pe frunte, dar se opri la timp:

— Ar fi bine să porneşti spre casă.

— Cred că da.

Avea maşina pe şosea, la vreo jumătate de kilometru mai jos de lac, unde-şi parca şi Helen Toyota acum, după căderea zăpezii. În unele seri, când se făcea târziu, îl

ducea până acolo cu snowmobilul.

— Te conduc?

— Nu e nevoie, merg pe schiuri.

În timp ce el se îmbrăca, Helen se apucă să facă ordine prin cameră, sperând să-şi ascundă încurcătura din suflet provocată de privirea lui Luke.

Oare la ce fel de sărut se gândise? De soră? Sau de mamă? Sau ceva cu totul diferit? îşi spunea să nu fie ridicolă. Era un prieten şi atâta tot. Un prieten cu care se simţea în largul ei şi care, spre deosebire de Joel, n-o judeca şi n-o critica niciodată, avusese grijă de ea şi-o trăsese înapoi de pe marginea prăpastiei.

Ştia ce simţea Luke pentru ea. Era evident din felul cum îl surprindea uneori uitându-se la ea că era puţin îndrăgostit. Şi trebuia să recunoască faptul că uneori, aşa ca acum, simţea şi ea pentru el ceva similar. Îi lipsea confortul fizic al momentelor când, în culmea disperării după citirea scrisorii lui Joel, o ţinea în braţe şi-o lăsa să plângă.

Dar emoţiile ei erau încă zdrenţuite şi necoapte, fără speranţă. În străfulgerarea unei secunde, naviga de la încântare la disperare. În orice caz, ideea de a se întâmpla ceva între ei era absurdă. Avea cu zece ani mai puţin decât ea, era doar un băieţandru. Doamne, când ea era de vârsta lui, la liceu… ei, poate că nu era modul cel mai bun de gândire. De fapt, ea se întâlnise cu bărbaţi mult mai în vârstă pe atunci. Unul avea peste treizeci de ani, aproape dublu faţă de vârsta ei. Dar când bărbatul era mai bătrân, era altceva – uită-te la tatăl ei şi Courtney. Încă nu se obişnuise totuşi cu ideea.

Luke era la uşă, gata de plecare:

— La ce oră vin mâine? întrebă.

— E bine la opt?

— OK. N-noapte bună.

— Noapte bună, profesore.

Când deschise uşa, o pală de zăpadă se năpusti spre el, urmată de o rafală şuierătoare de vânt. Viscolul nu se oprise aşa cum crezuse Helen. Îşi atenuase zgomotul din cauza munţilor de zăpadă îngrămădiţi în jurul cabanei. Luke se strădui din greu să închidă uşa şi când reuşi, se rezemă cu spatele de ea, râzând plin de zăpadă.

— Te-ai şi întors? râse şi Helen.

Luke se trezi într-un întuneric complet şi-i luă un moment să-şi amintească unde era. Stătea întins pe spate pe salteaua cu ghemotoace a patului de campanie, ascultând geamătul înfundat al vântului şi întrebându-se de ce se trezise.

Se strădui să audă respiraţia lui Helen în celălalt pat, dar nu-l auzi decât pe Buzz şi trosnetul lemnelor în sobă. O umpluseră înainte de a se culca şi îşi păstraseră hainele pe ei în sacii de dormit, ca să le fie cald dimineaţa. Se uită la cadranul fosforecent al ceasului. Era trecut puţin de ora trei.

— Luke? şopti Helen.

— Da.

— Te simţi bine acolo?

— Sigur, foarte bine.

Ultimul buştean se aprinse în sobă, răspândind scântei şi umplând o clipă cabana de o strălucire chihlimbarie.

— Nu ţi-am mulţumit, zise ea.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Pentru că ai avut grijă de mine.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

— De ce nu m-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat?

— M-am g-gândit că o să-mi spui dacă vrei.

Şi ea îi povesti. El o ascultă, încercând să-şi imagineze locurile despre care vorbea şi faţa bărbatului pe

care-l iubise, care trebuia să fie complet descreierat că o părăsise. Ea vorbea pe un ton egal, aproape ca despre un fapt banal, deşi mai făcea câte o pauză şi o auzea înghiţind şi luptându-se să-şi stăpânească lacrimile.

Dar nu plânse. Numai când îi povesti despre seara când citise scrisoarea pe care o găsise el în ziua când Abe Harding împuşcase lupul, vocea începu să-i tremure şi îşi dădu seama că plângea. Dar vorbi mai departe, îi spuse şi despre femeia cu care Joel era acum însurat. Luke stătea întins pe patul lui în întuneric şi tăcea.

— Îmi pare rău, zise ea când termină. Credeam că pot să povestesc fără să mă smiorcăi.

O auzi pufnind şi ştergându-se la ochi:

— Doar că am crezut că asta e, ştii? Am crezut că el era totul. Dar acum aşa s-a întâmplat. Pierzi ceva şi câştigi altceva. Sper să fie fericiţi. Şi după o mică pauză, adăugă:

— De fapt, sper să-i mănânce iadul.

Şi râse printre lacrimi. Luke ar fi vrut să-i spună că tipul n-o merita oricum şi că bine făcuse să scape de el, dar nu se cuvenea să-i spună el asta.

Tăcură mult timp amândoi. Lângă sobă, Buzz scâncea încetişor, alergând după urşi în visele lui.

— Dar tu? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Cum adică?

— Adică, dacă ai prietenă şi cum stai cu asta. Ţin minte că te-am văzut vorbind cu fata aceea foarte drăguţă, la târg.

— Cheryl. A, nu e p-prietena mea. E drăguţă, d-dar…

— Iartă-mă. Nu e treaba mea.

— N-nu, nu mă deranjează. Doar că fetele… Ştii, cu b-bâlbâiala mea, eu uniciodată nu…

Simţi că i se colorează obrajii şi fu bucuros că nu putea să-l vadă. Nu vrusese să spună sau de fapt să nu spună ceva astfel. Nu suporta ideea ca ei să-i fie milă de el,

pentru că nu era aşa. Învăţase foarte repede că în viaţă auto-compătimirea nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

Auzi păturile ei foşnind şi deodată ea fu în picioare, chiar lângă el:

— Luke? Ia-mă în braţe. Te rog, ia-mă în braţe. Avea vocea la marginea lacrimilor. Se ridică şi ieşi din sacul de dormit, venind lângă ea. Îl luă în braţe şi o luă şi el, apropiindu-i capul de pieptul lui. Senzaţia trupului ei lipit de al lui aproape-i tăie răsuflarea:

— T-t-tu…

Se bloca. Nu putea să-i spună. Ea îşi ridică faţa spre el, dar nu-i putea vedea expresia în noapte, era ca faţa întunecată a lunii. Şi tot nu putea să-i spună, că doar pe ea o iubea şi o va iubi vreodată. Simţi braţele ei lăsându-l şi urcând încet şi cuprinzându-i faţa. Îi văzu ochii în adâncul lor nedesluşit şi gura ridicându-se spre a lui. Se aplecă şi închise ochii şi în sfârşit, după atâtea vise, îi atinse buzele.

Ea îi sărută uşor fruntea, ca o binecuvântare, apoi pometii şi pleoapele. Îşi lipi obrazul de al lui, al ei era rece şi umed şi statură aşa o vreme, nemişcaţi. Apoi el deschise ochii şi o sărută la fel. Îi gustă lacrimile sărate pe obraji şi-n colţurile buzelor.

Când li se întâlniră gurile, se cutremură din tot trupul şi o sorbi toată, mirosul şi gustul şi senzaţia ei până în adâncul lui, ca şi cum s-ar fi scufundat de bunăvoie într-un ocean.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Când ajunse Buck în oraş, bazarul de Crăciun şi plăcintăria erau în plină activitate. Durase mult până hrănise vitele şi-i fusese teamă că se va termina distracţia, dar în faţa primăriei era ticsit de maşini şi tot mai veneau oameni.

Hettie Miliward şi celelalte femei care organizau

bazarul păreau să se fi străduit mai mult anul acesta. Decoraseră veranda şi împodobiseră bradul de afară cu luminiţe colorate şi, cu zăpada proaspătă şi soarele de afară, totul arăta foarte frumos. Hettie reuşise chiar şi s-o convingă pe Eleanor să le ajute, după atâţia ani. Buck spera că era şi ea acolo, în primărie.

Se străduise s-o scoată din casă, voia să-l aştepte pe Luke, era foarte îngrijorată fiindcă îl prinsese viscolul. Fusese cât pe ce să-l roage pe şeriful Craig Rawlinson să facă o echipă de căutare, dar chiar după micul dejun, băiatul telefonase că era bine şi stătuse peste noapte la Helen Ross în cabană.

Ce ocazie ratată, gândise Buck. Dumnezeu îşi împărţea uneori pervers darurile către copiii lui.

Conduse pe strada principală, pe lângă primărie şi încetini când trecu pe lângă Paragon, sperând s-o zărească pe Ruth, dar vitrina era prea încărcată. Parcă aproape de cantina lui Nelly şi porni pe jos, aruncând scurte priviri în jur, ca să nu fie observat. De obicei erau oameni pe stradă, dar astăzi păreau să fie cu toţii la bazar.

Când intră, Ruth o servea pe profesoara Nancy Schaeffer. Auzind clopoţeii de la uşă, ridică privirea şi îşi dădu seama că nu era prea încântată să-l vadă.

— ’neaţa! le strigă vioi.

— Bună, Buck, răspunse Nancy. Crăciun fericit!

— Şi dumitale la fel.

Apoi înclină capul spre Ruth şi-i zâmbi:

— Ruth…

— Bună dimineaţa, domnule Calder.

Apoi ea se apucă din nou să discute cu Nancy despre şcoală. Buck porni spre rafturi, pretinzând că se uită la marfă. În magazin nu mai erau şi alţi clienţi.

N-o mai văzuse şi nu mai vorbise cu Ruth de mai mult de o lună. Purta un pulover cafeniu mulat şi arăta fabulos.

În sfârşit, Nancy plecă. Îi spuse la revedere şi uşa se închise cu acelaşi zgomot ciudat de clopoţei pe care Buck îl auzise şi la intrare.

— Ce naiba cauţi aici, Buck?

Spunând asta, Ruth se îndreptă spre el cu paşi mari.

— Crăciun fericit şi ţie.

— Fără jocuri!

— Nu mă joc.

Ea se opri şi-l privi încruntată de la o distanţă prevăzătoare, cu braţele încrucişate. El ridică mâinile:

— Ce Dumnezeu, Ruth, e Crăciun, oamenii cumpără cadouri. Ăsta e un magazin de cadouri, am voie să fiu aici.

— Buck, în caz că mesajul n-a pătruns încă prin pălăria aia a ta, între noi totul s-a terminat. OK?

— Ruthie…

— Nu, Buck.

— Mi-e aşa de dor de tine…

Înainta spre ea, dar ea se retrase. Deodată se auzi un strănut. Buck tresări şi se uită spre uşă, dar nu văzu pe nimeni. Apoi, coborând privirea, întâlni ochii unui bebeluş care stătea pe un scăunel tapiţat, ca un căruţ.

— Cine dracu’ e ăsta?

— Nu-ţi recunoşti propriul nepot?

— Şi ce caută aici?

— Nu ştii nimic, nu-i aşa? Kathy o ajută pe Eleanor la bazar şi eu stau cu copilul.

— Aha.

Privirea copilului îl făcea să se simtă stânjenit, de parcă ar fi fost prins cu mâţa în sac.

— Pleacă acum.

— Ascultă, eu doar…

— După tot ce s-a întâmplat, nici nu-mi vine să cred că faci aşa ceva.

— Cum adică „după tot ce s-a întâmplat”? Ruth îşi

îngustă ochii:

— Vrei să spui că nu ţi-a zis?

— Ce să-mi zică?

— Ştie tot, prostule! Tot despre noi.

— Nu se poate…

— Ba se poate. Ştie.

— I-ai spus tu?

— Nu era nevoie. Ştia dinainte.

— Dar ai recunoscut?

Uşa sună şi se uitară amândoi. Micul Buck imită clopoţeii.

— Doamnă Iverson! o salută Ruth cu entuziasm. Ce mai faceţi?

Şi privind peste umăr, îi şuieră lui Buck printre dinţi: – Pleacă acum.

Buck plecă fără să-şi ia la revedere nici măcar de la nepotul lui. Merse până la benzinărie să ia nişte trabucuri şi îşi aprinse unul în drum spre maşină, gândindu-se tot timpul la ce aflase de la Ruth. Era aşa de absorbit, că fu cât pe ce să se lovească de un camion cu gabarit depăşit. Mugetul claxonului acestuia aproape că-i opri inima: scăpă trabucul în panică, împrăştiindu-şi cenuşă pe pantaloni.

Eleanor nu-i spusese niciodată nimic. Nu că ar fi vorbit prea mult cu el, dar te-ai fi aşteptat să menţioneze asta, Ruth fiind partenera ei de afaceri. Ar fi vrut s-o întrebe atâtea pe Ruth şi nu putuse pentru că intrase nevasta lui Iverson. De exemplu, cum dracu’ aflase Eleanor? Şi cum se făcea că încă mai lucra cu Ruth? Istoria asta blestemată n-avea niciun sens.

Se întoarse la fermă, cu mintea alergându-i printre gânduri sumbre şi rămânând la lupi, aşa cum se întâmpla în ultimul timp. Lupii erau de vină pentru toate.

Nu-l mai văzuse de câteva zile pe bătrânul prinzător, aşa că, ajungând la bifurcaţia din josul fermei, viră la

stânga şi urcă spre casa lui. Kathy.

Poate că veştile lui Lovelace îl vor înveseli puţin.

Prinzătorul cârmi snowmobilul printre copaci, ieşind în poiana înzăpezită de unde se vedea casa. Avea movile şi-l durea deja spatele de la lucrul cu cazmaua la care-l obligase zăpada depusă de viscol pe cort şi snow-mobil. Dar era obişnuit cu durerea şi aceasta nu-i înmuia voinţa. Trecuseră ceva ani de când înfruntase ultima oară un asemenea viscol şi deşi era doar o chestiune de echipament şi puţină pricepere, era bucuros că încă se mai putea descurca.

Şi mai mult, acum ştia unde erau lupii.

Când se oprise vântul, pe la patru dimineaţa, îi auzise urlând şi pe lumină găsise urme la doar o sută de metri de cortul lui. De parcă ar fi auzit de el şi i-ar fi dat târcoale. Acum, ştiind unde se aflau, se întorcea la camion să facă un plan şi să ia lucrurile care-i trebuiau ca să-i omoare.

La poalele pajiştii, un ciopor de vaci negre se hrăneau cu fânul împrăştiat pe zăpadă. Dincolo de ele, Lovelace văzu maşina lui Calder parcată lângă a lui Hicks, în faţa casei.

t Intrând pe un teren mai plat şi virând spre hambar, văzu uşiţa remorcii deschisă. După o secundă, cineva coborî din ea. Era Buck Calder. Şi după el cobora şi ginerele lui, închizând uşa. Hicks arăta cam tâmp, dar Calder zâmbi, îi făcu semn şi aşteptă ca Lovelace să oprească snowmobilul lângă ei.

— Mă bucur să te văd, domnule Lovelace. Lovelace opri motorul:

— Ce căutaţi în remorca mea?

— Te căutam să vedem dacă eşti bine.

Lovelace nu spuse nimic. Se uită la Calder, apoi coborî de pe snowmobil şi se îndreptă spre remorcă. Trecând pe lângă ei, îl văzu pe Hicks făcând o mutră de

copil obraznic. Urcându-se, gândi că se credeau grozavi ăştia doi, să iscodească aşa, neinvitaţi, prin lucrurile lui. Aruncă o privire să vadă dacă atinseseră ceva. Totul părea aşa cum lăsase el. Se întoarse la intrare şi se uită la ei:

— Nu mai faceţi asta a doua oară.

— Am ciocănit şi cum n-am primit răspuns, ne-am îngrijorat…

— Dacă am nevoie de ajutor, vi-l cer eu. Calder ridică mâinile:

— Hei, îmi pare foarte rău.

— Da, ne pare rău, domnule Lovelace, zise şi Clyde, ca un papagal.

Lovelace dădu din cap cu răceală.

— Cum merge? întrebă Calder foarte prietenos, de parcă n-ar fi avut nicio discuţie. I-ai prins?

— Când trebuie să spun ceva, vă spun eu. Şi le trânti uşa în nas.

Micuţul Buck stătea pe marginea mesei de la bucătărie, iar Kathy încerca să-i tragă fermoarul salopetei de schi. Lui nu-i plăcea să fie îmbrăcat şi voia ca toată lumea să afle. Bietul omuleţ era răcit şi feţişoara îi era roşie şi fierbinte. Eleanor toca ceapă la celălalt capăt al mesei.

Era marţi, singura zi din săptămână când Luke venea acasă mai devreme şi când se străduia şi ea să gătească o cină specială. Acum făcea plăcintă cu carne de peşte, din două motive foarte bune: era unul din felurile favorite ale lui Luke, iar tatăl lui nu putea s-o sufere.

Bebeluşul le străpungea urechile urlând.

— Vrea să stea cu bunica lui, zise Eleanor. Nu-i aşa, scumpule?

— Ia-l de tot. Stai o dată, monstru mic! Eu am fost vreodată aşa? întrebă Kathy.

— Mai rău.

— Există „mai rău”?

Tocmai îi punea mănuşile când farurile unei maşini se reflectară în geamul bucătăriei. După o clipă, când bebeluşul îşi lua avânt pentru altă repriză de ţipete, îl auziră pe Luke străbătând poteca spre casă. Fluiera o melodie. Eleanor nu-l mai auzise niciodată fluierând.

— Măcar cineva e fericit, comentă Kathy. Bebeluşul începu din nou să plângă.

Luke intră, le salută şi după ce-şi agăţă în cuier haina şi pălăria şi o sărută pe Eleanor, îl luă în braţe pe micul Buck, purtându-l în jurul bucătăriei. Copilul se opri imediat din plâns.

— Ai nevoie de o slujbă? întrebă Kathy.

— Am deja una.

— Una care-l ţine în viscol toată noaptea, spuse Eleanor.

— N-am păţit nimic, mamă.

Eleanor îl privi valsând cu bebeluşul în timp ce termina de tocat ceapa. O lumina pe dinăuntru să-l vadă atât de fericit. Când se întorseseră de la bazar, Kathy îi spusese că lumea începuse să bârfească despre Luke şi Helen Ross. Eleanor minimalizase totul ca fiind absurd.

Luke i-l dădu lui Kathy pe micul Buck şi se duse în camera lui şi Kathy plecă în curând acasă cu copilul, lăsând-o singură pe Eleanor.

Habar nu avea unde era Buck cel mare. Probabil că se ascundea undeva, chibzuind ce rol să joace la întoarcerea acasă. Gândul o făcuse pe Eleanor să zâmbească.

Ruth îi spusese că venise la magazin de dimineaţă. Biata femeie nu se putea obişnui cu atitudinea lui Eleanor. Soţiile trădate se poartă răzbunător cu „cealaltă”, criminal chiar. Eleanor ştia că Ruth avea încă suspiciuni cu privire la calmul cu care accepta ea lucrurile. Adevărul dezvăluit

nu părea să le ameninţe nici prietenia şi nici – ceea ce era mai important – aranjamentul de afaceri şi asta părea s-o deruteze pe Ruth. Dar lui Eleanor tocmai de aceea totul i se părea mai distractiv.

De fapt, legătura lui Ruth cu Buck nu mai fusese menţionată din ziua în care Eleanor îi spusese că ştia despre ea. Chiar nu mai era nimic de zis. Uneori se simţea puţin ruşinată de felul cum adusese asta în discuţie, întrebând-o direct pe Ruth de când se culca cu el. Nu fusese prea onestă, pentru că era aproape sigură că deja relaţia soţului ei cu ea era sfârşită.

Spre avantajul ei, Ruth nu încercase să nege nimic. Dar o întrebase pe Eleanor cum aflase.

— Ai fost şi tu căsătorită, nu? o întrebă Eleanor.

— Da.

— Cât timp?

— Cam cinci minute.

— Probabil că atâta nu ajunge. Dar după o vreme, începi să-ţi dai seama de lucrurile astea. Şi mi-e teamă că am multă practică în domeniu, Ruth.

Nu-i dezvăluise în detaliu cum aflase. Nu-i spusese că în ziua în care intrase în magazin să-i ofere lui Ruth parteneriatul ei, i se păruse că parfumul ei era ciudat de familiar şi mai târziu realizase că era exact mirosul lui Buck când întârzia şi intra în vârful picioarelor în dormitor, crezând că ea dormea. Şi că într-o seară îi auzise maşina afară când era la Ruth şi mai târziu îi văzuse mucurile de trabuc pe alee.

— Întotdeauna e o femeie pe undeva, continuase ea. Uneori mai multe în acelaşi timp. Deşi adesea nu ştiu cine şi ca să-ţi spun sincer, Ruth, nici nu-mi mai pasă.

— Nu-mi vine să cred.

— E adevărat. Bineînţeles, mai demult îmi păsa. Şi după ce m-am obişnuit, mă durea că mă compătimeau

oamenii, când în realitate pentru Buck ar fi trebuit să le pară rău. Dar acum nici asta nu mă mai deranjează. Oamenii pot să creadă ce vor.

— De ce mai stai cu el? Cleanaor ridică din umeri:

— Unde să mă duc?

Biata Ruth fusese destul de şocată. Şi deşi Eleanor o asigurase că afacerea lor nu va avea de suferit, o tratase de atunci cu prudenţă şi respect. La magazin, după bazar, în timp ce Kathy schimba copilul în baie, Ruth îi şoptise nervos că Buck fusese pe acolo, spunându-i ce vorbiseră.

Deci acum ştia că Eleanor aflase de legătura lor. Şi terminând de gătit, îşi permise un mic fior de plăcere gândindu-se cum trebuia să le simtă soţul ei.

Abia după o oră îi auzi maşina. Când intră, ea era ocupată să pună masa. Îi aruncă o privire şi-l văzu crispat, nervos şi satisfăcător de palid.

— Miroase bine, zise el.

Eleanor zâmbi şi-i spuse că aveau la masă plăcintă cu peşte.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Se sărutaseră doar, se sărutaseră şi se ţinură în braţe pe patul ei, vorbind până se luminaseră ferestrele înzăpezite. Asta fusese tot. Ce era rău acolo?

Helen se chinuia singură cu întrebarea aceasta de când plecase Luke acasă în seara precedentă, lăsând-o singură în cabană să contemple spectrul în născare al propriei vinovăţii. Până acum refuzase s-o formuleze, mai mult sau mai puţin. Insista în minte că şi ea şi Luke avuseseră la fel de multă nevoie de consolare. Şi dacă amândoi găsiseră puţină mângâiere, de ce să nu facă acel gest? De ce să fie totul greşit din cauza unei oarecare discrepanţe de vârstă şi e drept, şi de inocenţă? Aproape că reuşise să se convingă. Joel îi spusese odată că ar fi trebuit să-şi ia licenţa în vinovăţie, nu în biologie şi că

adevărata ei vocaţie erau construcţiile, pentru că avea o mare abilitate în a-şi construi singură temniţe. Se dovedise că şi Luke era la fel.

În mărturisirea din noaptea aceea, îi spusese cât de vinovată se simţea pentru căsnicia fără iubire a părinţilor ei. Şi Luke îi spusese şi el cum se considera de vină pentru moartea fratelui lui. Apoi se asiguraseră unul pe altul, înfocat şi fără absolut niciun efect, cât de absurd era să se învinovăţească astfel fiecare. E întotdeauna mult mai uşor să vezi absurditatea închisorilor altuia.

Astăzi veniseră la Great Falls ca Helen să-şi cumpere o rochie pentru nunta tatălui ei. Urma să plece spre Barbados peste două zile. Vremea se molipsise puţin de la Caraibe şi un vânt cald bătea dinspre munte, topind repede zăpada.

Venise fiecare cu maşina lui şi se întâlniră ca nişte amanţi, pe ascuns, în parcarea magazinului. Helen ajunse devreme şi se opri în oceanul de moină, aşteptând să apară jeep-ul lui Luke. El venea de la Helena, după logopedie. Aşteptându-l, îşi făcea griji că vor fi stânjeniţi după tot ce se întâmplase. Dar când veni, el se purtă drăguţ şi natural şi o luă de după umeri pentru o clipă, când intrară în magazin.

Toate buticurile dinăuntru erau decorate cu beculeţe şi beteală de Crăciun şi pe culoare se auzeau colinde. Peste tot, nu se găseau decât haine de iarnă şi Helen începu să se gândească dacă ar fi părut originală apărând în Barbados în impermeabil şi pantaloni de schi, când Luke ochi ceva la un raion de reduceri. Era o rochie galbenă simplă, fără mâneci, pe măsura ei. Helen se duse s-o probeze la cabină fără prea mare entuziasm.

Nu se mai văzuse ca lumea în oglindă de patru luni şi imaginea o şocă. Îi crescuse părul şi arăta ca o sperietoare de ciori rău umplută. În plus, nu-şi dăduse seama cât de

tare slăbise. Avea faţa suptă şi osoasă şi în lumina fluorescentă, ochii îi sclipeau încercănaţi şi înfundaţi în orbite. Când se dezbrăcă, fu şi mai rău. Avea pielea atât de întinsă pe coaste şi pe şoldurile cu oase ascuţite, încât părea un schelet. Rochia avea bretele pe umeri şi trebuia s-o încerce fără sutien. Când şi-l desfăcu, i se păru că şi sânii i se micşoraseră de câteva ori. Doamne, se gândi, arăt ca victimele înfometate ale lui Joel. Îşi trase repede rochia peste cap, să nu se mai vadă.

Incredibil, părea în regulă. Era prea lungă şi se căsca puţin sub braţe şi arăta cam comic, albă peste tot, în afară de faţa arsă de vânt şi de restul de bronz de pe braţe. Dar culoarea i se potrivea. Cu puţin machiaj, sau mai mult, era pasabilă.

Luke aştepta în faţa cabinei de probă, studiindu-şi cizmele şi părând cam stânjenit, în timp ce două femei de lângă el discutau calităţile unui pulover.

— Luke?

El ridică ochii şi o privi şi ea se duse desculţă spre el, simţindu-se expusă şi stingherită ca o fată în prima ei rochie de petrecere. Se opri în faţa lui şi făcu o mică piruetă. Când se uită din nou la el, el clătina din cap şi se încrunta puţin.

— Nu-ţi place?

— N-nu, adică da. Doar că…

Se uită în jos şi răsuflă, aşa cum făcea câteodată când se bloca, aşteptând să i se elibereze cuvintele. Apoi o privi din nou.

— E bună, spuse simplu.

Dar zâmbetul lui o mişcă profund.

Lovelace adulmecă aerul nopţii ca un lup.

Era îngrijorat de o oră că vântul care-şi schimbase direcţia către vest îi va duce mirosul în canion şi peste râu, unde pusese carcasa. Dacă aşa se întâmpla, putea să

strângă şi să plece. Dar vântul îl ascultase şi păstrase o direcţie care purta spre canion doar mirosul sângelui de căprioară, aşa cum dorise.

Briza caldă bătea de la începutul după-amiezii, coborând peste munţii lespezi de nori cenuşii şi suflându-i peste câmpii. Copacii picuraseră toată dimineaţa, din pietre ieşea abur şi zăpada se topea peste tot. Văzuse de două ori avalanşe şi auzise tunetul altora rostogolindu-se în canioanele mai înalte. După alunecări succesive, suprafaţa pământului îngheţase din nou.

Era ora nouă. Aştepta de aproape patru ore.

Zăcea pe burtă în sacul de dormit, strecurat sub un prag de piatră crăpată format în peretele canionului. Sub el avea o prăpastie de vreo două sute de metri şi cam tot atât era şi distanţa până la buza pantei.

Se târâse ca o şopârlă să ajungă acolo, dar meritase, era la adăpost şi vedea bine râul îngheţat. Pământul din scobitură era uscat şi presărat cu ţăndări de oase şi mirosea a pumă.

Supraveghea canionul prin luneta puştii, lăsând fantomaticul ei cerc verde luminos să se mute încet pe suprafaţa râului şi de-a lungul potecii de pe mal, cea mai probabilă rută a lupilor dacă veneau. Văzu o mişcare printre copaci şi pulsul i se acceleră. Dar era doar o pisică sălbatică, furişându-se atentă în josul pantei. În timp ce o privea, pisica simţi ceva şi încremeni, cu ochii sclipind ca nişte faruri în reflectarea alterată a lunetei. Apoi se întoarse rapid printre copaci şi dispăru.

Lovelace îndreptă din nou cătarea spre lespedea de piatră de la râu unde aşezase căprioara. Carcasa nu fusese atinsă. O împuşcase în amurg, mai sus, apoi o adusese acolo mergând prin apă cu cizmele de cauciuc, ca să nu lase urme. Pietrele din albia apei erau alunecoase şi vadurile acoperite de o gheaţă înşelătoare. Efortul îl

istovise şi fusese nevoit să oprească şi să tragă aer în plămânii dureroşi.

Ajungând la piatră, decupase cu grijă glonţul, apoi deschisese burta căprioarei, pentru ca sângele să se scurgă în apă. Apoi răspândise măruntaiele în jurul leşului, pentru ca boarea să se simtă de departe.

Şansele să reuşească din prima încercare erau slabe. Din urmele găsite de dimineaţă, ştia că lupii fuseseră pe acolo noaptea. Dar acum puteau fi la douăzeci de kilometri mai departe. Putea să stea săptămâni în şir acolo fără să facă nimic. Şi chiar dacă se arătau, nu erau uşor de ţintit.

Ieri, când găsise locul, măsurase. Pârâul se afla la o distanţă de două sute şaptezeci de metri de stânca lui, o distanţă destul de bună pe lumină. Noaptea, era mai dificil. Luase în cătare pentru a vedea cum trebuia să cadă glonţul, dar unghiul era înşelător. Vântul care sufla cam cu douăzeci de kilometri pe oră îngreuna şi mai mult tragerea. Va trebui să deplaseze ţeava contra direcţiei cu cel puţin jumătate de metru.

Lovelace era aproape sigur că femeia şi băiatul nu erau afară şi chiar dacă erau, nu puteau ajunge sus fără să le audă snowmobilul sau să-i vadă lumina urcând prin canion. Dar se putea întotdeauna să mai fie cineva prin preajmă şi să audă declanşarea amortizorului. Poate că ar fi trebuit să lucreze mai bine cu sârme.

Timp de trei ore, rămase vigilent. Dar acum obosea şi i se răciseră picioarele. Lăsă jos puşca şi închise ochii, sprijinindu-şi capul cu mâna.

Când îi deschise şi se uită la ceas, văzu că trecuse o oră. Înjurând, înşfacă puşca şi se uită prin luneta cu infraroşii. Căprioara nu fusese atinsă. Dar mutând puţin raza spre dreapta, Lovelace văzu o umbră păşind chiar în lumina ei invizibilă.

Erau doi, ba trei, patru. Trepădau în şir indian pe

potecă şi ochii le luceau de parcă o fluorescentă fantomatică le ardea creierul. I se păru că cel din frunte era aproape alb, deşi prin infraroşii îl vedea de un verde lăptos. După mărime, poziţie şi felul cum îşi ţinea coada sus, Lovelace ghici că era femela alfa. Îi vedea zgarda la gât şi cel care venea după ea era de asemenea marcat. Ceilalţi doi erau mai mici, nedezvoltaţi complet.

Inima lui Lovelace bătea nebuneşte. Nu-i venea să creadă că avea atâta noroc. Trase încet piedica armei.

Conform spuselor lui Calder, haita era compusă din opt, aşa că-şi aţinti vizorul asupra potecii, aşteptând să apară şi ceilalţi. Dar nu veneau. Se gândi că era neobişnuit că nu vânau împreună, dar măcar avea doi la îndemână. Avea de gând să-i lase pe cei doi lupi cu zgărzi până-i ucidea pe toţi ceilalţi. Cât timp semnalele lor emiteau, femeia va crede că haita era în regulă. Şi apoi – dacă găsea blestematele de frecvenţe – îi putea urmări pe cei doi până la ceilalţi.

Lupii se opriră într-un loc unde poteca se înfunda într-un hăţiş de sălcii, pe la douăzeci de metri în josul apei de căprioara ucisă. Lupoaica albă stătea încremenită, cu nasul ridicat, şi Lovelace se temu că-i prinsese mirosul în aer. Potrivi punctul roşul al laserului pe pieptul ei. Poate ar trebui s-o doboare acum, indiferent de emiţători. Problema era că cei doi lupi nemarcaţi erau ascunşi de hăţişul de sălcii. N-ar fi făcut decât să-i sperie. Dar iată că cea albă se apropia calmă, încet, urmată de ceilalţi.

Patrulă pe mal zece minute până se hotărî să păşească prin apa îngheţată spre altarul de piatră unde zăcea căprioara. Lovelace ar fi putut să-i împuşte de zece ori pe fiecare, dar aşteptă. Voia să se înfrupte din carne destul pentru a face să creadă că ei omorâseră animalul, dacă cineva l-ar fi găsit mai târziu.

Se pregăti să tragă doar când se ospătaseră. Cei doi

lupi fără zgărzi erau alături, muşcau din căprioară. Lovelace aţinti punctul laserului spre cel care avea pieptul la vedere. Lupul ridică botul să înghită. Era roşu de sânge.

Apăsă pe trăgaci.

Impactul glonţului dădu lupul pe spate, prăvălindu-se în apă. Se gândise să doboare doar unul, socotind că ceilalţi se vor speria şi vor fugi. Dar ei n-o făcură. Se opriră doar din mâncat, uitându-se la cel împuşcat, mascat de stâncă. Bătrânul prinzător coborî iute al doilea glonţ pe ţeavă.

Pe cel de-al doilea îl nimeri drept în cap şi animalul căzu mort lângă căprioară. De data aceasta, ceilalţi doi lupi fugiră ca loviţi de streche. Dintr-un salt fură în apă, se luptară să se caţere pe celălalt mal şi se aruncară printre copaci.

Îi luă aproape o oră să care cei doi lupi morţi, târându-i prin apă, apucaţi de picioarele din spate. Erau încă pui, dar aveau treizeci-treizeci şi cinci de kilograme fiecare şi după ce-i încarcă pe snowmobil şi-i urcă la mină, abia mai avu forţa să se dea jos.

Îi aruncă lângă gaura de aerisire pe care o găsise zilele trecute, dând la o parte crengile putrede de pin cu care era acoperită.

Apoi coborî lupii încet în gaură, ţinându-i de coadă. Ascultă cum se rostogoleau antrenând pietrele de pe margini şi cum cădeau pe fundul puţului cu o ultimă bufnitură.

Rămase o clipă în plus, ascultând tăcerea.

„Ce crezi, Joseph, viaţa lor e la fel ca a noastră? Vreau să spun dacă e făcută la fel, licărirea aia de dinăuntru sau ce-o fi. Crezi că e la fel cu ce avem noi?”

„Nu, draga mea, sigur că nu. Cum ar putea?”

Vântul murise. Începea din nou să ningă. În zori nu se va mai vedea nicio urmă.

Încă-i era greu să creadă că pleca.

Avionul ei pleca a doua zi dimineaţa la ora şase. În ciuda protestelor ei, Luke insistase s-o conducă la aeroport. Avea bagajul gata făcut, pe pat.

Tatăl ei îi trimisese o broşură cu hotelul unde urma să stea cu toţii. Se numea Hanul Fluierului de Nisip şi arăta ca în paradis. Erau palmieri, întinderi de gazon până la plajă şi uluitorul ocean azuriu, chiar mai frumos decât în visul lui pe care, desigur, nu i-l povestise. Sufrageria era pe jumătate în aer liber, înconjurată de plante exotice. Încerca să nu viseze prea mult că se află acolo cu ea.

Dat fiind că se sculau atât de devreme a doua zi, ar fi trebuit să plece demult acasă, dar nu se îndura, pretextând că are de lucru la computer. Helen stătea la capătul celălalt al mesei, muşcându-şi buza, concentrată să coasă, aşa că o putea privi fără grijă. Uneori ridica ochii şi-l surprindea, dar nu părea s-o deranjeze. Tunsoarea pe care şi-o aranjase în Great Falls, după ce cumpăraseră rochia, o făcea să arate mai tânără.

Strâmtase deja rochia în părţi şi aproape terminase cu tivul. Mai devreme, după ce mâncaseră, şi-o probase cu pantofii cei noi cumpăraţi pentru ocazie şi stătuse pe un scaun ca să i-o prindă în ace pe unde trebuia s-o coasă.

Durase foarte mult, în parte pentru că el nu mai făcuse niciodată aşa ceva, dar şi pentru că amândoi râdeau în continuu. Părea un lucru foarte caraghios să aranjezi o rochie de vară într-o cabană de pe vârful muntelui, iarna. Ca să facă totul şi mai greu, Helen se tot apleca, ba într-o parte, ba în alta şi pe urmă se plângea că nu i-a prins rochia drept.

Avea să lipsească zece zile întregi.

Se înţeleseseră ca Luke să stea la cabană cât era ea plecată, să aibă grijă de Buzz şi să continue supravegherea. Dacă se purta bine, îi zise Helen, o să-i dea

liber două ore de Crăciun. Părinţii lui erau de acord şi Helen discutase cu Dan Prior, care spusese că dacă era „neoficial”, era în regulă, asta însemnând, comentă ea, că nu-l costa nimic pe Dan. Acesta se oferise totuşi să-l ia pe Luke în avion peste o săptămână, pentru o supraveghere aeriană.

Acum, ea terminase şi rupse firul cu dinţii, ridicând rochia ca s-o inspecteze:

— Nu-mi vine să cred cât de deştept ai fost c-ai găsit-o. E singura rochie de vară din Montana.

— Bănuiesc că sunt un cumpărător înnăscut.

Ea râse. Buzz începu deodată să latre tare. Probabil că adulmecase vreun animal care trecea pe lângă cabană. Se întâmpla adesea şi Helen îi zise să tacă. Se duse apoi să împacheteze rochia şi s-o pună în bagaj.

— N-o mai încerci?

— Vrei tu?

Luke dădu din cap. Ea ridică din umeri:

— OK.

El se întoarse, prefăcându-se că studiază ecranul computerului, aşa cum făcea de câte ori ea trebuia să se schimbe. Îi era greu totdeauna să asculte cum îşi scotea hainele şi să şi-o imagineze, înfierbântat şi ruşinat în acelaşi timp. Acum, după ce se sărutaseră, era ca o tortură rafinată, mai mult decât putea suporta. Era totul atât de confuz! Cum putea să ştie ce simţea ea pentru el?

Nu avea aproape deloc experienţă în domeniu, dar nu era prost. Îşi dădea seama din felul cum îl sărutase că erau deja mai mult decât prieteni buni. Şi acum? Ce trebuia să facă el?

Poate că atunci, când stătuseră întinşi unul lângă altul, ar fi trebuit să ia iniţiativa şi să facă ceva. Poate că ea se aşteptase la asta de la el. Dar n-o mai făcuse niciodată şi nu era sigur cum trebuia să se întâmple. Drept

rezultat, nu se întâmplase nimic şi de atunci, Luke era copleşit de sentimentul disperat că acum, dacă ea pleca, nici nu se va mai întâmpla ceva vreodată între ei.

Îi auzi clinchetul pantofilor noi apropiindu-se de el:

— Mă închei tu?

El se ridică şi ea se întoarse cu spatele. Mai devreme, când probase rochia, îşi păstrase sutienul, dar acum văzu că şi-l scosese, ca la magazin. Îi închise fermoarul, luptându-se cu impulsul de a-i săruta umerii goi. Ea merse spre soba lângă care dormea Buzz, apoi se întoarse şi aşteptă verdictul cu o mină puţin autoironică.

— Ei?

— Eşti aşa de f-frumoasă! Ea râse:

— Nici chiar aşa, Luke.

— E adevărat.

Scoase din buzunar cadoul pe care i-l cumpărase. Femeia de la magazin îl pusese într-o cutiuţă şi-o împachetase frumos în hârtie aurie. Se apropie şi i-l întinse.

— Ce e asta?

— Nimic. Doar… poftim

Ea îl luă şi o privi despachetând hârtia. În cutiuţă, învelit într-un şerveţel alb, era un mic lup din argint pe un lanţ de argint. Ea îl ţinu în palmă, privindu-l:

— Oh, Luke!

— E doar ceva mic…

Ea îl privea cu o expresie ciudată. El se gândi că poate nu-i plăcea:

— Îl s-schimbă. Vreau să zic, d-dacă nu-ţi…

— Nu, nu, îmi place la nebunie.

— Atunci, zâmbi el, Crăciun f-fericit.

— Eu nu ţi-am luat nimic.

— Nu contează.

— Of, Luke!

Îl luă de gât şi se agăţă de el şi o ţinu în braţe, simţindu-i spatele gol pe palme. Se aplecă şi-o sărută uşor pe umăr:

— Aş vrea să nu pleci.

— Nu vreau să plec. O să-mi fie dor de tine.

— Te iubesc, Helen.

— Nu spune asta, Luke.

— E adevărat.

O depărta puţin de el, ca s-o poată privi în ochi. Ea se încruntă:

— Sunt prea bătrână pentru tine. Nu e cinstit. În noaptea aia, n-ar fi trebuit…

— D de ce nu e cinstit? Nu eşti mult mai mare decât mine. Şi oricum, ce c-contează?

— Nu ştiu, dar…

— Tot îl mai iubeşti pe J-Joel?

— Nu.

— El te-a rănit. Eu nu te-aş răni niciodată.

— Dar eu… şi ea tăcu.

— Ce e?

— Te-aş putea răni eu pe tine.

Se priviră lung în ochi. Ea avea buzele uşor întredeschise. Tot trupul lui cânta de iubire. O trase spre el, simţindu-i sânii şi o sărută.

Crezu o clipă că-l va respinge, dar n-o făcu. Simţi buzele ei depărtându-se şi degetele i se înfipseră în braţul lui.

— Nu-mi pasă, îi şopti el.

După o oră, când îşi luară la revedere şi Luke plecă acasă, ningea puternic. Dacă s-ar fi uitat, ar fi observat urmele pe jumătate umplute de zăpadă de sub fereastra cabanei. Dar avea capul şi inima uşoare de fericire.

DOUĂZECI ŞI OPT

Courtney DaSilva era la fel de bună ca mireasă ca şi

la orice altceva. Era genul de mireasă care-i face pe bărbaţii în toată firea să leşine şi pe femeile mai puţin caritabile – printre care şi Helen – să le vină greaţă de invidie.

Rochia de un satin ivoriu, petrecută peste un singur umăr, sculpta o viziune ispititoare a trupului miresei, lăsându-i la vedere un genunchi şi decolteul. Era lucrată, la un preţ ameţitor, de un designer italian de pe bulevardul Madison, al cărui nume îi făcea pe toţi să exclame: „ooo!” şi „aaa!”, dar lui Helen nu-i spunea absolut nimic. Efectul general sugera că cineva o pusese pe biata Courtney într-un shaker şi apoi o turnase în rochie ca pe un daiquiri de banane. Ea era smântână şi chiar şi un marţian în vacanţă l-ar fi recunoscut în tatăl lui Helen, cu permanentul lui zâmbet visător, pe motanul care o căpătase.

Se căsătoriră în dimineaţa de Crăciun, pentru ca ei şi oaspeţii speciali care sosiseră mai devreme să aibă timp să se bronzeze.

Ceremonia, condusă cu un amestec abil de solemnitate şi umor de părintele Winston Glover, se petrecu într-un pavilion inundat de flori, cu vedere la golf. După aceea, priviră peste marginile paharelor de şampanie un

Moş Crăciun de Barbados, propulsat pe apa de turcoaz de un jet-ski. Parcă pe plajă şi porni împroşcând apă din picioarele goale printre ei, dorindu-le Crăciun fericit şi împărţindu-le daruri. Cadourile erau împachetate în hârtie de la un magazin elegant din New York şi fuseseră alese cu grijă de Courtney pentru fiecare oaspete. Helen primi o casetă de cosmetică, din piele de şopârlă falsă.

Nunta avea douăzeci de oaspeţi şi în afară de sora ei, Celia, de Bryan şi de cei doi copii ai lor, Helen nu-i mai cunoştea decâjt pe fratele mai mic al tatălui ei, Garry, şi pe

soţia lui cumplit de plicticoasă, Dawn. În ultimele trei zile, Helen şi Celia făcuseră tot posibilul să-i evite, fiind îndelung antrenate pentru asta.

Garry nu fusese niciodată în stare să intre în rolul de unchi. De când abia intraseră în adolescenţă, flirtase cu ele sărutându-le pe buze, nu pe obraz şi făcând remarci cu două înţelesuri pe care Dawn, pentru un motiv greu de definit, părea să le găsească extrem de amuzante. În particular, surorile îi porecliseră pe cei doi Oh (Ochi holbaţi) şi Bâjbâita.

Îi făcu bine s-o revadă pe Celia şi să stea doar cu ea, pentru că Bryan îşi petrecea majoritatea timpului străduindu-se să fie un tată model pentru Kyle şi Carey. Era mereu la înot, la navigat sau la schi pe apă cu ei, în timp ce surorile leneveau în şezlonguri, citind şi vorbind. În afară de câte o intrare în apă ca să se răcorească, nu făceau alt efort decât cel de a-i face cu mâna lui Carl, un chelner tânăr şi frumos, ca să le mai aducă un punci cu rom.

Helen nu se gândise să-şi aducă un costum de baie, aşa că-şi cumpără unul sumar, negru, din magazinul de cadouri din hotel. Celia se uitase la ea şi îşi asumase misiunea de a o îngraşă. În primele două zile, comanda tot timpul sandvişuri, fursecuri şi îngheţată, obligând-o pe Helen să le mănânce. La cină respingea orice avea mai puţin de un milion de calorii şi-i dădea ghionturi pe sub masă dacă nu-şi golea farfuria. Acum campania se mai domolise, datorită faptului că bronzul îi mai ascundea lui Helen slăbiciunea.

Era posibil ca rochia ei galbenă să fi fost admirată, dar singura remarcă pe care o stârni fu a lui Courtney, care observă ce „confortabilă” era.

După o zi de trudă în şezlong, surorile Jnotau de voie la un mic ponton aflat la vreo două sute de metri de ţărm şi

stăteau acolo, bălăngănindu-şi picioarele în apa catifelată şi contemplând încă un apus extravagant. Devenise ritualul lor de seară şi singura concesie pe care-o făcură de Crăciun, când petrecerea de pe ţărm era în plină desfăşurare, a fost să înoate la ponton cu pahare şi o sticlă de şampanie.

— N-o placi, nu-i aşa? începu Celia, turnând în pahare.

— Pe Courtney? E.O.K. N-o cunosc.

— Eu o plac.

— Bun.

— Şi, ştii ceva? Cred că ea chiar îl iubeşte.

— Dacă poţi defini aşa ceva.

Helen făcea întotdeauna pe cinica în faţa Celiei şi de obicei, aceasta îi adresa reproşuri blânde. Dar cu două seri în urmă, Helen îi povestise despre scrisoarea lui Joel, aşa că probabil de aceea, Celia nu spuse acum nimic. Tăcerea o făcu pe Helen să se simtă puţin ruşinată. Îşi privi sora şi-i zâmbi:

— Iartă-mă. Struguri acri, bănuiesc. Şi bău din şampanie.

— O să ţi se întâmple, spuse Celia simplu.

Helen râse:

— Mie? Vrei să spui că o să vină şi Făt-Frumos al meu?

— Ştiu că o să vină.

— Ştii tu?

— Da.

— Ei, atunci sunteţi două. Noua noastră mamă vitregă mi-a spus aseară că e sigură că după ce mă întorc în Montana, o să-mi sucească imediat capul tipul de la Marlboro.

— Şi tu ce i-ai spus?

— I-am spus că tipul din reclamă a murit de cancer.

— Helen, eşti groaznică.

— De fapt, m-am şi întâlnit cu el.

Celia nu spuse nimic. Helen îşi mişcă picioarele în apa care se întuneca. Se putea vedea încă ancora pontonului înfigându-se în nisipul de pe fund. În jurul ei se răsucea un banc de peştişori argintii. Se întoarse şi o văzu pe Celia aşteptând cu ochii mari.

— Te urăsc când mă priveşti aşa.

— Păi, nu poţi să spui doar atât.

— OK, e înalt. Brunet. Zvelt. Şi are cei mai frumoşi ochi verzi pe care i-ai văzut. E fiul unui mare fermier şi e drăguţ, bun şi grijuliu. Şi e complet înamorat de mine.

— Helen, e…

— Şi are optsprezece ani.

— O! Păi…

— „Păi”, o maimuţări Helen.

Celia avea expresia aceea de profesoară care scotea tot ce era mai rău în Helen la suprafaţă.

— Vreau să spun că… încercă sora ei să găsească un comentariu potrivit. V-aţi…

— Dacă m-am culcat cu el?

— Helen! Ştii bine că nu asta am vrut să spun.

— Ei, răspunsul e nu. Nu încă, adăugă ea după o pauză.

— De ce presupui tu întotdeauna că eu voi fi şocată de astfel de lucruri? Sunt chiar aşa, o domnişoară de pension înţepenită şi constipată? Aşa crezi tu?

— Nu, bineînţeles că nu, şi Helen îşi luă împăciuitoare sora de umeri. Îmi pare rău.

Rămaseră un timp în tăcere, privind în zare. Discul soarelui mai arunca o ultimă flacără înaltă, afundându-se în oceanul indigo.

— Păi, ce căutăm noi aici? spuse Celia într-un târziu.

— Da, surioară, asta-i marea întrebare. Celia explodă,

împingând braţul lui Helen:

— Dă-o dracului, Helen, nu-ţi mai bate joc de mine! Sticla de şampanie se răsturnă şi se vărsă. Helen n-o mai văzuse niciodată pe sora ei atât de supărată. Şi nici n-o mai auzise înjurând până atunci.

— Hei, îmi pare rău.

— Ştiu că tu crezi că eu şi Bryan suntem nişte amărâţi plicticoşi şi înguşti la minte şi tu eşti aia care trăieşti cu adevărat, care e mereu la limită, făcând lucruri periculoase…

— Nu cred asta. Zău, nu…

— Ba da, crezi. Şi te porţi mereu ca şi cum tu ai fi singura care are sentimente adevărate, singura care cunoaşte pasiunea şi durerea, singura care a suferit când s-au despărţit mama şi tata şi eu simt doar domnişoara cea cuminte, mereu zâmbind, cu familia mea drăguţă şi căsuţa şi viaţa mea măruntă. Dar nu e aşa, Helen. Uneori şi noi ceilalţi simţim şi suferim, să ştii.

— Ştiu, ştiu.

— Ştii? Acum doi ani, am avut cancer la sân.

— Ce?

— Nu-ţi face griji, e bine. Era într-o fază de început, s-a rezolvat.

— Doamne, Celia! Niciodată n-ai spus…

— De ce să spun? Nu trebuie să-i bagi pe alţii. Îţi vezi de viaţa ta. Asta e diferenţa dintre noi. Ţi-am spus acum doar ca să vezi că nu ai tu un fel de monopol pe durere. Aşa că, te rog, nu te aştepta să fim toţi, tot timpul îndureraţi pentru tine.

— Nu mă aştept.

— Ba da. De fapt, aşa te porţi, de parcă ai tu un destin tragic, nu ştiu cum. Dar totul e un rahat. N-a mers cu Joel şi e foarte trist, dar poate că trebuia să nu meargă. Poate că ai un noroc chior că ai aflat asta acum. Mama şi

tata şi-au pierdut nouăsprezece ani din viaţă pentru asta.

Helen dădu din cap. Sora ei avea dreptate pe toate planurile.

— Ai doar douăzeci şi nouă de ani, Helen. Care naiba e problema?

Helen ridică din umeri şi clătină din cap. Era gata să plângă, nu de mila ei însăşi, ci de ruşine. Pentru că Celia avusese cancer, pentru că rostise toate adevărurile acelea. Sora ei păru să simtă că o mişcase. Zâmbi şi fu rândul ei s-o cuprindă cu braţul pe Helen. Helen îşi lăsă capul pe umărul ei:

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus.

— De ce să îngrijorez pe toată lumea? Sunt OK.

— Ţi l-au scos?

— Da. Uite.

Îşi trase sutienul. Avea o cicatrice mică, trandafirie, sub sfârcul sânului stâng.

— E lucrat precis, nu? Bryan spune că e sexy.

— Eşti uluitoare.

Celia râse. Îşi puse la loc sutienul şi ridică sticla de şampanie. Mai rămăsese puţin, dar nu voia niciuna să bea. Celia o luă din nou pe Helen de umeri. Aerul se răcorea.

— Cum îl cheamă?

— Pe cine?

— Pe Marlboro junior.

— Luke.

— Luke.

— Aha.

— Are mâini bune?

— Are mâini frumoase.

— Dar trupul? întrebă Celia perversă. E frumos?

— Aha.

Râseră amândouă

— Mi-a dat ăsta.

Îi arătă Celiei micul lup din argint. Îl purtase la gât tot timpul de când i-l dăduse, i-E drăguţ.

Celia o legănă, mângâindu-i părul, aşa cum Helen o văzuse făcând cu copiii ei. Priviră în tăcere un pelican planând dincolo de palmierii ce creşteau mai departe, pe plajă.

— Ştii, reluă Celia, când am întrebat ce căutăm noi aici, mă referam la ce căutăm noi aici, în Barbados.

— Ce?

— Nunta, pentru numele lui Dumnezeu. Courtney are douăzeci şi cinci de ani şi tata cât, cincizeci şi şase? E bine? Ce atâta agitaţie, dacă se fac fericiţi unul pe altul? Ştii că a trecut la budism?

— Tata, budist? E o farsă.

— Nu, amândoi sunt.

— Păi ea lucrează la o bancă, ce Dumnezeu? Chiar l-a făcut budist? Nemaipomenit. Mama ştie?

— Că s-a făcut *uuu-uuul* râse Celia. Sigur că nu. Dar vorbesc serios, Helen. Courtney e lucrul cel mai bun care i s-a întâmplat vreodată. Ştii ce mi-a spus aseară? Mi-a spus: „Courtney mi-a revelat secretul vieţii”.

— Şi ni-l împărtăşeşte şi nouă?

— A zis că l-a învăţat *să fie*.

— Să fie ce?

— Nu glumi. E important. Doar să/ze. Să trăiască clipa. Şi ştii ceva? Are perfectă dreptate. Şi dacă există cineva pe lume care trebuie să facă asta, aceea eşti tu.

— Aşa crezi?

— Aşa ştiu. Deci ca soră, psihiatru şi consilier budist, te sfătuiesc să iei o pauză. Distrează-te puţin. Trăieşte momentul şi lasă lucrurile să se întâmple. Întoarce-te la Luke şi, ştii tu…

— Să mă culc cu el?

— Helen, eşti imposibilă.

Camera lui Helen era la capătul unui corp lung al clădirii, cu două etaje. Avea un balcon cu vedere la golf. În noaptea aceea, după terminarea petrecerii, lăsă uşile deschise şi stătu în pat, ascultând foşnetul şi retragerea valurilor de la ţărm. Jucându-se cu medalionul ei de argint, se gândi la Celia.

Discuţia cu ea fusese o revelaţie. Helen se simţea vinovată pentru că o subestimase întotdeauna şi un pic intimidată de a fi fost înţeleasă atât de bine. Ce-i spusese sora ei despre „destinul tragic” şi plângerea de milă era mai precis decât un bisturiu chirurgical.

În privinţa sfatului dat în legătură cu Luke era însă mai puţin convinsă. Deşi i-l dăduse pe un ton jucăuş, ştia că Celia vorbise serios. Dar problema era că lua în considerare doar o jumătate din tablou. Ţinea cont de nevoile lui Helen, dar nu şi de ale lui Luke.

Până acum, în toate relaţiile ei cu bărbaţii, Helen fusese cea care aştepta să fie rănită şi respinsă. Părea rolul atribuit ei de viaţă. Şi se întâmplase inevitabil aşa, în repetate rânduri. Se gândise că poate ţinea de natura ei. Bărbaţii par să simtă lucrurile astea. Totuşi, acum, cu Luke, lucrurile se schimbaseră.

Nu ştia de ce, poate din cauza vârstei lui, dar nu avea nici cea mai mică bănuială că el o va răni sau respinge, ci că ea va face mai degrabă acest lucru. Totuşi, când încercase să-l avertizeze, îi spusese că nu-i păsa. Aşa că ea de ce s-ar frământa? Nu era destul să iubească şi să fie iubită? Pentru că îl iubea într-adevăr, o ştia, şi nu doar pentru că o salvase de la disperare. Îl iubea pentru el însuşi, într-un mod nou pentru ea şi ciudat de eliberator.

Mai mult, spre propria ei surprindere, descoperi că-l dorea fizic la fel de mult cum era evident că şi el o dorea pe ea.

În seara aceea la cabană, îl lăsase să-i desfacă rochia

şi să-i sărute sânii şi în loc să fie rezonabilă şi să-l oprească blând, îi descheiase cu deşănţare cămaşa şi-l atrăsese spre pat. Blocându-şi deliberat orice gând de vinovăţie, îi condusese mâinile între picioarele ei, îi descheiase cureaua şi-l ţinuse, tare şi fierbinte, în mâinile ei. El explodase repede şi apoi fusese foarte ruşinat şi cât sărutase, îl legănase şi-i spusese că o femeie se simţea frumoasă şi era încântător pentru ea să fie dorită astfel.

Afară palmierii vibrau clătinându-se parcă în ritmul muzicii reggae care plutea pe briza caldă de la o petrecere de undeva din golf. Helen se întoarse pe o parte şi închise ochii, dorindu-şi ca Luke să fie acolo cu ea şi imaginându-şi-l acolo, la trei mii de kilometri, în frig şi zăpadă, până când căzu într-un somn fără vise.

Luke nu ascultase în viaţa lui mai mult de câteva portative de operă, de obicei la radio, când căuta alt post. În general, nu avea nimic împotriva muzicii clasice. O parte din aceasta era OK. Dar ideea ca oamenii să-şi cânte în loc să-şi vorbească i se păruse întotdeauna puţin idioată. Uneori mai şi vorbeau şi atunci păreau şi mai caraghioşi când reîncepeau să cânte.

De când stătea singur la cabană, luase obiceiul de a-şi pune nişte muzică după ce se întorcea de la supraveghere, în mod normal, alegea unul din albumele pe care le asculta frecvent şi Helen, Sheryl Crow, Van Morrison sau Alanis Morissette, care-l făceau să simtă într-un fel că era şi ea acolo. Dar în ziua aceasta, căutând ceva diferit, găsi cutia cu muzică de operă şi din curiozitate puse *Tosca*, prima care-i căzu în mână.

Aprinse lumina, făcu focul şi aşeză nişte zăpadă la topit într-un ibric. După o săptămână întreagă, i se părea firesc să fie doar el cu Buzz în cabană, deşi nu trecea un minut fără să se gândească la Helen. Îşi apelase mesageria vocală în ziua de Crăciun şi-i trimisese lui Luke un mesaj

lung, spunându-i o mulţime de lucruri despre nuntă şi despre noua ei mamă vitregă. La sfârşit, spunea că-i e foarte dor de el şi-i ura Crăciun fericit.

La ferma Calder, Crăciunul fu întâmpinat cu maxima bucurie posibilă în familia lor. Lane, sora lui mai mare, se dusese la socri, aşa că au fost doar părinţii, Luke, Kathy şi Clyde. Tatăl lui era într-o dispoziţie proastă şi se încuie în birou. Femeile se apucară de vorbă la bucătărie şi Clyde se îmbată şi adormi în faţa televizorului. Luke îşi petrecu timpul jucându-se cu bebeluşul, până când reuşi să se scuze, zicând că trebuie să-l hrănească pe Buzz şi să verifice mesajele lui Helen şi porni din nou spre cabană. Acolo reascultă mesajul ei de zece ori.

De atunci, nu-l mai sunase. Verifică din nou mesajele, dar era doar unul de la Dan Prior. Zburau a doua zi dimineaţa şi-l chema la pistă la ora şapte. De asemenea, îl anunţa că primiseră rezultatele de la testul ADN al masculului cu zgardă şi erau interesante; avea gene diferite de ceilalţi, ceea ce însemna că era un răzleţ.

Luke îşi făcu un ceai şi mâncă o bucată din prăjitura de Crăciun a mamei şi între timp, cabana se încălzi şi acordurile operei atinseră apogeul. Solista italiană, care părea genul cu care nu te încurci, se ambalase tare de tot şi se sfâşia în piesă. Deşi nu înţelegea niciun cuvânt, Luke se trezi că-i plăcea.

Îşi scosese impermeabilul şi se aşezase pe patul lui Helen să se descalţe de cizme, când auzi o notă care-l făcu să creadă la început că cineva din orchestră cântase greşit. Sau poate că CD-ul nu mergea bine. Apoi nu se mai auzi. Era clar că Buzz ascultase şi el ceva şi părea ciudat de agitat.

— E *Tosca*, îi împărtăşi Luke, trecând din nou la cizme, în italiană.

Abia a doua oară când auzi sunetul îl recunoscu. Se

duse la fereastră şi se uită afară. Primele stele începeau să apară pe cerul senin, trandafiriu. Era încă destulă lumină pentru a vedea lupul.

Era femela alfa. Stătea la marginea pădurii, pe malul opus al lacului îngheţat în locul unde Luke o spionase pe Helen. I se păreau veacuri de atunci. Blana albă a lupoaicei ieşea în evidenţă din întunericul pădurii. Îi vedea destul de bine zgarda şi în timp ce o privea, ridică botul şi urlă. Era diferit de orice alt urlet pe care-l auzise, începea cu o serie de lătrături ca de câine. Luke se repezi să ia binoclul lui Helen.

Buzz era înnebunit. Scânci uşor şi Luke îi spuse să tacă, inutil de altfel, pentru că solista italiană acoperea orice zgomot cu glasul ei. Luke stinse cu grijă lumina şi se hotărî să deschidă puţin uşa, ca să vadă mai bine. Dar abia o întredeschise, când Buzz se împinse pe lângă el. Înainte ca Luke să apuce să-l prindă, se lansase, nici mai mult nici mai puţin, într-o goană către lac. Luke ieşi după el:

— Buzz! Nu!

Dar n-avea niciun rost să-l strige. Lupoaica nu mai urlă şi rămase încremenită, cu coada sus, urmărind cum se apropia câinele. Buzz era probabil pierdut, dar dacă era toată haita acolo, îl vor sfâşia cu siguranţă în bucăţi.

Luke cercetă repede copacii cu binoclul. Dacă erau şi alţii acolo, încă nu se arătau. Începu să alerge pe pantă, dar căzu în zăpadă până la genunchi. Nu avea cum să ajungă jos destul de repede. Se luptă să se ridice şi privi din nou prin binoclu.

Buzz aproape traversase gheaţa lacului şi lupoaica încă aştepta. Ce naiba făcea câinele? Nu părea agresiv sau agitat, se purta mai degrabă ca şi când ar fi salutat un prieten. Ajunse în salturi la vreo zece metri distanţă de lupoaică şi aceasta începu deodată să dea din coadă. Buzz încetini, lăsându-se tot mai jos, aproape târându-se pe

burtă. Ajungând, se rostogoli cu burta în sus pe sub ea şi lupoaica dădu mai departe din coadă, privindu-l pe sub mustăţi.

Luke se aşteptă să-l înhaţe pe câine de beregată şi să i-o sfâşie. Dar n-o făcu. Se uita doar cum se prostea Buzz. Îşi ridica botul şi o lingea, aşa cum Luke îi văzuse pe puii de lup făcând astă-vară, când cerşeau mâncare de la adulţi. Oare nu ştia că mai degrabă urma să fie el meniu decât să i se ofere unul?

Brusc, lupoaica se lăsă pe pământ, cu capul între labele din faţă, dând în continuare din coadă. Lui Luke nu-i venea să creadă. Voia să se joace. Şi când Buzz îi recepta intenţia, porni să alerge în cercuri comice, ţinându-şi coada între picioare, câinele străduindu-se în zadar să i-o prindă. Apoi lupoaica se opri şi puse din nou botul pe labe şi Buzz făcu la fel, apoi unul din ei schiţă o mişcare şi joaca reîncepu, lupoaica fiind în urmărire de această dată.

Îşi continuară tururile mai multe minute şi în curând, Luke râdea atât de tare, încât se aşeză jos în zăpadă şi îşi sprijini coatele pe genunchi, ca să poată menţine poziţia binoclului.

Apoi, la fel de brusc, lupoaica făcu o voltă şi se îndreptă spre copaci. Buzz rămase pe loc o clipă, părând descumpănit. Luke se ridică şi-l strigă, dar bietul animal se distra prea tare şi porni să-şi urmărească partenera, dispărând în pădure.

În cabană, *Tosca* se desfăşura mai departe, nepăsătoare. Se înnopta rapid şi deodată, jocul lupoaicei nu mai păru atât de amuzant.

Prinzătorul auzi şi el muzica. Era mai sus pe coastă, în drum spre locul unde omorâse cel de-al treilea lup, în ziua de Crăciun.

Îl urmărise pe băiat mai multe zile, potrivindu-şi cu grijă schiurile după ale lui, astfel că numai un căutător de

urme antrenat şi-ar fi dat seama că pe ruta aceea trecuseră doi oameni şi nu unul.

Era o ironie plăcută în faptul de a se lăsa condus la lupi de către unul care încerca să-i salveze. Înainte, când era şi femeia, lui Lovelace i se păruse riscant să facă asta. Unii biologi din ăştia sunt destul de deştepţi. Băiatul era doar un amator, dar nu se descurca rău. De fapt, nu prea-i scăpau multe lucruri.

Lovelace îşi dădea seama întotdeauna unde se oprise să adune excremente, să verifice o urmă de miros sau altceva. Trebuia să fie atent în caz că băiatul s-ar fi întors pe acelaşi drum, dar încă nu se întâmplase şi chiar dacă s-ar fi întâlnit faţă în faţă, n-ar fi ghicit cu ce se ocupa prinzătorul. L-ar fi crezut cel mai probabil vreun ramolit nebun care a ieşit la o plimbare prin pădure. Totuşi, era mai bine să rămână nevăzut.

Rutina de lucru a băiatului era cam aceeaşi ca atunci când o însoţea pe femeie. Patrula între aceleaşi ore, capta semnalele şi le urmărea în aceleaşi seri şi căuta locurile unde *se* afla prada ucisă, luând mostre din carcasă. Până acum însă, nici el nici femeia nu reveniseră la acelaşi leş. Şi faptul acesta îi permise lui Lovelace să doboare al treilea lup.

O haită de lupi poate dezgoli o carcasă la o singură oprire, lăsând pe oase doar rămăşiţe de came pentru corbi şi coioţi. Totuşi, ocazional, din motive ştiute doar de ei, lăsau sub zăpadă bucăţi de carne muşcate sau mâncate pe jumătate şi se întorceau altă dată să se ospăteze. Lovelace spera să facă aşa şi în Ajunul Crăciunului; băiatul îl condusese neştiutor spre izbândă.

Era un elan bătrân. Băiatul procedă ca întotdeauna, îi extrase doi dinţi, tăie nişte bucăţi de os şi plecă. Lovelace găsi unde ascunsesem lupii carnea şi puse în apropiere capcane de oţel pentru picior. Ar fi preferat să folosească

laţuri pentru gât, dar acestea puteau strangula uşor victima, cu toate precauţiile, şi nu voia încă să rişte să-i omoare pe cei cu zgardă.

Locul era destul de apropiat de cabana femeii, dar Lovelace se gândi că merita o încercare. Îşi petrecu noaptea în cort, la un kilometru în bătaia vântului şi în zori, când schie înapoi, descoperi că Moş Crăciun fusese generos, dăruindu-i nu un lup, ci doi: un pui-femelă şi pe tânărul mascul cu zgardă.

Statură ghemuiţi, privindu-l pe furiş cum îşi dă jos schiurile şi scoate din geantă toporul şi doi saci negri. Apropiindu-se, niciunul nu îndrăzni să îl privească în ochi.

— Hei, lup, îi croncăni Lovelace liniştitor femelei. Nu eşti drăguţă? Nu?

Se opri la distanţă de ea, pentru că un lup ghemuit poate sări uneori. Ridică toporul şi atunci lupoaica se uită la el şi ceva din ochii ei aurii îl făcu să ezite. Dar numai o clipă. Trânti uşa minţii peste imaginea creată acolo şi-i despică repede craniul, din două lovituri.

Labele încă îi zvâcneau când îi înfăşură repede capul într-un sac, ca să nu păteze zăpada de sânge. Îi desfăcu laţul de la picior şi-l strânse, suflând aburi deşi pe gură. Un corb chemă în zorile pădurii şi prinzătorul ridică ochii şi văzu două contururi negre rotindu-se deasupra în pântecul solzos, de argint, al cerului.

Se uită acum la lupul cu zgardă. Era întors pe jumătate, privindu-l cu coada ochiului. Era mai mare, Lovelace socotea că avea doi sau trei ani. Sângera abundent la picior, din rana făcută de sârma de oţel când se zbătuse să scape. Dacă l-ar fi omorât, zgarda ar fi transmis un semnal diferit, care ar fi stârnit cu siguranţă bănuieli. Putea s-o distrugă pur şi simplu şi atunci semnalul ar fi dispărut. Dar băiatul s-ar fi putut îngrijora şi femeia şi-ar fi pus imediat întrebări după ce sosea. S-ar

putea să-şi schimbe modul de lucru, să acţioneze imprevizibil.

Era păcat să lase aşa o pleaşcă de lup tocmai de Crăciun, dar se hotărî să-i lase pe cei trei cu zgărzi până la sfârşit şi să nu se abată de la acest plan. Avea să vină şi rândul lor.

Aruncă cel de-al doilea sac pe capul lupului şi-i legă botul cu o frânghie, ca să nu-l muşte. Apoi îl ţinu la pământ, desfăcându-i piciorul. Sârmai se îngropase până la os în laba stângă din faţă. Vedea că animalul se muşcase singur ca să se elibereze. Dacă l-ar mai fi lăsat o oră-două, şi-ar fi retezat laba şi-ar fi plecat de acolo. Lovelace mai văzuse aşa ceva şi înainte.

Îi luă ceva timp să tragă sârma din carne, dar reuşi. Lupul îşi regăsi poziţia şi fugi spre copaci şchiopătând puternic. Chiar înainte de a dispărea, se opri şi se uită înapoi, la el, de parcă ar fi vrut să-l ţină minte.

— Crăciun fericit! îi strigă Lovelace.

Ascunzătoarele de carne erau neatinse. Exista şansa ca lupii să se întoarcă. Aşează din nou laţurile, apoi duse animalul mort direct la mină, trimiţându-l în puţ, după fraţii lui.

Trei morţi, cinci rămaşi.

Asta fusese acum două zile. De atunci, controlase capcanele şi în zori şi în amurg şi le găsise goale. Locul era prea îmbibat de mirosul lui, aşa că trebuia să mute laţurile. Era pe cale de a face asta, când auzi muzica.

Se opri să asculte şi atunci auzi şi lupul lătrând şi începând să urle. Era un duet neverosimil pentru o pădure în înserare. Apoi îl auzi pe băiat strigând câinele şi simţi că ceva nu era în regulă.

Cât de mare era neregula nu descoperi Lovelace decât după o jumătate de oră, când auzi schelălăitul, apropiindu-se de leşul elanului. Nu semăna a lup după

sunet şi nici după înfăţişare, când îl văzu în raza lanternei.

Câinele călcase în aceeaşi capcană în care se prinsese femela-pui cu două zile înainte. Probabil tocmai se întâmplase, căci se zmucea cu disperare în toate părţile, strângându-şi sârma în jurul labei. Apoi dulăul cel urât îl văzu şi începu să dea din coadă.

Lovelace stinse repede lanterna. Probabil că băiatul îl căuta deja şi urmele-l duceau într-acolo. Dacă era pe aproape, auzise deja schelălăitul. Poate ar fi mai bine să se ducă în plata Domnului de acolo. Dar atunci băiatul va găsi capcanele şi toată treaba asta blestemată se duce de râpă. Prinzătorul înjură în gând. N-ar fi trebuit să rişte deloc cu laţuri. Cine ar fi ghicit că afurisitul de câine o să cadă în ele.

Apoi îl auzi pe băiat strigând în pădure, mai la vale. Printre copaci întrezări luminiţa mişcătoare a lanternei. Dacă lătra câinele acum, dădea de necaz.

Nu putea face decât un singur lucru. Apăsă legăturile schiurilor şi coborî. Câinele scânci încetişor.

— Hei, câine, croncăni împăciuitor, la fel cum făcuse şi cu lupul pe care-l ucisese în capcană. Fii cuminte, căţel. Fii cuminte, bătrâne.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Ieşind pe poartă în spatele celorlalţi pasageri, se uită după el şi-l văzu exact unde o aşteptase şi Dan prima oară când venise aici, proptit în faţa uriaşului urs împăiat.

Purta pălărie, jeanşi, cizme, cojoc cu gulerul ridicat şi Helen zâmbi pentru sine, căci arăta exact ca imaginea cow-boy-ului din convorbirea cu sora ei. Se uita drept la ea şi pentru o clipă nu păru s-o recunoască.

— Luke?

— Hei!

Se îndreptară unul spre celălalt şi Helen simţi deodată că o cuprinde emoţia. Nu ştia dacă să i se arunce

de gât sau nu. Poate l-ar fi stânjenit. Se opriră privindu-se timid, despărţiţi de râul mulţimii care se revărsa spre ieşiri. Lângă ei, un bărbat şi o femeie se sărutau şi se îmbrăţişau, dorindu-şi unul altuia an nou fericit.

— Ai p-p-părul b-blond.

Ea ridică din umeri şi îşi trecu mâna prin el:

— Mda, de la soare.

— Arată bine.

Ea nu găsi nimic de spus. Era deja prea târziu pentru a-l mai îmbrăţişa, aşa că rămase pe loc, zâmbind nătâng.

— Îţi iau g-geanta?

— A, nu, pot s-o duc. El o luă totuşi:

— Asta e t-tot?

— Da, tot bagajul.

— Mergem?

— Da, sigur. Hai.

Şi nu mai scoaseră nicio vorbă tot drumul până la parcare.

Vântul şfichiuia zăpada adunată în movilite pe marginea şoselei, răsucind-o în vârtejuri printre şirurile de maşini ninse. Buzz stătea în jeep pe locul din faţă şi văzând-o, începu să se bucure nebuneşte. Fu gata s-o răstoarne când deschise uşa. Văzu că avea un bandaj la laba din faţă.

— Măi, câine, iar te-ai luat la harţă cu urşii?

— Cu l-lupii.

— Vorbeşti serios?

Îndreptându-se spre şoseaua interstatală, el îi spuse cum ascultase muzică de operă şi ce se întâmplase după aceea. În cele din urmă, îi povesti că mergea pe urmele lui prin pădure când îl văzuse venind pe potecă în raza lanternei, şchiopătând.

— Îi c-curgea sânge mult şi m-am gândit că l-lupoaica l-a muşcat. L-am dus direct la Nat Thomas şi el a zis că

arată a rană de laţ de sârmă. A spus că Buzz a nimerit într-o capcană.

— Capcană? Oamenii de aici pun astfel de capcane?

— Mda, uneori. B-braconieri, oameni de felul ăsta.

— Ai găsit ceva?

— N-nu, voiam să mă uit a doua zi. Dar noaptea a nins şi dimineaţa nu mai era nicio urmă.

Era pe punctul de a continua, dar se răzgândi.

— Ce mai e? întrebă ea.

— A, nimic, clătină el din cap.

— Spune-mi.

— E doar că… bun, în n-noaptea aia, am avut senzaţia că era cineva sus pe munte. În ultimul t-timp, am simţit asta de vreo două ori.

— Cum adică? Cine era?

— Nu ştiu. Cineva.

Schimbă subiectul şi-i povesti cum zburase cu Dan Prior şi văzuseră cinci lupi, inclusiv pe cei cu zgărzi, mâncând o căprioară mai sus de ferma lui Townsend. Dan spusese că probabil erau şi ceilalţi trei acolo, dar fiind mascaţi de trunchiurile copacilor, erau greu de observat.

— Hei, ştii c-ceva?

— Ce?

— Am trimis o cerere la Universitatea din M-Minnesota.

— Adevărat? Pentru la toamnă? Luke, e nemaipomenit! El îi spuse că stătuse de vorbă cu Dan despre asta.

Universitatea avea un site de web şi făcuseră un tur virtual al campusului pe computerul lui Dan. Scoseseră toate formularele necesare şi Luke le trimisese completate. Aproape terminase de scris o lucrare lungă despre munca lui cu lupii şi plănuia s-o trimită şi pe aceea.

— Dan o să-mi pună o vorbă bună la cunoştinţele lui

de la catedra de biologie de acolo.

— Să tragă nişte sfori, nu?

— Bineînţeles.

Ea îl privi un timp în tăcere, gândindu-se ce bine era să fie din nou cu el. El îşi luă o clipă ochii de la şosea şi-i zâmbi larg.

— De ce rânjeşti? întrebă ea.

— Aşa.

— De ce? Spune-mi. El ridică din umeri:

— Ai venit acasă, asta e tot, spuse simplu.

Ieşiseră de pe şoseaua interstatală şi se îndreptau spre vest, spre talazurile albe ale tundrei. Cerul era de un albastru cristalin. Helen se gândea la cuvintele lui. Ea nu mai ştia unde sau ce însemna „acasă”. Dacă era vorba de un loc căruia îi aparţii, în momentul acela tot ce ştia era că aparţinea locului unde se afla Luke mai mult decât oricărui altuia. Şoseaua pustie se lungea în faţă şi vedea în depărtare sclipiri trandafirii pe zăpada ce acoperea munţii, trandafirii şi aurii în soare.

— Luke, vrei să tragi puţin pe dreapta?

— Sigur, dar de ce? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să fac ceva.

El se opri pe zgura de la marginea drumului. Helen îşi desfăcu centura de siguranţă, apoi pe a lui şi se apropie de el. Îi luă bărbia în mână şi întorcându-i faţa spre a ei, îl sărută.

Noul an îşi boteză din belşug sosirea. Timp de trei săptămâni, zăpada se topi şi plouă, apoi îngheţă şi ninse, apoi se topi şi plouă din nou. Drumurile pădurii se transformară în albii înnoroite iar râul, în porţiunile din vale, într-un fluviu lat, cafeniu, străbătut de garduri mărunte şi linia şerpuită a plopilor canadieni ce-i străjuiau malurile dispărute.

Hope părea un oraş sinistrat, aşteptând catastrofa

care întârzia totuşi să vină. Apa dezlănţuită îşi croi drum chiar dincolo de primele clădiri de la capătul din vale al străzii principale, părând să stea în cumpănă dacă să mai urce sau nu. La uşi, oamenii ţineau deja saci cu nisip. Îşi rulaseră covoarele şi îşi depozitaseră bunurile mai de preţ la etaj sau pe dulapuri.

La interval de câteva ore, domnul Iverson, Noe autodeclarat al aşezării, cobora de la băcănie şi naviga pe râul inundat pentru a verifica indicatorii de nivel ai apei din zona podului. La întoarcere, raporta cu faţa lui lungă şi vocea catastrofală că apa mai crescuse cu trei degete, scăzuse două sau crescuse iar cu şase. Era doar o chestiune de timp, adăuga, clătinând din cap şi întorcându-se la magazin; doar o chestiune de timp.

Oraşul nu se mai inundase de douăzeci de ani şi probabil că nu avea să se mai inunde vreodată, datorită galeriilor de desecare, în valoare de un milion de dolari, care fuseseră săpate între timp. Dar lupta cu vitregia naturii făcea parte din tradiţia Vestului şi Hope era plin de această tradiţie. În fiecare seară, cantina lui Nelly şi „Ultima Resursă" gemeau de eroi, fiecare având de relatat un mic triumf: salvarea unei vaci rătăcite, ajutorul dat unui vecin, un copil dus cu pluta la şcoală.

Cei ce locuiau în zona mai înaltă nu aveau de înfruntat decât noroiul. Acesta era în cantitate suficientă pentru a-i ţine aproape pe toţi în casă. Se putea circula numai pe principalele drumuri forestiere, şi chiar şi pe acestea, aveai nevoie în unele locuri să stai la volanul unei maşini puternice pentru a nu rămâne împotmolit.

J. J. Lovelace se aventurase de trei ori pe jos în pădure şi fusese de fiecare dată obligat să se întoarcă. Îşi petrecea zilele singur în remorca lui, mulţumit de răgazul de odihnă.

Îl durea tot trupul datorită efortului depus.

Încheieturile îi înţepeneau dacă rămânea mai mult timp într-o poziţie şi îi trosneau ca nişte crengi uscate când făcea vreo mişcare. Era obosit. Dureros şi câinos de obosit. Dar oricât ar fi încercat, nu putea să doarmă. Parcă ar fi uitat cum s-o facă. Zăcea treaz cât era noaptea de lungă, luptându-se cu gânduri pe care nu le dorea. În timpul zilei, aţipea de multe ori, dar atunci corpul îi tresărea ca şi când l-ar fi avertizat că somnul reprezenta un pericol.

Nu fusese niciodată un cititor pasionat. Nu ţinea în remorcă decât o carte, Biblia legată în piele pe care i-o dăruise Winnie la cununie. Pe vremuri îi plăceau unele din povestirile din Vechiul Testament. De exemplu, cea cu sărmanul Iov, sau cu Daniel vârât în groapa cu lei, sau cu Samson orbind şi dărâmând templul pe toată lumea. Dar acum, când încerca să le citească, parcurgea câteva rânduri, apoi mintea începea să-i rătăcească şi se pomenea citind acelaşi lucru de câteva ori la rând.

În afară de tăiatul lemnelor pentru încălzire şi de mâncarea şi băutura pe care se silea să le mănânce, singurul lucru cu care îşi petrecea timpul era sculptatul în coarne de animal. Se ocupa de ani de zile cu asta. Winnie îi spunea mereu că ar fi putut deveni un sculptor din acela faimos. Le aşeza prin toată casa. Dar el văzuse figurine mai reuşite în magazine.

Coarnele de elan erau cel mai bun material. Uneori sculpta doar nasturi sau catarame din bucăţi tăiate pe lat. Dar cel mai mult îi plăcea să sculpteze de-a lungul unui corn întreg animale care păreau să se vâneze de-a lungul ei: la bază unele mai mari, lupi, urşi, elani şi apoi unele tot mai mici până la capătul încrengăturilor unde erau doar veveriţe şi şoareci.

Cel pe care îl termina acum îi luase aproape trei săptămâni de lucru. Nu era unul din cele mai bune, dar nici rău nu era. Nu mai avea decât să graveze numele pe

secţiune. Răsuci puţin lanterna şi se aplecă mai în faţă ca să vadă. Era de-abia ora patru, dar deja se întunecase şi ploua din nou. Auzea ploaia bătând pe tabla hambarului şi scurgându-se din copaci pe remorcă.

După o oră, împroşca prin băltoace spre uşa familiei Hicks. Înăuntru se auzea muzică. Ciocăni şi aşteptă şi femeia îi deschise. Părea întotdeauna puţin şocată când îl vedea.

— Domnule Lovelace! Din păcate, Clyde n-a venit încă acasă.

Era evident că avea impresia că venise după cutia cu alimente pe care i-o lua soţul ei din oraş.

— Nu de asta am venit.

Învelise cornul sculptat într-o cârpă veche şi când i-l întinse, ea sări de parcă ar fi scos o puşcă.

— Ce…?

— E pentru băiat.

— Pentru Buck junior? El dădu din cap:

— Ziceai că o să fie ziua lui.

— Da, mâine este. Vai, ce drăguţ din partea dumitale! l-l luă din mână. Afară ploua foarte tare.

— Intră, te rog.

— Nu, am treabă. Am vrut doar să aibă asta.

— Pot să mă uit?

Spunând asta, Kathy dădu la o parte cârpa. Ar fi trebuit să ia nişte hârtie s-o împacheteze. Se uită la corn. Îşi dădea seama că i se părea un cadou destul de ciudat pentru un bebeluş.

— Vai, e încântător. Dumneata l-ai făcut?

— E doar… ceva, ridică el din umeri. Poate pentru când o fi mai mare. Vezi, are numele lui pe el.

— Vai, ce drăguţ! Mulţumim. El clătină din cap şi plecă.

Buck aştepta la volan să ridice Clyde ultimul balot de

fân din camionetă şi să-l împrăştie în faţa vitelor nefericite. Turna cu găleata; ploaia bătea darabana pe capotă şi reteza lumina farurilor ca o perdea groasă, argintie.

Cu cât se apropia timpul fătării, cu atât mutau orele de hrană către după-amiază. Teoria elaborată de un fermier isteţ din Canada susţinea că o vacă hrănită după-amiaza îşi fată viţelul dimineaţa, uşurând astfel munca fermierului. În general, teoria se verifica, dar mai erau şi unele vaci care te ţineau treaz toată noaptea, indiferent de ora la care le dădeai să mănânce.

Vremea fătării era dificilă, indiferent cum o planificai. Şi anul acesta, dacă ploaia continua, avea să fie de-a dreptul un coşmar. Buck parcă se vedea făcând ca rusoaicele alea nebune de acum câţiva ani, băgând vacile să fete în apă.

Clyde se urcă în cabină, pufnind şi suflând din greu, cu apa curgându-i de pe marginea pălăriei pe fâşul pătat de noroi. Trânti portiera cu putere. Poate de vină erau vremea şi proasta dispoziţie a lui Buck, dar în momentul acela, tot ce făcea individul îl irita. Îşi muşcă buza şi porni camionul, încercând să nu înfunde roţile prea tare în noroi.

Înainte de a coborî, Clyde vorbise despre casa lui Jordan Townsend, pe care i-o arătase ieri administratorul. De atunci, nu-i mai tăcea gura despre acest subiect.

— Ei, unul din tipii ăştia l-a întrebat pe bătrânul Jordan de ce a construit pe munte un cinematograf de treizeci de locuri şi ştii ce a spus el?

— N-am idee, zise Buck, căruia nu-i păsa absolut deloc. Clyde râse supărător:

— A zis: „De ce se spală câinii la fund?”

— Ce? răcni Buck.

— „Pentru că pot!” cită Clyde, prăpădindu-se de râs.

— Ce dracu’ e aşa de amuzant în asta?

Clyde nu putu răspunde de râs. Buck clătină din cap.

Alunecară şi săltară de pe păşune, ajungând pe şosea. Clyde se dădu jos să închidă poarta. Ceasul de bord arăta că se apropia de cinci şi jumătate. Întârziaseră o oră la petrecerea aniversară a lui Buck junior.

— Lovelace stă tot acolo în remorcă toată ziua? întrebă Buck.

— Mda. Zice că-i prea ud.

— Şi să dai de mâncare la blestematele de vite e prea ud, dar cineva trebuie s-o facă.

— După mine, e depăşit. E mult prea bătrân.

— Nu te-a întrebat nimeni, îl repezi Buck.

— Poftim?

— Nu te-am întrebat. Dacă eşti aşa deştept, du-te şi găseşte unul mai bun.

— Hei, îmi pare rău, eu…

— Eu îl plătesc, nu tu. A omorât trei. Dacă-i termină şi pe ceilalţi înainte de a apărea viţeii, îmi convine.

— OK, OK, ridică mâinile Clyde, împăciuitor.

— Nu mă lua pe mine cu „OK, OK”. Iisuse! şi Buck izbi cu pumnul în volan.

În cele douăzeci de minute cât mai dură drumul, nu mai vorbiră niciunul.

Kathy, Eleanor şi Luke îi aşteptau. Bucătăria era decorată cu baloane şi ghirlande şi aveau pălării de hârtie, pe care Kathy insista să le poarte toată lumea. Atmosfera era cam încordată, pentru că lui Buck junior îi era foame şi imediat cum se dezbrăcară bărbaţii, Kathy îl puse pe scăunelul lui şi-i apropie unica lumânare de pe tortul în formă de pistol. Kathy făcuse tortul chiar ea şi-l glazurase.

— Bam! zise bebeluşul şi toţi râseră şi repetară. Apoi îl înconjurară şi-i cântară „Mulţi ani trăiască”. Kathy îl ajută să sufle în lumânare, apoi trebui s-o aprindă din nou, pentru că băieţelul începuse să urle. După un timp, se liniştiră şi se aşezară cu toţii la o cafea şi o felie de tort.

— Ce-a primit pistolarul ăsta mic de ziua lui? întrebă Buck.

Kathy îi recită lista, în timp ce bebeluşul încerca să-şi vâre prăjitură în gură. Era cu ciocolată şi o mare parte ajunse pe faţa lui şi pe jos.

— Lane i-a trimis un costumaş fabulos, cu alb şi argintiu. Clyde zice că arată ca Elvis în el.

— Arată complet ridicol în el, interveni Clyde.

— Nu-i aşa, nu, iubitule? Şi ce mai e? A, da, domnul Lovelace i-a adus cornul ăsta caraghios cu animale sculptate pe el, vă vine să credeţi?

Urmă un moment de tăcere. Clyde scapără o privire spre Buck.

— Dar cine mai e şi domnul Lovelace ăsta? întrebă Eleanor.

Kathy păru să-şi dea seama deodată ce făcuse şi încercă să găsească un răspuns, dar Clyde fu mai rapid:

— A, un bătrân care ne ajută cu nişte dulgherie prin casă.

— Numele ăsta îmi aminteşte de ceva, se încruntă Eleanor. De unde e?

— De pe şoseaua către Livingston. A lucrat mult pentru unchiul meu. Hei, Kathy, ia uite, tortul ăla se întinde peste tot!

Pericolul trecu. Luke nu părea interesat şi Eleanor nu mai puse întrebări. Îl rugă pe Luke să mai aducă lapte şi se duse în celălalt colţ al bucătăriei să mai facă nişte cafea.

— Ce naiba faci? îi şuieră Clyde lui Kathy peste capul copilului.

— Am uitat.

— Nu-i nimic, spuse Buck încet. Nu e niciun pericol. Şi li se alăturară lui Eleanor şi Luke. De când lucra cu lupii, băiatul venea acasă la ore ciudate şi aproape că nu-l mai văzuse în ultimul timp. Arăta puţin diferit, mai matur.

Dar aşa sunt puştii de vârsta lui. Cum întorci capul, au şi crescut cinci centimetri.

— Ce mai faci, străine? îl bătu pe spate.

— B-bine.

— Supravegheaţi lupii şi pe vremea asta?

— E cam n-noroi.

— Şi atunci ce faceţi tu şi Helen acolo sus? Clyde rânji. Luke se întoarse să-l privească:

— P-poftim?

Clyde îşi compuse o figură inocentă:

— Nimic.

— Nu te face de râs, Clyde, bombăni Kathy.

— Dar n-am spus nimic.

Buck auzise bârfa chiar cu o seară înainte, la „Ultima Resursă”. Lumea vorbea că Luke şi Helen Ross sunt încurcaţi. Era absurd. Nici măcar nu voia să se gândească la asta acum, când viaţa lui amoroasă era ruinată.

Luke nu arătase niciodată nici cel mai mic interes pentru fete. Fratele lui mort moştenise toate genele Calder în acest domeniu. Ba chiar Buck era îngrijorat uneori că Luke s-ar putea să aibă alte înclinaţii sexuale.

Luke ignoră grimasa idioată a lui Clyde şi se întoarse din nou spre Buck:

— C-c-colaţionăm datele de supraveghere de până acum. Buck luă o gură de tort:

— Şi lupii pe unde stau?

— Păi, în ultimul t-timp, n-am f-făcut multă muncă de teren…

— Da, dar unde erau ultima oară când i-aţi depistat? Luke îl privi drept în ochi. Era limpede că n-avea încredere în el şi Buck era mânios în faţa acestei recunoaşteri.

— A, se m-m-mută peste tot.

— Crezi că o să-i spun lui Abe ceva?

— N-nu, domnule.

— Atunci de ce dracu’ nu poţi să-i spui lui taică-tu? Eleanor, enervant ca întotdeauna, sări în ajutorul băiatului:

— Nu poate da informaţii secrete, nu-i aşa, Luke? Lucrează pentru guvernul SUA, ai uitat? Ei, cine mănâncă restul de tort? Clyde, poftim o cafea.

Buck nu se gândise până acum în aceşti termeni. Propriul lui fiu lucra pentru afurisiţii de oficiali. Şi pe gratis pe deasupra. Constatarea nu-i prea îmbunătăţi dispoziţia, îşi dădu seama că era singurul care mai purta neghioaba de pălărie din hârtie. Şi-o smulse de pe cap şi o turti pe masă. Îşi termină tortul într-o tăcere posomorâtă, în timp ce femeile sporovăiau.

— Sper că Ross aia ştie că o să avem nevoie de tine toată ziua când începe fătatul, spuse într-un târziu.

Gheaţa din vocea lui fu simţită de toţi şi în încăpere se lăsă tăcerea. Luke se încruntă uşor şi încercă să vorbească. Buck i-o reteză. Se săturase. Vederea chipului băiatului bâlbâit îl umplea de furie:

— N-a fost o sugestie. E un ordin.

Şi trântind farfuria pe masă, ieşi afară.

Oamenii din Hope fiind prinşi în mlaştină, lupii aveau pădurea doar pentru ei. Deşi zăpada se topise în mare parte, căprioarele şi elanii slăbiseră în puteri înfruntând-o şi erau o pradă uşoară, chiar şi pentru o haită cu numai doi adulţi.

Moartea masculului alfa şi rivalitatea între ceilalţi lupi pentru succesiune poate destrăma o haită. Dar nu pe aceea. Nu există niciun dubiu cu privire la noul conducător, pentru că nu mai era decât un singur mascul adult: răzleţul cu zgardă care se alăturase haitei acum două toamne.

După moartea ucigaşului negru al vitelor şi câinelui, trecu un timp până ca ceilalţi lupi să-l recunoască. Dar apoi se supuseră cu toţii bucuroşi. Se apropiară de el cu

capetele plecate şi cozile între picioare, rostogolindu-se în faţa lui şi lingându-i fălcile, îngăduiţi cu o aroganţă binevoitoare.

Împerecherea cu femela alfa era dreptul şi datoria noului conducător. Chiar dacă ar mai fi fost în haită şi alţi adulţi apţi de împerechere, nu li s-ar fi permis s-o facă. Numai perechea alfa a fiecărei haite poate avea urmaşi.

Dar noul rege era acum infirm. Rana veche de o lună, făcută de laţul prinzătorului, se infectase şi lupul zăcu zile întregi printre stânci şi cetină putredă, într-o crevasă de pe malul pârâului, lingându-şi laba, slăbind şi pierzându-şi puterile zi de zi.

Poate pentru că femela alfa şi cei trei pui rămaşi ştiau că supravieţuirea lor depinde de el, îl îngrijiră cum putură, păzindu-l şi aducându-i de mâncare din prada lor.

Şi pe măsură ce ianuarie se apropia de sfârşit şi vremea se răcea din nou, femela alfa începu să sângereze, gata de împerechere, şi rămase cu el în crevasă, lingându-i capul şi dacă o lăsa, rana. O lingea şi el şi uneori se lupta să se ridice şi mergeau amândoi la pârâu să bea apă. Stăteau acolo şi lupul o atingea cu botul, punându-şi laba bolnavă pe grumazul ei.

Dacă ar fi trecut pe acolo alt mascul răzleţ, ar fi putut să-şi pretindă drepturile asupra haitei împuţinate şi a femelei alfa. Iar ea poate i-ar fi îngăduit să o curteze şi să o câştige. Dar nu veni nici unul.

În prima săptămână a lui februarie, când lumea îngheţă din nou şi fulgii pluteau în jurul lor, regina cea albă se uni cu regele ei schilod şi rămaseră legaţi multă vreme, în timp ce puii supravieţuitori îi priveau tăcuţi de pe malul celălalt al pârâului.

În aceeaşi noapte, în pădurea aşternută cu zăpadă, Luke şi Helen stăteau goi şi îmbrăţişaţi în cabană, la lumina unei lumânări.

Ea dormea, încolăcindu-i trupul ca un fetus. Avea capul pe pieptul lui şi-i simţea pe piele respiraţia caldă şi moale. Piciorul ei stâng îi apăsa coapsa şi-i simţea pe şold mişcarea stomacului în timp ce respira. Era conştient de fiecare punct al ei, de toate nuanţele şi substanţa cărnii ei. N-ar fi bănuit niciodată că trupul lui putea fi atât de deplin şi constant viu.

Primele lui încercări de a-i fi iubit fuseseră stângace şi palide. În primele zile după ce se întorsese, după ce se sărutaseră în maşină, se termina de îndată ce începea. Se simţise infantil şi nefericit şi se întrebase de ce nu râdea de el şi nu-l izgonea, pentru că aşa credea el că le fac femeile bărbaţilor care nu sunt în stare.

Dar ea-i spusese că nu conta şi-l ajutase să se relaxeze şi după o vreme, descoperise că era în stare. Şi era mai minunat decât îndrăznise să viseze sau să-şi imagineze vreodată. Şi nu doar pentru carnea vie şi fremătătoare, ci pentru că-l făcea să înţeleagă că nu mai era doar un băiat bâlbâit şi inutil şi poate că era gata, în sfârşit, să păşească în viaţă. Şi acest lucru, ca multe altele, i-l datora tot lui Helen.

Lumânarea de pe scaunul de lângă pat se micşorase şi flacără îşi trimitea ultimele zvâcniri, făcând umbrele să se contopească şi să salte pe peretele de lângă el. Se întinse atent să n-o trezească şi o stinse cu degetele. Helen se mişcă şi murmură. Îi luă mâna sub braţul lui s-o încălzească, îi mută piciorul şi se pregăti să adoarmă. Trase sacul de dormit mai sus şi o apropie de el, respirându-i mirosul cald şi uimitor.

Îşi aduse aminte de ziua aceea de toamnă timpurie când o luase la bârlogul lupilor şi cum îl pusese ea să se târască acolo jos, după ce încercase prima. Îşi aminti cum stătea singur acolo în întunericul absolut şi se gândea că e un loc perfect pentru a muri.

Acum ştia că greşise. Aici, acum, în bezna tot atât de neagră, dar cu altă fiinţă vie în braţe. Acesta era locul perfect.

TREIZECI

Ţ) rocesul lui Abraham Edgar Harding avu loc la JL sfârşitul lunii februarie, a treia şi ultima zi de desfăşurare înclinând către un sfârşit previzibil. Era prea cald ca să ningă şi prea frig ca să plouă şi un compromis de lapoviţă înţepa nemilos obrajii grupului jalnic de suporteri ai lui Harding, vânzolindu-se într-o lumină plumburie în faţa clădirii tribunalului federal din Helena.

La adăpostul căldurii sahariene din interior, Dan îi privea de la o fereastră a coridorului, aşteptând-o pe Helen să iasă de la toaletă. Juraţii se retrăseseră de o jumătate de oră şi se întreba ce anume îi putea reţine atât de mult.

Afară rămăseseră numai opt demonstranţi şi chiar când îi număra, încă unul plecă rebegit spre maşină. Încurajaţi de dezertare, ceilalţi îşi înteţiră scandările, care totuşi se auzeau înăuntru la fel de tare ca bâzâitul unei albine într-un borcan.

Ce vrem? *Fără lupii Cum îi vrem*? *Morţii* în prima dimineaţă fuseseră cincizeci sau şaizeci, încercuiţi de aproape la fel de mulţi poliţişti, la o distanţă sigură de grupul mai mic, dar la fel de volubil al apărătorilor lupilor. Spre satisfacţia evidentă a fotografilor aflaţi la faţa locului şi desigur, a reporterilor de televiziune sau presă scrisă, cele două tabere se duclară în scandări şi pancarte mai mult sau mai puţin spirituale şi corect scrise.

Unele slogane semănau ca text; astfel, pe o parte a străzii scria TĂIAŢI DRUMUL LUPILOR! în timp ce pe cealaltă apărea DAŢI DRUMUL LUPILOR. Unele erau mai sinistre, ca cea fluturată de un tânăr foarte bărbos pe care lui Dan i se părea că-l văzuse şi la întrunirea din Hope. Purta şapcă de vânătoare, jachetă de camuflaj şi cizme

încheiate cu şireturi până la genunchi. Pe pancarta lui scria: ÎNTÂI NEBUNII LIBERI ŞI ACUM LUPII.

Multe dintre lozincile pro Harding păreau că au fost scrise de aceeaşi mână sau cel puţin de mâini educate la fel, pentru că *federal* era scris constant *fedral*, cu excepţia uneia unde lipsea şi litera „d”. Aceasta proclama: LUPI = TERORISM FERAL. Dan nu ştia dacă era o greşeală sau un nou concept esoteric.

Abe sosise în acea primă zi ca o celebritate care şi-a lăsat carisma acasă. Încă brav şi fără avocat, fusese condus spre tribunal – şi fără îndoială, ghidat tot timpul – de martorul-cheie al apărării, Buck Calder. Abe stătu pe treptele tribunalului încadrat de fiii lui ce zâmbeau larg şi repetă posomoat de mai multe ori, printre dinţii pătaţi de tutun, că era cetăţean american (lucru de care nu se îndoise nimeni) şi că se afla acolo în ziua aceea pentru a-şi apăra dreptul „alienabil” la viaţă, libertate şi căutarea lupilor.

Poate pentru a indica faptul că al doilea dintre aceste drepturi se putea dovedi cu adevărat alienabil, judecătorul federal îl somase pe Abe să-şi reconsidere pledoaria pentru „nevinovat”, ca şi decizia de a nu fi reprezentat de niciun avocat. Dar Abe nici nu voi să audă. Insistă că era o chestiune de principiu. Drept rezultat, doisprezece locuitori răbdători ai statului Montana înduraseră trei zile de oboseală şi mărturii, aşteptând să ajungă la o concluzie pe care numai cei mai înfocaţi suporteri ai lui Abe n-ar fi putut-o prevedea. Dan şi Helen depuseseră mărturie cu o dimineaţă înainte, fiind examinaţi apoi de Abe într-un stil sacadat şi suprarealist. Pe Dan îl tratã mai indulgent, răsfoind prin teancuri groase de notiţe şi făcând pauze de efect, care-l făcură pe judecător să-l întrebe de două ori dacă terminase. Prima întrebare pe care i-o adresă lui Helen fu dacă luptase şi ea pentru ţară în Vietnam, cum

făcuse el. Când ea sublinie că se născuse exact când se sfârşea războiul, scoase un *Aha*! triumfător, de parcă şi-ar fi dovedit dreptatea.

Părea să aibă părerea personală că Helen însăşi dăduse drumul lupilor în Hope, îndeplinind o parte dintr-un program guvernamental secret, al cărui scop era să crească şi să înveţe lupii să mănânce vite, pentru ca fermierii să sărăcească şi guvernul să le ia pământul. Încercă s-o facă să recunoască faptul că o prinsese iscodind pe terenul lui, săvârşind o verificare clandestină tocmai pentru planul cel secret. Îi sugeră că era o „căţea băgăcioasă”, alegându-se cu o mustrare severă de la judecător. Helen îl tratã cu o reţinere politicoasă şi cu o faţă serioasă ca a unui marinar la paradă.

Buck Calder făcu tot posibilul să poleiască platoşa lui Abe, mărturisind priceperea lui în munca de la fermă, calităţile de vecin şi om de caracter. Dar Abe nu putea fi ajutat. În discursul final, declară mândru juriului că ucisese deliberat un lup. Acesta era exact faptul pe care trebuia să-l dovedească acuzarea. Rotunji spunând că regreta doar că nu ucisese şi celălalt lup pe care-l văzuse şi poate şi pe câţiva pupători de iepuri. Dacă asta voia să fie o glumă, nu fu prea bine primită de judecătorul Watkins.

Pe stradă se aprindeau felinarele şi Dan văzu încă doi demonstranţi lăsându-şi jos pancartele ininteligibile din cauza zăpezii. Îşi încheiaseră ziua de lucru.

— Dan!

Se întoarse şi o văzu pe Helen grăbindu-se pe coridor spre el:

— Se întoarce juriul, îi spuse. Nu dură mult.

Abe Harding fu găsit vinovat la toate capetele de acuzare. Nimeni nu se miră, nu ţipă şi nu plânse. Câţiva suporteri murmurară şi clătinară din capete. Abe privi fix

în tavan în timp ce judecătorul Willis Watkins îi reproşa pe un ton măsurat că a cheltuit mii de dolari din banii contribuabililor cu acel proces. Sentinţa se va da mai târziu, anunţă judecătorul, după cântărirea faptelor. Totuşi, lăsă să se înţeleagă că pe Abe îl aşteptau nişte luni în puşcărie şi o amendă substanţială.

Wes şi Ethan Harding se întoarseră cu priviri veninoase spre Helen, dar ea ori nu-i observă, ori se prefăcu.

— Hai să bem ceva, îi zise încet lui Dan.

Ieşiră repede din clădire, dar nu atât de repede cât să evite presa care se regrupase miraculos în scurtul timp trecut de la pronunţarea verdictului. Echipajele de televiziune erau ocupate să înregistreze reacţii de la demonstranţii uzi de lapoviţă şi fraţii lor mai uscaţi şi mai delăsători ce se materializaseră de la maşini.

— Domnule Prior, domnule Prior! strigă o voce de femeie.

Era reportera TV favorită a lui Buck Calder.

— Ignoră-i, îl sfătui Helen.

Dar femeia îi prinse din urmă, însoţită la mică distanţă de operator. Dan vedea luminiţa roşie de la aparatul de filmat, semn că banda mergea deja. Nu era deloc bine să fie văzut alergând şi furişându-se la ştirile de seară. Se opri zâmbind calm, sperând că şi Helen face acelaşi lucru, dar îndoindu-se totuşi.

Reportera gâfâi:

— Ce simţiţi în legătură cu verdictul?

— Cred că s-a făcut dreptate. Nu e o zi fericită pentru nimeni, fie ei oameni sau lupi.

— Credeţi că Abe Harding ar trebui închis?

— Din fericire, nu-mi aparţine decizia în această privinţă. Apoi femeia vârî microfonul sub nasul lui Helen:

— Dar dvs., dră Ross? Nu credeţi că omul are dreptul

de a-şi apăra vitele?

— Prefer să nu comentez, zise Helen.

— Trebuie condamnat la închisoare?

— Prefer să nu comentez.

— Cum v-aţi simţit când v-a numit „căţea băgăcioasă”?

— Dumneata cum te-ai simţi dacă ţi s-ar zice aşa?

— Trebuie să mergem, interveni Dan. Mulţumim foarte mult.

Şi o conduse pe Helen dincolo de mulţime.

— De ce nu-ţi iei o slujbă serioasă? zbieră cineva şi Dan recunoscu şapca de camuflaj şi pancarta cu nebunii.

— Amice, dacă faci angajări, sunt disponibil.

— Nu te-aş angaja nici să mă ştergi la fund.

— Noroc că-l foloseşti numai la vorbit, spuse Helen încet, fără să-l privească. Dan văzu însă că individul auzise.

Tăcură amândoi până ieşiră din mulţime.

— Cine dracu7 e ăla? întrebă Dan.

— Unul din tăietorii mei de lemne. Lucrează pentru compania forestieră. Împărtăşim momente de meditaţie în pădure.

Se urcară fiecare în maşina lui şi conduseră până la un bar pe care Dan îl socotea un loc puţin probabil de a fi ales de suporterii lui Harding pentru a-şi îneca amărăciunea colectivă. Se serveau numai alimente dezvoltate fără îngrăşăminte chimice, fulgi de porumb şi bere, iar clientela era formată mai mult din studenţi vegetarieni. Se asculta muzică New Age şi pe pereţi nu se afla niciun cap împăiat.

Găsiră un separeu şi comandară două halbe de bere de grâu, din care Dan pescui o felie zdravănă de lămâie. Zise că nu pricepea deloc de ce o puneau în bere.

— A primit Luke răspuns de la Universitate? o întrebă.

— Încă nu. Le-a trimis şi un studiu grozav despre munca lui de teren.

— Îl vor primi imediat.

— Mda. Nu mai trebuie decât să-i spună şi lui taică-său.

— Glumeşti! Nu i-a spus?

— Nu, sorbi Helen din bere. Ştii ce, mai că acum pot bea fără să simt nevoia să fumez.

— De când te-ai lăsat?

— De patru luni.

— E foarte bine.

Tăcură câteva momente. Dan se întreba care era cel mai bun mod de a aborda o problemă spinoasă pe care tot amâna s-o menţioneze de câteva săptămâni. Luă o înghiţitură mare de bere şi puse jos paharul:

— Helen, trebuie să-ţi spun ceva.

— Mă concediezi? E OK, plec eu.

— Nu, zâmbi el. Doar că primim telefoane la birou. Ea se încruntă.

— Par a fi de fiecare dată persoane diferite şi nu-şi dau numele şi sunt sigur că e cineva care vrea să răscolească în gunoi pe seama istoriei cu Abe Harding şi eu, cinstit…

— Ce Dumnezeu, Dan, te opreşti din aiurare şi-mi spui şi mie?

— Nu e uşor, OK? E despre Luke. O văzu contractându-se uşor:

— Ce-i cu el?

— Păi, ştiu că trebuie să petreacă mult timp la cabană cu supravegherile de seară şi ce mai aveţi voi de făcut. Dar unii oameni e clar că-şi fac o idee greşită, înţelegi.

— Şi care ar fi ideea greşită, mă rog?

— Hai, Helen. Ştii ce vreau să spun.

— Îmi pare rău, dar chiar nu ştiu. Dan începea să-şi piardă răbdarea:

— OK, atunci spun de-a dreptul. Spun că tu şi Luke aveţi… un fel de aventură sau aşa ceva.

— Aşa ceva?

Dan se uită într-o parte şi înjură încetişor.

— Şi vrei să-ţi spun dacă e adevărat sau nu?

— Nu, minţi el. Ştii perfect că nu asta vreau, începu să-i sune celularul:

— La naiba!

Bâjbâi după el şi-l scoase din buzunarul hainei. Era un apel de la Bill Rimmer. Îi spunea că nişte lupi uciseseră trei viţei lângă Boulder. Fermierul, pe care Dan îl cunoştea bine, era furios la culme. Bill îi spunea lui Dan că era important să se ducă imediat şi să încerce să-l calmeze.

— Îmi pare rău, Helen. Trebuie să plec.

— Bine.

Ea îl privi terminând berea şi punându-şi haina. Se simţea meschin şi vinovat pentru ce-i spusese:

— Te sun mâine dimineaţă.

— Bine. Eu mai beau o bere.

— Îmi pare rău. Am înţeles totul pe dos.

— Hei, nu face nimic.

Se întoarse să plece, dar ea îl strigă şi se opri, privind-o. Arăta rănită şi frumoasă.

— În caz că te întrebi, îi zise, este.

— Ce?

— Adevărat.

Conduse spre Boulder cu capul învârtindu-i-se şi inima scufundându-se încet spre stomac.

Helen îşi terminase cea de-a doua bere şi se gândea la treia, când auzi vocea în spatele ei:

— E chiar trist ca o femeie drăguţă să sărbătorească singură.

Asta-mi mai trebuia, se gândi. Se întoarse şi-l văzu pe Buck Calder lângă separeu, rânjindu-i. Avea zăpadă pe pălărie şi pe umerii scurtei.

— De ce aş sărbători?

— Aţi obţinut verdictul. Se pare că bătrânul Abe va sta la răcoare. Bănuiesc că asta aţi vrut.

Helen clătină din cap şi se uită în altă parte.

— Te superi dacă stau şi eu?

— Te superi dacă te întreb ce cauţi aici?

— Păi, mă îndreptam spre casă şi ţi-am văzut maşina parcată afară şi m-am gândit să opresc să te salut.

— A, bine. Salut.

Apăru chelneriţa şi Buck comandă două beri de grâu.

— Mulţumesc, domnule Calder, dar…

— Buck.

— Mda, ei, cum o fi. Mulţumesc, dar trebuie să plec. El se întoarse spre chelneriţa:

— E OK, scumpo. Adu două. Le beau eu pe amândouă. Se instala pe bancheta din faţa ei. Helen se avertiză în gând să nu se ambaleze. Oricât i-ar fi displăcut omul, era tatăl lui Luke. Nu i-ar folosi niciunuia dacă l-ar supăra.

— Voiam să vorbim despre Luke, zise el. Helen râse uşor. Iar începe, gândi.

— De ce râzi?

— A, fără motiv.

El o privi o clipă zâmbind complice:

— Vreau să ştii că orice ar sporovăi gurile sparte…

— Domnule Calder…

— Buck.

— Buck. Chiar n-am idee despre ce vorbeşti. Chelneriţa apăru cu berile. El îi mulţumi şi o aşteptă să plece înainte de a continua:

— Vreau să-ţi spun doar cât de recunoscători îţi

suntem eu şi Eleanor pentru tot ce-ai făcut pentru băiat, lăsându-l să lucreze cu tine. Bineînţeles, din cauza asta îl vedem mai rar şi trebuie să spun că avem nevoie de el când încep vacile să fete, sper că înţelegi.

Helen dădu din cap.

— Dar mama lui spunea alaltăieri că nu l-a văzut niciodată pe băiat atât de fericit. Pare să fi crescut puţin în sfârşit. Şi bâlbâială i s-a mai îndreptat. Aşa că, mulţumim.

Şi bău. Helen nu ştia ce să spună. Ca de obicei, o luase prin surprindere. Poate că-şi putea modera imboldul de a pleca, aducând în schimb vorba despre facultatea lui Luke.

— Te-ai purtat foarte bine la tribunal, zise Buck. Helen ridică din umeri şi zâmbi.

— Nu, vorbesc serios. Ai fost impresionantă.

— Mulţumesc. Şi dumneata la fel.

El înclină gentil capul. O vreme tăcură, în muzica de tipul acela care se prescrie pentru insomnie, un mixaj alinător de valuri electronice şi chemări de balenă ucigaşă. Pe Helen o făcea să se simtă irascibilă.

— Ştii, socotesc că dacă noi doi n-o începeam greşit, am fi putut fi prieteni.

— Hei, suntem prieteni, din punctul meu de vedere.

— OK. Atunci, mai mult decât prieteni.

Ea se prefăcu nedumerită. El îi dărui un zâmbet nuanţat. Apoi întinse mâna pe sub masă şi i-o puse pe picior. Helen trase aer în piept şi se ridică:

— Îmi pare rău. Plec.

Îşi puse haina şi scoase bani din geantă să plătească berea. El stătea pe spate şi o privea zâmbind, total netulburat. Se amuza pe seama ei. Se gândi să-i arunce berea în plină faţă şi abia se abţinu să n-o facă:

— Pa, spuse şi se depărta.

Ningea tare. Grăbindu-se să traverseze parcarea,

alunecă şi fu gata să cadă. Era atât de zguduită şi supărată, încât îi luă mult să găsească cheile maşinii. Cum îndrăznea? Ar fi vrut să-l omoare.

Introducând cheia în broasca portierei, simţi o mână pe umăr şi scoase un ţipăt de spaimă.

O răsuci şi-i apucă braţele mai jos de coate, lipind-o de maşină:

— De ce te mulţumeşti cu un băiat când poţi să ai un bărbat? o întrebă.

Ea se strădui să-şi controleze vocea:

— Ia mâinile de pe mine. Imediat.

— Lasă că ştim amândoi că de-abia aştepţi.

Îşi apropie faţa de a ei şi-i simţi respiraţia caldă, cu iz de bere. Îi trase un genunchi între picioare, împingându-l apoi cu putere. El se clătină, alunecă pe zăpadă şi căzu greu, cu pălăria rostogolindu-i-se într-o parte.

Helen se urcă repede în maşină, trânti portiera şi-o încuie. Slavă Domnului, motorul porni de la prima cheie. El încă mai zăcea pe jos, gemând şi ţinându-se de partea lovită. Coborî geamul:

— Să nu mă mai atingi *niciodată*.

Apăsă ambreiajul şi Toyota se urni. Deodată, prin valul de şoc şi jignire, îşi aminti ce-i spusese el odată. Frână brusc şi se opri derapând, apoi dădu înapoi, oprind geamul chiar în dreptul lui:

— Să vrei ceva e mai bine decât să obţii, ai uitat? Consideră asta o favoare.

Şi dusă a fost, împroşcându-l cu zăpadă moale din cauciucuri.

Terminară masa tăcuţi. Mai degrabă Luke şi-o termină, ea îşi învârtise doar mâncarea pe farfurie. Făcuseră planul ca Helen să cumpere ceva proaspăt din oraş după ce se încheia procesul, dar ea uitase, aşa că Luke gătise obişnuitele paste în care amestecase o

conservă de ton, nişte brânză şi o conservă de boabe de porumb. Nu se pricepea încă bine la bucătărie, dar mâncarea avea un gust bun.

Îşi dăduse seama că se întâmplase ceva rău de cum intrase, dar orice ar fi fost, nu voia să-i spună. Poate că era încă supărată din cauza cuvintelor pe care i le adresase

Abe ieri la tribunal. Despre întâmplările din ziua aceea, menţionase doar verdictul şi întâlnirea cu tăietorul de lemne. Luke se gândise să-i împărtăşească îngrijorarea lui că se întâmpla ceva ciudat cu lupii, dar nu părea să fie momentul potrivit. Ea îşi împinse farfuria.

— Îmi pare rău, zise el. N-a fost grozavă.

— Ba nu, a fost bună, doar că nu mi-e foame.

— Când voi pleca la facultate, o să mă înscriu şi la cursuri de gătit.

Ea încercă să zâmbească. El se ridică şi veni pe partea ei de masă, sărind peste Buzz care stătea tolănit lângă sobă, ca de obicei. Se lăsă pe vine lângă ea şi-i luă amândouă mâinile:

— Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap şi se aplecă, sărutându-l pe frunte.

— Spune-mi.

— Luke, oftă ea, nu cred că ar trebui să mai stai aici.

— D de ce?

— Ştii ce vorbeşte lumea. El dădu din cap:

— N-nu ştiam dacă ştii şi tu.

— A, ştiu prea bine, râse ea trist.

Îi spuse despre telefoanele anonime date la Dan la birou. Luke se întrebă cine ar fi putut să le dea, dar nu-şi putea imagina cine ar fi fost atât de meschin.

— Vrei să spui că n-ar trebui să ne mai vedem?

— Nu. Of, Luke, nu ştiu.

— Dacă eşti nefericită… Ea-l mângâie pe obraz:

— N-aş suporta să nu te mai văd.

— Schimbă v-vorbele oamenilor ce e între noi?

— Nu ştiu.

— Dar cum se poate?

— Luke, întotdeauna există unii oameni care încearcă să distrugă ceea ce nu înţeleg sau ceea ce nu pot avea şi ei.

— D – dar dacă-i asculţi, câştigă ei.

Ea îi zâmbi. Uneori, doar cu o privire, îl-făcea să-şi amintească tinereţea lui şi cât mai avea de învăţat despre căile dureroase ale lumii.

— Te iubesc.

— Luke, te rog…

— E OK. N-nu trebuie s-o spui şi tu.

— Ultimul tip căruia i-am spus asta m-a părăsit pentru o păpuşică belgiană.

— Eu nu cunosc nicio păpuşică b-belgiană. Aproape că o făcu să râdă.

— Uite, oricum eu nu v-voi mai putea urca aici m-mult, vreo câteva s-săptămâni. T-tata vrea să-l ajut cu viţeii.

— Mi-a spus.

— Ai vorbit cu el? Ce-a zis? Ea ridică din umeri.

— Doar asta.

Lupul zăcea la jumătatea unui şanţ îngust, proptit între doi bolovani ca o creangă zdrobită de inundaţie. Stătea cu botul pe labe, parcă pregătit să plonjeze în aer şi ţinea ochii deschişi, de un galben îngheţat şi tern. Avea blana acoperită de rămăşiţe scurse pe canal. Era greu de spus de când murise.

Captaseră semnalul în zori, nu fluieratul obişnuit, intermitent, ci o singură notă prelungă, anunţându-i că se întâmplase ceva.

— Nu înseamnă neapărat că e mort, spusese Helen, pe când îşi încărcau în snowmobil schiurile şi restul

echipamentului. Poate i s-a desprins zgarda. Se mai întâmplă.

Dar nu credea nici ea ce spunea. Urcară cu snowmobilul pe poteca de lângă râu cât de sus putură, auzind tot mai tare semnalul. Ştiau amândoi că era ultima dată când lucrau împreună înainte de o pauză de o lună sau mai mult şi erau tăcuţi. Când drumul deveni prea abrupt, îşi puseră schiurile şi îşi croiră drum printre copaci şi pietre. Se vedeau urme proaspete, dar se auzea numai semnalul continuu. Haita părăsise locul.

Luke văzu primul leşul. Urcând printre stânci, găsiră o crevasă presărată cu excremente şi bucăţi de os. Lupul părea că se adăpostise acolo o vreme. Pe un petec de zăpadă proaspătă din apropiere găsiră urmele mai multor lupi. Poate veniseră să-i prezinte un ultim omagiu. Avea trupul îngheţat şi dură mult până-l scoaseră de acolo, încercând să nu-i vatăme membrele. Îl aşezară pe malul pârâului.

— Uită-te la picior, zise Helen. Asta l-a omorât, îngenuncheară să-l examineze. Toată laba era cheală şi umflată de trei ori mai mult decât celelalte. În jurul ei era o tăietură adâncă, deschisă.

— Bietul de tine. Ce voiai să faci? Se pare că a căzut într-o capcană ceva.

— Într-un laţ de sârmă, ca Buzz, fu de părere Luke. E acelaşi p-picior.

Helen îi scoase zgarda şi opri semnalul. Apoi se ridică şi oftă:

— Şi au rămas doar şapte.

— Nu cred că m-mai simt atât de mulţi.

— Cum adică? îl privi ea.

— Ţii minte când am z-zburat cu Dan şi am văzut numai cinci? Şi el a zis că ceilalţi erau p-probabil printre copaci undeva? în ultimele zile, când ai fost la tribunal, am

avut impresia că ăştia ssunt toţi. Poate chiar mai puţini. Ştiu că de multe ori merg unul pe urmele altuia, d-dar când se despart, parcă ar fi numai trei sau patru, din câte îmi dau seama. I-am auzit şi urlând şi nu mai era la fel. Se auzea mai s-slab.

Cărară lupul mort la snowmobil şi-l aduseră la cabană. Helen îl sună pe Dan şi el spuse c-o va trimite imediat pe Donna să-l ia. O să-l cheme pe Bill Rimmer să arunce o privire, apoi îl vor trimite la Ashland pentru un raport complet de necropsie. Helen îi spuse că arăta a rană făcută cu un laţ de sârmă.

— Luke e de părere că cineva încearcă să scape de ei, zise ea.

— Braconierii întind laţuri pentru tot felul de animale. Otrava e cea mai bună metodă dacă vrei să omori lupi.

— Doar că omoară şi multe alte animale şi spune tuturor că eşti prin zonă.

— Şi laţul la fel. Cred că băiatul e puţin cam imaginativ. Helen îi spuse observaţiile lui Luke despre cele patru sau cinci urme diferite pe care le văzuse constant în ultimul timp. Când îi răspunse, vocea lui Dan se asprise:

— Helen, nu vreau să par nerecunoscător pentru ajutorul lui Luke, dar tu eşti biologul acolo. Pe tine te plătim, nu pe el.

A fost o prostie din partea ei să nu-şi dea seama până atunci că Dan era gelos. Îl pierduse. Singurul ei aliat rămăsese Luke.

TREIZECI ŞI UNU

Katy îndrăgea perioada fătatului de când era adolescentă. Era evenimentul cel mai palpitant din tot anul la fermă. Ea şi Lane îi auzeau pe tatăl lor şi pe cei din echipa angajată special pentru aducerea pe lume a viţeilor intrând noaptea în bucătărie, râzând şi luându-şi de

mâncare şi stăteau treze, ascultând gemetele şi mugetele vacilor din ţarcuri. Fetele se duceau în vârful picioarelor la fereastra dormitorului, uitându-se la bărbaţii care lucrau în benzile de lumină electrică, trăgând viţeii de sub mamele lor, firavi şi plini de sânge şi muci-lagii, râzând tare când micile fiinţe încercau să stea în picioarele lor tremurătoare, subţiri ca fusele.

Când se făcură mai mari, tatăl le lăsa uneori pe fete să iasă să ajute, chiar şi atunci când mama lor nu le dădea voie, pentru că a doua zi trebuia să plece devreme la şcoală. Venea şi le lua după ce adormea ea, le punea să se îmbrace gros şi coborau scările în vârful picioarelor.

Kathy îşi amintea cum plânseseră amândouă odată când un viţel se născuse mort şi tatăl le spusese să nu fie proaste şi să plângă, pentru că aşa înţelegea Dumnezeu să procedeze cu cei prea slabi pentru lumea asta. Mama lor pusese nişte bulbi de şofran într-un ghiveci de la bucătărie şi cele două fete rupseseră toate florile şi urcaseră spre groapa de gunoi însoţite de un băiat de la fermă şi se rugaseră toţi trei pentru trupul neînsufleţit, presărând peste el florile de şofran. A doua zi dimineaţă, când îşi găsise toate florile decapitate, mama fusese furioasă.

Acum, de când se mutase de acasă, lui Kathy nu-i mai plăcea deloc perioada fătatului. Însemna că timp de peste o lună, Clyde va dormi la ferma cea mare, făcându-şi turele în echipa de ajutoare. Îl mai vedea când se ducea s-o ajute pe mama ei la pregătirea prânzului muncitorilor sau când venea el acasă să se schimbe. În general, era prea buimac pentru a-şi mai da seama de ce e în jur, deşi adesea părea că se aştepta de la Kathy să sară imediat în pat cu el, chiar dacă ea nu avea deloc dispoziţia necesară pentru asta.

Fătatul dura de peste o săptămână şi ea deja era plictisită şi se simţea singură, mai ales în serile lungi când nu era nimic interesant la televizor. Aşa că, dacă vedea

lumină în remorca prinzătorului, găsea o scuză şi-l vizita.

Insistă să-i dea ei rufele la spălat şi-i ducea câte ceva rămas de la masă, supă sau prăjituri făcute de ea. Dacă bebeluşul era treaz şi nu urla, îl lua cu ea, pentru că ştia că bătrânului îi plăcea de el.

Desigur, bătrânul domn Lovelace era departe de a fi compania perfectă pentru cineva. Prima dată când se duse, nici măcar n-o invită să intre şi când o făcu în sfârşit, Kathy descoperi că în remorcă mirosea mai urât decât într-o cocină. Dar în curând se obişnui, doar de dragul de a vorbi cu cineva. Şi în ciuda felului lui posac de a fi, bătrânul avea ceva care-i plăcea. Sau poate doar îi părea rău de el. Orice ar fi fost, îşi dădea seama că începuse să aibă afecţiune pentru ea.

Fusese plecat vreo două zile în pădure şi când observă că revenise, îl lăsă să se instaleze şi-i duse un castron cu mâncare. El o dădu pe gât cam în două minute, apoi şterse bine castronul cu pâinea adusă tot de ea.

Kathy se aşeză pe un taburet de lemn cu Buck junior pe genunchi, la celălalt capăt al mesei înguste din remorcă. Tăblia mesei era pătată, nu îndrăznea să-şi imagineze cu ce. Se gândi că bătrânul mânca hulpav, aproape ca un lup. Lumina lămpii îi desena pe chipul bătrân dâre şi scobituri. Micul Buck stătea încremenit şi tăcut, cu ochii abia depăşind nivelul mesei, urmărind fiecare mişcare a prinzătorului:

— A fost bun.

— Mai vrei? E destul.

— Nu, doamnă. Am terminat.

Îşi turnă nişte cafea, fără să se obosească s-o întrebe dacă voia şi ea, pentru că îl refuza întotdeauna. Nu-i plăcea cum arătau cănile folosite de el. Statură tăcuţi; Lovelace îşi amestecă trei linguri de zahăr în cană, privind copilul, aşa cum făcea mereu.

Adesea era greu să-ţi dai seama când era într-o dispoziţie comunicativă. Uneori abia scotea câte un cuvânt şi Kathy era cea care vorbea. Învăţase devreme de ce subiecte trebuia să se ferească. Odată făcuse greşeala să-l întrebe despre soţia lui şi el se închisese imediat, ca o scoică. La fel se întâmplase şi când îl întrebase câţi lupi reuşise să prindă.

Alteori însă, nu-l puteai opri. Era ca şi când ar fi scos cepul la un butoi, vorbele-i curgeau întruna, mai ales când subiectul era tatăl lui. Lui Kathy îi plăcuse întotdeauna să asculte istorii din timpurile de altă dată. În mintea ei, şi-l imagina pe bătrânul Joshua Lovelace arătând ca un bătrân vânător de urşi „griz" din povestirea] *eremiah Johnson*. De obicei, dacă avea chef de vorbit, nu trebuia decât să-l îndemne puţin şi o făcu acum:

— Ştii că mi-ai spus de lucrul ăla inventat de tatăl dumitale…

— Laţul, vrei să spui?

— Laţul, exact. Ce era de fapt?

El mesteca mai departe în cafea:

— Vrei să-l vezi?

— Încă îl mai ai?

— Încă-l mai folosesc câteodată.

Se ridică şi se duse la unul din dulapurile lui. Fu nevoit să îngenuncheze şi să vâre adânc mâna în el, trăgând de acolo un colac de sârmă cu mici conuri metalice subţiri ataşate de el. Îl aduse la masă şi-l puse în faţa ei. Rămase în picioare cât desfăcu ea legăturile din piele. Apoi descolăci puţin din sârmă. Copilul se întinse spre unul din conurile de metal.

— Nu, scumpule, zise Kathy. Nu-l atinge.

— Aşa e, să nu cumva să-l atingi. Poate arată ca o jucărie, dar nu e. O să-ţi arăt.

Pe masă rămăsese o bucăţică de pâine; o luă şi

începu s-o apropie încet de vârful unui con.

— Tata spunea că puiul e cel mai bun şi asta folosesc, dacă fac rost. Dar merge orice fel de carne. Întinzi laţul de sârmă în jurul vizuinii, cam când puii de lup au trei săptămâni şi se gândesc să pornească în lume. Şi pe urmă…

Se opri şi Kathy, care se uitase la mâinile lui, ridică ochii spre faţa lui şi văzu privirea ciudată cu care fixa copilul. Buck junior îl privea şi el în ochi.

— Şi pe urmă…

— Te simţi bine, domnule Lovelace?

Ochii lui se îndreptară asupra lui Kathy confuzi, părând că nu ştiu cine e şi ce caută acolo. Apoi îşi privi mâinile şi asta-l făcu să-şi amintească despre ce vorbea.

— Aşa… Puiul miroase momeala. Şi fiindcă nu ştie mare lucru, o ia în gură, de la capătul îngust. E important, pentru că nu vrei s-o declanşeze când a ajuns jos. *.

Se opri din nou, cu ochii la copil.

— Jos? îl îndemnă Kathy.

— Jos… jos în gâtlej. Şi pe urmă, când închide gura pe capătul mai lat, chiar acolo…

Strânse uşor conul cu degetele şi se auzi un pocnet puternic şi din pâine ieşiră trei cârlige zimţate, făcând-o să se împrăştie în bucăţi pe masă.

Buck junior sări speriat şi începu să plângă. Kathy îl luă în braţe şi încercă să-l aline, dar copilul nu se potolea. Se ridică şi-l lipi de ea, bătându-l pe spate, dar fără folos.

— Îmi pare rău, trebuie să-l duc acasă. Bătrânul nu răspunse. Privea pierdut la cârlige.

— Domnule Lovelace?

Kathy nu ştia dacă să mai stea să se asigure că totul era în regulă, dar plânsetul copilului era insuportabil. Se opri la uşă să-i spună noapte bună, dar el nu păru s-o audă.

Nu avea să fie sigură vreodată, pentru că avea lampa

în spate şi jumătate din faţă îi era în umbră, dar închizând uşa, lui Kathy i se păru că vede pe obrazul bătrânului prinzător sclipirea unei lacrimi.

În liniştea mormântală a nopţii, stând în pat lângă copilul adormit, îl auzi pornind snowmobilul şi se duse la fereastră, de unde văzu lumina farului traversând poiana înaltă şi dispărând în pădure.

Era ultima dată când îl mai vedea.

*

Fermierilor Calder le plăcea să termine fătatul cu prima serie de vite, înainte ca grosul vacilor să înceapă să aducă pe lume viţeii. Tatăl lui Luke se mândrea şi cu vacile lui gestante la fel de mult ca şi cu taurii şi majoritatea junincilor aflate la prima fătare scoteau viţeii mai uşor decât cum alunecă un săpun în cadă.

Totuşi, existau întotdeauna şi câteva care aveau nevoie de ajutor. Vacile mai bătrâne puteau fi lăsate să fete pe păşune, dar cele tinere erau ţinute în ţarcuri, unde erau mai uşor de supravegheat.

Momentul inseminării fusese notat pentru fiecare şi când li se apropia termenul, erau stropite pentru a li se înlătura păduchii şi li se făceau vaccinuri împotriva celor mai frecvente boli. Acum, în cea de-a doua săptămână a fătatului, apăreau câte douăzeci de viţei pe zi şi lucrurile se precipitau frenetic.

Vremea înrăutăţea mult totul. Uneori, la sfârşitul lui martie era o atmosferă de primăvară, dar nu şi anul acesta. În fiecare zi se rostogolea din munţi un viscol nou şi rareori temperatura sălta peste minus zece grade. De îndată ce o junincă părea gata să fete, o mânau la una din ieslele din hambarul viţeilor. Şi dacă deja se aşezase şi fătase, imediat ce ieşea viţelul îl îngrămădeau într-o roabă şi-l duceau la căldură înainte să-i îngheţe urechile. Uneori, dacă mama nu-i lingea destul de repede urechile, trebuia

să i le usuce cu un foehn de păr, altfel ar fi crescut nişte vite urâţite pe care nu le-ar mai fi cumpărat niciun fermier priceput.

Spaţiul din hambar era pe sponci şi de îndată ce viţelul sugea şi mama părea să-şi dea seama de ce se întâmplă, erau iar daţi afară în frig, unii viţeluşi cu urechile lipite cu leucoplast ca să nu le mai îngheţe. Era riscant să le dea afară atât de repede, căci poate nu se obişnuiseră cu puii şi uneori, după câteva zile, puteau găsi o vacă alăptând un alt viţel în loc de al ei.

Bărbaţii lucrau noaptea în schimburi de două şi trei ore, astfel că nici unul nu dormea mai mult de patru ore. Luke preluase schimbul de la Ray la ora patru dimineaţa şi nu avusese mari greutăţi. Singurul incident fusese că depistase o pereche de coioţi adulmecând pe lângă ţarcuri. Se puteau strecura foarte repede şi luau viţelul înainte ca mama să-şi poată da seama şi ţineau special o puşcă în hambar pentru ocazii ca acestea. Tatăl lui şi Clyde i-ar fi împuşcat, dar Luke îi alungă doar, mulţumind stelelor lui norocoase că nu erau lupi. Spera că aceştia din urmă se ţineau departe de ferme.

Termină de făcut curat în hambar, apoi se îndreptă spre ţarcuri să arunce o privire unei juninci care trecuse de termen. Păruse cam neliniştită în ultima oră şi Luke începea să fie îngrijorat. Pe drum, se gândi din nou la Helen şi la întâlnirea lor tristă din ziua precedentă.

N-o mai văzuse de peste o săptămână. Şi ştiind-o atât de aproape, îi lipsise mai mult decât atunci când era la mii de kilometri depărtare. Venise în oraş să ia alifie pentru rosături şi-i văzuse maşina înaintând spre el. Se opriseră cu geamurile apropiate şi vorbiseră câteva minute. Nu ca doi îndrăgostiţi, ci mai mult ca doi prieteni cam stânjeniţi:

— Aş fi urcat, dar nu pot pleca, începuse el. T-tata…

— E OK, înţeleg.

— Ai fost la s-supraveghere?

— Da. Şi cred că ai dreptate. Par să nu mai fie decât trei-patru. Nici n-am mai găsit la fel de multe prăzi ucise.

— Ai g-găsit laţuri sau altceva?

— Nu, dar cred că se învârte cineva pe acolo.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Urme şi alte chestii, nu ştiu. Şi am mai găsit un loc unde a stat cineva cu cortul. Probabil că sunt închipuiri.

Îi mai spuse că semnalele arătau că lupii coborau, apropiindu-se de unele ferme, ca şi când ar fi trecut pentru a vedea viţeii.

— Şi p-pe ai noştri?

— Şi pe ai voştri.

Făcuse o figură tristă şi tăcuseră un timp. Aveau prea multe să-şi spună şi parcă, în acelaşi timp, nu găseau ce să-şi vorbească.

— Am obosit de atâta frig, se cutremură ea.

— Te simţi bine?

— Nu. Tu?

— Nu.

Îi întinse mâna lui şi se ţinură de mâini puţin. Atunci observă uşa maşinii, pe care cineva zgâriase mare: CURVĂ.

— Of, Doamne! zise.

— Frumos, nu?

— Când s-a întâmplat asta?

— Azi-noapte.

Luke văzu o camionetă ieşind din oraş. Blocau şoseaua. O văzu şi Helen şi-i lăsă repede mâna.

— Ai spus la postul şerifului?

— De acolo vin. Adjunctul Rawlinson a fost foarte înţelegător. Mi-a spus că probabil au fost puşti de la oraş, veniţi pentru o petrecere la pădure. M-a sfătuit să-mi iau o

armă dacă sunt îngrijorată.

Luke clătină din cap. Camioneta se apropia.

— Asta e, zise Helen. Ne mai vedem.

— Găsesc un m-mod să vin la tine.

— E în regulă, Luke. Poate e bine să nu mai vii o vreme. Camioneta claxona. Îşi luară la revedere şi se duse fiecare la treaba lui.

Ajunse la ţarc, se urcă pe gard şi cercetă cu lanterna peste balustradă, căutând juninca.

— Cum merge?

Întoarse capul şi-l văzu pe Clyde, care era în schimbul următor.

— OK. E una aici d de care sunt puţin îngrijorat. Se poartă cam agitat. Cred că are un uter r-răsucit sau altceva.

Clyde întrebă care era.

— Nici vorbă, spuse văzând-o. E bine.

Luke ridică din umeri. Îi spuse lui Clyde despre coioţi, apoi îl lăsă la treabă şi intră în casă ca să doarmă o oră până în zori.

Dormi prea mult. Când termină cu duşul şi îmbrăcatul, ceilalţi mâncaseră deja la bucătărie. Îşi dădu seama imediat că se întâmplase ceva. Atmosfera era încărcată s-o tai cu cuţitul. Ray şi Jesse mâncau tăcuţi. Tatăl lui semăna cu Zeus gata să slobozească fulgerul.

Mama îi prinse privirea, avertizându-l pe când îi umplea paharul cu lapte. O vreme, nu vorbi nimeni.

— Cum se face că ai lăsat o junincă să moară? întrebă tatăl lui.

— P-poftim?

— Nu mă lua pe mine cu „poftim”, băiete.

— Care junincă?

Se uită la Clyde, dar acesta îşi ţinea ochii în farfurie.

— Clyde a găsit o junincă moartă în ţarc. Avea uterul

răsucit.

Luke se încruntă la Clyde, nevenindu-i să creadă.

— D – dar ţi-am arătat-o.

Clyde ridică puţin ochii şi-i văzu frica din ei.

— Poftim?

— Ţi-am arătat juninca şi-ai spus că e bine.

— Nu mi-ai arătat-o. Iisuse, Luke!

— Haideţi, băieţi, zise mama. Totdeauna pierdem una-două…

— Nu te amesteca, i-o reteză fioros tatăl.

— Ţi-am şi spus ce credeam că are. Şi ai zis că e bine!

— Ia ascultă, puştiule. Să nu încerci să-mi pui asta în cârcă.

Luke se ridică. Scaunul scrâşni pe podea.

— Unde-ţi închipui că pleci? întrebă tatăl.

— M-am s-săturat.

— Zău? Al dracului să fiu, eu nu. Stai jos. Luke clătină din cap:

— Nu, domnule.

— Ba o să faci bine să stai dacă-ţi spun eu.

— Nu, domnule.

Tatăl lui păru descumpănit. Nu era obişnuit cu sfidarea. Ray şi Jesse se ridicară cu ochii în pământ şi ieşiră în linişte.

— Să faci bine să stai până termin ce am de spus. Mama ta îmi spune că te gândeşti să pleci la facultate în Minnesota, e adevărat?

Mama se ridică şi ea:

— Buck, ce Dumnezeu, nu acum…

— Taci din gură. Să studiezi pupatul iepurilor sau aşa ceva. E adevărat?

— B-b-biologie.

— Deci e adevărat. Şi nu te-ai gândit să-ţi consulţi şi

tatăl în problema asta?

Luke simţi că încep să-i tremure picioarele. Dar nu de spaimă. Pentru prima dată în viaţă, nu-i era frică de chipul de taur care-l aţintea cu privirea din capul mesei. Nu simţea decât mânie pură, distilată în aţâţi ani. Era aproape o uşurare.

— Ţi-ai înghiţit limba?

Luke îşi privi mama. Stătea lângă chiuvetă, luptându-se să nu plângă. Se întoarse din nou spre tatăl lui. *Ţi-ai înghiţit limba*? Inspiră adânc şi simţi un mare calm urcându-i din piept. Clătină din cap:

— Nu, spuse simplu.

— Atunci fă bine şi explică-te.

— Eu n-n-n…

Acesta era momentul. În cameră zbura o pasăre albă şi Luke nu trebuia decât să întindă uşor mâna şi s-o prindă, apoi va fi liber. Inspiră din nou:

— N-am crezut că te interesează.

— Chiar aşa? zâmbi sarcastic tatăl, lăsându-se pe spate.

— Ştiam că n-nu mă vei aproba.

— Ei bine, ai greşit prima oară şi ai avut dreptate a doua. *Sunt* interesat şi sigur ca dracu’ nu te aprob. O să te duci la Montana State, băiete, să înveţi să fii un fermier bun, nu să laşi junincile să moară.

— Dacă e prea l-laş ca să recunoască, nu-mi pasă. Şi nu mă duc la M-Montana State, mă duc la M-Minnesota. Dacă mă acceptă.

— Chiar aşa, zău?

— Da, domnule.

Tatăl se ridică şi veni spre el şi Luke simţi pe moment că-i piere curajul.

— Şi cine dracu’ crezi tu c-o să-ţi plătească studiile?

— G-g-găsesc eu o cale.

— Plătesc eu.

Vorbise mama şi amândoi se întoarseră s-o privească.

— Ţi-am zis să nu te bagi.

— D-d-d…

O, *Doamne*, se gândi Luke, *nu mă părăsi acum*. *Nu lăsa pasărea albă să plece*.

— D-d-d… îl maimuţări tatăl lui.

Luke simţi un râu de mânie rece declanşându-i vorbele:

— De ce trebuie să b-bruschezi pe toată lumea? N-ai făcut destul rău? Trebuie să fim toţi cum vrei tu, nu-i aşa? Tot ce n-nu înţelegi, trebuie să faci să sufere. De ce, ţi-e frică de ceva?

— Nu îndrăzni să vorbeşti cu mine aşa.

— Aşa e?

Tatăl făcu un pas spre el şi-l lovi tare peste faţă cu dosul palmei. Mama ţipă şi îşi acoperi ochii. Clyde se ridicase şi el.

Luke simţi în gură gustul metalic şi sărat al sângelui, îşi privi tatăl care-l fulgera din priviri, pieptul masiv tălăzuindu-i şi gâtul congestionându-i-se de furie. Îi amintea de grizzly-ul care-i atacase în pădure. Şi se întrebă într-o străfulgerare de ce nu mai era speriat.

— Plec, spuse.

Simţea cum îi curge sânge din colţul gurii şi văzu că şi tatăl lui observase şi parcă în ochii lui reci, cenuşii, apăru o mică licărire de îndoială.

— Treci înapoi la treabă.

— Nu, domnule. Plec.

— Dacă faci asta, nu mai pui piciorul în casa mea.

— Oricum n-nu e locul meu aici. N-a fost niciodată, înclină din cap spre mama lui şi ieşi din cameră. Urcă în camera lui, scoase două genţi de voiaj din dulap şi îşi luă câteva haine, nişte cărţi ale lui şi alte lucruri de care putea

să aibă nevoie. Auzi uşa bucătăriei trântindu-se şi-l văzu pe fereastră pe tatăl lui bătând zăpada spre ţarcuri, însoţit de Clyde. Se lumina. Se întreba tot timpul dacă starea aceea de calm nu-l va părăsi, dar persista.

Ajungând în capul scărilor, se uită dincolo de uşa deschisă în dormitorul părinţilor şi îşi văzu mama umplând un geamantan desfăcut pe pat. Îşi lăsă jos gentile şi se duse la uşă:

— Mamă?

Ea se întoarse şi se priviră în ochi. Apoi veni spre el cu braţele întinse şi se strânseră unul lângă altul. Nu-i vorbi până când suspinele ei nu se potoliră:

— Unde o ssă stai? Ea se ştergea la ochi:

— Am sunat-o pe Ruth. Mi-a zis că pot să stau la ea o perioadă. Tu te duci la Helen?

El dădu din cap. Mama îşi ridică fruntea de pe pieptul lui şi-l privi:

— O iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

El ridică din umeri şi încercă să zâmbească/Deodată, îi veni şi lui să plângă, dar n-o făcu:

— Nu ştiu, spuse. Cred că da.

— Şi ea te iubeşte?

— Mamă, eu…

— Iartă-mă, nu e treaba mea.

Îl mai îmbrăţişa o dată şi-l sărută pe obraz:

— Promiţi că vii să mă vezi?

— Promit.

Îşi lăsă bagajele în sufragerie şi se duse la rastelul de arme din biroul tatălui şi luă de acolo carabina Winchester 270, care devenise a lui după moartea fratelui, deşi o folosea rar. Luă şi o cutie de cartuşe din sertarul unde se păstrau şi o puse cu puşca într-una din genţi. Îşi luă din cuierul din bucătărie haina, pălăria şi impermeabilul, încă o pereche de cizme şi le duse pe toate la jeep.

Pornind motorul, se uită peste pajişte şi-l văzu pe Ochi-de-Lună stând cu ceilalţi cai lângă copacul care creştea din Ford-ul cel vechi. Era prea departe ca să fie sigur, dar i se păru că şi calul se uita la el.

Ieşind pe poartă, se uită peste umăr spre fermă. Tatăl şi Clyde mânau câteva juninci spre hambar. Clyde se întoarse şi se uită după el. Tatăl lui mergea înainte, fără să-i arunce nicio privire.

Înainte de a muri, prinzătorul voia să-şi ceară iertare, dar nu avea de la cine.

Singura persoană care l-ar fi înţeles era Winnie, dar ea murise. Se întrebă de când ştiuse de „licărirea" aceea, sau cum îi spunea şi de ce nu-i spusese mai demult, deşi în inima lui ştia că n-ar fi ascultat-o.

Se gândise să meargă la cabina bioloagei şi să îşi ceară iertare de la ea. Dar n-o cunoştea şi-i era prea ruşine să-i spună ce făcuse. Şi oricum, nu trebuia să-şi ceară iertare numai pentru asta. Era o viaţă întreagă. În cele din urmă, se duse la mină. Era un loc la fel de bun ca oricare altul.

La început, mintea i-o luase razna şi se gândi că poate puiul pe care-l împuşcase seara trecută nu murise de tot şi dacă găsea intrarea în mină, mai putea să-l salveze. Umblase prin jur, dar n-o găsi şi într-un târziu îşi veni în fire şi îşi aminti ce ravagii provocase glonţul.

Acum stătea gol, cu spatele sprijinit de un copac aflat la marginea luminişului unde era gura de aerisire. Îşi aruncase toate hainele acolo jos şi îşi imagina că acoperă lupii. Pielea lui ofilită era aproape la fel de albă ca şi zăpada. Se uita cum stelele păleau şi se stingeau una câte una în cerul dimineţii.

Frigul îl lua în stăpânire. Îl simţea târându-i-se pe picioare şi pe braţe, strângându-i într-un cleşte nevăzut inima. Îl simţea lipindu-i-se de pielea capului ca o capelă,

în vreme ce respiraţia i se încetinea, îngheţa şi i se poticnea în barbă.

Îi era atât de frig, încât nu-l mai simţea. De fapt, asupra lui se aşternea o stare de pace visătoare. Şi în acel moment, gândurile începură să-i joace farse. I se păru că o aude pe Winnie strigându-l şi încercă s-o strige şi el pe ea, dar vocea îi îngheţase înăuntru. Apoi îşi dădu seama că strigătul venea de la o pereche de corbi care băteau cu aripile lor mari cerul argintiu de deasupra luminişului.

Tot traiul şi-l ocupase cu moartea şi astfel, ajunsese să nu se teamă prea mult de ea. Şi când veni în sfârşit, nu se auziră surle şi fanfare de durere şi nicio voce răzbunătoare nu-i înşiră pe de rost păcatele.

În loc de asta, în ultima reverie, văzu chipul unui copil mic privindu-l la lumina unei lumânări. Poate era copilul din vale, deşi părea cumva diferit. Poate era copilul pe care nu-l avuseseră el şi Winnie. Apoi, deodată, prinzătorul îşi dădu seama că era el însuşi copil. În clipa aceea, umbra mamei necunoscute se aplecă spre flacăra lumânării şi suflă în ea blând.

PRIMĂVARA

TREIZECI ŞI DOI

Al doilea dezgheţ al anului fu mai discret decât primul. Vântul care topi zăpada nu mai fu grăbit şi arzător şi râul Hope, satisfăcut probabil de extravaganţele sale anterioare, se mărgini la albia lui veche, umplând-o până sus, dar fără primejdie.

Până în prima săptămână a lui aprilie, zăpada lăsă câmpiile cafenii să se zvânte în soarele alburiu şi se retrase către înălţimi. Se mai răsfrângea încă în marginile pădurii şi se prelungea în dâre dantelate în cutele umbrite şi şanţurile fermelor aflate mai pe înălţimi. Era încă prea devreme pentru ca pomii să aibă încredere că vremea caldă nu e un nou tertip al iernii. Deşi în luminişurile mai

calde ale pădurii mugurii se pregăteau să se desfacă, plopii canadieni de pe coaste rămâneau nepăsători, cenuşii şi desfrunzind pentru încă o lună.

Cu toate acestea, timpul se scurgea implacabil în pântecul lupoaicei albe. Cu trei săptămâni înainte, găsise vizuina părăsită a unui coiot la poalele unei poieni şi pe când cei doi pui supravieţuitori o priveau nedumeriţi, săpase ore întregi, reconstruind bârlogul după gustul ei.

Burta îi atârna greu acum şi-i era şi mai greu să vâneze în zăpada care se topea. Cei doi pui deveniseră acum adulţi de un an. Dar deşi aveau greutatea unor adulţi, le lipseau viclenia şi înţelepciunea acestora. Ajutaseră la doborârea multor prăzi, dar încă nu duseseră singuri la capăt o vânătoare. Şi cum mama lor se mişca atât de încet, erau adversari slabi chiar şi pentru o căprioară istovită de iarnă.

De zece ori pe zi patrulau împreună, căutau, vânau şi ratau. Uneori prindeau un iepure sau un iepure polar şi-l împărţeau cu mama lor, dar masa nu merita decât rareori energia pe care o cheltuiau pentru a o procura. Vagabondând neliniştiţi, se luau după mirosul de hoit sau hrană furată de prădători mai mărunţi.

O miasmă diferită îi purtă într-o zi la marginea unui luminiş unde un bătrân stătea rezemat de un copac. Degetele de la picioarele lui goale se iţeau prin zăpada marcată la o distanţă prudentă de urme de coiot şi pisică sălbatică. Lupii fură şi mai prudenţi, pentru că în mirosul lui era ceva înspăimântător şi în acelaşi timp familiar şi ceva cu mult mai rău se simţea în aerul locului unde-l găsiseră. Fugiră cu urechile lipite de cap şi cozile între picioare, lăsându-i leşul pentru urşii treziţi din hibernare.

În schimb, mirosul ce urca în aerul cald, venind de la fermele din vale, era mult mai tentant. Fătau vacile din cirezi şi lupii găsiseră deja locurile unde fermierii aruncau

animalele moarte. Îi goniseră pe coioţi şi mâncaseră fără grijă. Străbătând potecile şi ascunzişurile ţinutului, fuseseră martori la naşterea acestor creaturi a căror came o gustaseră şi văzuseră cât de încete şi vulnerabile păreau.

Lupoaicei albe i se apropia timpul şi dispăru în bârlogul ei. Cei doi lupani o aşteptară să revină toată noaptea şi a doua zi. Patrulau înainte şi înapoi şi stăteau ore întregi cu botul pe labe, privind gura grotei. Uneori se duceau până acolo şi scânceau, dar mârâitul dinăuntru îi avertiza să rămână afară. În cea de-a doua seară, când ea tot nu ieşea, porniră să rătăcească, înfometaţi şi nerăbdători.

Şi în timp ce mama lor dădea naştere la şase pui, ei se luară după urmele tatălui mort, ieşiră din pădure şi cu mare uşurinţă, uciseră primul lor viţel.

Alegerea lupilor fu impecabilă: Angus negru pursânge, prăsit la ferma Calder.

I se păruse o idee bună când plecase de la cabană. Dar acum, parcând peste drum de magazinul de cadouri, lui Helen îi venea să întoarcă şi să plece ca vântul înapoi. Probabil că era prea târziu. Mama lui Luke putea s-o fi văzut deja prin vitrină.

Îi spusese lui Luke motivul plecării ei la oraş: voia să ia nişte provizii de la Iverson. Era sigură că lui nu i-ar fi plăcut ideea că mergea s-o vadă pe mama lui. Dar Helen simţea că-i datorează o explicaţie acestei femei. Nu ştia exact ce avea de gând să-i spună. Iartă-mă că ţi-am furat fiul? Iartă-mă că i-am răpit virginitatea? îi era destul de greu să-şi explice şi ei însăşi, darămite altcuiva.

Cum ar putea cineva să înţeleagă măcar puţin din ce simţise în ziua aceea când apăruse la cabană cu gentile alea mari şi-i spusese că plecase de acasă, întrebând-o dacă „putea rămâne câteva zile”? îl luase pur şi simplu în braţe şi stătuseră mult aşa, strângându-se la piept.

— Acum vei fi în siguranţă, îi zisese.

Şi ea chiar se simţea aşa.

Viaţa alături de el în încăperea aceea înghesuită care era lumea lor şi a nimănui altcuiva păruse lucrul cel mai natural cu putinţă. Luke glumea că trăiau ca lupii. Şi într-un fel era adevărat, pentru că împărtăşeau o animalitate lipsită de pudoare. Seara, înainte de a se culca, încălzeau de multe ori un cazan de apă pe sobă, se dezbrăcau şi se spălau unul pe altul. Nu cunoscuse niciodată un amant atât de tandru şi nici măcar cu Joel nu simţise dorinţe fizice atât de complete.

Cu Joel, avusese parte de pasiune, plăcere şi prietenie, dar abia acum îşi dădea seama că nu avusese cu el intimitatea aceasta reală pe care o trăia cu Luke. Cu Joel devenise atentă la ea însăşi, grijulie tot timpul să fie femeia pe care şi-o dorea el şi pe care ar fi vrut s-o păstreze.

Acum, i se părea că adevărata intimitate este posibilă între doi oameni atunci când simt ei înşişi, fără să se supravegheze constant. Cu Luke putea să fie aşa. O făcea să se simtă dorită şi frumoasă şi, lucrul cel mai important, pentru prima dată în viaţă nu se simţea judecată de cel de lângă ea.

Dar cum arii putut să-i zică şi pe ocolite aşa ceva mamei lui, pentru Dumnezeu? Poate că, până la urmă, ar trebui să se întoarcă. Totuşi, îşi făcu în gând cruce şi coborî din maşină.

Portiera proaspăt vopsită arăta aproape la fel de rău ca atunci când era inscripţionată, Luke găsise nuanţa potrivită la un mecanic de Toyota din Helena şi o vopsise excelent. Problema era că restul vehiculului era atât de decolorat şi ruginit, încât uşa ieşea în evidenţă ca un panou, tentând pe cineva să scrie din nou pe ea.

Intră şi uşa magazinului Paragon scoase un clinchet

puternic. Slavă Domnului că nu erau clienţi, doar Ruth Michaels la tejghea.

— Bună, Helen! Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine. Tu?

— Şi eu, acum, că s-a topit zăpada.

— Cred şi eu. Doamna Calder e aici?

— Sigur, a ieşit în spate. Mă duc s-o chem. Vrei o cafea?

— Nu, mulţumesc.

Aşteptă fredonând în surdină cu nervozitate. Le auzea pe cele două femei vorbind, dar nu le desluşea cuvintele. Ruth se întoarse îmbrăcându-se:

— Eu ies un pic. Ne vedem mai târziu, Helen.

— OK.

Uşa clincheti din nou şi Helen observă că ieşind, Ruth întorsese tăbliţă cu DESCHIS/ÎNCHIS şi trăsese iala.

— Bună, Helen.

— Bună ziua, doamnă Calder.

Helen n-o mai văzuse de la Ziua Recunoştinţei şi fu din nou izbită de asemănarea ei cu Luke; aceeaşi piele deschisă la culoare şi frumoşii ochi verzi. Îi zâmbi:

— Cu ce te pot ajuta?

— Păi, eu…

— Hai în spate să stăm în linişte.

Helen o urmă la micul bar şi se cocoţă pe un taburet. Eleanor Calder trecu în spatele barului:

— Îţi fac o cafea?

— Numai dacă bei şi dumneata.

— Cred că eu o să-mi fac una 7, La ce bun”.

— Atunci eu vreau una „La bun”. Una mare şi tare. Încă se străduia să-şi dea seama cu ce să înceapă. O

privi în tăcere pe mama lui Luke preparând îndemânatică băuturile. Se minună că o femeie căsătorită atâta timp cu Buck Calder îşi păstrase o asemenea graţie

şi demnitate.

— Am venit să-ţi explic despre mine şi Luke, nu să-ţi *explic* exact, doar… să-ţi spun că… la naiba!

Doamna Calder zâmbi:

— Lasă-mă să te ajut.

Îi puse cafeaua lui Helen în faţă şi se apucă să şi-o facă pe a ei:

— L-ai făcut pe Luke foarte fericit. Din punctul meu de vedere, nu i-ai făcut decât bine.

Ieşi din spatele barului şi se aşeză mestecându-şi gânditoare cafeaua. Helen era uluită.

— Mulţumesc, îngăimă fără rost.

— Cât despre faptul că s-a mutat cu tine, nu pot să spun decât că unii dintre oamenii de aici sunt puţin conservatori. Dar e decizia voastră. Şi cu toată sinceritatea, nu ştiu unde s-ar fi putut duce în altă parte.

— Luke spune că te-ai mutat şi dumneata.

— Da.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău. Trebuia s-o fac cu ani în urmă. Bănuiesc că am stat doar pentru Luke.

Mai vorbiră o vreme despre facultatea lui Luke şi apoi despre lupi. Helen spuse că probabil nu mai rămăseseră decât trei sau patru. Din superstiţie, nu menţiona că pierduseră şi semnalul femelei alfa cu o zi înainte. Poate, cu noroc, asta însemna că intrase în bârlog.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— Nu ştiu. Poate-i omoară cineva. Eleanor Calder se încruntă:

— Ştii, am uitat să-i spun lui Luke şi poate n-ar trebui să scot o vorbă, dar ginerele meu a angajat pe cineva la ferma lui, un om pe nume Lovelace. Nu-mi dădeam seama unde mai auzisem numele ăsta, apoi mi-am amintit.

Pe vremuri, era un braconier faimos în Hope, pe

nume Lovelace. Un „prinzător”, aşa-i spuneau.

Dan realiză imediat că de data aceasta, Calder şi ginerele lui respectaseră la literă regulamentul asociaţiei crescătorilor de vite. Acoperiseră cei doi viţei morţi cu prelate susţinute de greutăţi şi aşezaseră cu grijă bucăţi de placaj pe urmele şi excrementele pe care lupii le lăsaseră ca pe o carte de vizită.

Din fericire, de data asta nu mai chemară niciun reporter TV, dar Clyde Hicks făcea singur treabă destul de bună. Dădu drumul camerei de filmat imediat ce maşina cu Dan şi Bill Rimmer apăru pe pajişte. Ca de obicei, Dan adusese şi el camera ca să filmeze necropsia, dar Hicks nu voia să rişte:

— Voi, cei de la agenţii guvernamentale, puteţi monta chestiile ca să arate ce vreţi voi, spuse. Vrem să ne asigurăm cu propria noastră înregistrare.

Era limpede că se imagina un artist, apropiind şi îndepărtând focalizarea şi schimbând unghiurile, astfel încât să filmeze nu numai necropsia, ci şi pe Dan înregistrând, la rândul lui, pe video. Nu-i mai trebuia decât a treia cameră pentru a obţine un film în film în alt film…

Calder nu le dăduse nici bună ziua. Păstra o tăcere elocventă. Când îl sunase pe Dan la birou, îi relatase doar faptele seci. Nu adăugase decât un avertisment, cerându-i să n-o aducă şi pe Helen Ross. Spuse că nu dorea s-o vadă pe pământul lui. Dan îi lăsă un mesaj, aducându-i lui Helen la cunoştinţă faptele.

Bill Rimmer termină de jupuit cel de-al doilea viţel pe placa dubitei. Urmele de dinţi şi hemoragii nu lăsau nicio îndoială asupra faptului că primul animal fusese ucis de un lup sau mai mulţi.

Calder se uita cu braţele încrucişate. Nu mai rămăsese nimic din farmecul de crocodil pe care-l afişase în cele două ocazii precedente acestei întâlniri. Era palid şi

tras la faţă şi avea sub ochi cearcănele adânci pe care le fac mulţi fermieri în perioada fătatului. Îşi încleşta constant muşchii feţei. Arăta ca un deget tresărind pe trăgaci.

Dan ştiu că ceva era în neregulă când Bill Rimmer deveni tăcut. Al doilea vitei avea urme de dinţi, dar aproape nicio hemoragie. Rimmer deschidea pieptul viţelului:

— Bun, zise într-un târziu. Au mâncat şi din viţeluşul ăsta.

Se îndreptă şi-i aruncă o privire lui Dan înainte de a se întoarce spre Calder:

— Doar nu l-au omorât lupii.

— Poftim? întrebă Calder.

— Viţelul ăsta era mort la naştere. Calder îl privi lung:

— Noi nu avem vaci care fată viţei morţi, spuse pe un ton îngheţat.

— Mi-e teamă că acesta aşa a fost, domnule. Nu i s-au deschis plămânii, vă pot arăta dacă…

— Plecaţi de aici.

Dan încercă să medieze:

— Sunt sigur că nu va fi nicio problemă să obţineţi o compensaţie la preţul pieţei pentru amândoi. Apărătorii animalelor sălbatice înţeleg foarte bine…

— Crezi că aş atinge banii lor mânjiţi de sânge?

— Domnule, eu…

— Acum plecaţi dracului de pe pământul meu.

Luke fu cât pe aci să se rătăcească în labirintul drumurilor forestiere. Nu îndrăzni să treacă pe lângă fermă, ca să nu-l vadă cineva. Alt drum nu mai era decât prin pădure şi nu-l mai folosise de multă vreme.

Pornise imediat după ce aflase de la Helen. Era amiază şi Kathy trebuia să fie la ferma părinţilor, să

gătească pentru muncitori. Dar timpul trecea repede. De obicei se întorcea pe la trei. Nu avea decât o jumătate de oră.

În sfârşit, găsi cărarea pe care o căuta. Era înnoroită şi desfundată şi trebui să se oprească o dată şi să mute un copac prăbuşit de-a curmezişul ei. Dar măcar îşi dădea seama după teren că era mai sus de casa lui Kathy; parcă şi făcu restul drumului pe jos.

Din capătul poienii, nu se vedea nimeni prin preajmă, în spatele hambarului se zări o remorcă argintie, ataşată de un Chevrolet cenuşiu. Ştia că nu-i aparţinea lui Clyde. Când ajunse la mormântul lui Prince, Maddie, bătrâna căţea collie, veni lătrând de după colţul casei, dar apoi îl recunoscu şi începu să dea din coadă şi să se gudure. Se aplecă să-i dea atenţie, dar în acelaşi timp stătea cu ochii pe casă, să vadă dacă nu fusese nimeni alarmat de lătrături. Totul era liniştit.

Ca să fie sigur, ciocăni la uşa bucătăriei şi strigă în jurul hambarului. Nu se vedea nici ţipenie de om. Se duse repede la remorcă, bătu, dar nu primi niciun răspuns. Încercă mânerul uşii şi văzu că nu era încuiat.

Nu-i luă mult timp pentru a-şi da seama că nu era sălaşul unui dulgher. Numai după miros se simţea. Pe pat era o blană de lup, dar asta nu spunea mare lucru. Apoi găsi dulapurile mascate. În două erau capcane, cabluri, sârme şi alte lucruri, cum nu mai văzuse niciodată, în altul găsi sticle numerotate, dar fără denumiri. Desfăcu dopul uneia şi-i mirosi conţinutul. Avea acelaşi miros cu al sticlelor lui Helen: urină de lup.

Atunci auzi o maşină parcând afară.

Băgă repede o sticlă şi un laţ de sârmă în buzunarul hainei şi puse totul la loc cum găsise. Coborî din remorcă şi încercă să închidă uşa fără zgomot, dar scoase un pocnet zgomotos.

— Domnule Lovelace?

Luke îngheţă, înjurând în gând. Era Clyde şi venea într-acolo.

— Domnule Lovelace?

Când îl văzu pe Luke, expresia i se schimbă într-o secundă, reflectând ostilitate. Apăru şi Kathy în spatele lui, cu copilul în braţe:

— Luke! exclamă.

— Bună.

— Ce cauţi aici? întrebă Clyde.

— V-voiam s-o văd pe sora mea.

— A, da? Şi cum ai ajuns aici, ai zburat? Luke făcu semn din cap spre pădure:

— Am parcat sus.

— Chiar că ai tupeu să iscodeşti pe pământul altora.

— Clyde, ce Dumnezeu! zise Kathy. Ochii lui Clyde alunecară spre remorcă:

— Ai căutat şi pe acolo?

— Nu, d-doar am bătut. Nu e n-nimeni acolo. Simţi cum roşeşte. Când naiba avea să înveţe şi el să spună o minciună?

— Chiar aşa? dădu Clyde din cap.

— Mda, ridică Luke din umeri.

— Mişcă-ţi fundul de aici.

— Clyde! exclamă Kathy. A venit la mine!

— Ei, şi? Te-a văzut, nu?

— Să nu vorbeşti cu mine…

— Taci din gură.

Luke o văzu pe sora lui tresărind:

— E OK, Kathy, p-plec.

Trecu pe lângă ei şi-i aruncă lui Kathy cel mai curajos zâmbet pe care reuşi să şi-l compună. Ea părea gata să plângă; se îndepărtă repede. Ajungând la mormântul câinelui, Luke o luă la fugă. Şi nu se opri până când nu

ajunse la cabană.

Se întoarse mai repede decât făcuse la ducere şi ajungând, văzu maşina lui Dan Prior parcată lângă cea a lui Helen. Buzz se rostogoli prin noroi să-l întâmpine.

Din tăcerea încordată dinăuntru, ştiu imediat că se certaseră. Dan îl salută din cap:

— Bună, Luke.

— Bună.

O privi pe Helen. Ea părea foarte abătută:

— Dan vrea să omoram lupii care au rămas, îi spuse.

— Zău, Helen…

— Păi, e adevărat, nu? Sau trebuie să-i spunem, cum îi zice? „Control letal”, nu?

Luke se uită de la unul la altul:

— De ce?

— Au omorât unul din viţeii tatălui tău, oftă Dan.

— Aşa că Dan se lasă prostit să facă exact ce vrea tatăl tău: să scape de lupi. Fără lupi, fără discuţie – nu trebuie decât să ţipi destul de tare.

— Tu nu înţelegi o politică simplă, Helen.

— Politică!

— Da, politică. Dacă lăsăm situaţia de aici să se înrăutăţească, tot programul de regenerare a populaţiei de lupi poate fi tras înapoi cu ani de zile. Lupii ăştia au avut destule şanse. Uneori, trebuie să pierzi o bătălie ca să câştigi războiul.

— E praf în ochi, Dan. Îl laşi pe Calder să te manevreze. Ţii minte ce spuneai? Că Hope e adevăratul test al programului? Dacă nu iei poziţie împotriva unor oameni ca el, nu vei câştiga niciodată războiul.

— Trebuie să vezi lucrurile aşa cum simt, Helen. Hope nu e pregătit pentru lupi.

— Dacă faci asta, n-o să fie niciodată. Nu ştiu de ce dracu’ mai m-ai chemat aici, în cazul ăsta.

— Ştii ceva? Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare.

— Pe vremuri aveai muşchi.

— Şi tu, creier.

Scăpărau scântei din ochi. Luke scoase din buzunar laţul şi sticla cu urină de lup. Le puse pe masă:

— Asta s-schimbă ceva?

Buck urcă la ei imediat la chemarea lui Clyde. Se îndreptară amândoi direct spre remorca lui Lovelace.

— De când nu l-ai mai văzut? întrebă Buck.

— Cred că sunt cam trei săptămâni. Kathy l-a văzut plecând noaptea pe snowmobilul lui. E îngrijorată fiindcă n-a lipsit niciodată atât. Crede că i s-a întâmplat ceva.

Dacă aşa era, Buck nu avea de gând să-l plângă prea mult. Bătrânul nebun omorâse câţiva lupi în o groază de timp şi-l costase o mică avere. Şi afurisiţii tot mai omorau vite.

Intrară în remorcă. Luke nu părea să fi atins nimic. Dacă o făcuse, fusese foarte atent să nu lase urme.

— Eşti sigur că a intrat aici?

— Aşa cred.

Buck stătu o clipă pe gânduri. Luke avusese nişte bănuieli dacă se furişase acolo. După cât îl cunoştea el, băiatul putea să se ducă drept la Dan Prior şi să fie deja pe drum cu o gloată de oficiali.

— Ar fi bine să scăpăm de remorcă, zise.

— Ce să facem, s-o ardem?

— Clyde, uneori îţi merge mintea aşa de încet, că-mi vine s-o las baltă. Nu s-o ardem. O ducem şi-o lăsăm undeva.

— Bine. Şi dacă se întoarce bătrânul?

— Îi spunem unde i-am lăsat-o. OK?

Trecură imediat la aplicarea planului. În timp ce Clyde aranja lucrurile înăuntru, Buck plecă spre casă să-l cheme pe Ray. Îi spuse că se întâmplase ceva în afacerea

cu lupii şi el şi Jesse trebuia să facă un schimb în plus la viţei. Ray mormăi puţin, dar acceptă.

— Dacă domnul Lovelace a avut un accident sau ceva, n-ar trebui să urce cineva să-l caute? întrebă Kathy.

— Sigur că da. O să discut în particular cu Craig Raw-linson. Dar, scumpo, trebuie să fim atenţi la ce spunem. Zicem că ne scăpa de nişte coioţi, bine? Nu sufla o vorbă despre lupii ăia.

— Nu-s aşa de proastă, tată.

— Ştiu, scumpa mea. Tu eşti fata mea de bază.

Şi o îmbrăţişa. Îi spuse că muta cu Clyde remorca pentru eventualitatea că Luke ar scăpa vreo vorbă la cei de la Protecţia Animalelor. Se asigurară că nu mai rămăsese niciun lucru de-al prinzătorului, apoi demarară. Buck era la volanul Chevroletului şi Clyde îl urmărea în maşina lui.

Lăsară remorca la un popas mare de camioane, la patruzeci şi cinci de kilometri la est de Hope. Buck se gândi că va mai trece o vreme până s-o observe cineva.

Când auzi maşinile, Kathy se gândi la început că erau tatăl ei şi Clyde, întorcându-se. Dar peste câteva momente, văzu pe geamul bucătăriei două dubite beige, parcând lângă maşina tatălui. În fiecare vehicul erau câte doi bărbaţi cu pălării. I se făcu deodată foarte frică.

Se dădură toţi jos şi doi rămaseră la maşină, în timp ce alţi doi se îndreptau spre casă. Kathy se duse la uşă şi când deschise, unul dintre ei, un bărbat înalt cu mustaţă, îi arătă o legitimaţie. Era prea tulburată ca s-o citească.

— Doamna Hicks?

— Da.

— Sunt agentul special Schumacher de la divizia de aplicare a legii a Serviciului pentru Protecţia Animalelor. Dumnealui e agentul special Lipsky.

— Da?

Kathy îi recunoştea de la întrunirea de la primărie de

astă-toamnă. Când Schumacher îşi puse legitimaţia la loc, îi zări pistolul ascuns de haină. Încercă să pară degajată şi se forţă să zâmbească:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Soţul dumneavoastră este Clyde Hicks?

— Da.

— Am dori să discutăm cu el.

— Nu e acasă acum. S-a întâmplat ceva?

Observă că agentul Lipsky şi ceilalţi doi se uitau la hambar.

— Doamnă, am primit informaţii că cineva se ocupă de capcane ilegale pe terenul forestier al statului şi există posibilitatea să atenteze la viaţa unor animale pe cale de dispariţie.

— Adevărat?

— Da, doamnă. Şi cel care ne-a informat avea motive să presupună că persoana sau persoanele operau de aici.

— Adevărat?

Încercă să râdă, dar sunetul ieşi nereuşit:

— Simt sigură că e o greşeală.

Atunci văzu maşina lui Clyde dincolo de creastă, urmată de alta, pe care o recunoscu drept a şerifului-adjunct Rawlinson. Tatăl ei stătea lângă el. Agenţii îi aşteptară.

Când coborî Clyde, Kathy îi citi furia în ochi şi se rugă să nu se poarte ca un neghiob şi să se vâre în bucluc. Îi părea bine că era tatăl ei acolo, să preia conducerea. Se trase într-o parte, aşteptând ca agentul Schumacher să repete de ce veniseră.

Tatăl ei îl ascultă în tăcere. Se vedea după expresia lui Craig Rawlinson că nici lui nu-i plăcea prezenţa agenţilor. Clyde încercă să-l întrerupă o dată, dar fu pus repede la punct de o privire severă.

— Cred că cineva a încurcat lucrurile, spuse tatăl lui

Kathy când termină agentul Schumacher.

— Aţi găzduit aici pe cineva cu o remorcă.

Buck se uită la Clyde, de parcă încerca să-şi amintească:

— Bătrânul ăla care stătea în spate să ne ferească de coioţi avea parcă o remorcă, nu, Clyde?

— Mda, parcă.

Agentul Schumacher dădu din cap, rumegându-şi mustaţa gânditor:

— Vă deranjează dacă aruncăm o privire?

— Da, mă deranjează foarte tare, izbucni Clyde. Tatăl lui Kathy ridică o mână:

— Nu cred că vă mai putem ajuta cu ceva, domnule. Schumacher. Şi aş adăuga că, fiind fost legislator statal, iau notă de sugestia că aş putea adăposti un criminal.

— Nimeni n-a sugerat asta, domnule. Pur şi simplu verificăm o informaţie. Ne facem meseria.

— V-aţi făcut-o. Şi acum, v-aş fi recunoscător dacă aţi pleca.

Agentul căută în buzunar şi scoase o hârtie:

— Domnule, acesta e un mandat pe care scrie că pot percheziţiona proprietatea.

Tatăl lui Kathy ridică bărbia. Craig Rawlinson făcu un pas în faţă:

— Băieţi, aţi depăşit măsura. Nu ştiţi cu cine staţi de vorbă. Domnul Calder este unul din membrii cei mai respectaţi ai comunităţii noastre. De asemenea, a pierdut viţei în valoare de mii de dolari din cauza acestor lupi pe care-i protejaţi aşa de mult. I-au mai omorât doi azi-noapte. După mine, dacă cineva îi elimină, bine face.

— N-am menţionat nimic despre lupi, domnule şerif, replică agentul Schumacher. Eu nu am spus decât „animale pe cale de dispariţie”.

— Ştim cu toţii despre ce vorbeşti, zise Clyde.

— Domnule, am dori să percheziţionăm proprietatea. Kathy văzu în ochii tatălui acea flacără care-i făcea pe toţi să-şi caute ascunzători când erau mici:

— Numai dacă mă ucideţi, spuse pe un ton coborât. Kathy fu gata să strige. Lasă-i să se uite, de ce naiba conta? Remorca nu mai era acolo. Dar avu prudenţa de a ţine gura închisă. Urmă o tăcere rece. Schumacher se uită spre ceilalţi trei agenţi. Niciunul dintre ei nu părea să ştie cum să procedeze mai departe. Kathy îl văzu pe Craig Rawlinson înghiţind în sec. Apoi înainta pe aceeaşi linie cu tatăl ei şi Clyde, înfruntându-i pe agenţi:

— Aici e jurisdicţia mea. Ca şerif al ţinutului, am datoria de a menţine pacea. Ar fi bine să plecaţi, băieţi. Imediat.

Schumacher se uită la el, şi ochii îi cercetară în treacăt şi pistolul de la şoldul lui Craig. Apoi se întoarse spre Lipsky, care nu scosese nicio vorbă, dar totuşi părea cel responsabil cu decizia. După o clipă, acesta dădu din cap.

Schumacher se îndreptă spre Craig Rawlinson:

— Dumneata ai depăşit măsura, nu noi. Voi vorbi cu şeful dumitale.

— Te rog, amice.

Agenţii urcară în maşini şi tăcură cu toţii până-i văzură dispărând după creastă. Atunci Clyde trase un pumn în aer:

— Da!

Craig răsuflă uşurat şi tatăl lui Kathy îl bătu pe spate surâzând:

— Sunt mândru de tine, fiule. Aşa a fost cucerit Vestul. Se întoarse spre Kathy, căreia-i venea să plângă, dar nu de uşurare, ci de furie:

— Te simţi bine, scumpo?

— Nu, nu mă simt bine! De acum înainte, voi,

bărbaţii, n-aveţi decât să vă spuneţi minciunile singuri.

Şi întorcându-le spatele, intră în casă.

TREIZECI ŞI TREI

Ţ7 licopterul Red Bell al Serviciului Forestier ţâşni *z* afară din canion, duduitul elicei lui clătinând aerul şi făcând coroanele copacilor să se vălurească asemenea publicului de pe un stadion de fotbal;

Dan îl urmări prin binoclu urcând abrupt spre munte, către ei, aflat mai jos la vreo şaizeci de metri de locul tinde stăteau el şi Luke. Trecând pe lângă peretele canionului în dreptul lor, se înclină şi-l văzură pe Bill Rimmer cu picioarele atârnându-i peste marginea uşii elicopterului.

Era ţinut de un ham de nylon, dar de la ei nu se vedea, şi în costumul roşu şi purtând cască, părea un săritor de la înălţime pregătindu-se de plonjon. Era şi Helen cu el, dar Dan n-o zărea. Soarele scânteia pe parbrizul elicopterului şi trimise o rază şi pe ochelarii reflectorizanţi ai lui Rimmer, tocmai când acesta întindea mâna în spate să apuce puşca.

Dan îi dădu binoclul lui Luke:

— Poftim, uite cum îmi fac praf bugetul.

Stăteau rezemaţi de capota maşinii lui Dan, la marginea unei proeminenţe stâncoase, având la picioare un kilometru de pădure fremătătoare, întinsă spre valea oraşului Hope. Dan tocmai îi dăduse pilotului elicopterului, prin radio, localizarea lupului cu zgardă. Îi găsiseră semnalul mai devreme şi-i depistaseră poziţia prin telemetrie.

Din fericire, se afla pe terenul Serviciului Forestier, mai sus de ferma prezentatorului TV Jordan Townsend, aşa că nu trebuia să ceară permisiunea nimănui ca să tragă sau să aterizeze. Tot cam prin zona aceea credeau Helen şi Luke să fi fost bârlogul femelei alfa. De două zile nu-i mai captaseră semnalul, aşa că probabil până acum, adusese

pe lume un nou rând de lupi. Numai asta îi mai trebuia lui Dan.

Elicopterul circulă în jurul lor, apoi îşi înclină botul, deplasându-se spre est. Probabil că pilotul introdusese poziţia în aparatul de scanat de la bord şi acum urma pur şi simplu indicaţiile sistemului, îndreptându-se spre lup şi cei care erau cu el. Tragerea va fi gata până ajung el şi Luke acolo:

— Mergem?

— OK.

— Fiare la ora două! strigă pilotul.

Helen privi în faţă şi văzu numai vârfuri de copaci într-o goană nebună dedesubtul lor; apoi copacii dispărură deodată şi elicopterul începu să-şi vâneze propria umbră într-o poiană largă, brăzdată de bucăţi de stâncă şi ramuri căzute alandala.

Apoi îi văzu. Erau doi, stăteau la soare pe un stei. Şi se speriară, ridicând privirea spre dragonul roşu ce se prăvălea mugind din cer.

Reuşi să vadă zgarda la gâtul celui mai deschis la culoare. Se luptară să se ridice şi porniră la trap, apoi la galop spre copaci, aruncând peste grumaz priviri la elicopter. Bill Rimmer îi avea deja în cătare.1 Helen îl auzi ridicând piedica.

— Mai jos de atât nu pot, băieţi şi fete, le spuse pilotul în microfonul căştii. Era un tip solid şi bărbos cu coadă de cal şi multe inele aurite. Toată dimineaţa făcuse glume bune, dar discriminatorii, însă din fericire, acum era Serios.

— E OK, spuse Rimmer. L-am ochit.

Helen se uită din nou înainte. Zburau pe deasupra poienii la un mai mult de şapte metri de sol. La începutul pantei se înălţau copaci de trei ori mai înalţi.

— Urc în cinci secunde, zise pilotul. Patru… trei…

Helen văzu spatele lui Bill Rimmer zvâcnind când trase şi privind în jos, văzu lupul fără zgardă rostogolindu-se lovit, apoi îl pierdu, deoarece pilotul urcă brusc, depăşind aproape la milimetru vârfurile copacilor.

— Mamă, ce lovitură! chiui pilotul.

— N-aş zice nu, surâse Rimmer. Dar şi zborul a fost bun. Hai, Helen, nu fii îngrijorată, e doar o săgeată.

Dan îi iertase pe lupi în ultimul moment. Chiar şi după ce Luke îi arătase sticla cu urină de lup şi laţul de sârmă, rămăsese neclintit în decizia că toţi lupii, cu excepţia femelei alfa, trebuia eliminaţi. Apoi o vor evacua pe ea cu puii cei mici în Yellowstone.

Helen se certase, ţipase şi pledase, spunând că femela alfa va muri de foame în bârlog cu toţi puii dacă numai rămân alţii să le aducă de mâncare. Dar Dan nu vru s-o asculte. Numai după ce se întoarse la birou şi află de la agentul Schumacher ce se întâmplase la ferma lui Hicks se răzgândi…

Deja era destul de nervos, dar sfidarea pe faţă a agenţilor federali de către Buck Calder îl făcu furios. Schumacher îi spuse că fuseseră acasă la Lovelace în Big Timber şi locul arăta de parcă fusese părăsit de câteva luni. După ce vorbiseră cu şeriful ţinutului, se întorseseră dimineaţa la ferma Hicks, dar nu mai găsiseră după hambar decât vaci care păşteau îngrădite. Terenul era atât de răscolit, încât nu se putea afla ce fusese acolo înainte.

Dan spuse că era momentul să ia poziţie. În loc să-i omoare pe lupii rămaşi, îi vor adormi şi le vor pune zgardă, apoi le vor monitoriza absolut fiecare mişcare. Şi dacă îndrăznea cineva să strănute măcar peste ei, el personal o să-l ia pe ticălos de sculă şi o să-l arunce în închisoare. Helen rezistă impulsului de a face vreo remarcă ironică despre brusca revenire a lui Dan.

Pilotul făcea acum o curbă largă, pentru a putea

urmări lupul în momentul când tranchilizantul avea să-şi facă efectul.

— Crezi că nu mai sunt decât doi? strigă Rimmer.

— Mi-e teamă că da. Plus alfa. Crezi că sub stânca aia pe care stăteau e bârlogul?

— Se poate.

Dacă aşa era, locul nu era deloc ideal. Deşi valea era abruptă şi bine împădurită, bârlogul era expus şi putea fi zărit cu uşurinţă de pe drumul forestier care trecea pe la marginea poienii. Pe acesta se opri acum maşina lui Dan.

Lupul aproape ajunsese la margine, dar înainte de a intra printre copaci, se clătină şi căzu. Cel cu zgardă scăpase deja în pădure.

— OK, băieţi şi fete. Coborâm. La etajul unu, lenjerie de damă şi fiare sălbatice.

Helen şi Rimmer îşi terminară treaba cu lupul cam într-o jumătate de oră. Adultul de un an era costeliv şi în stare proastă şi fură nevoiţi să-l presare zdravăn cu praf contra păduchilor, dându-i şi obişnuita pastilă de deparazitare pe lângă injecţia cu penicilină.

— Pare să o ducă greu, zise Rimmer.

— Mda. Şi probabil că şi sora lui. Poate ar fi trebuit s-o adormim şi pe ea.

Luke se întoarse spre Dan:

— D de asta s-au apucat să omoare iar vite?

— Se poate, ridică Dan din umeri.

După ce-i marcară urechea şi-i activară şi-i testară zgarda, Rimmer îşi luă la revedere şi se întoarse la elicopter. Voiau să plece înainte de a se trezi lupul, ca să nu-l sperie. Helen îşi strânse trusa şi urcă panta cu Luke şi Dan. Relaţia dintre ea şi Dan era încă tensionată şi nu vorbiră nici unul până la maşină.

Pe când aşteptau ca lupul să facă o mişcare, Helen le arătă, folosind binoclul lui Dan, stâncile unde credea că

femela alfa îşi săpase bârlogul. Se aflau la doar două sute de metri de vârful pantei.

— Poate ar trebui să rugăm Serviciul Forestier să închidă drumul, spuse ea.

Dan aproape că sări la bătaie:

— Ce dracu' spui, Helen? E proprietate publică! *Publică*. Înţelegi? Dacă e aşa proastă să se acineze lângă drum, e problema ei.

— OK, OK:

— Nu putem să ne apucăm acum să închidem drumurile publice.

— Am înţeles, Dan. Îmi pare rău.

— Ce Dumnezeu, cum se poate?

Luke se uita prin binoclu, încercând să pară nevăzut:

— Se t-trezeşte.

Lupul se zbătu puţin, apoi se scutură şi strănută. Probabil că-i intrase pudră contra păduchilor în nas. Rămase acolo o clipă, încercând poate să-şi dea seama ce i se întâmplase şi dacă dragonul cel roşu fusese un vis. Adulmecă aerul şi întorcându-se, le aruncă o privire lungă şi neîncrezătoare. În cele din urmă, porni în trap spre copaci, în direcţia în care o luase şi sora lui.

Dan îi aduse înapoi la cabană. Nu vorbiră niciunul tot drumul. Pe lac se stabilise un stol de gâşte polare, odihnindu-se înainte de lunga călătorie spre nord. Dan opri motorul şi le priviră toţi trei din maşină.

Apoi Luke spuse că trebuia să plece în oraş, să-şi vadă mama şi să cumpere câte ceva. Helen ştia că pleca doar pentru a le da ocazia ei şi lui Dan să schimbe câteva cuvinte între patru ochi. Îl urmăriră ducându-se la maşina lui şi demarând.

— Ar fi bine să plec şi eu, zise Dan, fără s-o privească.

— OK, şi Helen deschise portiera şi coborî.

— Dan?

El se întoarse şi o privi dur:

— Da?

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Helen ridică din umeri.

— Nu ştiu. Pentru tot, cred. Parcă n-am mai fi prieteni.

— E ridicol ce spui.

— Ştiu că nu eşti de acord. Vreau să spun, cu mine şi Luke.

— E viaţa ta, Helen.

— Da.

El oftă şi clătină din cap:

— Rahat! E doar… Ei, ştii tu.

Ea dădu din cap. El se uită din nou spre lac şi Helen îi urmări privirea. Gâştele polare plecau. Auzea fâlfâitul şi vibraţia aripilor lor cu vârfuri negre.

— Ginny a găsit ceva pe Internet acum două nopţi, spuse el. Toată povestea cu Polul Sud şi cum un om de ştiinţă a descoperit că nu e unde credea toată lumea, ci la câţiva metri lateral. Aşa că atâţia ani, oamenii s-au luptat cu gheţurile, au riscat şi au murit doar ca să-şi înfigă steagul într-un punct oarecare. Nici măcar bietul Amundsen n-a ajuns cu adevărat. Cu toate astea, mergi, încheie, zâmbindu-i trist. Ea întinse mâna în maşină şi el i-o ţinu în a lui:

— Ştii unde sunt, îi spuse.

— Ştiu unde eşti, repetă ea.

Poate că fu groaza de dragonul roşu.

Sau o izbucnire subită de bun simţ. Oricare ar fi fost motivul, cei doi lupani cu zgărzi se purtară timp de două săptămâni ca nişte cetăţeni model. Probabil că vremea era factorul cel mai important. Deşi în unele nopţi mai cădea

chiciură, zilele se încălzeau şi găseau prăzi uşoare printre vietăţile mai mici care se trezeau din hibernare.

Orice efort al lupilor nu le asigura succes la elanii ce se deplasau încet înapoi spre pantele însorite şi canioanele de la înălţime. Deşi masculii îşi lepădaseră coarnele vechi, îi priveau cu un dispreţ regal pe aceşti novici prădători. Totuşi, de mai multe ori, cei doi reuşiră să doboare căprioare tinere sau slăbite şi cărară cu mândrie bucăţi de carne la bârlog.

Fiind martori la gestul lor, Helen şi Luke se convinseră că mama şi ceilalţi pui erau acolo. Îi urmăriră nevăzuţi de după un dâmb aflat într-o latură a poienii, uneori amândoi, alteori câte unul şi având întotdeauna grijă la direcţia vântului. Noaptea foloseau telescopul cu infraroşii împrumutat de Dan. De câte ori veneau, îşi ascundeau bine maşina la un kilometru distanţă şi parcurgeau tăcuţi, pe jos, restul drumului.

De la postul lor de observaţie dintre copaci, vedeau şoseaua ce trecea prin vârful poienii şi descoperiră cu bucurie că era folosită foarte rar. Odată, pe la amiază, văzură un camion cu buşteni trecând tocmai când un lup se întinsese pe stâncile de deasupra bârlogului. Îşi ţinură respiraţia, dar şoferul nu încetini şi nu păru că se uită.

Lupoaica albă îşi alăpta puii jos în pământul rece şi întunecat, departe de toţi. Carnea adusă de lupani abia-i ajungea să-şi păstreze laptele. Şi deşi cei şase pui erau încă în viaţă, erau mai mici şi mai slabi decât cei de acum un an.

Ochii lor fumurii-albaştri se deschiseseră şi urechile se întindeau şi se îndreptau. Cei mai îndrăzneţi explorau deja cuibul, dar când se aventurau în tunelul de ieşire, mama îi apuca în fălci cu blândeţe şi-i aducea înapoi, la locul unde erau în siguranţă. Într-o zi-două urma să le dea dinţii de lapte şi vor avea nevoie de carne. Numai atunci,

mama îi va lăsa afară din bârlog.

Trecuse de ora opt şi starea lui Kathy înregistrase o schimbare, de la iritare la furie în toată regula. Purta rochia ei cea mai bună, Buck junior era în pat, cina în cuptor, dar Clyde, nici pomeneală.

Fătatul aproape se terminase şi ar fi trebuit să fie prima lor seară împreună după mai mult de o lună de zile. De când plecase mama ei, Kathy pregătise masa la ferma părinţilor pentru toată lumea. Dar în seara asta mâncau toţi în oraş la Nelly, aşa că ea şi Clyde puteau lua o cină romantică şi intimă, reacomodându-se unul cu altul. Probabil că mai rămăsese să bea ceva cu ceilalţi.

Relaţia lor fusese puţin cam rece de la necazul cu agenţii federali. Mai precis, ea fusese rece şi el prudent pentru că, dacă nu se controla, Kathy îşi dădea seama că încă nu-i trecuse supărarea. De ce trebuia bărbaţii să transforme tot timpul totul într-o competiţie de muşchi, nu putea să înţeleagă. Oricum, îl făcuse să sufere şi sosise timpul împăcării.

În acest scop, petrecuse toată după-amiaza gătind un meniu franţuzesc fantezist. Îl şi scosese la imprimantă: supă *Vichysoisse*, urmată de *Boeuf en Croute Napoleon* şi apoi *Plăcintă de Pecan* (care, e drept, nu era chiar franţuzească, dar era favorita lui Clyde). Şi acum totul se ruina inevitabil.

Ca să nu spargă ceva prin casă, se apucă să împacheteze cadoul lui Lucy Miliward. Nunta era a doua zi după-amiază şi era invitat tot oraşul.

Kathy îi cumpărase un tablou de la Paragon. Îi aparţinea unui artist tânăr care locuia pe la Augusta şi despre care Ruth spunea că seamănă un pic cu Mel Gibson. Reprezenta un apus de soare în munţi, peisaj nu prea potrivit cu un cadou de nuntă, dar Lucy n-o să se supere. Se mărita cu un bărbat din Great Falls, pe nume

Dimitri, care se ocupa de petrol şi era bine situat.

Tocmai terminase de scris felicitarea pentru Lucy când farurile lui Clyde luminară fereastra bucătăriei. Când intră, era aşa spăsit, încât îl iertă aproape de tot că întârziase, dar n-o arătă imediat. Îl lăsă s-o sărute pe obraz. Mirosea a băutură.

— Iartă-mă, dragă.

— Să te înjunghii acuma sau mai târziu?

— Când vrei.

— Atunci mai târziu. Aprinde lumânările şi stai jos. Mâncarea nu era rece de tot. Clyde era destul de treaz (sau de beat) ca să spună că niciodată nu gustase ceva mai bun. Când ajunseră la plăcinta de pecan, după două pahare de vin, supărarea lui Kathy se înmuiase. După ce luă o îmbucătură şi citi denumirea franţuzească din meniu, Clyde zise că avea puţin gust de plăcintă de pecan. Ea – i explică bineînţeles că era acelaşi lucru, dar făcută cu nuci franţuzeşti.

Apoi el strică totul, aducând iar vorba despre jigodiile de lupi. Îi spuse că aflase la „Ultima Resursă”, de la doi lucrători de la compania forestieră, unde aveau bârlogul lupii:

— Dacă nu face cineva ceva, iar o să avem o haită de fiare. E incredibil. A înnebunit lumea de tot.

Kathy se ridică şi începu să strângă vasele. Nu voia să mai audă o vorbă despre lupi. Şi o făcea să-şi amintească de bietul domn Lovelace cel bătrân şi de după-amiaza aceea oribilă când veniseră agenţii federali. Clyde se duse în sufragerie. Îl auzi scotocind după ceva în dulap.

— Clyde, îţi mai termini mâncarea?

— Vin, vin.

Reapăru cu ceva în mână. Lui Kathy îi trebui puţin timp ca să-şi dea seama ce era. Era laţul prinzătorului.

— De unde naiba ai ăsta?

— Pe ăsta ţi l-a arătat, nu?

— L-ai furat din remorcă?

— Doar l-am împrumutat.

— Pentru numele Domnului, Clyde!

— Nu te rog decât să-mi arăţi cum merge, îl puse pe masă şi veni şi-o luă în braţe:

— Hai, dragă, ajută-mă. Vreau s-o fac pentru tatăl tău.

TREIZECI ŞI PATRU

Scrisoarea ajunsese în cutia poştală a lui Helen în dimineaţa aceea. Sosi într-un plic impunător, cu adresa: „Universitatea Minnesota, Campus Twin Cities, Biroul de Admitere" şi-l anunţa pe Luke că avea un loc în anul I, începând din toamna aceea, la Colegiul de Ştiinţe Biologice.

Helen chiui, îl îmbrăţişa şi-l lăudă. Luke vru să-l anunţe pe Dan imediat, dar pentru că telefonul celular iar refuzase să se încarce, coborâră să-l sune din oraş. Dan insistă să vină amândoi în Helena, să le facă cinste ca să sărbătorească admiterea.

— Lupii se poartă bine, le spuse. Pot să stea câteva ore şi fără dădacă.

În ziua aceea era nunta lui Lucy Miliward şi Luke se simţea prost că nu participa. Fuseseră invitaţi şi el şi Helen, trimiseseră cadouri separat şi pretinseseră că vor veni dacă le permitea munca. Adevărul era că la niciunul nu le surâdea ideea de a se trezi nas în nas cu tatăl lui Luke sau Clyde, care urmau să fie acolo. Prin urmare, acceptară oferta lui Dan.

Îi duse la un local unde-i plăcea lui, numit „Flecarul", şi mâncară toţi şi băură mult peste cât aveau nevoie.

Dan era într-o dispoziţie mult mai bună decât ultima oară când se întâlniseră şi părea să se fi împăcat cu Helen. Luke şi ea se Întoarseră la Hope când apunea soarele, fără

să mai vorbească, visători şi simţindu-se bine împreună.

Întorcându-se la cabană, coborâră la lac şi Luke îi aruncă beţe lui Buzz să le prindă, amândoi priviţi de Helen din iarba de lângă vechea barcă. În curând, câinele obosi şi Luke veni la ea; îşi puse capul în poala lui, privind cerul traversat de fuioare roşii, portocalii şi violacee de nori.

— Când eram mică, îmi plăcea să mă ascund.

— Nu l-le place la toţi copiii?

— Nu, eu chiar mă ascundeam. În sufragerie aveam nişte uşi de sticlă care dădeau în curtea din spate şi aveau nişte draperii lungi, de catifea roşie. Odată, când aveam opt ani, am venit mai devreme de la şcoală, m-am strecurat în casă şi m-am ascuns acolo. Am stat cinci ore.

— Cinci ore?

— Mda. Am stat acolo, nemişcată. Îmi ţineam şi respiraţia. Mama şi tata s-au dat de ceasul morţii. Au sunat la şcoală, la vecini, la toţi prietenii mei şi cum nu mă văzuse nimeni, au fost convinşi că m-a răpit cineva şi au sunat la poliţie. Era şi un râu în apropiere şi o femeie a zis că văzuse o fetiţă pe acolo, aşa că poliţia a adus scafandri să caute în apă. Când s-a întunecat, erau cu reflectoare şi cu elicoptere. Cred că a costat sute, mii de dolari. Auzeam cum dădeau telefoane şi pe mama plângând şi ţipând şi totul era aşa de… aşa de teribil din cauza mea, încât nu puteam ieşi.

— Şi ce-ai făcut?

— Am făcut pe mine şi sora mea a văzut ud pe sub draperii şi m-au găsit.

— Şi?

Helen trase aer în piept:

— Păi, erau destul de îndoiţi. Păreau uşuraţi şi supăraţi în acelaşi timp. Şi eu am zis: „De ce nu s-a uitat nimeni după draperii înainte să facă atâta tămbălău?”. Adică toţi poliţiştii ăia antrenaţi şi lucrătorii sociali şi nici

măcar unul nu s-a uitat după draperie!

— Te-au p-pedepsit?

— Da, m-au trimis la o psihiatră un an de zile. Ea mi-a spus că am o „problemă cu realitatea” şi de asta îmi place aşa de mult să mă ascund.

— Şi tu ce crezi? Helen îl privi:

— Să ştii că nici tu n-ai fi un psihiatru rău. Aşa spun şi ei: „Ce crezi *tu*?”

— Ei? zâmbi Luke.

— Cred că avea perfectă dreptate.

Luke fu pe punctul de a-i spune cum se ascundea şi el printre copaci şi o privea, la început, când venise acolo. Se hotărî totuşi să nu-i spună. Apoi îşi dădu deodată seama de ce-i spusese povestea aceea:

— C-crezi că asta facem noi, nu-i aşa? Ne ascundem de r-realitate.

— Aha.

— Mie mi se pare d-destul de real. Helen se întinse şi-l mângâie pe obraz:

— Ştiu.

— Uite, m-am gândit. Am putea să c-călătorim vara asta. Să mergem în Alaska sau în altă parte. Şi la toamnă poţi veni cu mine la Minneapolis.

Ea râse.

— D de ce nu? Poţi să-ţi termini teza.

— Of, Luke, oftă ea. Nu ştiu ce să zic.

— Spune-mi, de ce nu?

Încercă să-i desluşească trăsăturile. În ochii ei nu se mai reflecta cerul întunecat. Se aplecă şi-o sărută şi ea-l trase uşor spre ea şi îşi simţiră gurile şi trupurile vibrând de foamea aceea reciprocă, miraculoasă.

El îşi dădu seama că aşa răspundeau acum la orice întrebare prea brutală pentru minte. Cu trupurile.

Pătrunzând-o, în minte îi apăru, într-o străfulgerare,

imaginea unei fetiţe încremenite ca o statuie în spatele unei perdele purpurii. Apoi se pierdu în învăluirea nopţii. Dispăru cu spaima şi regretele în uitarea cărnii lor contopite.

Lucy Miliward arăta mult mai în largul ei călare decât arăta viitorul ei soţ. Doug şi Hettie îi dăduseră calul cel mai blând de la fermă, un jugan cafeniu închis pe care-l chema Zack şi Lucy îi mai spunea şi Prozac, denumirea unui medicament antidepresiv. Nu era limpede dacă Dimitri fusese informat de calităţile calului, dar stătea pe el de parcă animalul era într-o pauză înainte de apocalips şi urma să-l poarte drept în iad după aceea.

— E băiat de oraş, îi şoptise Hettie lui Eleanor, când îl urmăriseră încălecând. Dar ce nevoie ai de cai când ai o sută de puţuri petroliere?

Toţi stăteau acum în ţarc, pe perne de fân, privind ceremonia. La capătul vestic al ţarcului, pe fundalul muntelui profilat pe cerul roşu al serii, sub arcul unei porţi decorate cu panglici albe, roşii şi albastre ce fluturau în vânt, Lucy şi Dimitri îşi declarau dragostea.

Caii stăteau în faţa iepei preotului, a cărei coadă se legăna din când în când, parcă pentru a sublinia gravitatea jurămintelor. Domnişoarele de onoare şi cavelerii, câte trei din fiecare categorie, stăteau înşiraţi în spatele lor, călare şi ei. Fetele purtau rochii albe şi băieţii, costume negre şi pălării, cu excepţia lui Charlie, fratele mai mic al lui Lucy, a cărui pălărie zburase deja în vânt de două ori şi rămăsese acum la picioarele poneiului lui de Shetland.

Părul blond al lui Lucy era împletit cu crini şi rochia ei din satin alb lăsa graţios la vedere botinele de lac imaculate, în ciuda disconfortului evident, Dimitri arăta la fel de bine. Purta o pălărie neagră cu bor drept, costum din trei piese cu o redingotă, pinteni la cizme şi la gât, cravată neagră-şiret, sub gulerul răsfrânt. Dacă n-ar fi fost

camerele video şi n-ar fi sunat mobilul cuiva, tabloul ar fi fost copiat parcă dintr-un western vechi.

Eleanor stătea pe un balot de fân lângă Kathy, iar Clyde şi Buck stăteau pe următorul. Era prima dată când se întâlnea cu Buck după ce plecase de acasă, dar nu era atât de stânjenitor cum crezuse.

Venise mai devreme cu Ruth, s-o ajute pe Hettie la pregătirea mesei. Când venise Buck, se străduise deliberat s-o ignore. Salutase pe toată lumea şi glumise şi Eleanor ştia c-o făcea pentru ochii ei. Era aproape ca şi cum ar fi privit un străin. Arăta schimbat; mai palid şi mai bătrân, cu strălucirea pielii dispărută. Avea pete roşii sub ochi. Când se încolonară toţi să meargă din casă spre ţarc, o salută în sfârşit:

— Eleanor…

— Buck…

Îi zâmbi, dar el nu-i întoarse zâmbetul, dădu doar din cap. Asta a fost tot. Ei îi convenea. Într-un fel, devenea totul mai uşor. Toţi ceilalţi făcuseră caz de ea, întrebând-o cum se simţea cu atâta îngrijorare, de parcă ar fi suferit o operaţie chirurgicală majoră. Într-un fel, poate că aşa şi era.

În realitate, de ani de zile nu se mai simţise atât de bine şi stăpână pe viaţa ei. Trăind cu lucrurile dintr-o valiză în casa lui Ruth, se simţea liberă şi tânără şi lumea îi apărea din nou ca o promisiune, deşi nu ştia concret care.

Ruth se dovedise o prietenă adevărată. În discuţiile lor care se lungeau târziu în noapte, avea un fel de a pune întrebări cu efect imediat asupra sentimentelor lui Eleanor, făcând-o să-şi înţeleagă mai bine căsnicia. Ea presupusese întotdeauna că galanteriile lui Buck erau pur şi simplu iscate de o prea mare dragoste de femei. Ruth însă credea contrariul. Bănuia că poate în sinea lui nutrea dispreţ sau chiar spaimă faţă de femei şi sexul era modul lui de a-şi

dovedi superioritatea.

Nu toate discuţiile lor erau atât de serioase. De fapt, Eleanor râdea cu ea mai mult decât în ani de zile. Uneori o durea stomacul de râs când mergea la culcare.

Din viaţa ei de dinainte nu-i era dor decât de Luke. Dar el venea s-o vadă la câteva zile şi o dată o aduse şi pe Helen la cină. Eleanor făcuse tot posibilul să-l convingă să vină la nuntă, dar ştia că n-o va face şi-l înţelegea.

— Puteţi săruta mireasa, îl auzi pe preot.

— O să cadă de pe cal, murmură Charlie Miliward şi toţi cei din jurul lui râseră. Lucy se aplecă ea, scutindu-l de risc pe bietul Dimitri şi toată adunarea ovaţiona.

Adesea în asemenea ocazii, mireasa şi mirele galopau după ceremonie, dar astăzi, pentru ca moartea să nu-i despartă prematur, Lucy şi Dimitri se mulţumiră să meargă la pas în jurul ţarcului. În următoarea jumătate de oră pozară pentru fotografii, în timp ce toţi ceilalţi nuntaşi fură serviţi cu băutură într-un ţarc alăturat.

Totul era pregătit pentru petrecere. Se puseseră şiruri lungi de mese şi bănci şi în mijloc se fixase un ring de dans din lemn. Elmer, fiul lui Nelly, în cel mai bun tricou al lui cu „Motocicliştii lui Iisus”, cânta la vioară şi soarele apunea înflăcărat ca într-o carte cu poze sau ca în tabloul cumpărat de Kathy pentru miri. Luminiţele colorate de pe balustradele ţarcului începeau să arate frumos. Şi atunci se întâmplă.

Doug Miliward fu cel care auzi primul. Sesiunea de fotografii se terminase şi venea de la celălalt ţarc, în spatele tinerilor căsătoriţi, când Eleanor îl văzu oprindu-se şi întorcându-se spre păşune. Se încruntă şi-i rugă pe cei din jur să tacă, dar mai trecu un timp până vorba ajunse şi la Elmer şi se opri şi acesta din cântat. Dar când fu linişte, se auzi destul de limpede, purtat de briză, mugetul din rărunchi al unei vite în suferinţă.

*

Noaptea era senină şi înviorătoare şi lima în al treilea pătrar le arunca umbrele pe pantă, în timp ce încărcau echipamentul în maşină. Erau bine îmbrăcaţi şi deşi nu le era foame după răsfăţul cu Dan, îşi făcuseră sandvişuri şi un termos de cafea pentru mai târziu.

Luke spuse că avea de gând să stea în poiană toată noaptea, dacă era nevoie. Trecuseră douăzeci şi trei de zile de când femela alfa intrase în bârlog şi era convins că în noaptea aceea vor vedea puii.

Buzz nu pricepuse încă faptul că el nu participa la cursele de noapte şi Helen îl târî de zgardă înapoi în cabană. Tocmai încuia uşa când văzu fasciculele luminoase urcând printre copaci.

Era un moment neobişnuit pentru o vizită şi de când i se zgâriase maşina, întâmpina cu prudenţă orice trecător. Se duse la Luke şi aşteptară amândoi tăcuţi să vadă cine era.

Maşina circula repede, luminile zigzagând pe dâmburile şi şanţurile cu noroi uscat. Nu ştiau a cui era şi abia când se îndreptă chiar spre ei, Helen o recunoscu pe Ruth Michaels la volan şi o văzu şi pe mama lui Luke lângă ea. Se dădură jos amândouă şi Helen ştiu că se întâmplase ceva rău înainte de a auzi-ce doreau.

— Ce s-a întâmplat, mamă? se apropie Luke.

— Lupii au omorât câţiva viţei de-ai lui Doug Miliward. Tatăl tău i-a împuşcat.

— A împuşcat lupii?

— Doi din ei. A luat puşca de la un băiat de la ferma lui Doug şi i-a împuşcat pe amândoi. Doug a încercat să-l oprească, dar n-a vrut să asculte. Şi acum a adunat o bandă întreagă şi se duc la bârlog să-i omoare şi pe ceilalţi.

— Ştiu unde e bârlogul? întrebă Helen.

— Clyde zice că e mai sus de pământul lui Townsend.

— S-au dus la „Ultima Resursă” să-i ia pe băieţii lui Harding şi pe nişte amici de-ai lui Clyde, muncitori forestieri, zise Ruth. Pe urmă vin toţi încoace. Au şi băut câteva pahare.

Luke îşi clătina capul uluit. Helen încerca să gândească:

— Îl sun pe Dan.

Înşfacă o lanternă şi fugi la cabană. Apucă telefonul mobil şi formă numărul. Aşteptă, şuierând înjurături că făcea contact atât de încet.

Mama lui Luke şi Ruth erau acum în prag şi Luke aprindea lumina. Ochii lui Eleanor cercetau cabana. Era prima dată când vedea noul cămin al fiului ei. Între timp, Helen îşi dădu seama că tot ce se auzea la telefon era tăcerea:

— Fir-ar să fie!

Şi-l aruncă pe masă.

— Încă n-nu s-a-ncăreat?

— Nu. Fir-ar să fie!

Şi încercă să se gândească.

— Luke, du-te la poiană cu mama ta şi Ruth şi încearcă să le bagi minţile în cap. Eu încerc să scot puii afară.

— Helen, oamenii ăştia simt destul de înfierbântaţi, o avertiză Ruth.

— Oricum n-n-o să ne asculte.

— Atunci blocaţi şoseaua. Faceţi orice, dar împiedicaţi-i, câştigaţi puţin timp.

— Helen, tu eşti singura pe care s-ar putea s-o asculte, spuse Eleanor.

— S-scot eu puii.

— N-ai mai făcut aşa ceva. Trebuie să te târăşti în bârlog. E periculos, dacă mama e acolo.

— Mă descurc.

— Zău, Luke…

— Pot s-o fac, Helen!

Ea ezită. Probabil că avea dreptate.

— H-haideţi, să mergem!

— Ai nevoie de ceva ca să-i cari. Ia gentile tale. Luke alergă şi le trase de sub pat, începând să le golească.

— Ruth, avem nevoie de Dan. Poţi să te duci în oraş să-l chemi?

— Sigur.

Helen scrise numărul pe o bucată de hârtie şi i-l dădu:

— Sună şi la poliţie, la Serviciul Forestier la urgenţe şi unde mai crezi. Spune-le că suntem în poiana cea mare, la deal de ferma Townsend.

— Nicio grijă!

Şi Ruth o luă la fugă spre maşină.

Luke golise gentile de voiaj şi încărca puşca.

— N-o să ai nevoie de ea.

— S-ar putea să ai tu.

Verifică dacă piedica era trasă şi i-o întinse lui Helen.

— Nu, încercă ea.

— Ia-o.

Îl ascultă. Luă şi ferăstrăul mecanic, îl încuie pe Buzz în cabană şi porni spre maşini, după Luke şi mama lui. Ruth conducea deja spre oraş. Helen lăsă puşca şi ferăstrăul în maşină şi-i duse lui Luke ţepuşa cu tranchilizant şi încă o lanternă, la jeep-ul lui:

— Intră încet în bârlog. Şi fii pregătit, poate să se repeadă imediat la tine.

— Ştiu.

— Ţine ţepuşa în faţă. O să te ameninţe, dar până la urmă o să-ţi dea pace.

— OK, zise Luke, pornind motorul şi aprinzând

farurile. Aduc p-puii aici?

Helen nu se gândise la asta. Cabana era însă primul loc unde i-ar fi căutat cineva.

— Du-i acasă la Ruth, spuse Eleanor.

— OK.

— Luke? îl chemă Helen.

— Da?

— Ai grijă.

El zâmbi, dădu din cap şi trânti portiera. Eleanor şi Helen se urcară în maşina rămasă. Helen crezu că nu va porni. Dar la a treia cheie demară şi în curând îl ajunseră pe Luke, mergând prin coridorul dintre copaci în lumina farurilor lui.

— Mulţumesc că ne-ai spus, zise Helen.

Fără să-şi ia ochii de pe maşina lui Luke, Eleanor întinse mâna şi o atinse cu blândeţe pe umăr.

TREIZECI ŞI CINCI

Lupoaica albă se opri în gura bârlogului şi doi din puii ei, cei mai mari şi curajoşi, îi ieşiră printre picioare în lumea luminată de lună.

Pământul scos din bârlog când fusese săpat era tare beton de bătătorit ce fusese de cei doi lupani şi presărat cu excremente şi ţăndări de oase. Unul din pui îşi încercă dinţii pe unul, dar apoi îl lăsă jos, neimpresionat. În apropiere era ceva care mirosea mai bine.

Şi mama simţise mirosul acela toată ziua. Poate că era ceva adus de cei doi lupani, deşi nu reveniseră din noaptea trecută, de când îi vizitaseră oamenii. Poate era ceva lăsat de oameni. Le adulmecase venirea cu mult înainte de a-i auzi şi stătuse nemişcată, ascultându-le mişcările în faţa bârlogului. Auzise un clinchet şi mirosea obiectul acela şi acum, amestecat cu boare de carne proaspătă. Avea aceeaşi adiere aspră şi artificială ca şi lucrul acela care-i prinsese mai demult piciorul.

Dar puii nu ştiau asta. Ei nu miroseau decât carnea, încercaseră toată ziua să iasă din bârlog şi-i oprise mereu, întorcându-i. Dar după atâtea ore de aşteptare zadarnică a lupilor care trebuia să aducă mâncare, cu şase guri flămânde trăgând-o de ţâţe, era înfometată şi se înduplecă în sfârşit.

Primul pui se împletici foarte decis spre miros şi mama îl urmă, împingându-l şi pe celălalt pui înainte spre primul lui ospăţ. În spatele ei, încă doi pui stăteau în gura bârlogului, clipind la lună.

Era o bucată de carne albă şi mirosi şi le văzu şi pe celelalte, la fel, la câţiva metri într-o parte şi în alta. Adierea aceea nefirească venea de la o linie care unea bucăţile de carne, un lucru omenesc. Ezită şi adulmecă.

Puiul adulmeca însă carnea. O împinse cu nasul şi o trase pe pământ. Mama văzu linia mişcându-le şi se alertă ca în faţa unui şarpe veninos. Era pericol, acum ştia. Şi nu era un şarpe. Dintr-un salt, fu lângă pui.

Dar acesta apucase deja carnea în gură şi muşcă.

Luke le făcu semn când porni în jos şi Helen aprinse farurile şi o ţinu drept spre poiană. El îşi lăsă maşina în ascunzătoarea obişnuită, luă gentile şi ţepuşa şi o luă la fugă printre copaci.

Drumul era accidentat. Ţinea raza lanternei în jos şi călca în zona luminată. Erau pietre, rădăcini şi crengi rupte de vânt şi îşi prinse de mai multe ori un picior, căzând în tufişuri.

Încercă să-şi dea seama cât timp avea.

Dacă plecaseră de la „Ultima Resursă”, vor veni dinspre nord. O vor lua pe drumul care ocolea proprietatea lui Townsend şi intra în pădure, apoi vor coti la stânga pe drumul forestier. Dar dacă nu ştia când plecaseră, nu avea rost să încerce să calculeze. Nu ştia decât că trebuie să alerge.

În sfârşit, văzu printre copacii din faţă cercul luminat de lună al poienii. Stinse lanterna şi pescui în buzunar după telescopul lui Dan, apropiindu-se de marginea poienii. Se opri şi ajusta telescopul şi în clipa aceea, lupul începu să latre.

Era femela alfa. Stătea la câţiva metri de intrarea bârlogului şi lătra la el. În spatele ei se vedea mişcare şi abia după câteva momente îşi dădu seama că erau puii. Se strecurau în bârlog. Erau mult mai negri decât mama lor şi nu-i putu număra. Mama îi mâna înăuntru, dar nu părea dornică să-i urmeze.

Când intră şi ultimul, începu să patruleze, uitându-se tot timpul la Luke şi lătrând. Din când în când se ducea şi se apleca să adulmece. Apoi ridica botul şi lătra şi acum îşi încheia fiecare lătrat cu un urlet. Luke ar fi vrut să tacă. Le dădea de veste tuturor că era acolo.

Lăsă telescopul şi intră în poiană. Lupoaica era la vreo cincizeci de metri şi pe măsură ce se apropia de ea, îşi pierdea siguranţa. Fugea câţiva metri cu coada în jos, apoi părea să-şi adune iar curajul şi se întorcea, lătrând şi urlând la el. Luke vedea în lumina lunii ceva întunecat în locul unde se tot întorcea. Şi acum auzi, când se opri lupoaica din lătrat, un scâncet şi o schelălăială care nu veneau de la ea.

Parcurgând ultimii metri până la bârlog, mama fugi. Se opri la vreo douăzeci de metri, privindu-l. Acum tăcuse. Se auzi altă schelălăială. Aprinse lanterna:

— Doamne sfinte! murmură.

Helen îşi parcase maşina de-a curmezişul drumului şi ascunsese cheile sub o piatră din apropiere. Nu prea semăna a blocaj de şosea, dar bradul pe care-l tăiase cu ferăstrăul mecanic şi-l prăvălise în faţa maşinii sporea eficienţa baricadei. Acum îl tăia pe al doilea şi talaşul ţâşnea puzderie în lumina lanternei lui Eleanor.

Termină într-un minut şi dându-se înapoi, o avertiză pe Eleanor. Copacul se înclină şi căzu exact unde dorise, apoi tăcerea sfâşiată a pădurii se ţesu la loc.

Se aflau la un kilometru şi jumătate de poiană, spre nord. Helen alesese locul acela pentru că se vedea bine toată porţiunea drumului care şerpuia până în vale în curbe abrupte. De acolo puteau observa de departe orice maşină. Până acum, nu apăruseră.

Helen puse ferăstrăul în maşină, în spate. Eleanor îi dădu lanterna.

— Te deranjează dacă o sting, să nu consum bateriile?

— Nu. Îmi place în întuneric.

Părea perfect calmă şi Helen se întrebă cum reuşea. Inima ei o luase razna. Statură amândouă lângă maşină un timp, tăcând şi privind luna. O bufniţă chema dintr-un copac de sus, din pădure.

— Nu ţi-e frig? întrebă Helen.

— Mi-e bine.

— Aş da orice pentru o ţigară.

— Pe vremuri mă pasiona şi pe mine fumatul.

— Păi, se spune că fumează numai soiul cel mai bun de femei…

— Şi soiul cel mai rău de bărbaţi.

— Atunci, dacă ne lăsăm, asta ne face mai rele?

— În niciun caz.

Râseră amândouă, apoi tăcură din nou.

— Poate nu mai vin, spuse Helen.

— A, ba da, se încruntă Eleanor. De ce crezi că urăsc oamenii atât de mult animalele astea?

— Lupii? Nu ştiu. Poate seamănă prea mult cu noi.

Ne uităm la ei şi ne vedem pe noi. Fiinţe sociale, grijulii, iubitoare, care din întâmplare sunt şi nişte ucigaşi teribili. Eleanor chibzui un pic:

— Poate şi din invidie?

— De ce?

— Pentru că ei fac încă parte din natură şi noi am uitat asta.

Părea gata să continue, dar privirea îi fu atrasă de o mişcare din vale:

— Vin, spuse.

O pereche de faruri se vedea la prima curbă. Inima lui Helen începu din nou să bată nebuneşte. Cele două femei priviră cum alt vehicul apărea pe drum, apoi altul. Auzeau şi zgomotul motoarelor şi lătrat de câini. Veneau mai multe camionete. Cinci, şase… opt cu toate, urcând în convoi:

— Gata, asta e, rosti Helen.

Buck nu numărase, dar socotea că erau în jur de douăzeci, inclusiv câţiva de care nu-i părea bine. Cei doi băieţi Harding şi tăietorii de lemne cu care băuseră la bar erau ameţiţi destul de tare. Unii îşi luaseră băutură cu ei şi fusese nevoit să se oprească pe drum şi să le spună să nu mai cânte şi să chiuie dacă nu voiau să-i trimită acasă. Pe de altă parte, unde-s mulţi, puterea creşte. Nimeni nu va putea băga tot oraşul la închisoare.

El şi Clyde erau primii, în maşina lui Clyde, cu un muncitor forestier vârât între ei ca să le arate drumul. Era unul dintre indivizii care merseseră cu o noapte înainte cu ginerele lui să întindă blestematul ăla de laţ. Trebuia să vâre nişte otravă sau benzină în gaură şi gata. Oricum, vor îndrepta cu toţii lucrurile acum.

Mânia lui Buck se mai distilase. Când împuşcase cei doi lupi, era atât de furios încât nici nu-şi dădea seama ce face. Parcă i-ar fi explodat ceva în cap, toată presiunea care se acumulase înăuntrul lui în lunile cât fusese umilit, respins şi lovit. Acum însă, fumul se risipise şi mânia se încinsese ca un fier roşu în el, înălţându-se neclintită.

— Uite, spuse Clyde. A ajuns altcineva înainte. Parcurgeau ultima curbă şi drumul se nivela. La vreo două sute de metri în faţă stătea cineva cu o lanternă. Apoi, în lumina farurilor, văzură drumul barat de copaci şi o maşină parcată în spatele lor.

— Ce...? se miră Clyde. E femeia cu lupii. Şi cine dracu' e cu ea?

Buck văzuse deja cine era. O recunoscu şi Clyde şi se întoarse spre el:

— Cristoase, ce caută Eleanor aici?

Buck nu răspunse. Sigur că ea se dusese la Helen Ross şi-i spusese ce se întâmpla. Propria lui soţie.

— Opreşte aici, zise.

Parcară la vreo cincisprezece metri de blocaj şi Helen Ross ieşi dintre copaci şi veni spre ei, apărându-şi ochii cu mâna de lumina farurilor. Buck se dădu jos şi merse încet spre botul maşinii. Se rezemă de capotă, aşteptând-o. Ceilalţi bărbaţi coborau şi veneau în spatele lui, să vadă ce se întâmplă. Câinii lui Abe Harding se omorau lătrând.

— Bună seara, domnule Calder.

Nu-i răspunse. Privind-o, îşi dădu seama că mica javră era speriată.

— Domnule, îmi pare rău, dar drumul acesta a fost blocat.

— Aşa? Din ordinul cui?

— Serviciul SUA de Protecţie a Animalelor Sălbatice.

— Ăsta e un drum public.

— Ştiu, domnule.

Acum venea şi Eleanor din spatele ei. Fără îndoială, credea e-o să-l facă un maimuţoi în faţa tuturor. Nici nu se uită la ea.

— Craig? strigă, privind-o pe Helen Ross. Craig e aici?

— Da! strigă Craig Rawlinson, făcându-şi loc în faţă.

— Buck? încercă Eleanor, dar el o ignoră.

— Şerife Rawlinson, femeia asta are autoritatea de a închide un drum public?

— Nu, dacă nu are o hârtie care s-o autorizeze.

— Buck, repetă Eleanor. Te rog. E momentul să te opreşti.

— Să mă opresc? râse el. Scumpo, abia am început. Individa aceea, Ross, se întoarse spre Craig Rowlinson:

— Nu-mi vine să cred că îi ajuţi pe aceşti oameni să comită un delict.

— Din câte văd, dumneata eşti singura care comite un delict aici. Obstrucţionezi o şosea publică.

Ross arătă spre Buck:

— Omul acesta tocmai a împuşcat doi lupi… Toţi râseră. Ea continuă totuşi:

— Ar trebui să-l arestezi, nu să-l ajuţi să mai omoare şi alţii.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Acum fă stânga împrejur şi ia-ţi maşina din drum, dacă nu vrei să fii dumneata arestată.

Se întinse s-o apuce de umăr, dar ea se dădu înapoi şi-l lovi cu putere în piept, făcându-l să se clatine. Unul din tăietorii de lemne scoase un chiot sarcastic.

— Face fiţe mititica, nu? strigă Wes Harding.

Toţi râseră din nou.

— De ce nu vă maturizaţi o dată? ţipă Helen. Eleanor făcu un pas înainte şi-i puse mâna pe umăr:

— Ce-i cu voi, băieţi? întrebă ea. Pe unii dintre voi vă cunosc de când eraţi copii. Le ştiu pe mamele voastre. Cred că cel mai bine ar fi să vă duceţi cu toţii acasă.

Timbrul vocii ei, tonul calm şi raţional îi făceau lui Buck sângele să fiarbă.

— Nu potoleşte nimeni câinii ăia? Clyde?

— Da, domnule.

— Dă la o parte afurisiţii ăştia de copaci.

Luke încerca de zece minute să scoată cârligele din gura puiului, dar capetele zimţate erau bine înfipte şi nu le putea desprinde fără să-i facă şi mai mult rău. Reuşise să scoată toată carnea din gâtul micii vietăţi, ca să nu se sufoce, dar asta era tot. Ştia că în cele din urmă, va sângera până va muri şi dacă mai pierdea mult timp, vor fi pierduţi şi ceilalţi, aşa că-l aşeză din nou pe pământ, agăţat de sârmă ca un peşte.

Mama lupoaică lătrase şi uriaşe la el tot timpul din poiană, patrulând continuu, gândind fără îndoială că-i ucidea puiul. O auzea şi acum, din bârlog.

Se strecura încet pe burtă în tunel, ţinând lanterna în faţă. Era mai îngust decât cel în care coborâseră el şi Helen astă-vară şi părea şi mai lung, având cotituri pe unde animalul nu putuse săpa din cauza pietrelor. Se simţea un miros slab de amoniac, întărindu-se pe măsură ce înainta. Bănuia că era de la urina puilor şi că se apropia de cuib.

Ţinu ţepuşa în faţă, în lumina lanternei, în caz că lupoaica ar fi intrat pe cealaltă gură, printre stânci. Nu ştia câţi pui va găsi. Helen spunea că uneori pot fi nouă sau zece.

Apoi îi auzi deodată scâncind şi după o clipă, târându-se pe ultima cotitură, îi văzu în raza lanternei. Stăteau în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, într-o grămadă întunecoasă şi pufoasă, clipind şi scâncind în lumină. Nu-şi dădea seama câţi erau. Cinci, şase, cel mult.

— Hei, voi, spuse blând. E OK. Toată lumea o să fie OK. Lăsă jos ţepuşa şi lanterna şi scoase geanta pe care o înghesuise în pieptul cămăşii. O deschise şi îşi făcu loc spre pui cu coatele. Erau cinci şi se întrebă dacă-i putea scoate într-un singur drum. Dar tunelul era îngust şi nu voia să rişte să-i rănească. Se hotărî să scoată trei, apoi să

se întoarcă după ceilalţi doi.

Se întinse şi-l luă pe primul. Avea blana moale şi ciufulită toată. Îl privi în ochi şi latră subţire.

— Ştiu, ştiu, zise Luke. Îmi pare rău.

— Mută-ţi maşina, spuse Buck Calder.

— Nu.

Helen îl înfrunta cu braţele încrucişate, încercând să pară dură şi oficială. Capul îi ajungea până la jumătatea pieptului lui. Simţea că încep să-i tremure genunchii. Se rezema cu spatele de portieră şi-i părea rău că nu o încuiase înainte de a ascunde cheia. Pierduse noţiunea timpului. Dar ştia că Luke avea nevoie de mai mult pentru a scoate puii.

Eleanor renunţase să mâi apeleze la soţul ei şi încerca acum să-şi convingă ginerele să înceteze, dar acesta dirija îndepărtarea celui de-al doilea arbore. Primul fusese ridicat deja de pe şosea de fraţii Harding. Hicks stătea în apropiere, clătinând din cap, fără să se uite la ea.

— Hei, javră! zbieră cineva. Mută-ţi maşina! Şi înjură. Helen îi aruncă o privire şi văzu că era amicul ei bărbos din curtea tribunalului. El şi câţiva tovarăşi de-ai lui îşi scoseseră armele, în timp ce alţii rupseseră crengi, le înveleau capetele în cârpe şi le înmuiau în motorină.

— Hei! E grozav, băieţi, spuse Helen. Nu aprindeţi şi o cruce, ca Ku-Klux-Clanul?

— Te oferi să te urci pe ea?

— Craig? strigă Buck. Maşina asta reprezintă o obstrucţie?

— Bineînţeles. Bruce se întoarse din nou spre ea.

— Ai de gând s-o muţi?

— Nu.

El se uită înăuntru peste umărul ei:

— Dă-mi cheile.

Întinse mâna poruncitor şi Helen abia rezistă

tentaţiei de a-i scuipa în palmă. Peste umărul lui, o vedea pe Eleanor vorbind cu Abe Harding, spundându-i că avea şi aşa destule necazuri şi că va intra în închisoare pentru multă vreme. Acesta n-o asculta. Cel de-al doilea copac fusese remorcat de camioneta băieţilor lui, în spatele căreia cei doi câini încă mai făceau gălăgie, clănţănind din dinţi.

Torţele fuseseră aprinse.

Buck Calder încercă să prindă mânerul portierei, dar Helen îl bloca. Îşi aminti deodată când mai stătuse lipită de maşină în faţa lui şi se părea că-şi aminti şi el, pentru că se depărta puţin, ieşind din raza genunchiului ei.

— Clyde? Leagă asta cu o funie, comandă el, îndepărtându-se.

— Ce, femeia sau maşina? strigă Ethan Harding, în râsetele tuturor.

Cineva-i dădu o funie lui Hicks şi acesta se îndreptă spre maşină. Helen se întoarse şi trase de portieră. Băgă mâna înăuntru şi scoase puşca lui Luke.

O îndreptă spre Hicks şi o armă. El se opri şi se făcu linişte. Buck Calder era cu spatele, dar se întoarse încet şi văzu puşca. Helen înghiţi greu:

— Plecaţi acasă. Toată lumea.

Toţi o priveau încremeniţi. Eleanor arăta speriată pentru prima dată. Calder se încruntă şi porni spre ea, aşa că mută ţeava puştii în direcţia lui. Încetini, dar nu se opri:

— De unde ai luat puşca?

Helen nu-i răspunse. Respira prea repede şi ştia că vocea îi va da de gol spaima, dacă nu cumva aceasta se vedea deja prea bine. El se apropie până la câţiva centimetri de ţeava armei:

— Cum îndrăzneşti? şopti. Cum îndrăzneşti să mă ameninţi cu puşca fiului meu mort?

Închise mâna pe ţeava, luându-i-o.

Când ieşi cu primul transport de pui, mama lupoaică era chiar la gura bârlogului şi crezu o clipă că-l va ataca. Ea se retrase, lătrând şi mârâind la el cu colţii şi gingiile dezgolite. Luke ţipă şi-o ameninţă cu ţepuşa şi abia atunci se retrase.

Dar stătea doar la vreo douăzeci de metri, lătrând, şi Luke se gândi că dacă lăsa puii scoşi la gura bârlogului, putea să-i care de acolo până-i aducea el pe ceilalţi. Poate ar trebui să-i ducă la jeep ca să fie sigur. Dar probabil că nu avea timp şi oricum, cât era plecat, lupoaica se putea face nevăzută cu ceilalţi.

Înghesui geanta cu scâncete într-o crevasă dintre stânci şi căută pietre mai mici să astupe accesul la ea. N-o vor opri să ajungă la ei, dar poate o să-i dea timp destul. Tot timpul încerca să nu audă schelălăitul puiului agăţat de sârma care, descoperi acum, era întinsă într-un cerc mare în jurul bârlogului.

Se minima de mintea care putuse născoci aşa ceva.

În cele din urmă, nu mai putu suporta schelălăitul. Deşi ştia că n-ar trebui să mai risipească alt timp preţios, încercă din nou să-i scoată cârligul din gură, în timp ce mama alerga în jurul lor înnebunită. Dar tot nu reuşi.

Apoi lupoaica tăcu şi Luke auzi altceva. Un zgomot îndepărtat de motoare şi lătratul unui câine. Ridicând ochii spre capătul poienii, văzu faruri străbătând cerul.

Lăsă puiul, apucă lanterna şi geanta goală şi se scufundă din nou în bârlog.

Maşinile şi camionetele parcară în capătul poienii şi toţi coborâră. Majoritatea aveau puşti şi cei neînarmaţi ţineau lanterne şi torţe. Abe îşi ţinea câinii în lesă şi aceştia lătrau mai turbaţi ca oricând.

Buck stătea lângă camioneta lui Clyde, ţinând în mâini puşca lui Henry. Încă îi clocotea sângele când se gândea că mica târâtură îl ameninţase cu ea. Simţea

nevoia să-i ardă un pat de puşcă peste mutrişoara aia drăguţă de pupătoare de iepuri. Bine că fusese Craig Rawlinson acolo s-o dea la o parte în timp ce-i scoteau tomberonul de maşină din drum. Simţea cam acelaşi lucru şi faţă de Eleanor, care luase partea javrei împotriva propriului ei soţ. Era de necrezut.

Din tact, Rawlinson spusese că rămânea cu ele. Buck ştia că astfel va putea susţine mai târziu că nu ştiuse ce puneau la cale.

— Ei, unde e? întrebă.

Clyde îi arătă în vale, peste poiană:

— E o plombă acolo în mijloc, la vreo două sute de metri. Vezi stâncile?

— Aha.

— Bârlogul e dedesubt!

— Uite! zbieră Wes Harding. E unul chiar acolo!

Arăta spre marginea poienii. Toate lanternele se îndreptară într-acolo. Nu toate aveau bătaie atât de lungă, dar lumina era suficientă pentru a vedea limpede ca ziua un lup alb care se uita spre ei. Şi mai avu şi tupeul să înceapă să urle la vederea lor.

Buck ridică puşca, dar alţi trei-patru eroi fură mai rapizi şi un concert de împuşcături răsună.

Era imposibil de spus câte gloanţe o nimeriseră, dar fu pur şi simplu secerată. Era moartă înainte de a se prăbuşi:

— Ascultaţi! strigă Buck. Am o treabă de terminat aici. Am curăţat două bestii de-astea azi şi dacă o să meargă cineva la închisoare, ăla simt eu, OK? Dacă mai apare vreunul, e al meu. S-a înţeles?

Toţi murmurară aprobator.

— Abe şi cu mine o să fim colegi de celulă. Aşa e, Abe?

Abe nu zâmbi.

— OK. Aveţi lopeţi şi benzină? Tăietorii strigară că aveau.

— Atunci, hai.

Era foarte uşor de coborât la prima vedere, dar drumul se dovedi destul de anevoios. Trebuiau să se caţere peste copaci doborâţi şi cioturi şi să se ferească de rădăcinile care-i împiedicau. Buck îl lăsă pe Clyde să meargă în faţă cu lanterna. Trase piedica de la puşca lui Henry şi ţinea ochii numai pe bârlog. Nu avea de gând să-i lase din nou pe beţivii ăştia să i-o ia înainte dacă mai apărea vreun lup.

Parcurseseră aproape jumătate din poiană şi vedea clar deschizătura neagră a bârlogului pe pământul luminat alb de lună. Apoi văzu forma schimbându-se. Era alt lup. Nu vru să strige, pentru că ştia că vor trage şi ceilalţi, fără să ţină cont de ce le spusese.

Îi şopti însă lui Clyde să se oprească.

— Iese unul afară. Când îţi spun, pune lumina pe el. Ridică puşca şi luă în cătare conturul mişcător care ieşea din bârlog.

— Acum!

Exact în clipa în care fasciculul de lumină atinse ţinta, Buck trase şi împuşcătura răsună peste munţi.

Urmă un strigăt pătrunzător, teribil.

Şi Buck şi toţi cei care-l auziră ştiură că nu ieşise din gâtlejul unui lup.

*

— Luke? Luke?

Îl striga luna şi nu înţelegea de ce sau ce dorea de la el. Şi nu pricepea nici de ce se pierdea într-un vârtej roşu de nori şi apoi deodată, iar scotea capul. Dar norii aceştia erau mult mai apoşi decât norii şi mai aproape, parcă erau în ochii lui. Şi descoperi că putea să-i controleze, pentru că atunci când i se umpleau ochii şi se înroşea luna, nu

trebuia decât să clipească şi iarăşi luna se limpezea şi o auzea strigându-l.

— Luke? O, Doamne. Luke?

Semăna cu vocea tatălui, dar nu putea fi el, pentru că tata se lepădase de el. Şi mai erau şi alte voci, pe care nu le recunoştea şi uneori umbrele le alunecau peste lună şi ar fi vrut să plece şi să-l lase singur ca s-o poată privi.

Se gândi să le spună, pentru că ştia că avea o voce. I-o găsise Helen. Dar nu ştia unde era. Poate o luase ea cu împrumut. În gât, unde o avea de obicei, era un fel de spaţiu rece, ca o gaură în pătura de omăt. Numai asta simţea. Şi când clipea, un ochi era caraghios, parcă nu mai era sigur că vedea cu el. parcă avea o umflătură udă acolo, pe care nici clipitul n-o alunga.

Clip-clip-clip.

Acum venea altă lună pe cer. Sau poate era o stea sau o cometă. Dar era mai jos şi foarte, foarte strălucitoare. Orbitor de strălucitoare. Îi rănea ochiul. Şi o şi auzea tare, mai tare şi mai tare.

Clip-clip-clip-clip.

Apoi şi aceasta şi luna se umplură iar de nori roşii.

Nu erau nori. Erau perdele, perdele roşii care se închideau peste cer. Şi nu mai putea să le dea la o parte clipind. Cineva încerca să-l ajute, dar tot se închideau.

Perdele de purpură.

Clip-clip-clip-clip-clip-clip.

Ea unde era?

Voia ca ea să-i aducă vocea ca să-i vorbească şi s-o atingă şi să simtă mai mult decât gaura aceea rece în gât. Ce mulţi oameni erau acolo! Parcă mai veniseră unii şi băgau în el nişte beţe şi-i puneau pe faţă ceva ca o mască.

Dar unde era Helen?

Doar pentru o clipă, i se păru că-i aude vocea printre celelalte, chemându-l pe nume. Dar îl ridicau şi-l duceau şi

perdele roşii se închiseră pentru ultima dată.

Poate când se vor deschide, ea va fi acolo. Poate va fi şi el acolo, lângă ea.

Două statui de piatră, mână în mână.

VARA

TREIZECI ŞI ŞASE

Eleanor stătea singură în cafeneaua de la mall, sorbind dintr-un pahar cu sifon şi privind oamenii în vacanţă. Era sărbătoarea de 4 iulie şi locul gemea de cumpărători. Cafeneaua era într-un colţ, lângă lifturi şi înăuntru se serveau tot felul de mâncăruri tradiţionale, desigur, rapide şi prăjite. În jardiniere se aflau rămurele verzi de plastic şi mesele erau şi ele din plastic alb, fiecare cu umbrela ei albastră cu alb, element care o nedumerea pe Eleanor, deoarece cafeneaua era acoperită şi îndii să etanş în complexul comercial. Poate erau menite să-i protejeze pe consumatori împotriva proiectilelor potenţiale aruncate din lifturi.

La masa de lângă ea, un grup de adolescente încercau produsele de machiaj şi oja pe care tocmai le cumpăraseră. Din când în când, izbucneau toate în râs sau strigau în cor pe cineva pe care-l văzuseră la lift. Chelneriţa le atrăsese de două ori atenţia să păstreze liniştea. La altă masă, doi soţi tineri hrăneau două fetiţe blonde identice, care se răsfăţau în cel mai minunat cărucior dublu pe care-l văzuse Eleanor.

Se uită la ceas. Întârziase zece minute. Poate că nu reuşea să găsească locul. Urase întotdeauna magazinele mari, dar când o sunase, ea nu se putuse gândi la alt loc de întâlnire. Mall-ul era chiar peste drum de apartamentul unde stătea cu chirie.

Perspectiva de a-l revedea pe Buck după toate aceste săptămâni nu-i inducea nervozitate, ci doar tristeţe. Ultima dată se văzuseră la spital în noaptea accidentului, când

chirurgii se luptau să salveze viaţa lui Luke. Eleanor nu fusese în stare atunci nici să se uite la Buck şi cu atât mai mult să-i vorbească. Dar astăzi avea de gând să se poarte altfel.

Când o sunase, avea vocea atât de schimbată încât nici nu-l recunoscuse. Fusese nevoit să-şi spună numele şi se gândise că era atât de ciudat săj\a-l mai cunoască după toţi anii lor de căsnicie.

Acum îl văzu, trecând pe lângă vitrinele bulevardului, însoţit de umbră. Avea capul uşor înclinat şi faţa ascunsă pe jumătate de borul pălăriei. Mergea nesigur, aproape stânjenit, de parcă nu era locul lui acolo. Purta o cămaşă albastră-deschis cu capse şi blugi negri care cam atârnau pe el. Când se apropie, observă cât de mult slăbise.

Fetele de la masa alăturată plătiseră şi ieşeau din cafenea şi una din ele, neatentă, se ciocni de Buck. El se clătină şi păru gata să cadă. Dar rămase în picioare. Fata se scuză şi fu atrasă repede afară de prietenele ei. Eleanor le văzu chicotind şi tachinând-o.

Buck rămase lângă intrare, ridicându-şi puţin pălăria şi privind chipurile. Trebui să-i facă semn cu mâna ca s-o vadă.

— Iartă-mă că am întârziat, îi spuse venind la masa ei. Am încurcat intrările.

— E OK, zâmbi Eleanor.

El se aşează şi când veni chelneriţa, ceru o cafea şi o întrebă ce dorea. Ea spuse că se mulţumea cu sifonul. După ce plecă femeia, rămaseră amândoi tăcuţi, fără să ştie cum să înceapă.

— Deci, ai avionul mâine? întrebă el într-un târziu.

— Luni.

— Aşa, luni. Mergi la Londra.

— Prin Chicago.

— A. Pe urmă…

— Stăm o săptămână în Irlanda şi pe urmă mergem la Paris, la Roma, ne întoarcem la Londra câteva zile şi apoi venim acasă.

— Chiar că e o excursie.

— Ştii că mereu mi-am dorit să călătoresc, zâmbi Eleanor.

— Da.

— Cred că Lane abia aşteaptă.

— Da, mi-a spus şi mie. E bine să petreceţi puţin timp împreună.

— Da.

Cafeaua lui Buck sosi şi el o privi şi o amestecă multă vreme, deşi nu era nevoie, pentru că bea întotdeauna cafea neagră, fără zahăr. Astfel avu timp să-l studieze. Arăta aproape stors. Pe bărbie avea un petec de ţepi cenuşii pe care nu-i găsise cu lama. Cămaşa arăta necălcată.

— Lane mi-a spus că e foarte frumoasă casa pe care ţi-o cumperi în Bozeman.

— E încântătoare. Mică, ştii, dar n-am nevoie de una mare.

— Nu.

— Ai auzit că Ruth se mută la Santa Fé?

— Mda, dădu el din cap. Mda, am auzit.

Tăcură din nou. Muzica din complex se întrerupse scurt pentru a fi difuzat anunţul că se pierduse un băieţel. Li se spunea părinţilor unde să vină să-l recupereze.

— Ştii, Eleanor, între mine şi Ruth, chestia aia de fapt, niciodată…

— Lasă, Buck. A trecut.

— Da, dar…

— Au trecut toate.

El dădu din cap, cu ochii la ceaşcă. Se apucă să amestece din nou în ea:

— Oricum, zise.

— Cum merg treburile la fermă?

— Bine. Destul de bine. Am lăsat o mulţime de lucruri pe mâna lui Kathy.

— Mi-a spus.

— E cineva fata asta. E un fermier de două ori mai bun decât va fi Clyde vreodată.

— O să înveţe şi el.

— Poate.

— Micul Buck creşte foarte repede. Buck râse:

— Da! Da, se dă bine pe brazdă. Într-un an-doi, o să se ocupe de toate.

Sorbi în sfârşit din cafea. Eleanor îl întrebă când era procesul lui.

— Septembrie, aşa se discută. Ţi-a spus Kathy de Clyde? Eleanor dădu din cap. Îi găsiseră amprentele pe laţul acela oribil. Dar pentru că Buck pledase „vinovat" pe toată linia, acuzaţiile împotriva lui fuseseră pur şi simplu retrase. Eleanor ştia că fiica ei nu-şi va ierta niciodată că-i arătase lui Clyde cum funcţiona laţul.

— Ai idee ce sentinţă vei primi?

— Nouă luni-un an, poate mai mult. Drept să-ţi spun, nu-mi pasă cât o să fie.

— Of, Buck.

Îi veni să-i ia mâna peste masă. Dar n-o făcu. Îi văzu faţa contractându-se, încercând să-şi oprească lacrimile De parcă n-ar fi fost pedepsit destul, se gândi.

— Când mă gândesc la Luke, eu…

— Zău, Buck, nu.

— Nu. Ştiu.

Trase aer adânc în piept şi stătu aşa un moment, apoi oftă din rărunchi, uşurându-se. Revenindu-şi, pufni şi se uită în jur. Se forţă să râdă:

— Oricum, băieţii lui Abe zic că-i ca-n tabără acolo. Se pare că bătrânul nu s-a distrat în viaţa lui aşa de bine.

Eleanor zâmbi. Pleca şi cuplul cu gemenele. Se uită la faţa lui Buck în timp ce privea fetiţele purtate în cărucior. Una dintre ele îi zâmbi luminos, aducându-i din nou lacrimi în ochi. Era tot timpul la limită cu nervii. Eleanor stătu liniştită, aşteptând să-i treacă. Şi în sfârşit fu capabil s-o privească în ochi:

— Tot ce voiam să-ţi spun e… îmi pare rău, Eleanor. Îmi pare foarte rău.

Intrând în munţi atât cât îi puteau duce şoselele asfaltate, văzură pe cerul răsăritului o geană trandafirie. Cu două ore înainte, Hope păruse un oraş fantomă şi trecând râul, se uitase la biserică şi se gândise la ziua aceea de acum un an când Dan îi povestise de drumul din cranii de lup.

De data aceasta, nici el nici Helen nu mai vorbeau. Singurii ochi care-i urmăriră coborând pe strada principală erau ai unei pisici negre ce se opri să-i cântărească în lumina slabă, apoi se grăbi să traverseze.

Închiriaseră o dubă verde-închis, fără alte semne pe ea decât urmele de noroi ce le trădau efortul de noapte. După ce terminau, Dan avea s-o ia la cabană şi s-o încarce cu tot ce rămânea. La căderea nopţii, cabana va fi la fel de goală ca atunci când se mutase. Şoarecii vor fi din nou stăpâni.

Drumul se stricase şi printre dâmburi şi hârtoape, dubita se zguduia toată. Helen auzea zgomotul metalic al cuştilor ce se loveau în spate. Nu mai urcase aici din ziua în care Luke îi arătase primul bârlog al lupilor. Îşi amintea expresia de pe chipul lui prăfuit când ieşise din tunel şi cum îi spusese că ar fi fost fericit să moară acolo.

— Cred că doar până aici putem urca, zise Dan.

— Pare un loc destul de bun.

— OK.

Drumul era luat din nou în stăpânire de ierburi

proaspete şi de flori şi părea că se sfârşeşte într-un mic platou stâncos. Acesta se prăbuşea către est într-un horn abrupt, presărat cu pietre. Mai jos, în lumina deşteptată, Helen văzu o poiană plină de flori de culori nedesluşite şi dincolo de ea, luciul alb al unui pârâu încă umflat după dezgheţ.

Dan întoarse duba cu spatele spre horn. Opri motorul şi o privi:

— Eşti bine?

— Da.

— Ca pe timpuri, nu? Prior şi Ross, echipa alfa. Ea zâmbi:

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă.

— Cu viaţa mea? Nu ştiu. Poate o să-mi găsesc o slujbă ca lumea. Mama spunea mereu că ar trebui să „lucrez cu oameni" şi eu ziceam, bine, mă fac legist.

— Deci nici pe atunci nu făceai glume prea bune.

— Aşa e.

Dan îşi înaintase demisia a doua zi după ce Luke fusese împuşcat. Fusese rugat să rămână, pentru că nu purta nicio vină pentru ce se întâmplase, dar el spusese că-i ajungea; se „lupise" destul. Se învoise să mai rămână până-i găseau un succesor. Acesta urma să înceapă lucrul lima viitoare.

— O să mai stau prin părţile astea până termină Ginny liceul şi pe urmă cred că o să mă mut.

Tăcură un moment, apoi Dan scrută cerul:

— Se luminează. Ar fi bine să începem spectacolul. Gata?

— Cum să nu?

Coborâră şi se duseră la spatele dubei. Helen îi ţinu lanterna ca să vadă să descuie zăvorul uşilor maşinii. Dan trase apoi mânerul şi le deschise larg.

Dădură jos prelatele şi lanterna prinse în sclipirea ei

două cuşti de aluminiu, alăturate. Erau similare cuştilor folosite pentru a aduce lupi din Canada în Yellowstone. Semănau cu nişte navete perforate, lungi de un metru şi ceva şi înalte de unu, cu uşă glisantă. Din colţuri ieşeau capetele barelor folosite pentru a fi cărate.

— Sper că le-a spus şi lor cineva ce păţesc lupii prin părţile astea, zise Dan.

— Păi n-ai afirmat tu că ăştia sunt lupi vegetarieni?

— Păi simt, dar dacă-i apucă aşa, o toană?

Helen nu avea de gând să întrebe de unde erau lupii. Dan făcuse toate aranjamentele. Nu ştia decât că sunt o pereche alfa, nemarcaţi, fără zgărzi, de nedetectat. Îi luase cu Dan înainte de miezul nopţii dintr-un loc aflat la zece kilometri sud de frontiera canadiană. Nu se întâlniseră cu nimeni acolo. Cuştile îi întâmpinară singure, acoperite cu prelate şi câteva crengi. Helen se duse la prima şi trase mânerele:

— Gata?

— Da.

— Unu, doi, trei, sus.

O puseră în capătul pantei şi apoi o aduseră şi” pe cealaltă. Le descuiară şi glisară ambele uşi. În spatele fiecăreia mai era câte o uşă de gratii verticale, prin care putură vedea două perechi de ochi de ambră, cercetându-i precauţi.

— Bună dimineaţa, fraţilor, spuse Dan. E ora patru dimineaţa şi se dă deşteptarea. Câte unul sau amândoi o dată? o întrebă pe Helen.

— Amândoi.

Numărară din nou până la trei şi deschiseră uşile interioare. Pe moment, nu se întâmplă nimic. Apoi lupii se lansară din cuşti ca două securi indiene Tomahawk. Aterizară pe pietrişul colţuros, dar nu căzură şi nu se clătinară, ci se avântară întins pe pantă. Amândoi erau

cenuşii, de culoarea pietrelor umbrite pe care alergau.

— Se pare că sedativul nu mai are efect, spuse Dan. La jumătatea hornului se opriră şi deşi era greu să fii sigur în zorii zorilor, părură că se uită înapoi. Helen începu să suspine. Dan se duse şi-o luă în braţe:

— Hai, lasă. E OK:

— Ştiu, ştiu, îmi pare rău.

Când ochii i se limpeziră de lacrimi, lupii dispăruseră din raza vederii.

Opriră în faţa cabanei sub cerul luminat şi senin, perfect albastru. Soarele zvânta roua de pe florile de primăvară ce împestriţau panta către lac. Buzz veni săltând spre ei şi pentru că nu ştia duba, latră tare până coborî Helen, apoi veni gudurându-se şi dând din coadă în semn de scuză. Mergând spre cabană, simţiră aburii micului dejun.

Luke aştepta în prag.

Zâmbea mijindu-şi în soare ochiul sănătos. Petecul negru cu care era acoperit celălalt încă o. mai şoca pe Helen. Dar era sigură că în timp, i se va părea răpitor.

Văzu că ea plânsese şi le ieşi în întâmpinare, înconjurându-i cu braţele pe amândoi. Stătură toţi trei strânşi unul în altul, în tăcere, cu capetele plecate într-o comuniune mută, cu Buzz sărind pe ei nedumerit.

Glonţul îl lovise în gât, într-o parte. Trecuse prin carne, apoi lovise o stâncă şi se sfărâmase, trimiţându-i în ochiul stâng o schijă de mărimea unui vârf de săgeată. Pierduse mult sânge până când venise elicopterul şi-l transportase la spital. Faptul că supravieţuise nu era departe de miracol.

Rana de la gât nu fusese prea devastatoare. Îi operaseră ochiul mai multe ore şi reuşiseră să-l salveze, deşi Luke nu avea să mai vadă niciodată bine cu el. Când îşi reveni, primul lucru pe care-l întrebă fu ce se

întâmplase cu puii.

Numai cel prins în capcană murise. Ceilalţi fuseseră duşi în Yellowstone şi adoptaţi cu succes. Tatăl lui Luke le spusese poliţiştilor unde era remorca prinzătorului. Şi mai târziu, un pădurar îi descoperi snowmobilul într-un luminiş aflat mai sus de pârâul Wrong. Dar nu se mai găsi nicio urmă de-a bătrânului în persoană.

Luke ar fi vrut să meargă în noaptea asta cu Dan şi

Helen să ia şi să elibereze lupii. Dar Dan îi spuse că dacă se întâmpla ceva neaşteptat, era mai bine ca el să nu fie amestecat.

— Deci a mers OK?

— Ca în vis.

— Îmi pare rău că nu mai stăm să-i auzim urlând.

— Poate că-i veţi auzi cândva, zise Dan.

— Sper că vă e foame.

— De lup.

Statură pe iarbă în faţa cabanei şi mâncară ouă cu şuncă şi chifle, însoţite de cafea şi suc proaspăt de portocale. Vorbiră despre Alaska şi despre locurile pe care Luke şi Helen doreau să le viziteze în următoarele două luni, înainte de a începe el facultatea. Mai departe nu-şi mai făcuseră planuri.

Luke voia ca ea să vină în Minnesota cu el. O să-şi găsească un apartament şi cât mergea el la cursuri, ea se putea apuca de cercetare ca să-şi termine teza de doctorat. La sfârşit de săptămână puteau merge să vadă şi el pădurile pe unde colindase ea.

Poate aşa vor face. Aveau timp destul să se hotărască.

În mod curios, pentru prima dată în viaţa de adult a lui Helen, viitorul nu părea să mai conteze. Era de parcă tot ce se întâmplase îi purificase partea aceea din fire care tânjea, o sâcâia şi îşi făcea mereu griji. Nicio îngrijorare nu

putea schimba în bine orice i-ar fi aşteptat de acum înainte. Poate că, aşa cum sugerase de curând Celia într-o scrisoare, Helen învăţase în sfârşit, împreună cu începătorul budist de tată al lor, *să fie*, pur şi simplu. Nu mai conta decât clipa de acum şi faptul că era cu omul care-i era cel mai drag pe lume.

Dan nu-i lăsă să-l ajute să facă ordine în cabană după micul dejun. Le spuse să plece, pentru că aveau un drum lung în faţă. Aşa că urcară toţi ultimele bagaje şi pe Buzz în jeep-ul lui Luke. Helen îi dădu lui Dan cheile vechii Toyota.

— Ai văzut? spuse el. A ţinut tot anul.

— Şi eu la fel.

Nu voiau nici unul să facă prea mare caz de despărţire, aşa că doar se îmbrăţişară şi îşi urară să le meargă bine. Dan nu rezistă să nu facă gluma că plecau acum, când tot mai era treabă de făcut. Stătea lângă maşină, cu soarele în spate, când Helen şi Luke se urcară şi îşi puseră centurile.

— Îngerii pe voi, le zise.

— Şi pe tine, Prior.

Coborând pe lângă râu, cu foşnetul verde-argintiu al plopilor canadieni deasupra maşinii, trecură pe lângă casa părăsită unde locuise pe vremuri bătrânul prinzător. Pe un copac de lângă poartă era bătută o plăcută cu „VÂNDUT”.

Străbătând oraşul, nu văzură niciun cunoscut. Virară spre est şi se îndreptară spre câmpii.

Ajungând la podul de la ieşirea din oraş, Helen frână şi opri şi se mai uitară amândoi o dată la biserica de pe deal.

— Uite, spuse Luke.

Şi-i arătă indicatorul din sensul opus, cel pe care scria HOPE (POPULAŢIE 519). Prin găurile perforate de gloanţe în el, soarele strecura trei dungi înguste de

lumină.